

НОРА РОБЪРТС

СЛАВА В СМЪРТТА

Част 34 от „В смъртта“

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2015

chitanka.info

*Пътят от славата до позора е добре
отъпкан.*

Томас Фулър

*Жаждата за абсолютна власт, е най-
пагубната страст.*

Тацит

1.

С гняв и известно съжаление тя оглеждаше местопрестъплението. Убитият лежеше в тихата стая върху диван с цвят на хубаво мерло. Отпред на бледосивата му риза аленееше кърваво петно под сребристото острие на скалпел. Равнодушният ѝ и мрачен поглед обиколи трупа, стаята, ниската маса и платото с красиво аранжирани плодове и сирена.

— Отново близък план — каза тя с типичния за ченге маниер и се изправи. Беше висока и стройна. — Жертвата е в легнало положение. Изключил е андроида и е програмирал охранителната система на „Не ни безпокойте“. Но докато лежи, той не усеща как някой влиза и се надвесва над него. Може би е взел успокоителни. Ще проверя резултата от токсикологичния анализ, но не вярвам. Познавал я е. Не се е страхувал за живота си, когато е влязла в стаята.

Тя тръгна към вратата. В коридора красивата блондинка седеше на пода, закрила лицето си с ръце, а набитата новоизлюпена разследваща се усмихваше самодоволно до нея. Облегна се на касата, с гръб към местопрестъплението.

— Стоп, стана идеално.

При сигнала на режисьора на снимачната площадка, която пресъздаваше домашния офис на покойния Уелфорд Айкоув-младши, настана глъчка и оживление.

Лейтенант Ив Далас, която някога бе стояла в онзи офис до труп, който, за разлика от този, не се бе надигнал, за да се почеше отзад, изведнъж се отърси от странното чувство за дежа вю.

— Страхотно е, нали? — До нея Пийбоди едва се удържаше да не затанцува, като се повдигаше на пръсти и се спускаше на токовете на розовите си каубойски ботуши. — Присъстваме на снимките и се гледаме отстрани. И изглеждаме добре.

— Странно е.

Още по-странно за Ив бе да види себе си, или поне свое близко подобие, да се приближава с широка, доволна усмивка.

Тя не се усмихваше така, нали? И това ѝ се стори странно.

— Лейтенант Далас. Толкова се радвам, че успяхте да дойдете на снимките. Изгарях от нетърпение да се запозная с вас. — Актрисата ѝ подаде ръка.

Ив бе виждала Марло Дърн и преди, но тогава тя беше слънчево руса красавица със зелени очи. Късо подстриганите кестеняви коси, кафявите очи и дори леката трапчинка на брадичката — досущ като нейните, я накараха леко да потръпне.

— И детектив Пийбоди.

Марло подаде на гардеробиерката кожения шлифер, с който бе облечена за сцената, същия като онзи, който съпругът на Ив ѝ бе подарил по време на разследването на Айкоув.

— Аз съм голяма ваша почитателка, госпожо Дърн. Гледала съм всичките ви филми.

— Марло — настоя актрисата. — Все пак сме партньорки. Е, какво мислите? — Посочи с жест към снимачната площадка и на пръста ѝ проблесна венчална халка, копие на тази на Ив. — Близко ли сме до оригинала?

— Изглежда правдоподобно — каза Ив. „Като гадно местопрестъпление, все още пълно със суетящи се хора.“

— Раундтрий, режисьорът, иска автентичност. — Марло кимна към широкоплещест мъж, приведен пред монитор. — А той получава каквото иска. Затова настояваше да заснемем всичко в Ню Йорк. Дано сте имали време да погледате, да добиете представа. Пожелах тази роля от мига, в който чух за проекта, още преди да прочета книгата на Надин Фърст. А вие двете сте го преживели. Твърде много се разбъбрих. — Тя се засмя непринудено. — Ето това се казва голяма почитателка. От месеци съм се потопила изцяло в живота на Ив Далас. Дори присъствах на няколко акции с двама други детективи, след като дори Раундтрий не успя да убеди теб или командира ви да пусне мен и Кей Ти с вас. И — продължи тя, преди Ив да успее да отговори — откакто се вживях в образа, напълно разбирам категоричния ти отказ.

— Чудесно.

— Отново се разбъбрих. Кей Ти! Ела да се запознаеш с истинската детектив Пийбоди.

Актрисата, увлечена в разгорещен спор с Раундтрий, погледна към тях. Очите ѝ издадоха раздразнение, преди на лицето ѝ да се появи

усмивка, навярно отработена специално за публични изяви.

— За мен е удоволствие. — Кей Ти подаде ръка и изгледа Пийбоди от главата до петите. — Пуснала си си по-дълга коса.

— Да. Малко. Наскоро ви гледах в „Сълза“. Блестящо изпълнение.

— Ще открадна Далас за няколко минути. — Марло хвана Ив под ръка. — Да пийнем кафе — каза тя и я поведе през местопрестъплението — снимачна площадка и копие на втория етаж от жилището на семейство Айкоув. — Продуцентите уредиха да опитам от любимата ти марка и се пристрастих. Помолих асистентката си да ни сервира в караваната ми.

— Не си ли на работа?

— Голяма част от работата е чакане. Предполагам, че има нещо общо с полицейската.

Марло се придвижваше бързо. Беше с ботуши, спортен панталон и както предположи Ив, реквизитно оръжие в кобура на рамото. Тя я поведе през студиото покрай декори, техника, групи хора. Ив се спря до копието на общото помещение на своя отдел. Претрупани бюра, таблото с материали по случая, което я върна към миналата есен, кабинетите, изтъркания под.

Липсваха само ченгетата и миризмата на рафинирана захар, скапано кафе и пот.

— Добре ли е?

— Да. Малко по-голямо, предполагам.

— Няма да изглежда така на екрана. Пресъздадох в необходимия размер и офиса ти, за да могат да снимат мен или някой друг, когато влиза или излиза. Искаш ли да го видиш?

Продължиха покрай декорите през празно пространство, което със сигурност нямаше да се вижда на екрана, и влязоха в почти съвършено копие на офиса ѝ в полицейската централа. И тясното прозорче беше там, но с изглед към студиото, вместо към Ню Йорк.

— Ще вмъкнат компютърно генерирано изображение за изгледа. Сградите, въздушния трафик — каза Марло, когато Ив се приближи да надникне. — Вече заснехме няколко сцени тук и сцената в конферентната зала, където разобличаваш заговора Айкоув, „Унилаб“, академията „Брукхолу“. Получи се въздействащо. Диалогът беше взет направо от книгата, за която разбрахме, че отразява действителността

много правдиво. Надин гениално съчетава реализъм с вълнуваща сюжетна линия. Въпреки че според мен самата реалност си е достатъчно вълнуваща. Искрено ти се възхищавам.

Изненадана и леко смутена, Ив се обърна.

— Това, което вършиш всеки ден, е толкова значимо — продължи Марло. Аз съм добра в работата си. Дяволски добра и съм убедена, че това, което правя, е важно. Не е като да разкриеш световен заговор за клониране на хора, но без изкуството, историите и хората, които им вдъхват живот, светът щеше да бъде по-тъжен, по-малък.

— Сигурно.

— Когато започнах проучвания за тази роля, осъзнах, че никога не съм имала толкова силно желание да играя убедително. Не само заради потенциала за „Оскар“, въпреки че лъскавата златна статуетка би стояла страхотно над камината ми, а защото ролята е значима. Зная, че си изгледала само една сцена, но се надявам, че ако има нещо невярно, нещо, което не ти се струва достоверно, ще ми кажеш.

— Всичко ми се стори достоверно. — Ив сви рамене. — Истината е, че е странно и... признавам, малко смуцаващо да гледаш как някой се превъплъщава в теб, повтаря действията и думите ти. Така че, щом се почувствах странно и бях смутена, предполагам, че се е получило добре.

Усмивката засия на лицето на Марло. Не, помисли си Ив, тя определено не се усмихваше така.

— Радвам се да го чуя.

— А това... — Ив се завъртя между декорите на офиса. — Искане ми се да седна и да се заровя в документация.

— Карманди ще бъде поласкана. Тя е главният дизайнер на декорите. Да побързаме с кафето. Скоро ще ме повикат на площадката.

Марло посочи накъде да излязат навън в слънчевия октомврийски ден на 2060 година.

— Ако тръгнем натам, ще видиш част от декорите за дома на Рурк и Далас. Великолепни са. Престън, нашият асистент-режисьор, каза ли ти, че искат да направят няколко рекламни снимки, докато вие с Пийбоди сте тук? Валъри Зейвиър, главният пиар агент, ще се погрижи за това. Тя движи нещата.

— Споменаха ни.

Марло отново се усмихна, леко потърка ръката на Ив.

— Знам, че няма да ти бъде особено приятно, но е страхотна реклама за филма и целият екип ще остане доволен. Ще дойдете на приема тази вечер, надявам се. Ти и Рурк.

— Такъв е планът.

„Няма измъкване“, помисли си Ив.

Марло леко се усмихна и я стрелна с поглед.

— Искат ти се да поемеш нов горещ случай, за да се отървеш.

— Наистина си се вживяла в образа.

— Ще бъде по-забавно, отколкото мислиш. Сигурна съм, защото очакваш да бъде мъчение.

— Да не си сложила подслушвателни устройства в офиса ми?

— Не, но ми се иска да вярвам, че съм успяла да вляза в ума ти.

— Марло докосна слепоочието си. — Знам, че ще си прекараш по-приятно, отколкото предполагаш. И страшно ще харесаш Джулиън. Невероятен е в ролята на Рурк, усвоил е акцента, жестовете, излъчва онова неназовимо чувство за сила и сексапил. Освен това е красив, забавен, чаровен. Истинско удоволствие е да работя с него. Разследвателите някакъв случай в момента?

— Приключихме един преди няколко дни.

— Случаят „Център Уитууд“, поне така го наричат медиите. Както казах, вече съм се вживяла в образа. Дори когато не си заета с текущо разследване, следиш развоя по други случаи, даваш показания в съда, консултираш полицаите и детективите от отдела си. Графикът ти е претоварен. Трябва да се справяш с...

Марло замълча, когато комуникаторът на Ив звънна.

— Далас.

— Централа, лейтенант Ив Далас. Среща с полицаи на Трета, запад, номер дванадесет. Вероятно убийство.

— Прието. Далас и детектив Делия Пийбоди на път. — Ив затвори и се обади на Пийбоди: — Поемаме случай. Чакай ме до колата. — Докато прибираше комуникатора, погледна Марло. — Съжалявам.

— Няма за какво. Поемаш случай. Може би въпросът е глупав, но какво е усещането да ти се обаждат, за да ти съобщат, че някой е умрял?

— Просто разбираш, че трябва да се залавяш за работа. Слушай, благодаря, че ме разведе из студиото.

— Има още толкова много неща за разглеждане. „Биг Бенг Пръдакшънс“ буквално построиха света на Далас тук, в Челен Пиърс. Ще снимаме още две седмици, вероятно три. Може би ще успееш да дойдеш отново.

— Може би. Сега трябва да тръгвам. Ще се видим довечера, ако не се наложи да работя.

— Късмет.

Ив отиде до колата си на ВИП паркинга. Не се радваше, че някой е умрял, но щом вече бе мъртъв, никак не съжаляваше, че поема случай преди глупавата фотосесия. Марло Дърн ѝ се струваше сваятна, може би твърде самоуверена, но сваятна, умна и неразглеждана звезда. Въпреки това, трябваше да признае, че е изнервящо да гледаш някого, който изглежда досущ като теб, и то в обстановка досущ като тази в реалния ти живот.

„Светът на Далас.“

Ти да видиш!

— Разбира се, че поемаме случай. — Пийбоди забърза към нея. — Беше забавно! А Престън, Престън Сайкс, асистент-режисьорът, каза, че може да получи епизодична роля! Следващия уикенд ще снимат улични сцени и ще бъде пешеходка, ще ме покажат в близък план и може би дори ще ми дадат реплика. Сигурно ще изглеждам пъпчива. — Тя прокара ръка по лицето си и опипа кожата си. — В близък план винаги се вижда по някоя пъпка.

— Знам какво е... да те снимат в близък план, не да бъдеш пъпчива. Пъпките ти не ме интересуват.

— Нямам нито една. — Пийбоди се настани на предната седалка, а Ив седна зад волана. — Довечера ще се отъркаме в елита. Ще вечеряме с филмови звезди и знаменитости в разкошната резиденция на най-нашумелия холивудски режисьор на Парк Авеню. Ще се запознаем с най-влиятелния и уважаван продуцент, основателя на „Биг Бенг Пръдакшънс“. — Пийбоди престана да търси пъпки по лицето си и сложи ръка на корема си. — Леко ме присвива стомахът.

— Тогава ще изпробваш шикозната тоалетна на най-нашумелия холивудски режисьор.

— Впрочем Раундтрий те търсеше. Канеше се да изпрати някой млад асистент да те намери.

— Имах сюрреалистичното преживяване да бъда разведена из собствения си офис и отдел от самата себе си.

— О! Моето бюро. Бих поседнала на бюрото си. Както и на твоето.

— Не.

— Това са филмови декори.

— Все пак — не.

— Гаднярка. Двойничката ти е готина. Мога да я наричам Марло. А моята заслужава да я нарека кучка.

— Продължавай с анализа на героите.

— Колко смешно, ха-ха-ха. Сериозно — поговори с мен около трийсет секунди и ме разкара. И знаеш ли какво каза?

— Откъде да знам, като не съм била там?

— Е, ще ти кажа. — Пийбоди присви очи, когато погледна през стъклото, и сложи очилата си със стъкла в цветовете на дъгата. — Каза, че ако книгата на Надин дава реална представа за характерите, би трябвало да се запиша в курс за повишаване на самочувствието. Иначе нямало да стана нищо повече от подчинена, в най-добрия случай помощник. Но с раболепното си отношение никога нямало да бъде ръководител.

Ив изпита остро негодувание. Партньорката ѝ бе проявила достатъчно самочувствие да започне разследване и да разбие организация на корумпирани ченгета.

— Дали заслужава да я наречеш кучка? Наистина е кучка. А ти не си подчинена.

— Да. Твоя партньорка съм, добре, ти си лейтенант, но това не означава, че съм раболепна подмазвачка.

— Изпълняването на нареждания не е подмазване, а задължение на добро ченге. А и през половината време ти не преставах да остроумничиш.

— Благодаря. Не харесах особено другото си аз.

— И аз не я харесвам. Моето друго аз също не я харесва.

— Започнах да се обърквам.

— Марло и Кей Ти не се спогаждат. Личи си, когато не са пред камера. Веднага щом режисьорът извика: „Стоп“, тръгнаха в различни посоки и не размениха нито дума, преди Марло да повика Кей Ти, за да се запознае с теб.

— Явно съм била заслепена от холивудския блясък, защото не съм забелязала. Но имаш право. Сигурно е трудно да работиш с някого и да се преструвате, че се харесвате и уважавате, когато всъщност не е така.

— Затова се наричат актриси.

— Все пак. А и мисля, че другото ми аз има по-голям задник от моя.

— Безспорно.

— Наистина ли?

— Пийбоди, всъщност не съм оглеждала задника ѝ и рядко имам поводи да гледам твоя, но съм готова да заявя, че нейният е по-голям, за да ти доставя удоволствие и да престанем да разговаряме за онези от Холивуд.

— Добре. Само още нещо. Другото ми аз е и голяма лъжкиня. Каза ми, че трябва да се подготви за следващата сцена, а докато минавах покрай караваните, за да стигна до ВИП паркинга, я видях... и чух, за бога. Блъскаше по вратата на една каравана и крещеше: „Знам, че си вътре, копеле, отвори шибаната врата“. Нещо подобно.

— Чия каравана?

— Не знам, но явно беше ядосана и не я интересуваше кой ще я чуе, защото наоколо имаше много хора от екипа.

— Никога не съм преставала да твърдя, че си кучка с ужасен темперамент и лишена от класа.

Пийбоди въздъхна с усмивка.

— Но не и подмазвачка.

— След като изяснихме това — каза Ив, докато паркираше зад една патрулна кола, — да огледаме трупа.

— Посещение на снимачна площадка, оглед на труп, вечеря със знаменитости. Наистина страхотен ден.

Не и за Сесил Силкок.

Неговият ден бе завършил рано върху плочките на леопардови шарки в луксозната му кухня. Лежеше там и кръвта от раната на главата му образуваше езеро върху златистата теракота на черни петна. Подът приличаше на смъртоносно ранено животно, помисли си Ив.

Раната на Сесил определено бе фатална. Кръвта се бе просмукала в тънкия кашмирен халат, който бе облякъл малко преди съприкосновението на главата му с тежък тъп предмет, а после със злополучните леопардови плочки. Съдейки по цепнатината на челото, Ив предположи, че се е ударил и в черния ръб на златистия барплот.

Останалата част от кухнята, трапезарията, холът, главната спалня и стаята за гости със самостоятелна баня бяха безупречно чисти, подредени и украсени с подходящи аксесоари. Като в шоурум на скъп магазин за обзавеждане.

— Няма следи от влизане с взлом — каза й полицаят на входа. — Брачният партньор на жертвата е в спалнята. Казва, че е бил извън града два дни, прибрал се у дома по-рано, а трябвало да си дойде днес следобед, и открил тялото.

— Къде е куфарът му?

— В спалнята.

— Да вземем записите от охранителните камери.

— Партньорът му казва, че охранителната система била изключена, когато пристигнал. Твърди, че жертвата често е забравяла да я включи.

— Все пак намерете таблото и проверете. — Ив прибра запечатващия си спрей обратно в чантата с принадлежности за оглед и приклепна до трупа. — Да потвърдим самоличността и да отбележим часа на смъртта, Пийбоди. Бил е ударен силно тук, от лявата страна на главата, в слепоочието, очната орбита. С нещо широко, тежко и плоско.

— Потвърдено е, че жертвата е Сесил Силкок, възраст петдесет и шест години, регистриран на този адрес. В брачен съюз с Пол Хавъртоу от четири години. Собственик и управител на парти агенция „Гуд Таймс“.

— Край на купона за него. — Ив приседна и огледа стаята. — Няма следи от проникване с взлом. И жилището изглежда, сякаш е било почистено и разтребено от приказни феи. На ръката му има, обзалагам се, платинен годежен пръстен с огромен диамант. Малко вероятно е мотивът да е кражба. Бижутата, както и многото леснопреносима скъпа електроника, очевидно не липсват.

— Час на смъртта — десет и тридесет и шест. Щом няма влизане с взлом, по облеклото съдя, че е познавал убиеца. Отворил му е, влязъл

е тук, може би за да направи кафе или за нещо друго. Бам — и край на партитата на Сесил.

— Възможно е. Или облеклото показва, че Сесил е имал гост, докато брачният му партньор е бил извън града, което ще проверим. Идва да приготви закуска, гостът го халосва. Или брачният партньор се връща, разбира, че Сесил не е бил послушно момче, и го цапардосва.

Униформеният полицаи се върна в стаята.

— Охранителната система е изключена от двайсет часа, лейтенант. Нямаме нищо от снощи или тази сутрин.

— Добре. Започнете да разпитвате от врата на врата. Може някой да е видял нещо.

Ив сложи микроскопски очила и внимателно огледа тялото.

— Сесил е чист като къщата си. Ухае на лимон. — Наведе се към лицето на мъртвия, отново подуши. — И лек мирис на кафе. Взел е душ и е пил кафе преди удара. Никакви видими следи от самозащита или други травми. Халосан е, свлича се, удря се в този ръб, после се удря по другото слепоочие в плочките. Странно, нали?

— Защо?

— Всичко е толкова чисто, толкова подредено.

— Жертвата е бил чистник?

— Може би. Вероятно. — Ив свали очилата, изправи се. — Няма автоматична печка, на която да програмираш храна. Що за кухня е това? — Надникна в хладилника. Всичко е много прясно и блести от чистота. — Започна да отваря шкафове, чекмеджета. — Много тенджери, тигани, джаджи, сервизи, чаши за вино и прочее. — Извади голям тежък тиган. Широк, с плоско дъно. — Това тежи доста.

— Да, баба ми има такъв. Чугунен. Не се разделя с него. Наследила го е от своята баба.

Ив огледа тигана, отново приклепна, сложи очилата и погледна раната на слепоочието на Сесил. Направи бързо измерване с инструмент от чантата си. Кимна.

— Залагам на това. Запечатайте го и го предайте на криминалистите. Да видим дали има нещо от Сесил по него. И така, Сесил не е сам... или някой пристига, влизат тук, зад барплота. Но няма следи да са готвили, а щом няма на какво да програмираш храна, както във всяка друга цивилизована кухня в познатия свят, значи, е трябвало да използва тиган, прибори. А кафето?

— Има машина за еспreso. Слагаш целите зърна тук, наливаш вода и тя мели и прави кафе.

— Но е чиста и празна.

— Може би не е имал време да го приготви преди удара.

— Аха. Но се долавя мирис на кафе. Не просто е влязъл тук с убиеца и е бил халосан с тежък предмет. Обзалагам се, че чугуненият тиган е оръжието на убийството. Ако го е извадил, къде са другите принадлежности, каквото и да се е канел да готви? Ако са се скарали, няма ще мисли за приготвяне на закуска? Защо убиецът не оставя оръжието отвън и не го взема със себе си? Вместо това го почиства и прибира, както изглежда, на мястото му... Ако ще приготвяш закуска, с какво започваш?

— С кафето — каза Пийбоди.

— Всеки започва с кафето и явно Сесил е направил точно това. Но няма нито готово кафе, нито чаша.

С присвити устни и съсредоточен поглед, Пийбоди се опита да види нещата от гледната точка на Ив.

— Може би са закусили и разчистили, а след това са се скарали.

— Възможно, но ако е така, дали този тиган все още е бил на удобно място? Всичко е било идеално разтребено, но явно той е останал неприбран. Защото... — Ив повдигна вече запечатания тиган.

— ... това е оръжие за непредумишлено убийство. Ядосваш се, грабваш го, удряш. Не отваряш чекмеджето, за да си избереш нещо подходящо и тогава да нападнеш.

Пийбоди внимателно следеше мисълта й.

— Мислиш, че брачният партньор го е направил, разчистил е и е повикал ченгетата.

— Как ли се е прибрал Хавъртоу? Време е да си поговорим с него.

Ив освободи полицайката, която седеше при Хавъртоу, за да се включи в разпитването на съседите. Както кухнята, главната спалня също можеше да претендира за реклама на „Стилно градско жилище“. Леглото беше с лъскави крака, покривка на зеброви шарки и старателно подредени черни и бели възглавници, тоалетките бяха огледално гладки и чисти, а статуетките със странна форма. В сложно извита ваза беше поставено едно-единствено червено цвете със

заострени венчелистчета, под които Ив имаше чувството, че се крият остри зъби, тънки като игли.

Пред широките врати на терасата Пол Хавъртоу седеше прегърбен на диван с лъскава облегалка и червени възглавници и стискаше подгизнала носна кърпичка.

По преценка на Ив, беше с двайсет години по-млад от партньора си. Гладкото му красиво лице имаше лек златист загар, подчертаван от буйните му коси с цвят на карамел. Носеше елегантни прави дънки и снежнобяла риза, под които се открояваше фигура, навярно поддържана с усилен фитнес тренировки.

Очите му, когато срещнаха погледа на Ив, изглеждаха тъмносини и подпухнали от плач.

— Аз съм лейтенант Далас, а това е детектив Пийбоди. Много съжалявам за загубата ви, господин Хавъртоу.

— Сесил е мъртъв.

Зад соления дъх на сълзите Ив долови аромат на меласа и магнолия.

— Знам, че ви е тежко, но се налага да ви зададем няколко въпроса.

— Защото Сесил е мъртъв.

— Да. Ще записваме този разговор, господин Хавъртоу, за ваша защита. И ще ви прочета правата, за да бъдете наясно с всичко. Разбрахте ли?

— Необходимо ли е?

— Желателно е. Ще се постареем да продължи възможно най-кратко. Има ли някого, на когото бихте искали да се обадим, преди да започнем? Приятел, близък роднина?

— Не... не се сещам.

— Е, ако искате някой да дойде при вас, ще го уредим. — Тя седна срещу него и му прочете обновената версия на правата при разпит. — Разбирате ли правата и задълженията си?

— Да.

— Е, добре. Били сте извън града?

— В Чикаго. При клиент. Организирахме приеми. Върнах се тази сутрин и...

— Върнали сте се от Чикаго тази сутрин. В колко часа?

— Мисля, че около единайсет. Трябваше да си дойда в четири следобед, но приключих по-рано. Искях да изненадам Сесил.

— И сте сменили полета и уговорката си с таксиметровата компания?

— Да, точно така. Успях да хвана по-ранна совалка и да си уредя транспорт от летището. За да изненадам Сесил.

Той преглътна ридание и допря кърпичката до лицето си.

— Преживели сте ужасен шок, зная. На коя таксиметрова компания сте клиент, господин Хавъртоу? Само за сведение.

— Винаги се обаждаме на „Делукс“.

— Добре. И когато се прибрахте — продължи Ив, щом Пийбоди безшумно излезе от стаята, — какво стана?

— Влязох и внесох багажа си тук, но Сесил не беше в спалнята.

— Трябваше ли да си бъде у дома по това време?

— Днес щеше да работи тук. Има уговорка с клиенти, които ще дойдат следобед. Трябва да им се обадя. — Хавъртоу огледа стаята с празен поглед през бликащи сълзи. — Трябва...

— Ще ви помогна с това. Какво направихте по-нататък?

— Повиках го... по име. Предположих, че е в офиса си. До кухнята е, с изглед към вътрешния двор, защото той обича да гледа малката ни градина, докато работи. И го видях на пода. Беше мъртъв.

— Докоснахте ли нещо? Нещо в кухнята?

— Докоснах Сесил. Хванах ръката му. Беше мъртъв.

— Познавате ли някого, който би искал да му навреди?

— Не. Не. Всички обичат Сесил. — С драматичен жест той притисна подгизналата кърпичка към сърцето си. — Аз обичам Сесил.

— На кого, предполагате, би отворил вратата, когато е само по халат?

— Аз... — Хавъртоу се опита да овладее треперещите си устни.

— Мисля, че Сесил имаше връзка. Срещаше се с някого.

— Защо мислите така?

— Няколко пъти се прибра късно и... имаше признаци.

— Опитавте ли се да поговорите с него за това?

— Отрече.

— Скарахте ли се?

— Всички двойки се карат. Бяхме щастливи заедно.

— Но той е имал извънбрачна връзка.

— Мимолетно увлечение. — Хавъртоу попи очите си. — Нямаше да продължи дълго. Сигурно онзи, с когото се срещаше, го е убил.

— С кого предполагате, че се е срещал?

— Не зная. Някой клиент може би. Запознал се е с някого на нашите тържества. Общуваме с толкова много хора. Изкушенията са твърде много.

— Имате разкошно жилище, господин Хавъртоу.

— Много се гордеем с него. Често каним гости. Умеем да ги посрещаме. Това е добра реклама за бизнеса.

— А, значи, затова си разтребил кухнята — нехайно каза Ив, когато Пийбоди се върна в стаята. — Не си искал хората да я видят в безпорядък.

— Какво... какво съм направил?

— Завари Сесил да приготвя закуска, когато влезе по-рано, отколкото той очакваше? Или вече я беше приготвил? Имаше ли признаци, че не е бил сам? Изневерявал ти е, докато те е нямало. Бил е много лошо момче.

— Той е мъртъв. Не бива да говорите така за него.

— Пак ще попитам, в колко часа се прибра?

— Казах... мисля, че около единайсет.

— Странно, господин Хавъртоу — отбеляза Пийбоди. — Защото совалката ви е кацнала в осем и четиридесет и пет.

— Аз... трябваше да свърша това-онова...

— А шофьорът от „Делукс“ ви е оставил пред вратата тук в девет и десет.

— Просто... отидох да се поразходя.

— С багажа? — Ив наклони глава встрани. — Не, нищо подобно. Влязъл си в девет и десет и със Сесил сте се скарали, докато единият от вас... или двамата заедно сте приготвяли кафе и закуска. Искал си да узнаеш с кого е прекарвал времето си, докато ти си бил в Чикаго. Искал си да прекрати аферата си. Скарали сте се, грабнал си чугунения тиган и си замахнал. Бил си истински вбесен. Правиш толкова много за него, а той не може да ти бъде верен. Кой би те упрекнал, че си си изпуснал нервите? Не си искал да го убиеш, нали, Пол? Просто си избухнал, защото си бил на ранен и ядосан.

— Не съм го направил. Грешите за часа.

— Не, ти грешиш. Прибрал си се рано. Надяваше се да го хванеш в крачка, а?

— Не, не беше така. Исках да го изненадам. Исках нещата отново да бъдат както преди. Приготвих му любимата закуска! „Мимоза“ със сок от мандарини и кафе с аромат на лешник, яйца по бенедиктински и пържени филийки с малиново сладко.

— Престарал си се.

— Приготвих всичко собственоръчно и го сервирах в любимия му порцеланов сервиз.

— А той не го е оценил. Толкова труд да направиш нещо специално за него, а той и пет пари не дава.

— Тогава... излязох да се поразходя и когато се върнах, беше мъртъв.

— Не, Пол. Скарали сте се и ти си го ударил. Било е импулсивно. Ядосан и наранен, просто си грабнал тигана и си замахнал. А после вече е било твърде късно. Затова си разтребил кухнята, прибрал си всичко. — „Докато той е лежал мъртъв на пода“, мислено добави Ив. — Изтъркал си чугунения тиган. — Петната от кръв по дъното. — Отново си привел всичко в идеален ред, както му е харесвало.

— Не исках! Стана случайно.

— Добре.

— Той поиска развод. Правех всичко за него. Грижех се за него. Каза, че го задушавам и че му е омръзнало да ровя из нещата му, да преглеждам графика му и да му се обаждам по всяко време. Било му писнало от това. От мен. Приготвям му закуска, а той иска развод.

— Колко безсърдечно — отбеляза Ив.

2.

След като Хавъртоу бе арестуван и регистриран, докладите подадени и случаят приключен, Ив не можа да намери оправдание, за да не присъства на вечерята с холивудските знаменитости.

Все пак потърси.

Порови се в текущите случаи на детективите си, като се надяваше да попадне на следа, която изисква незабавното ѝ лично внимание. Когато това се оказа безрезултатно, реши да избере произволно някое старо неразкрито убийство. Но никой нямаше да повярва, че е неотложна задача, особено когато Пийбоди дишаше във врата ѝ.

— С какво ще си облечена довечера?

— Не зная. Нещо, което да прикрива голотата.

— Дълго или късо?

— Дълго или късо какво?

— Тоалетът ти. Късо, за да показваш крака, а ти имаш хубави крака. Или дълго и прилепнало, защото си слаба и можеш да си го позволиш.

Ив се съсредоточи върху доклад, който Дейвид Бакстър ѝ бе изпратил. Съвестно го прочете три пъти.

— Твърде много мислиш за моята фигура.

— Мисли за фигурата ти ме преследват денонощно. Но сериозно, Далас, секси ли искаш да изглеждаш, или сдържана и елегантна, или шик?

— Може би сдържано секси, елегантно шик. Каквото и да означава всичко това. — Бавно и спокойно Ив подписа доклада на Бакстър. — Защо толкова се интересуваш с какво ще съм облечена, за бога?

— Защото имам два тоалета, между които трябва да избира, и ако разбере в каква посока клониш, ще ме улесниш. Единият показва и подчертава тези момичета, но ако ти ще бъдеш сдържана, мисля, че е по-добре да не излагам момичетата на показ. Така че...

Истински смаяна, Ив се завъртя на стола си.

— Нима искаш от мен съвет дали да се перчиш с циците си на вечерята?

— Няма значение. Ще попитам Мейвис.

— Добре. Сега би ли разкарала супермомичетата си от офиса ми?

— Защото наближава края на смяната, а се опитваш да протакаш и търсиш уважителна причина да не присъстваш на приема.

— Права си.

Пийбоди понечи да каже нещо, но само се засмя.

— Хайде, Далас, ще бъде забавно. Надин ще бъде там, Мейвис и Майра. Колко често получаваме покани за партита със знаменитости?

— Дано е за последен път. Вземи момичетата си и тръгвай.

— Наистина ли? Има десет минути до края на смяната.

А шансовете да попаднат на нещо горещо за десет минути бяха нищожни.

— Кой е шефът? — попита Ив.

— Вие, лейтенант. Благодаря! Ще се видим довечера.

След като Пийбоди излезе, Ив нямаше избор и подписа още един доклад. Загубила надежда да получи сигнал на линка си, че някой психопат е затрил половината туристи на Пето Авеню, тя се примири и приключи за деня.

Само една вечер, напомни си Ив, докато слизаше към подземния паркинг. Вероятно храната щеше да бъде вкусна, а и Пийбоди имаше право, щяха да дойдат много хора, които познава. Нямаше през цялото време да се мъчи да завърже разговор с непознати.

Но отново бе започнала да мисли за Айкоув, бащата и сина, уважаваните лекари, които се правеха на Господ в тайната си лаборатория. Създаваха човешки клонинги, отърваваха се от несъвършените и копираха останалите, за да ги образуват, обучават и превръщат в роби.

Накрая и двамата бяха убити от собствените си творения. След тази вечер, напомни си тя, край. Всъщност вече бе приела да присъства на нюйоркската премиера на филма. Но след нея наистина щеше да приключи със знаменитостите. И най-сетне да остави случая „Айкоув“ зад гърба си.

Колко ли бяха те, запита се Ив, клонингите — творенията на Айкоув. Замисли се за момичето и бебето, които бе освободила — по-скоро, които Рурк бе освободил, — за Аврил Айкоув, трите Аврил Айкоув, всичките омъжени за младия Айкоув.

Дали бяха прочели книгата на Надин? Където и да се намираха сега, дали обръщаха внимание на нестихващия интерес към начина, по който са се появили на бял свят?

Спомни си за онова, което двамата с Рурк бяха оставили — нямаха избор, след миг сградата щеше да избухне — в стъкленици и контейнери в подземната лаборатория. Декорите, атмосферата и актрисата с дългия черен шлифер, бяха възкресили в съзнанието ѝ спомена за живота, създаден и унищожен на онова кошмарно място.

Да, искаше да престане да мисли за случая „Айкоув“.

Мина през портала, разкърши рамене. Само една вечер, отново си напомни тя при вида на великолепия си дом.

Следващия път, когато има свободна вечер, ако времето се задържи приятно, с Рурк щяха да вечерят на някоя от терасите. С вино и свещи. Може би щяха да се разходят под звездите из имението си.

Никога не си бе представяла тези неща, преди да срещне Рурк, не ги бе искала. Но сега имаше него и този дом. И желанието да се наслаждава и на двете винаги, при всеки удобен случай.

Паркира пред къщата, която представляваше внушително здание с причудливи кули. Може би приемът нямаше да продължи дълго. Може би щяха да имат време за разходка под звездите, когато се приберат.

Докато слизаше от колата, почувства леко пробождање в рамото си и разсеяно го потърка. Раните, които бе получила в Далас, бяха зараснали... почти напълно. Но споменът за тях... е, тя искаше да го запази.

Както очакваше, Съмърсет — кльошавият, и котаракът Галахад — дебелият, чакаха във фойето.

— Очевидно не си успяла да скалпиш извинение, за да пропуснеш официалното събитие тази вечер.

Не ѝ стана приятно от факта, че досадният иконом и личен асистент на Рурк я познава толкова добре.

— Все още има време за едно убийство. Може дори да стане тук и сега.

— Има съобщение от Трина за теб на домашния линк.

Ив застина на стъпалата. Кръвта ѝ замръзна във вените.

— Ако я допуснеш в тази къща, наистина ще има убийство. Двойно, когато пребия и двама ви до смърт с тухла.

— Заета е в центъра с разкрасяването на Мейвис и Пийбоди и няма да успее да стигне тук за твоята прическа и грим преди приема. — Когато сред паниката се прокрадна облекчение, той добави: — Но ти е оставила подробни инструкции.

— Знам как да се подготвя за някаква скапана вечеря — промърмори Ив, докато гневно се качваше по стълбите. — Нямам нужда от подробни инструкции.

В спалнята тя свали самото си и кобура с оръжието. И намръщено погледна към домашния линк.

— Нима мислиш, че не знам как да взема душ и да наплескам лицето си с грим? — попита тя котарака, който я следваше по петите. — Правила съм го и преди.

През последните две години повече, отколкото през всички предишни взети заедно. Все пак...

Галахад впери в нея различните си на цвят очи. Тя изсъска, решително тръгна към линка и пусна съобщението.

Просто направи каквото ти казвам и всичко ще бъде наред. Ако се опиташ да хитруваш, ще разбера, така че недей. Сега започни с дълъг горещ душ и ексфолиант с нар.

Докато гласът на Трина не спираше да дава нареждания, Ив седна на ръба на леглото. Имаше толкова много процедури, че загуби броя им. Никой здравомислещ човек не би изпълнил всичко това само за да се издокара за прием.

А и кой щеше да разбере дали е ползвала от ексфолианта с нар, по дяволите?

Може би Трина, помисли си.

Както и да е, мисълта за дълъг горещ душ изглеждаше примамлива. Никакъв проблем.

Докато приключи с душа, ексфолианта, лосиона за тяло, тоника за лице и стилизиращия продукт за коса, чиято консистенция бе твърде

близка до тази на сополи, за да ѝ носи приятни усещания, сериозно бе започнала да се замисля за убийство.

Нанесе грим на клепачите си, на бузите, начерви устните си и изрече безброй ругатни по адрес на онзи, който е измислил декоративната козметика.

Достатъчно, реши тя и се върна в спалнята точно когато Рурк влезе.

Как бе възможно да изглежда толкова красив без всичките процедури и мазила, запита се тя. Дори Трина не би могла да измисли нищо, което да направи това лице по-съвършено — правилните черти, изсечени от ангели благодетели, сините очи с дяволит израз и прелестно изваяните устни, които сега се извиха в усмивка, когато я видя.

— Ето те и теб.

— Как позна, че съм аз? С толкова много грим самата аз не мога да се позная.

— Да видим. — Рурк се приближи и нежно я целуна по устните. — Ето те и теб — повтори той с онзи шепот от Ирландия в гласа. — Моята Ив.

— Не се чувствам нито като твоята Ив, нито дори като своята. Защо не мога просто да отида със собственото си лице?

— Скъпа, всъщност си е твоето лице. Само леко подчертано. Секси. Така и ухаеш.

— На нар от ексфолианта и други неща, които Трина ми нареди да ползвам. Защо ѝ позволявам да ме командва?

— Не мога да кажа. — И не желаше. — Как мина в студиото?

— Странно, но Дърн се оказа сваятна. Не останахме до края, защото поехме случай.

— И?

— Вече го приключихме.

Той се усмихна широко.

— Може би трябва да кажа, че съжалявам, че нещата са се развили толкова добре. Ще ми разкажеш ли за Марло Дърн и останалите, докато вземам душ?

— Сигурно познаваш някои от тях. Често попадаш в една компания с холивудски звезди.

— Хм — бе уклончивият му отговор, докато се събличаше. — Във всеки случай, не и с Марло Дърн, което би трябвало да бъде облекчение за всички ни след медийните ѝ изяви, които видях. Сега може да мине за твоя сестра.

— Предполагам. Странно. — С ръце в джобовете на халата си, Ив се облегна на касата на вратата и проследи с поглед почти съвършения му задник, докато вървеше към душа. — Онази, която играе Пийбоди, е кучка.

— Такива слухове се носят — извика той през шуртенето на водата. — А и двете с Дърн никога не са се обичали. Очертава се интересна вечер.

— Може би ще си разменят по някой юмручен удар. — При тази мисъл Ив почувства лек прилив на ентузиазъм. — Ще бъде забавно.

— Можем само да се надяваме.

— Декорите са невероятни — продължи тя. — В общото помещение липсваха само трохите по бюрото на Дженкинсън. И миризмата, но за да се постигне, трябва години наред да бъде обитавано от ченгета.

Когато Рурк излезе от банята с кърпа около кръста, тя се намръщи.

— Това ли беше? Само това ли трябваше да направиш? Не е честно.

— Като известна компенсация ще изтъкна факта, че не е нужно да си бръснеш лицето.

— Не мисля, че е достатъчно. — Ив решително тръгна към гардероба и го отвори. Отново се намръщи. — Какво да облека? Имам твърде много дрехи. Ако човек има само една, не се налага да умува. Просто я изважда и я облича. Така е твърде сложно. Пийбоди не престана да ме тормози с това, докато ми се прииска да изтръгна езика ѝ и да ѝ го увия около врата. От тях двете с Трина главата ми ще се пръсне.

С усмивка той се приближи и застана до гардероба.

— Това.

Откачи една рокля.

Къса, забеляза тя, с нещо като шлейф на полата, започващ отстрани на талията, с цвете от същата материя и в същия цвят като

роклята. Синьо-зелена, с лъскави нишки. Огледа я цялата, широкото овално деколте, тънките презрамки.

— Как реши, че трябва да бъде тази?

— Неслучайно малката черна рокля е класика, но често е твърде предвидима, особено в Ню Йорк. Затова е по-добре да избереш цвят, ярък цвят и лек блясък. Женствена е, без да е претенциозна, секси, без да е натрапчиво.

Ив взе роклята, обърна я и повдигна вежди, когато видя изрязания гръб.

— Без да е натрапчиво.

— Не е. Имаш и подходящи обувки.

— Така ли?

— Да, и сложи диаманти. Нека цветът на роклята да изпъква.

— Кои диаманти? Знаеш ли колко си ми подарил? Защо го правиш?

Укорът в тона ѝ бе почти толкова забавен, колкото подаряването на диаманти.

— Сигурно съм пристрастен. Ще ти ги донеса, когато се облечеш.

Тя не каза нищо и остана на мястото си, докато той избра един тъмен костюм от многото, които притежаваше, светлосива риза и оловносива вратовръзка.

— Защо и ти не облечеш нещо цветно?

— По-добре да служи за фон на прелестната си съпруга.

Тя присви очи.

— Имаш готов отговор.

— Истината винаги е готова.

Размаха пръст срещу него.

— И тази реплика беше предварително съчинена.

— Циничка.

Той леко я тупна отзад, докато минаваше покрай нея. Ив също имаше какво да спомене на тема цинизъм, но реши да си го спести. Когато най-сетне се облече и с извинение към краката си се покатери на токчетата, тънки като шишове, и премести оръжието, значката и комуникатора си в безполезна дамска чанта, каквито жените носят на официални събития, Рурк подреди диамантите пред нея.

— Всичките?

— Да, всичките — решително заяви той, докато оправяше вратовръзката си.

— С тях можеш да купиш целия щат Ню Джърси.

— Предпочитам да ги гледам върху съпругата си, вместо да купя Ню Джърси.

— Ще ме видят и от Космоса — промърмори Ив, докато закопчаваше бляскавите обици, гривната и накрая часовника.

— Не, не така — каза Рурк, когато тя се засуети със закопчалката на триредното колие. — Ето така.

Той нагласи верижките така, че да падат отпред и отзад.

Ив понечи да каже нещо по повод големите колиета, но когато се завъртя пред огледалото, трябваше да признае, че изглежда страхотно.

— Вечерите захладняват.

Рурк ѝ подаде къс прозрачен жакет. Върху роклята изглеждаше като ефирен воал, обсипан със звезди.

— Нима съм имала това?

— Вече го имаш.

Очите ѝ срещнаха погледа му в огледалото. Имаше готова остроумна реплика, но когато той ѝ се усмихна, си помисли: „Какво, по дяволите?“.

— Изглеждаме доста добре.

С ръце на раменете и, той потърка буза в нейната.

— Мисля, че сме на ниво.

— Да вървим да си поиграем на холивудски знаменитости.

Сякаш участваха в пиеса — обстановката, костюмите, осветлението. Въпреки че основното жилище на Мейсън Раундтрий се намираше в Ню Ел Ей, явно той не се скъпеше и за нюйорския си дом.

Къщата на Парк Авеню се издигаше на три етажа и впечатляваше с разкошна тераса на покрива, където имаше покрит басейн и градина. Беше се придържал към минималистичен съвременен стил с много стъкло, хром, открити пространства и дърво в светли нюанси. Тук-там някой малък прожектор осветяваше уникална скулптура или лъскава топка в ярък цвят. Произведения на изкуството се редуваха с цветни петна и драматични черно-бели фотографии.

От преддверието, в което имаше един-единствен тънък лъч светлина, се влизах в приемна с висок таван. В лъскавата камина тлееше огън.

— Най-сетне.

Безцеремонен, в черен костюм, Раундтрий сграбчи ръката на Ив. Козята му брадичка бе съвършен искрящо червен триъгълник, а косата — облак от буйни къдрици.

Хрумна й, че би изглеждал по-естествено с брадва в ръцете сред някоя планинска гора, отколкото в изискана модерна приемна в Ню Йорк.

— С вас не може да се излезе на глава, лейтенант Далас.

— Предполагам.

— Изпуснах ви днес на снимките. Искрах да поговорим.

— Разследвах убийство.

— Вече чух. — Искрящо сините му очи се впериха в лицето й. — Много неудобен момент. Дано намерите време да наминете към студиото — каза той на Рурк, отново с отривисто ръкостискане и широка усмивка.

— Ще видя какво мога да направя.

— Почти сме готови. Не искам да предизвиквам съдбата, но досега проектът върви като по вода. — Раундтрий отново прикова пронизателен поглед в Ив и поглади козята си брадичка. — Вие сте единственият проблем. Не можем да ви хванем за консултация, съвещание, обяд или интервю.

— Разследвам убийства.

— Ха!

— Мейсън, не обсебвай звездата на вечерта. — Пищна брюнетка с яркочервено червило и блестящи сапфирени бижута грациозно се приближи към тях. — Аз съм Кони Бъркет, съпругата на Мейсън. Добре дошли.

— Ваш почитател съм — каза Рурк.

Кони замърка от удоволствие.

— Най-хубавото, което мога да чуя от красив мъж. Позволете ми да върна комплимента и на вас — обърна се тя към Ив. — От близо година Мейсън изцяло се е потопил в този проект. А когато той нагази в дълбоки води, и аз подгизвам. Имам чувството, че вече познавам и двама ви. Е, шампанско, вино? Нещо по-силно?

При едва забележимия знак, един от сервитьорите, които поднасяха шампанско, се приближи.

— От това, благодаря.

Ив си взе чаша.

— Роклята ви е зашеметяваща. Носите „Леонардо“, нали?

— Малко тежичък е за мен.

Кони отвърна с искрен, заразителен смях, от който кафявите ѝ очи със сънен израз заблестяха.

— Определено. Радвам се, че се запознах с него и Мейвис. Тя е толкова сладка. А бебето! Малка красавица. Е, елате с мен да видите старите си приятели, както и новите.

— Далас! — Марло, бляскава с тъмnozлатистия си шлейф, забърза към тях. — Много се радвам, че успя да дойдеш. Пийбоди каза, че вече сте приключили случая. Удивително, нали? — каза тя на Кони. — Заловиха убиец за часове.

— Не е трудно, когато убиецът е идиот — отбеляза Ив.

— Вие двете сте невероятни.

Кони хвана едната ръка на Ив, след това на Марло, което накара Ив да се запита дали всички в Холивуд изпитват непреодолима нужда от докосване.

— Познавам Марло от години — продължи Кони, — но да ви гледам една до друга е... сюрреалистично. Има някои разлики, разбира се. — Наклони глава встрани и огледа и двете от главата до петите. — Марло е малко по-ниска, а вие имате по-издължени очи. И без грим Марло няма трапчинка на брадичката, но на пръв поглед е...

— Малко стряскащо — довърши Ив.

— Да.

— Джоел, продуцентът, искаше да ми направят трапчинка с пластична операция — добави Марло.

— Шегуваш се.

— Не. Джоел често прекалява, но затова е най-добрият.

— Обръснах си главата заради него за „Неоснователно съмнение“ — добави Кони. — Но в онзи случай двамата с Мейсън имаха право. „Оскарът“ ми го доказва.

— Не обръснатата глава ти донесе „Оскар“, а изключителният ти талант.

— Виждате ли защо държа това прекрасно младо създание близо до себе си? — попита Кони. — О, това сигурно е Шарлът Майра.

Ив хвърли поглед назад.

— Да, доктор Майра и съпругът ѝ Денис.

Господи, колко беше сладък, помисли си тя, със стилин костюм и различни чорапи. Почувства се по-спокойна още щом го видя.

— Ще им се представя. Погрижи се за звездата ни, Марло.

— Разбира се. Тя е страхотна — каза Марло, когато Кони тръгна към семейство Майра. — Най-великата актриса и жена, която познавам. С Раундтрий са женени, и на двамата е първи брак, от над двайсет и пет години. Това е добро постижение за всеки, а в нашето съсловие е направо чудо, особено когато и двамата са в бизнеса. — Погледна над рамото на Ив и добави: — Мили боже!

— Дами.

— Рурк — представи го Ив.

— Разбира се, че е той. Не успяват да пресъздадат очите. Почти същите са, но не съвсем. Извинявайте. С Джулиън работим заедно от месеци и започнах да мисля за него като за вас. А ето ви сега и вас.

— Приятно ми е. Възхищавам се на работата ви.

— Вече сте тук. — Пийбоди, с „момичетата“, гордо издути над корсет като звездно нощно небе, побърза да се присъедини към тях. — Ще ни разведат из къщата, която наистина е невероятна.

— Пийбоди. — Рурк взе чаша с шампанско от поднос и ѝ я подаде. — Изглеждаш апетитно.

— О, господи — промърмори Марло под носа си, когато Пийбоди поруменя и засия.

— Благодаря. Толкова е вълнуващо. Прекарваме си чудесно.

До нея Иън Макнаб се усмихна широко. Представата му за подходящо облекло за прием бе риза в тиквено оранжево, резедав костюм и високи кецове в цвета на ризата. Русите му коси бяха пригладени на дълга опашка назад от издълженото му симпатично лице. Оставени златисти кичури се виеха покрай ушите му и блестяха на светлината.

Ив понечи да заговори, когато от другата страна на Пийбоди застана мъж, чиито руси коси бяха вързани на опашка, но без неприбраните кичури покрай издълженото симпатично лице.

Костюмът, ризата и вратовръзката му бяха с цвят на нощна мъгла и идеално подхождаха на стройната му фигура.

— Макнаб, почти така щеше да изглеждаш, ако се обличаше като зрял човек.

— Много скучно — каза Макнаб и опита от хапката, която бе грабнал от друг поднос.

— Матю Занк, в ролята на детектив Иън Макнаб. — Подаде ръка на Ив. — Лейтенант.

Непринуденият му чар накара Ив да се усмихне.

— Може и Далас.

— Здравейте, всички!

Когато Ив се обърна при познатия глас, Мейвис щракна с фотоапарат.

— Супер! Сигурно се излагам, мам... но искам снимки.

— Не е нужно да внимаваш с неприличните думи, детето не е тук — напомни ѝ Ив.

— Навик. Мамка му, задник, шибана работа. Господи, чувствам се толкова добре. Както и да е, Леонардо се заприказва с Анди за роклята ѝ за премиерата. Запознахте ли се вече с нея? — Както Макнаб, и Мейвис грабна хапка. — Андреа Смайт, в ролята на доктор Майра. Не прилича много на Майра тази вечер, защото никога не съм виждала Майра с прилепнал черен тоалет и не съм я чувала да ругае с британски акцент.

— Анди има най-мръсната уста на света — обясни Марло. — Част от чара, който струи от нея. Всички я обожават.

— Кара Леонардо да се изчервява. Много е сладко.

Мейвис излапа хапката наведнъж.

— Това е „Леонардо“, нали?

При въпроса на Марло Ив я изгледа с недоумение.

— Да — отвърна Рурк вместо нея.

— Великолепна рокля. При проучванията си узнах, че дрехите не са ти любима тема, и в това отношение се различаваме. Аз ги обожавам. Дрехи, обувки, чанти, обувки и още обувки. Не мога да им се наситя.

— Значи, не можем да бъдем приятелки — мрачно каза Ив и накара Марло да се засмее.

— Все пак не мога да се сравнявам с Джулиън и манията му за дрехи.

— Още нещо, по което си приличат с Рурк. — Ив се огледа наоколо. — Няма ли го? Мисля, че веднага бих го забелязала.

— Винаги закъснява. Ще дойде с Надин.

— Така ли?

— Кой знае. — Марло сви рамене. — И Кей Ти все още не е пристигнала, така че...

— И двете ни звезди. Валъри, снимай. Джоел Стейнбъргър. — Високият широкоплещест мъж със стоманеносиви коси и черни очи със суров израз разтърси ръката на Ив, сякаш се мъчеше да изпомпа вода, след това се обърна, сграбчи я за рамото и оголи зъби срещу жената с фотоапарата. — Истинско удоволствие. — Отново показвайки зъбите си, той обви свободната си ръка около талията на Марло и я притегли към себе си. — Хареса ли ви днес на снимачната площадка? По-добре късно, отколкото никога! Престън ми каза, че детектив Пийбоди ще се появи в кадър. Много се радваме. Бихме искали да снимаме и вас.

— Не — заяви Ив.

— Ще бъде забавно. Ще изгреете в пълния си блясък. Кой не иска да бъде филмова звезда за един ден?

— Аз.

— Ще си поговорим. — Той ѝ намигна, но черните му очи я пронизаха. — Валъри отговаря за връзките с обществеността и медийните изяви за проекта. Трябва да се срещнете на обяд, за да обсъдите рекламата.

— Не — повтори Ив и хвърли поглед към привлекателната жена с шоколадова кожа и тигрови очи. — Съжалявам, но нямам време за срещи по обяд и не участвам в реклами.

— Валъри ще се погрижи за всичко, ще се постарае да бъде забавно за вас. Разбрах, че нямате агент или мениджър. Без посредник се спестява известно време. Ще ни трябват за няколко дни заради бонусите към домашните дискове, но с ежедневно облекло. Искаме да изглеждате като ченге, без блясък. Публиката иска истинския ви образ.

— Думата „не“ нищо ли не означава за вас?

— Не, не, скъпа, не е нужно да скромничиш. Валъри ще те придружава през цялото време. И се разберете за онази фотосесия,

която днес не успяхме да направим. Веднага.

— Джоел. — С приятелска усмивка Рурк сложи ръка на рамото на Стейнбъргър. — Да намерим място, където да поговорим.

— Рурк, разбира се. Отново истинско удоволствие. Бизнесменът — каза той с още едно намигване към Ив, — съпругът. Помощникът.

— Дали знае, че Рурк току-що му спаси живота? — запита Пийбоди.

— Наистина ли ме нарече „скъпа“? Не вярвам на ушите си.

— Приемете извиненията ни, лейтенант — каза Валъри с хладна професионална усмивка. — Господин Стейнбъргър дава сто и десет процента от себе си за този проект. Очаква същото от всички участващи.

— Откъде взема допълнителните десет?

Усмивката на Валъри стана леко напрегната в краищата.

— А рекламата е част от цялото. Ако все пак намерите време, моля ви, обадете ми се. Обещавам, че ще уредя всички подробности, за да използваме времето ви възможно най-ефективно.

— Дали го е наричала „господин Стейнбъргър“, когато бясно са се натискали в холивудския му офис? — приглушено каза Марло, докато Валъри се отдалечаваше.

— Не, наричаше го „господ“ — отвърна Матю. — „О, господи, о, господи, о, да!“ Чувал съм я. За жалост, в офиса има затишие, откакто дойдохме в Ню Йорк.

— О, скъсах месеци преди да отпътуваме за източното крайбрежие.

— Но тя получи мястото на главен пиар на проекта. Извинявайте. — Матю отново се обърна към Ив с непринудената си чаровна усмивка. — Ние сме повърхностни хора, които изгарят от нескрито любопитство кой е кого е.

— Като гимназисти — предположи Ив.

Той се засмя.

— Да, за жалост. Освен това клюките запълват времето между дублите.

— Скъпа Ив!

Ирландският акцент бе малко по-натрапчив, а очите — не, определено не така зашеметяващо сини. Но Джулиън Крос беше красив мъж с впечатляваща осанка.

Тръгна право към Ив и я притегли към себе си за кратка звучна целувка, и то с език.

— Хей!

— Не можах да се сдържа. — Не толкова зашеметяващо сините очи проблеснаха срещу нея. — Имам чувството, че сме страшно близки.

— Помисли си го отново и ще трябва да те снимат с подута устна в следващата сцена. — Видя Рурк да присвива очи в другия край на стаята. — А вероятно и със счупена челюст.

— Джулиън, дръж се прилично. — Надин Фърст завъртя очи със съчувствие, когато се облегна с цялата си тежест на ръката на Джулиън. — Ние ли сме последни?

— Кей Ти не се е появила — каза Марло и наклони глава назад, когато Джулиън се приближи да я целуне. — Джулиън, все още не си се запознал с детективи Пийбоди и Макнаб.

— Пийбоди! — Той енергично я сграбчи и вдигна във въздуха. Пийбоди издаде тихо възклицание, преди да я целуне. След това промълви: — Ммм.

— Моето момиче — каза Макнаб.

— Макнаб!

Джулиън не вдигна Макнаб във въздуха, но залепи една и на него. Ив се запита дали и тази е била с език.

— Холивуд. — Матю се засмя, повдигна ръце. — Всички сме мръсници.

— Някои от нас са по-големи от други — промърмори Марло, когато Кей Ти влезе и намръщено изгледа всички.

3.

Вечерята се оказа по-малко официална и по-непринудена, отколкото Ив бе очаквала. Навярно заслугата бе на Кони — за богатото меню, разнообразието от вина и задушевните разговори.

Тъй като бе настанена в ъгъла между Раундтрий и Джулиън, Ив се досети, че идеята е реалните хора да бъдат до партньорите си или актьорите, изпълняващи ролите им. Или срещу тях. Пийбоди между Матю и Макнаб, Денис между Майра и Андреа Смайт, която имаше характерен похотлив смях и често го използваше.

Раундтрий, очевидно човек, който харесваше живота си и приемаше положението си на капитан на кораба като нещо, което му се полага по право, беше пълен с истории за разказване. Ив бе чувала за повечето хора, които споменаваше, но се запита дали не трябваше да прочете справочник „Кой кой е от холивудския елит“ преди приема.

— Чух, че с Рурк сте се запознали, когато той е бил заподозрян в убийство.

Джулиън ѝ се усмихна по начин, който би трябвало да накара една жена да се почувства изцяло обект на внимание и възхищение.

Може би дори беше искрено.

— Просто беше под полицейско наблюдение.

— Романтично е.

— Повечето хора не виждат никаква романтика в това да бъдеш под полицейско наблюдение при разследване на убийство.

— Всеки мъж би видял, ако разследването се води от красива жена. Той е късметлия.

— Има късмет, че не беше извършил убийството — каза Ив и накара Джулиън да се засмее.

— Бих казал, че и двамата сте късметлии.

— Прав си.

След тези думи Ив започна да го харесва малко повече.

— Как стана ченге?

— Завърших Полицейската академия.

— Но защо? — Той наклони глава към нея, с почти недокоснатата си чаша вино в ръка. — И то в отдел „Убийства“? Винаги ли си искала това?

О, да, изглеждаше искрен. Ив престана със сарказма.

— Откакто се помня.

— Марло беше убедена, че е така, и си личи по начина, по който играе. С енергията и ентусиазма на ченге до мозъка на костите. И аз се опитвам да вляза до такава степен в образа на Рурк — богат, влиятелен и загадъчен мъж. С Марло сме на мнение от самото начало, че вие двамата сте сърцето на историята. Центърът ѝ.

— Бих казала, че центърът са двамата Айкоув.

— Аз гледам на тях по-скоро като на вътрешностите ѝ. Както се изрази Марло, „ракът в стомаха“. Мисля, че така беше. — Той сви рамене. — Но вашата любов е сърцето.

— Нашата...

Ив онемя, раздвоена между ужас и неудобство.

— Това не бива да те стряска. — Джулиън сложи ръката си върху нейната. — Истинската любов е нещо прекрасно. И... необяснимо, не мислиш ли?

— Джулиън е романтик по душа. — Марло, която седеше между Раундтрий и Рурк от другата страна на масата, закачливо се усмихна на Джулиън. — Но не греши.

Джулиън отвърна на усмивката ѝ с онзи поглед, който сякаш казваше: „Ти си целият ми свят“.

— Романтиката носи сладост във всичко.

— А ти си сериозно пристрастен към сладките неща — отбеляза Марло.

— Да, любовните аспекти на сценария са любимата ми част от ролята.

— О, господи — бе единственото, което Ив може да каже.

— Между тези двамата има химия — заяви Раундтрий. — Ще изгорят екраните.

— О, господи — повтори Ив и този път Рурк се засмя.

— Спокойно, лейтенант.

— Виждате ли как го казва? — Въодушевен, Джулиън стисна ръката на Ив, преди да се наведе с поглед, прикован в Рурк. —

Лейтенант — повтори той, имитирайки Рурк. — Издава едновременно любов, страст и интимност.

— Това е полицейският ми чин — промърмори Ив.

— Той уважава чина ти. Уважаваш чина й — разпалено продължи Джулиън, като се обърна към Рурк — толкова, колкото я обичаш.

— Почти — поправи го Рурк.

— Прав си, прав си, почти толкова. Освен това се харесвате. И доверието помежду ви. Двамата слизате в онази тайна лаборатория с риск за живота си и...

— О, стига четки, Джулиън. — Кей Ти отпи глътка вино и стовари чашата си върху масата. Буквално щракна с пръсти на един от сервитьорите да я долее. — Не ти ли се изприщи устата от целуване на задници?

— Водим разговор — започна Джулиън.

— Така ли го наричаш? Държиш се, сякаш вие с Марло сте единствените в проклетия филм, а хората, които се опитвате да имитирате, са единствените значими. Обидно е. Защо не престанеш и не си направите тройка с Марло и Далас в удобно време? Някои от нас се опитват да ядат.

Последва миг на ужас и пълна тишина. Ив изпитателно изглежда Кей Ти от другата страна на масата.

— Пийбоди?

— Да, лейтенант — каза Пийбоди и изправи гръб.

— Нали понякога споменавам, че има вероятност да сритам задника ти?

— Бих казала, доста често, но да, лейтенант.

— Може би ще имаш шанса да видиш как сритвам фалшивия ти задник, докато ти седиш удобно на своя. Не всеки ден възниква подобна възможност.

— Няма да затрепера — озъби се Кей Ти.

— А би трябвало. Всеки, който показва толкова голям задник на публично място, си проси да бъде сритан. Но може би е по-добре да го оставя да се мъдри тук, розов и лъскав, докато възрастните разговарят.

— Браво — каза Рурк, когато Ив се облегна назад и взе вилницата си.

Джулиън повдигна чашата си с вино, отпи голяма глътка, докато разговорите около масата ту затихваха, ту се усилваха.

— Съжалявам. — Веднага след като сервитьорът доля чашата му, отново отпи доста наведнъж. — Съжалявам повтори. — Не бях...

— Няма нищо, приятел. — Ив опита още от пастата от омари в чинията си. — Ако имаше, Рурк вече да те е сритал. — Усмихна се на Рурк над масата. — Истинската любов е прекрасна, необяснима и коварна като змия.

— Аз ще се оправя с нея — каза Раундтрий с хладен, равнодушен тон, който издаваше, че намеренията му са сериозни.

— Голяма работа. Всъщност всичко това вече не ми се струва чак толкова странно.

— Може ли да попитам нещо?

Марло се наведе напред, сниши глас.

— Разбира се.

— Ако решиш да сригаш нечий задник, вместо да го оставиш да се мъдри тук, може ли и аз да гледам?

— Колкото повече хора, толкова по-весело.

След вечерята преминаха към шведска маса с десерти, бренди, ликьори и кафе, всичко подредено със стил в киносалона на Раундтрий на приземния етаж.

— Страхотия — отбеляза Ив.

— Да.

Видя как Рурк огледа огромния екран, множеството кожени кресла с меки тапицерии, удобните дивани, осветлението, бара.

— Знам какво се върти в главата ти.

— Мислил съм си за нещо подобно, но не съм решил за дизайна, разположението и мястото.

— Просто ти харесва големият екран. Мъжете винаги си въобразяват, че размерът е най-важното.

— Може би. Лично аз просто обичам да си угаждам.

— Разбира се. — Ив нехайно се огледа наоколо. — Къде, мислиш, Кони отведе Кей Ти и колко ще й запари на лъскавия розов задник?

— Някъде насаме, на много уединено място. Впрочем той те сваляше.

— Рефлекс, никакъв умисъл.

— Съгласен съм. Явно за това живее.

Надин, която бе заложила на малката черна рокля и няколко реда перли, допря чашата си с бренди до кафето на Ив.

— Раундтрий обещава забавно видео шоу след малко, но едва ли ще може да се сравни с кратката сцена по време на вечерята.

— Фалшивата Пийбоди е груба и празноглава. Нямам нищо против грубост, но когато е съчетана с празноглавие, ми се иска да разбия физиономията ѝ.

— Не си нито първата, нито последната, нито единствената в това отношение. Раундтрий работи с нея, защото въпреки репутацията си на актриса с труден характер, носи приходи. А и изглежда няколко откъса. Страхотно се превъплъщава в Пийбоди.

— Колко дълго са били креватни дружки с Джулиън?

— Досети се за това, а? Няколко пъти преди време. Джулиън е красавец, добродушен и с вроден чар. Върши работата си много добре и би си легнал с всяка по всяко време. Лекомислен е, но много сладък.

— Отличен опит ли го знаеш?

— Не, засега... и едва ли някога. Изкушавам се, но ми се струва твърде предсказуемо. Той се изненада, но прие отказа ми без лоши чувства. — Надин огледа стаята и хората, разговарящи на малки групи.

— Джоел пуска слухове за връзка между Дърн и Крос в медийната машина. Класическа тактика и никога не вреди на приходите. Джулиън, естествено, лесно би се впуснал в подобна авантюра, освен това мисля, че си е самовнушил, че е влюбен в нея. Част от процеса. Наистина си личи на екрана.

— Това филм за убийство ли е, или за секс? — попита Ив.

— И двете зареждат машината — отбеляза Рурк. — Изглежда, нашата домакиня е приключила със смърянето на невъздържаната си гостенка.

— Фалшивата Пийбоди не изглежда да се е разкажала — изтъкна Ив, когато двете влязоха в киносалона. — Изглежда само ядосана. И продължава да налива гориво в машината — добави тя, когато Кей Ти тръгна право към бара.

После сви рамене и си каза, че тази жена не заслужава повече внимание.

През следващия половин час имаше още празни приказки и шеги за убиване на времето и още храна. Хората обикаляха из стаята или влизаха и излизаха. Ив реши, че вече започва да ѝ писва, когато Раундтрий застана в предната част.

— Всички да се настанят удобно. Далас и Рурк — тук, отпред. Спретнах кратък преглед на „Аферата Айкоув“ за прожекция в тесен кръг тази вечер. Приятно гледане на всички, особено на специалните ни гости.

— Да видим колко ще бъде приятно — каза Рурк и хвана ръката на Ив, докато Раундтрий ги водеше към креслата им на първия ред.

Ив се наведе към Рурк, докато хората се настаняваха на столове и дивани зад тях.

— Трябва ли да се преструваме, че ни харесва, ако е ужасно?

— Колко си позитивна само!

Той стисна ръката ѝ, когато осветлението угасна и зазвуча музика.

Ив реши, че музиката е добре подбрана. Въздействаща, пулсираща и завладяваща. В мига, когато се отпусна, лицето на Марло — което удивително приличаше на нейното — изпълни огромния екран.

— Запис, включен — каза тя. — Лейтенант Ив Далас.

Камерата се плъзна надолу и обратно нагоре, докато се задържа на Марло и трупа на въртящия се стол с висока облегалка.

— Самоличността на жертвата е Уелфорд Б. Айкоув.

Когато тя приклепна, трупът се раздруса от мощна кихавица.

— Наздраве — каза Марло, без да трепне. Вдигна поглед, когато хората зад камерата избухнаха в смях. — Изглежда, жертвата има алергия към смъртта.

Беше глупаво, помисли си Ив, но ѝ помогна отново да се отпусне. На екрана се заредиха гафове, лапсуси, важни моменти, прекъсвани от издънки. Анди, в ролята на Майра, сбърка реплика и избълва порой от цветисти и находчиви ругатни. Марло и актрисата, която играеше Надин, прекъснаха диалога си по средата и последва прегръдка и гореща целувка.

Тази сцена предизвика бурни овации.

Матю падна от стола си, когато компютърът, на който работеше като Макнаб, блокира. Джулиън сгреши реплика — превключи на бруклински акцент.

Публиката в киносалона реагираше със смях, аплодисменти, подвиквания.

— Как успяват да свършат някаква работа при толкова гафове?
— запита Ив.

— Затова винаги има втори дубъл — изтъкна Рурк.

Струваше й се, че е имало безброй втори, трети и още дубли. Но очевидно на всички им бе забавно да преповтарят сцените отново и отново.

Поредицата гафове завърши отново с Марло, този път с дългия черен шлифер, насочено оръжие и бриз, развяващ късите й коси.

— Аз съм ченге — каза тя с настървение и ярост в очите. И когато отметна шлифера назад, за да прибере оръжието си, не улучи кобура и електрошоковият пистолет се търкулна в краката й на земята.
— О, мамка му. Не отново.

Раундтрий включи осветлението с гласова команда и застана ухилена, поглаждайки козята си брадичка, докато аплодисментите отзвучаваха.

— Не беше лесно да направя подбор при толкова много издънки.
— Той се отпусна до Ив и се обърна към нея: — Трябва да ви е било забавно.

— Бих казала, че на вас ви е забавно.

— Ще подбера и добавя още. Ще бъдат приложени като бонуси към дисковете за домашно гледане. На хората им харесва да гледат как актьорите правят гафове, бъркат репликите си, падат по задник.

— Признавам, че на мен ми хареса.

— Ще проведем индивидуални интервюта с изпълнителите на главните роли. Няма да ви убеждавам, това е територия на Джоел, но искам и аз да дам своя принос. Продажбите на домашния пакет ще бъдат значително по-големи, ако и вие дадете интервю. Още по-добре и двамата. Готов съм да поостана в Ню Йорк, след като приключим със снимките, ако е нужно, или да дойда отново, когато можете да отделите време. Помислете. Вие сте го преживели. Уверявам ви, че се стремим към правдивост, но вие сте го преживели. Всеки, който гледа този филм, ще поиска да чуе вашия разказ.

— За мен случаят е приключен.

— Не, не е. — Той поклати глава и ярките му сини очи я пронизаха като стрели. — Ако съдя по това, което узнах за вас. Айкоув са злодеите в тази история; трите Аврил и другите са жертвите. И все пак жертвата е убила злодея и вие е трябвало да разследвате случая. Оцелелите са някъде по света. Всичко е свършило благодарение на вас и това е важно. Неизмеримо. Но въпреки че сте сложили край, не можете просто да го оставите зад гърба си. Така че... — Грубовато потупа ръката й. — Помислете.

— Добър е — промърмори Ив, когато той стана и отиде да поседи при Анди.

— И е прав, че не можеш просто да оставиш случая зад гърба си.

— Когато се съгласих да сътруднича — донякъде, на Надин за книгата й, знаех, че това ще разчовърка раната. Част от мен искаше да приключи веднъж завинаги, но е невъзможно. Останалата част мисли, че е добре хората да знаят кои са истинските жертви в този случай. Как да говоря за това? Не е моя работа да решавам за вина и невинност.

— В правно отношение не е. Но трябва да знаеш. И го знаеш.

Ив въздъхна, извърна глава и срещна погледа на Рурк.

— Искаш да кажеш, че трябва да се съглася?

— Искам да кажа, че ако се съ согласиш и имаш контрол над онова, което ще кажеш, и начина, по който ще го кажеш, би могло да излекува незарасналата рана в теб. Не само рекламата на книгата те кара да мислиш за това, Ив. Не си забравила за случилото се... за тях. Аз също.

— По дяволите. Ще помисля. Може ли вече да си тръгваме от тук?

— Бих казал, че можем да започнем да се придвижваме към изхода.

Придвижването започна. Но трябваше да пожелаят лека нощ на всички, което означаваше още разговори. Ив със завист видя как Мейвис и Леонардо се измъкнаха, споменавайки бебето като оправдание, а тя и Рурк отново бяха обсадени.

Изминаха още цели двайсет минути, докато най-сетне стигнат до приемната, където Джулиън се бе изтегнал на един диван.

— От това се страхувах — въздъхна Кони. — Подозирах, че ще се напие преди края на вечерята.

— Доста налиташе на виното — потвърди Ив.

— Кей Ти го засрами. Джулиън има склонност да удавя срама и мъката в алкохол. Бих се извинила още веднъж за държанието й, но тя си е такава.

— Няма проблем — успокои я Ив.

— Можем да се погрижим да се прибере невредим — предложи Рурк.

— Благодаря. — Кони погледна към спящия Джулиън с майчинско умиление. — Мисля, че е по-добре да го оставим да поспи тук. Няма смисъл да го влачим до хотела му. Ще донеса великолепия ти жакет.

— Приликите стават все по-малко — тихо отбеляза Ив. — Ти носиш повече на пиене и все още не съм те виждала да спиш свит на кълбо и гушнал възглавница като плюшено мече.

— И дано никога да не ме видиш.

— Това нещо страшно ми харесва — каза Кони, когато се върна с жакета на Ив.

Точно когато Ив видя първия истински лъч светлина в края на тунела, Матю Занк, мокър до кости, дотича при тях от асансьора. Марло, бледа като платно, залиташе след него.

— На покрива. На покрива. Кей Ти. Тя... тя е на покрива.

— Мисля, че е мъртва. — Марло седна на дивана и прикова поглед в Ив. — Мъртва е. Мъртва е там горе. Трябва да дойдеш.

— Стойте тук. — Ив рязко се обърна към Кони: Не пускай никого да си тръгне, преди да проверя.

— Аз... не, сигурно е грешка — започна Кони.

— Може би. Само задръж всички тук.

Рурк влезе с нея в асансьора.

— Май някой се шегува с мен — беше първата й реплика.

Той даде гласова команда за покрива.

— Може би е мъртвопияна като Джулиън.

— Да се надяваме, защото ще ми бъде адски неприятно да разследвам убийство на прием, където съм поканена като гост.

— Не се случва често.

— Веднъж на безброй пъти.

Озоваха се на просторна веранда. Друга запалена камина, ниски дивани с множество меки възглавници, огледален бар, върху който

стоеше отворена бутилка вино.

Стъклените врати към терасата на покрива тихо се отвориха при приближаването им. Когато я прекосиха, се отвориха други врати и ухание на нощ и цветя изпълни купола на покрития басейн.

Ив усети полъх, погледна нагоре.

— Куполът е леко отворен — забеляза тя и се запита дали цялата вечер е било така.

Мокрото тяло на Кей Ти лежеше с лицето нагоре до басейна с искрящо синя вода. Изцъклените очи бяха кафяви, същите като на Пийбоди, което накара Ив да потръпне за миг. Тя приклекна и провери за пулс.

— Мамка му. Не само е мъртва, а вече изстива. Извадил я е. Или я е блъснал вътре, удавил я е и след това я е извадил. И в двата случая е преместил трупа. Мамка му!

— В момента страшно прилича на нашето момиче.

— Но не е. Най-добре доведи нашето момиче и комплект принадлежности за оглед, ако ти се намират.

— В лимузината.

— Добре. Кажете на Макнаб да затвори къщата. Никоой да не си тръгва. И да провери дали охранителната система работи. Не пускай никого, освен Пийбоди горе.

— Добре. — Той задържа погледа си върху трупа. — Лош край на вечерта.

— За нея със сигурност.

Когато Рурк слезе, Ив извади комуникатора си от глупавата малка чантичка и съобщи за смърт при подозрителни обстоятелства. След това закрепил диктофона за тънката презрамка на вечерната си рокля.

— Лейтенант Ив Далас, запис включен — започна тя.

Забеляза счупени стъкла и локва червено вино, вероятно от отворената бутилка на бара вътре.

— Самоличността на жертвата видимо е Кей Ти Харис.

Съобщи подробностите за записа: мястото, причината за местонахождението на жертвата, имената на другите присъстващи, включително своето и на Рурк.

— Счупени стъкла и разлято вино тук. Видях отворена бутилка вино на съседната веранда. — Направи крачка встрани, забеляза малък

отворен пиедестал. — Шест фаса от билкови цигари в този съд. Чантата на жертвата е на масата, отворена.

Приклекна, като внимаваше да не докосне нещо, преди да се е напръскала със запечатващ спрей.

— Виждам гланц за устни, черно калъфче, неизвестна сума пари в брой и кодова карта. Жертвата е с роклята, с която беше цялата вечер, както и с бижутата и часовника. Лявата ѝ обувка е на крака, токът е одраскан. Виждам дясната на дъното на басейна.

Ив се обърна и съзнателно закри трупата, когато дойде Пийбоди.

— Ако не можеш да го понесеш, трябва да знаеш. Разбираемо е. Приемливо е.

— Не съм пила толкова много. Бях твърде нервна и развълнувана. Все пак взех хапче за изтрезняване.

— Нямам предвид това.

Пийбоди овлажни устни и „момичетата“, изложени на показ, леко потръпнаха.

— Ще го понеса.

Без да каже нищо повече, Ив се отдръпна.

— О... — Пийбоди леко ококори очи. — Е, добре, може би ми трябва малко време.

— Имаш колкото ти е нужно. Влез вътре и опаковай бутилката от бара като доказателство. Рурк ще донесе принадлежности за оглед. Трябва да се запечатаме, преди да започнем. Вече съобщих. Ще изпратят няколко полицаи, за да блокират къщата.

— Разбрано.

Пийбоди тръгна обратно към верандата.

„Един възможен сценарий — помисли си Ив, докато оглеждаше помещението и трупата. — Харис се качва да изпуши някоя цигара, да пийне, да излее гнева си. Подхлъзва се благодарение на алкохола и километричния ток, пада с главата надолу в басейна и се удавя. Обикновена нелепа злополука. Би било чудесно, нали?“

— Възможно е да е злополука — каза тя, когато Пийбоди се върна. — Твърде много пиене, нестабилни обувки, опа. Водата е дълбока само около метър. Пада вътре и си удря главата в дъното.

— Обърна доста питиета на вечеря.

— Затова може би е злополука. Огледай около купола на басейна, да видим дали ще намериш нещо, което показва, че е имала компания

тук горе.

— Ясно, но вече съм добре.

— Хубаво. — Ив кимна, когато Рурк дойде с принадлежностите за оглед. — Как са градусите долу? — попита тя.

— Макнаб държи нещата под контрол. Всички, включително и обслужващият персонал, са в хола. Каза, че ако не наредиш друго, ще премести персонала в кухнята, когато пристигнат полицаите.

— Става. Потвърдено е, че самоличността на жертвата е Кей Ти Харис — каза тя за записа, когато допря палеца на жената до скенера си за пръстови отпечатыци. — Жена кавказки тип, възраст двадесет и седем години. Малко по-голяма е от Пийбоди.

— Търсиш разлики.

Ив сви рамене.

— Най-голямата разлика е, че е мъртва. Час на смъртта — двадесет и три. — Намръщено погледна часовника си. — Било е малко след началото на видеошоута. Хора влизаха и излизаха преди и след това. Поговорихме с Раундтрий, когато свърши, но не обърнах внимание на часа. — Затвори очи за минута, мислено се върна назад. — Той ни настани на първия ред. Не си спомням да съм я виждала, след като седнахме.

— Беше отзад. Забелязах, защото бях решила да я избягвам и да се погрижа ти също да стоиш далеч от нея.

— Бяхме с гръб към залата. Възможно е да е излязла и да се е качила тук, след като започна. Не се вижда никаква кръв. — Ив прокара ръка по главата. — Тук има оток, леко ожулване.

Затършува за микроскопски очила точно когато Макнаб излезе на покрива.

— Пристигнаха четирима униформени, лейтенант. Разпределих ги... — Замълча и всяка капка руменина изчезна от лицето му, докато очите му оглеждаха група. — Господи. Господи!

— По-голяма е — равнодушно заговори Ив. — Устните ѝ са потънки, очите — по-кръгли. Има по-издължени, по-тесни ходила.

— Какво?

— Жертвата е Кей Ти Харис, на двадесет и седем, актриса.

— Има няколко чаши и салфетки на една маса в градинската ниша — започна Пийбоди, когато се върна. — Сложих им етикети за криминалистите.

— Ди.

Макнаб сграбчи ръката ѝ.

Пийбоди издаде кратък вик. Ив си помисли, че може да ѝ е строшил някоя кост, преди да я притегли към себе си и да зарови лице в косите ѝ.

— Какво, по... О, досещам се. И аз се разтреперих. Вече съм добре. Виж.

Тя леко го щипна отзад, на което Ив реши да не обръща внимание предвид обстоятелствата.

— Макнаб, докладвай. — Ив се изправи и отново застана така, че да закрива трупата. — Докладвайте, детектив Макнаб.

Той мълчеше.

— Погледни ме — рязко каза тя. — Гледай ме, когато ти говоря. Казвай.

— Отведохме персонала в кухнята — постоянния и от кетъринг фирмата. Останалите са в хола. По двама полицаи при всяка група. Разпитват всички, освен Крос. Все още спи дълбоко и реших, че е най-добре да го оставим, докато наредиш друго.

— Добре. Върви долу, изпрати единия от униформените от кухнята тук, да остане в тази част от къщата. Ти заеми мястото му и започни да записваш имена, данни за контакт и показания. Колко хора са там?

— Трима дежурни от постоянния персонал, десет от кетъринг фирмата.

— Добре. Пийбоди, помогни му с това. А охранителната система тук?

— Попитах Раундтрий. Няма камери горе. Има на входовете, но вътре и на покрива — не.

— Жалко. Ще поискаме да прегледаме записите, които имат, за да изключим вероятността да е проникнало външно лице. Ще използваме трапезарията за разпит на собствениците и гостите. Върви и повикай Матю Занк там, сам. Аз идвам след малко.

Ив изчака, докато се отдалечат. Държаха се за ръце.

— Няма да излезе просто.

— Така ли?

— Би могло да е злополука. Но токът на обувката, която е останала на крака ѝ, е одраскан отзад. И има лека драскотина на

дясната скула.

— Мислиш, че е била довлечена до басейна?

— Може би довлечена и търкулната. Или ожулванията са получени при падане.

— Не вярваш в това — отбеляза Рурк.

— Не, приличат на следи от влачене. Изглежда, скулата ѝ се е ударила в ръба на басейна при търкаляне. Но дори и да е било злополука, имаме труп, чиято прилика с един от разследващите е смущаваща; къща, пълна с холивудски звезди плюс репортерка, и медийна машина, която ще лапне това като топъл хляб.

— А главният разследващ, е звездата на шоуто.

Ив поклати глава и погледна назад към трупа.

— Точно сега бих казала, че рейтингът ѝ ще скочи.

Когато слязоха долу, помоли Рурк да прегледа набързо записите от камерите, а след това влезе в хола. Всички заговориха едновременно.

— Стига. Седнете. Няма да мога да отговоря на никакви въпроси, така че не си правете труда. Потвърждавам, че Кей Ти Харис е мъртва.

— О, боже!

Кони закри лицето си с ръце.

— Преди медицинската експертиза не мога да ви кажа нищо повече. Ще разговарям с всеки от вас насаме.

Андреа държеше малка чаша. Изпи съдържанието ѝ на един дъх и изгледа Ив с нескрито любопитство.

— Заподозрени ли сме?

— Ще разговарям с вас — повтори Ив. — Доктор Майра, може ли за момент?

— Разбира се.

Майра стана от мястото си на дивана, излезе след Ив.

— Какво мислиш? Реакциите, съвсем накратко.

— Убийство ли е?

— Не мога да ти кажа. Наистина. Има и белези на злополука... Затова, докато бъде установено, ще процедираме както винаги в подобни случаи. Какво мислиш?

— Поотделно и като група, всички са разстроени, неспокойни. Кони засега успява да изпълнява ролята си на домакиня. Раундтрий

почти успя да убеди нея и всички останали, че Харис просто се е напила до забрава като Джулиън. Продуцентът и пиар съветничката се усамотиха за момент. Никак не беше доволен, и не само той, когато Макнаб конфискува всички линкове. Но никой не е създавал проблеми. Матю и Марло бяха най-разтърсени, но щом те са я открили, би могло да се очаква.

— Можеш ли да присъстваш на разпитите? Поне сега.

— Щом мислиш, че мога да помогна.

— Това е странна и объркана ситуация. Ти си психолог. Твоята област. Странности и обърканост, нали?

Напрежението изчезна от лицето на Майра, когато се засмя.

— Да, предполагам.

4.

Ив започна с Матю. Седнаха на масата в трапезарията, където всички бяха вечеряли. Храната бе заменена с ниска аранжировка от бели лилиуми и къси свещи, а костюмът на Матю — със сива тениска и анцуг.

— Кони ми даде дрехи за преобличане. Имат домашна фитнес зала и пазят няколко тренировъчни екипа за гости. Макнаб каза, че може да се преоблека. Дрехите ми бяха мокри. На Марло също. Мокри. И тя се преоблече.

— Няма проблем. Искам да запиша този разговор и само, за да действаме по протокола, ще прочета правата ти.

— Мина много време.

— Моля?

— Арестувах ме за употреба на алкохол и нарушаване на обществения ред, когато бях на шестнайсет. Събиране у приятел, „докато родителите ги няма да купонясваме“. Твърде шумно, твърде глупаво и се разбъбрих пред ченгето. Хиляда долара глоба, поправително училище и три месеца общественополезен труд. За капак, бях наказан да не излизам три месеца. Съжалявам — добави той и потърка лицето си с длани, — това няма никаква връзка, нали? Никога преди не бях виждал мъртвец. Умирал съм, убивал съм хора, държал съм умиращата си сестра в ръце, но на екрана. Човек си мисли, че го е преживял, но не е. Колкото и добри да са гримът, осветлението, ъглите, не е същото. — Тежко въздъхна. — Беше толкова бледа. А очите й...

— Искаш ли вода, Матю? Чай?

Той погледна Майра с благодарност.

— Чай, ако обичате. Нали може?

Ив кимна и Майра стана.

— Ще донеса.

— Не мога да се стопля. Водата беше малко хладна, струва ми се. И... Съжалявам — отново каза той на Ив.

— Има ли нещо, за което да съжаляваш?

— Не се справям много добре. Мислех, че мога да запазя самообладание при криза, но явно не е така.

— Добре си. — Ив включи на запис и прочете обновената версия на правата. — Разбираш ли, Матю? Разбираш ли правата и задълженията си?

— Да, напълно.

— Какво правехте с Марло на покрива?

— Излязохме да подишаме малко въздух, да постоим няколко минути.

— И какво стана?

— Обувките ѝ убиваха. На Марло. Каза, че обувките ѝ убиват, и предложих да ги свали и да топне краката си в басейна. Тъкмо се канехме да седнем на ръба. Смеехме се на гафовете, когато влязохме под купола. Отначало дори не я забелязах. Секунди, мисля, че минаха няколко секунди.

Майра се върна с поднос с малък чайник и няколко чаши.

— Кафе? — попита тя Ив.

— Благодаря. Какво стана по-нататък?

— Марло изпищя. Тя я видя първа, доколкото си спомням, и изпищя. Без да мисля, просто скочих. Без да мисля. Беше по очи и... и я извадихме.

— И Марло ли влезе в басейна?

— Не. Не. — Матю отпи от чая си. — Издърпах Кей Ти до ръба и Марло ми помогна да я извадим. Тежеше. Направих сърдечен масаж. Бил съм спасител в гимназията и колежа, така че знам какво се прави при удавяне, но беше мъртва. Не можах да я съживя. Марло ми помагаше и плачеше, но не можахме да я спасим. Дотичахме при вас. Трябваше да се обадим на деветстотин и единайсет от покрива. Но дотичахме при вас.

— Видяхте ли някого там горе, докато се качвахте и слизахте?

— Не. Видяхме Джулиън, проснат на дивана, и Анди да излиза от тоалетната във фойето. После се качихме с асансьора направо горе.

— Познавате ли някой, който би искал да навреди на Кей Ти?

— Господи. — Матю стисна клепачи, отпи още чай. — Понякога трудно се общува с нея, а когато е пила твърде много, става още по-трудно. Ако има търкания на снимачната площадка, обикновено

причината е тя, защото останалите се разбираме. Но не, никой от нас не би й навредил по този начин. Вече е заснела повечето си сцени, така че скоро щяхме да се отървем от нея. Трябваше да я търпим само при медийните изяви.

— Ти имаше ли някакви проблеми с нея по-конкретно?

Той се загледа в чая си.

— Не зная как да ви наричам.

— Далас става.

— Далас. — Дълбоко си пое дъх. — Излязохме заедно няколко пъти. Беше преди месеци, преди да започнем тази продукция, преди да получа ролята. И докато бяхме заедно, тя не пиеше. Не пиеше и когато получи ролята. И Раундтрий се застъпи за нея пред хората с парите. Трябваше да се яви на кастинг, което не я зарадва особено, но беше избрана и каза няколко думи за мен. Помогна ми да стигна до кастинг за Макнаб. Търсели друг актьор за ролята, но тя ми помогна и я дадох на мен. Това е пробив за мен. Тогава престанахме да се виждаме.

— Защото ти получи ролята?

— Знам, че може би изглежда така. Искаше й се да мисли, че е така. Искаше й се да мисли, че просто съм я използвал, за да ми даде едно рамо.

— А всъщност защо скъсахте?

— Добре... — Матю потърка ръце в бедрата си, сложи ги на масата. — Отначало ни беше забавно. Срецахме се само три седмици и беше забавно. Заедно отидохме на кастингите и всичко мина добре. И двамата бяхме добри. После, след като получи ролята, тя започна да пие. Да прекалява. И стана... параноичка със силно чувство за собственост.

— В какъв смисъл?

— Настояваше да знае къде съм във всяка секунда. Къде съм, какво правя, с кого съм. А когато не ми звънеше или изпращаше съобщения, просто се появяваше там, където съм. Ако сме на вечеря и се усмихна на сервитьорката, било, защото искам да я чукам или вече съм я чукал. Нали видяхте как се държа по време на вечерята? Правеше подобни сцени на обществени места. — Той взе чашата си, завъртя я в ръце. — Беше смущаващо, изнервящо. Ако не й обърнех достатъчно внимание, ме обвиняваше, че й изневерявам, че я лъжа и използвам. Излизахме само няколко седмици, както ви казах, и не беше

сериозно. Поне за мен, а мисля, че и за нея. После тя стана толкова сериозна, че започна да ме плаши. Идваше в дома ми посред нощ, за да види дали съм с друга. Нападнаше ме физически, блъскаше ме, удряше ме, хвърляше разни неща. Казах ѝ, че късам с нея. В самото начало на продукцията се опита да предизвика уволнението ми. Наложих се да отида при Раундтрий и да му разкажа всичко. Той ме подкрепи и каза, че не е първият ѝ подобен срив.

— Сигурно не е било лесно да работиш с нея.

— Това е част от актьорската работа — каза Матю с лека усмивка. — Ако беше лесно, всеки щеше да я върши. Както и да е, успокой се за известно време, сякаш нищо не е било. Е, по-добре за мен. Получавах се, имам предвид ролите. За всички беше очевидно, че между нас се случва нещо по време на този проект. Наскоро отново я прихвана. Може би защото сме към края. Миналата седмица изпотроши караваната ми. Знам, че е била тя. Счупени неща, разкъсани дрехи. Започнах да я заключвам, когато съм на снимки. Нямаме повече сцени заедно — добави той и потръпна. — Искам да кажа, бяхме приключили със сцените заедно, преди да се случи. — Матю замълча за миг, взирайки се в празната чаша. — Свършихме добра работа. Въпреки всичко, свършихме добра работа.

— Добре, Матю. Това е всичко засега. Ако обичаш, изпрати Марло тук и си свободен.

— Искате да кажете, че мога да си тръгна?

— Засега — да.

— Предпочитам да изчакам, докато... Мога ли да остана още малко?

— Както решиш, но кажи на Марло да дойде.

Той стана, погледна първо Майра, после Ив и отново Майра.

— Благодаря, че ми донесохте чай.

Ив изключи диктофона.

— Мнение? — обърна се тя към Майра.

— Изглежда по-млад, отколкото ми се стори на вечеря. Все още е шокиран и разтърсен. Откровен и малко гузен. Не може да реши дали наистина я е използвал, за да се домогне до ролята, но знае, че тя е била убедена в това, и се чувства виновен. Предполагам, че е решил да мисли за нея колкото е възможно по-малко, а сега нека да му излезе от ума.

Ив отново включи на запис, когато влезе Марло. Беше облечена с черен клин и потник за йога и на лицето ѝ нямаше никакъв грим.

— Значи, аз съм следващата.

— Ще се наложи да записвам — започна Ив и премина през същата процедура, както с Матю, докато Марло седеше с широко отворени очи и ръце в скута. Пръстите ѝ бяха преплетени. — Защо с Матю бяхте на покрива?

Разказа същата история, с несъществени разлики.

— Беше прекрасна нощ. Малко хладна. До басейна беше топло, но все пак хладно. После стана толкова студено, когато Матю я извади. Мислех, че отново ще започне да диша. Че ще се закашля и ще изплюе вода. Но не помръдна. Той толкова се мъчи да я накара да диша, но не успя. Било е злополука, нали? Видях счупените стъкла. Сигурно се е подхлъзнала и е паднала. Главата си ли е ударила? Цяла вечер се наливаше.

— Все още не можем да кажем.

— Трябва да е станало случайно. Никой тук не би... не сме убийци.

В очите ѝ, със същия цвят като на Ив, отново проблесна предишната страст.

— Ти присъства на сцената, която тя направи на вечеря, така че няма смисъл да се преструвам, че сме били приятелки. Кей Ти нямаше приятели. Имаше съперници, придобивки, завоевания, но не и приятели. Но никой не би посегнал на живота ѝ. Обожаваме драмата и бихме излъгали, ако твърдим друго. Храним се от нея. Но не по този начин.

— Имаше ли ясни проблеми между теб и нея? Лично?

— О, нека преброя. — Марло отметна косите си по начин, който странно напомни на Ив за собствения ѝ жест на нетърпение. — Тя ме мразеше.

— Поради някаква конкретна причина?

— Отново, нека преброя. Получих номинация за „Оскар“. Не спечелих, но съм актриса, номинирана за награда на Академията, и това я вбеси. Даде ми да разбера, че знае с кого съм спала, за да получа онази роля. Излизах със сценариста, преди да напише сценария, преди кастинга, преди всичко, но се срещаме известно време и останахме приятели. Според нея съм спяла с него, за да ме номинират за „Оскар“.

При този проект съм изяждала екранното време, подтиквах със съмнителност да съкращава нейната роля и така нататък. Тази вечер ме притисна — малко преди поредицата гафове. Искаше да узнае как ще се почувствам, когато до медиите достигне слух, че съм духала на Раундтрий, Матю и Джулиън. Каза, че Кони знае всичко, а Надин ще разкрие в следващия брой на „Сега“ как съм заслужила всяка роля със „свирки“.

— Как отговори на това?

— Казах й да върви на майната си. Това бяха последните ми думи към нея. „Върви на майната си, Кей Ти, и се оправяй сама, защото никой няма да поиска да те оправи.“ — Марло стисна клепачи. — Господи.

— Ако някой ме е обидил така, най-малкото би ми се приискало да му смачкам физиономията.

— Ако бях в образ, щях да смачкам нейната. — Марло въздъхна и прикова поглед в Ив с отчаяние. — Тогава сигурно щях да се чувствам още по-зле.

— Добре, достатъчно засега. Можеш да си вървиш. Кажи на Кони да дойде, преди да тръгнеш.

— Това ли беше?

— Засега.

— Ще ни кажеш ли, когато разкриеш какво се е случило?

— Да. Ще се обадя.

Марло стана, тръгна към вратата.

— Заподозрени сме, нали? — попита тя Ив.

— Правила си проучвания за ролята. Какво мислиш?

— Че ти мислиш, че Кей Ти е убита, и го е извършил един от нас.

— Марло потръпна. — Все още очаквам някой да извика „Стоп“.

— Не може да понесе мисълта, че последните й думи към покойницата са били грозна обида — отбеляза Майра. — Не е харесвала жертвата, никак, но вярва, че я превъзхожда. Смятала я е за недодялана, жалка и грозна, както издава онази последна реплика.

— И за потенциална заплаха за репутацията й.

— Нали не вярваш, че Марло е имала връзка с Раундтрий, Джулиън и Матю?

— С Джулиън и Раундтрий не, но с Матю има.

Изненадана, Майра се облегна назад.

— Защо мислиш така? Не долових у никого от двамата признаци на подобен интерес.

— Да, добри са. Това ще бъде проблем тук. Актьори, и то добри. Пазят го в тайна. Но не беше трудно да се досетя, че двама души ще пропуснат купона — със светлините, питиетата и смеха, за да топнат краката си в басейн на покрива, освен ако не искат да се усамотят за малко. А и той остана да я изчака, вместо веднага да си тръгне от тук. — Ив заудря с пръсти по масата. — Може би греша. Но той казва, че му е помогнала, че е плакала, а тя изтъква колко се е мъчил да спаси жертвата.

— Защото са влюбени — замислено каза Майра. — И гледат един на друг като на герои.

— Може би.

Когато Кони влезе, Ив отново посегна към диктофона.

— Преди да започнем, да ви донеса ли по нещо?

— Няма нужда — отвърна Ив.

— Мога ли да поръчам още кафе и може би нещо за хапване за другите? Трудно е да чакат там отвън.

— Добре.

— Аз ще се погрижа за това. Седни, Кони. — Майра докосна ръката на домакинята и стана, преди Кони да възрази.

— Не знам какво да правя — сподели Кони.

— Ще ти задам няколко въпроса и ще се постарая да бъде възможно най-кратко. Записвам и прочитам правата на всички, за да спазваме протокола.

Напрежението пролича, докато Кони кимаше по време на процедурата и чупеше пръсти върху масата.

— Ще ми кажеш ли какво се случи между теб и Кей Ти, когато я отведе от масата?

— Казах й кратко и ясно да внимава с езика и държанието си в дома ми, защото, ако отново говори по този начин на някого от гостите ми, ще наредя на охраната да я изхвърли и никога вече няма да бъде допусната тук. — Кони извърна глава и прехапа устни. — Но и това не беше достатъчно.

— Какво друго?

— Не искаше да се извини, отказа да се извини на теб или другите, и тогава чашата преля. Избухнах, защото бях много ядосана, много засрамена, заплаших я, че вече няма да работи със съпруга ми и с когото и да било от хората, на които мога да повлияя, а трябва да има предвид, че имам доста голямо влияние в бизнеса. — Леко потръпна и изтри сълза. — Щях да го направя. Възнамерявах да изпълня заканата си.

— Как го прие?

— Отначало? Не много добре. Разкрещя се, че ѝ е писнало да ѝ казват какво да говори, какво да прави. Имала много неща за казване и никой нямало да я спре. После ми каза, че Марло въртяла „свирки“ на Мейсън между сцените.

— Повярва ли ѝ?

— Кей Ти е талантива актриса, пиана или трезвена — започна Кони. — Трезвена е поносима, и като човек понякога дори забавна. Пиана е злобна, безразсъдна и на моменти агресивна. Повечето от това е прикривано от множество агенти, мениджъри, пиар съветници и продуценти, така че цялата истина да не достигне до аудиторията, така да се каже.

— Това отговор ли беше?

— Първата част. Не повярвах на пьянските ѝ обвинения, защото съпругът ми не е женкар или мъж, който би поискал „свирки“ на снимачната площадка от актриса, която режисира. Освен това Марло има твърде високо мнение за себе си, за да падне толкова ниско. Има високо мнение и за мен, и за Мейсън. Втората част от отговора е, че с Мейсън сме женени от дълго време и сме се разбрали. Ако някой от нас се влюби, да бъде честен. Ако някой от нас иска да си дадем почивка, даваме си я. Ако някой изневери, край. Никакъв втори шанс.

— Струва ми се добра политика.

— Досега се оказва добра за нас.

— Какъв беше проблемът на Кей Ти с Марло? Защото очевидно е имала такъв.

— Твърде очевидно след онази грозна реплика на вечеря. Истината? — каза Кони, отново със сухи очи. — Кей Ти завиждаше на Марло, ненавиждаше я поради много причини. Външността ѝ, таланта, чара, популярността ѝ не само сред почитатели, а и сред други професионалисти в индустрията. Мисля, че Кей Ти те нападна, защото

в този проект Марло играе теб. Онова, което изпитва... изпитваше към Марло, се прехвърли и на теб. Бъркам времената. — Замълча, сложи ръка пред устата си. — Минало, сегашно. Толкова е сложно. Не знам как ще се справя с това.

— Справяш се добре.

Докато Ив я превеждаше през събитията от вечерта, Майра се върна.

— Господи. Благодаря — каза Кони, когато Майра сложи чаша кафе пред нея.

— Съпругът ви добави няколко капки бренди.

— Познава ме.

— Помниш ли да си видяла Кей Ти да излиза от киносалона? — попита Ив. — Или някой друг да излиза по време на видеото?

— Вече бях гледала гафове и се измъкнах по време на началните надписи, отидох да поговоря с доставчиците. Останах в кухнята известно време. — Докато отпиваше кафе, Кони сбърчи чело. — Върнах се към края, отидох до бюфета, за да видя дали има достатъчно от почерпката за след прожекцията. Тогава не видях никой да влиза или излиза.

— А когато лампите светнаха? Всички ли бяха там?

— Кей Ти не беше. Знам, защото я наглеждах. Пи твърде много и не исках нова сцена. Възнамерявах да я изпратя до вратата, да я кача в такси, но не беше в залата.

— Липсваше ли още някой?

— Не съм сигурна. Вниманието ми беше насочено към нея заради онова, което стана по-рано, и необуздания ѝ гняв. Не можех да рискувам да направи нова сцена. Канех се да изляза, да видя дали си е тръгнала, или все още е в къщата, но Валъри ме забави. Помоли за списък на десертите за материал, който искала да пусне в пресата за събитието. После Надин дойде при мен и се заговорихме. Отказах се.

Ив зърна Рурк и му даде едва забележим знак да влезе.

— Извинявайте за прекъсването.

— Нищо. Спираме засега, Кони. Ще повикам още някого след минута.

— Криминалистите и екипът от моргата пристигнаха — осведоми я Рурк, когато остана насаме с нея и Майра. — Качиха се на покрива.

— Да действаме. Кажи на Пийбоди, че искам тя да поеме Раундтрий, Денис Майра и пиар агента — в какъвто и да е ред, някъде другаде. За мен остават Андреа Смайт, онзи мръсник продуцентът и Надин. Ще разпитаме Джулиън последен. Когато видиш, че приключваме с другите, ще те помоля да му дадеш хапче за изтрезняване. Няма смисъл да разговаряме с пиан.

— Беше курва. — Андреа отпиваше кафе. Очите ѝ бяха бистри. — Така наричам особено гадните хора и от двата пола, а тя беше курва от класа. Не я харесвах в тази роля, защото Пийбоди ми се струва много приятна. А за Кей Ти не мога да кажа нищо добро. — Замълча за миг, усмихна се. — Коравосърдечно, предвид обстоятелствата. — Тръсна глава назад и се засмя. — Изобщо не ми пука, че е мъртва. Една курва по-малко.

— Много категорично мнение.

— Само такова си струва да имаш. Вчера я заплаших, че ще пхна клечка в онази ѝ работа и ще я запала. Или май беше онзи ден. Губя представа, защото рядко минава ден, без да ме предизвика така, че да ми се иска да я удуша с голи ръце, след като я фрасна в лицето с ръждива лопата. — Андреа отпи кафе, усмихна се над ръба на чашата. — Имаше страх от мен.

— Сигурно.

— Нямам нищо против да бъда заподозряна, когато трупът е на безмозъчна скапанячка, но ако я бях убила аз, щеше да бъде шумно и кърваво. И щях да се чувствам твърде доволна от себе си, за да го крия.

Поне за момента Ив ѝ повярва и я освободи.

Още щом влезе, Джоел Стейнбъргър се опита да командва:

— Трябва да изясним няколко неща.

— Така ли?

— Нищо да не бъде оповестявано в медиите без позволение от мен, Валъри или някого от хората ми. Тази информация иска внимателно отсяване. Имам нужда от мобилния си линк. Не мога да не поддържам връзка с хората си в такъв момент. Освен това ще се наложи всеки тук, включително и персоналът, полицията и всички гости, да подпише съгласие, че няма да разкрива нищо. Няма да допуснем някой сервитьор да изтича при таблоидите и да продаде

изопачена версия за вечерта или нископлатено ченге да напълни джоба си с клипче от линк с мъртвото тяло на Кей Ти в кадър. Разбрах, че ще наредиш да я откарат в моргата. Не можем да позволим това.

— Така ли?

— Мога да се свържа с частна морга, да уредя частна експертиза. Господи, знаеш ли колко биха платили онези хрътки от интернет за снимка на Кей Ти гола върху маса за аутопсии?

— Още нещо?

— Да. Трябва...

— Трябва само да почакаш, защото имаш право да мълчиш. И предлагам да го използваш, докато ти прочета останалата част от правата.

— За какво говориш? Изглеждаше истински шокиран. — За какво говори тя? — обърна се той към Майра.

— Джоел — заговори Майра, докато Ив рецитираше правата му. — Поеми си дъх. Успокой се за момент. Лейтенант Далас трябва да си свърши работата.

— А аз — своята! За всички, участващи в тази продукция, е важно да посветя цялото си внимание на инцидента и да се погрижа да бъде отразен както трябва.

— Разбираш ли правата и задълженията си? — попита Ив.

— Няма да се държите с мен като с престъпник. — Той скръсти ръце. — Искam адвокатите си.

— Добре. Обади им се. Ще те откараме в Централата и ще ги почакаме там. Няма проблем.

— Не можеш...

— Напротив, мога. — Ив стовари значката си на масата. — Аз се разпореждам тук. Това и мъртвата жена на покрива ми дават право. Можеш или да дадеш показания тук, или да отидем в Централата и да изчакаме адвокатите ти. Ти решаващ.

— Внимавай с какъв тон ми говориш или ще се обадя на началниците ти.

— Командир Джак Уитни. Давай.

Стейнбъргър въздъхна дълбоко. Руменината, избила по лицето му, леко избледня.

— Искam да разбереш, че това е моят проект, моите хора. Просто се опитвам да ги защита.

— А аз се опитвам да открия как жена, която беше сред нас на вечеря преди няколко часа, се е озовала по очи в басейна. Аз печеля. Тук или там, Джоел. Избирай.

— Добре. Какво искаш? Никой от нас не е сторил нищо на Кей Ти. Очевидно е било злополука. Не искам медиите да разтръбят, че е била пияна. Не искам Раундтрий и Кони да пострадат, защото се е напила и е била безразсъдна в дома им.

— Качвал ли си се на покрива тази вечер?

— Не.

— Имаше ли някакви проблеми с покойната?

— Не.

— Последното със сигурност е лъжа. Или си единственият в тази къща, който не е имал проблеми с нея?

Джоел тръсна ръце и въздъхна.

— Не твърдя, че не ми е било трудно с нея. Беше човек на изкуството. В известен смисъл актьорите си остават деца, често не само в едно отношение. Кей Ти беше нещо като трудно дете. Добър съм в общуването с хора, сработването с творчески натури и трудни деца, иначе нямаше да стигна дотам, където съм сега.

— Чух, че е имала лошо пиянство.

Той отново въздъхна.

— Ето такива клюки не искам да се разнасят. Не носеше на пиене и имаше избухлив характер. Не беше много щастлива, но вършеше добра работа. Не искам името ѝ да бъде опетнено.

— Имаше ли някакви разногласия с нея?

— Не бих ги нарекъл разногласия. Както казах, не беше много щастлива и непрекъснато мърмореше за сценария, режисурата, актьорите, с които си партнираше. Свикнал съм актьори да идват при мен с оплаквания.

— Как ги приемаше?

— Потушавах нещата, когато е възможно; бях суров, когато се налага. Кей Ти разбираше, че ако не сътрудничи, това няма да се отрази добре на кариерата ѝ. Беше добра, много добра, но не незаменима. Разбирам, че тази вечер изпусна малко пара и се държа грубо. Беше неуместно. — Джоел повдигна рамене в жест на безсилие. — Възнамерявах да поговоря с нея за това утре, да я посъветвам да се подложи на лечение, на сеанси за овладяване на гнева. Иначе...

— Иначе?

Кротката снизходителност плавно премина в хладна пресметливост.

— Има много гладни актьори, очакващи пробив. Получих зелена светлина за друг проект и тя искаше да участва. И аз я исках за него. Но както казах, не беше незаменима и щях да ѝ напомня това.

Ив го освободи и хвърли поглед към Майра.

— Позиция на власт и политика — заключи Майра. — Възползва се от положението си и му харесва. Гледал е на нея като на ценна придобивка, но не би било проблем да я замени или да заплаши, че ще го стори, ако тази придобивка загуби стойността си.

— Да. Освен това е самонадеян и лесно се пали. Човек не може да не се запита какво би направил, който и да е от тези хора, ако жертвата е имала нещо, представляващо заплаха за кариерата му, а това означава и за егото и банковата му сметка. Или за този конкретен проект. Засега е ясно, че никой не я е харесвал и никой не се преструва, че е било другояче.

— Беше направо непоносима.

— Няма спор. Но да бъдеш непоносим не е достатъчно, за да се озовеш върху маса за аутопсии в моргата.

— Имала ли е семейство?

— Все още не съм проверила. Ще направим справка, ще уведоим близките ѝ.

— Винаги е трудно. Искаш ли да започна да детоксикирам Джулиън?

Ив се усмихна на израза.

— Да. Ще поговоря с Надин, докато той изтрезнее. Благодаря за помощта. Предполагам, че с господин Майра искате час по-скоро да си тръгнете от тук.

— Всъщност на него всичко това му се струва доста интересно. На мен също.

— Чорапите му са различни.

— Моля?

— Господин Майра е с различни чорапи.

— По дяволите. — Психоложката се засмя с раздразнение. — Знам, че той не обръща внимание, но как аз не съм забелязала?

— Просто е... — Ив потърси дума. — ... сладко. — Беше най-подходящата, за която се сети, и накара Майра да се усмихне.

— Умът му винаги е някъде другаде. Може да изкара цял живот с една размякната жилетка и всичките му панталони са с протрити джобове. Все не може да намери портфейла си или нещо в хладилника. И точно когато си мислиш, че не обръща внимание на това какво говориш или правиш, веднага ти дава най-разумния отговор или решение. — Майра се изправи. — Хората, които искат от партньора си съвършенство, пропускат най-забавната част... и най-сладката. Ще се погрижа за Джулиън. Да изпратя ли Надин?

— Да, благодаря.

Ив се замисли за Рурк, в когото навярно много виждаха самото съвършенство. Тя знаеше истината и реши, че в живота ѝ има безброй забавни и сладки моменти.

Точно когато тази мисъл мина през ума ѝ, той влезе с огромна чаша кафе.

— Къде я намери? Тук получавам само от онези малки женски чашки.

— Затова поисках от домашната помощница нещо по-внушително.

Когато я сложи пред нея, Ив му даде знак да се приближи и той се наведе. Целуна го.

— Ти не си съвършен — каза тя.

— Ще видим дали скоро отново ще ти донеса голяма чаша кафе.

— Не си съвършен и затова си идеалният.

— По-добре да съм идеалният, отколкото съвършен.

— Няма съмнение. — Ив повдигна чашата и отпи голяма животворна глътка. — Искаш ли да присъстваш на разпита на Надин?

— Бих останал, ако си поделим това кафе. Ако искаш доклад, Пийбоди и Макнаб току-що приключиха със своята част от разпитите. Пийбоди не искаше да прекъсва твоите и помоли да ти предам, че те се връщат на покрива, за да видят докъде са стигнали криминалистите. Трупът е откаран.

— Да, получих съобщение от моргата. Причина за смъртта — неустановена. Не могат да дадат заключение дали е злополука, или е убийство. Бих изключила самоубийство, но трябва да се има предвид и тази версия.

Надин донесе своя чаша кафе и поднос със сладки. Сложи сладките на масата.

— Виж сега...

— Не, ти седни и виж сега. — Ив грабна сладка, в случай че Надин се разсърди и ги дръпне. — Свидетел си на смърт при подозрителни обстоятелства. Част от моите задължения е, да те разпитам и да запиша показания.

— Ще ти дам показания — мрачно я увери Надин. — Искам линка и комуникатора си, по дяволите. Нямах право да...

— О, забрави. — Ив отхапа от сладката, не беше лоша. — Няма да получиш никое от двете, докато не дам разрешение, защото за нищо на света няма да се обадиш на продуцента, редактора или на когото и да било от Канал 75 със сензационната новина, че Кей Ти Харис е открита удавена в басейна на Мейсън Раундтрий. Очаквайте шибани подробности.

— Аз съм репортер и работата ми е да направя точно това, което току-що описа. Намирам се на мястото на събитието. Седях на една маса с трупа. — Надин тръсна косите си, изрусени на кичури, и присви котешките си очи до малки процепи. — Ако ти хрумне дори за минута, че ще допусна друг репортер, от друг канал или каквото и да било друго, да ми открадне тази новина, помисли хубаво. На какво се усмихваш? — сопна се тя на Рурк.

— Аз съм мъж, който седи тук, пие кафе и хапва сладки, докато две красиви жени са настръхнали една срещу друга. Като мъж не мога да не се запитам дали скоро ще има и физически сблъсък. Може би разкъсване на дрехи. Как да не се усмихна?

— Несвършен — промърмори Ив. — Замълчи за пет секунди — нареди тя на Надин, — преди да си ни представи голи и намазани с машинно масло да се търкаляме на пода.

— Усмивката ми става все по-широка.

— Ще получиш новината — каза Ив, след като оголи зъби срещу Рурк. — Ще я грабнеш с моето съдействие, доколкото е възможно.

— Което означава?

— Каквото означава. Но ти наистина седя на една маса с трупа, а когато в интригата има труп, моята работа е по-важна.

— Искам интервю на четири очи с теб веднага щом приключим тук.

— Ще ти дам каквото мога, когато приключим. Няма да включваш камера, не и на този етап. Колкото повече спориш или се опитваш да преговаряш, толкова по-голяма е вероятността някой от персонала да се обади на някого от конкурентите ти. Нужно ми е твоето око, Надин. Ето какво знаем. Кей Ти Харис е мъртва. Тримата души в тази стая не са я убили или предизвикали смъртта ѝ. Не са го извършили семейство Майра, Пийбоди, Макнаб, Мейвис и Леонардо. Друго? Нищо не е и изключено. Затова ми е нужно твоето око, твоите впечатления и котешкият ти слух за клюки, инсинуации и интриги. Е, да започваме.

5.

Надин стовари чантата си на масата, отвори я и извади куп салфетки.

— Виж как съм принудена да работя. Да пиша с химикалка върху салфетки. Казах на Макнаб, че няма да използвам комуникатора си и да се обаждам.

— И ако те беше послушал, щях да го пратя в Пътна полиция. Първо ми кажи едно, този път официално и при включен запис. Вие с Джулиън Крос чукате ли се?

— Имаш страхотен подход. Не, както вече ти казах. Той е изключително красив, чаровен, забавен. Богат е, известен. Въобразявах си, че можем да опитаме в тази сфера. Но е и малко глуповат. Сладък е, но аз си падам по умни мъже. Освен това Джулиън би се чукал, с която и да е, когато и да е, където и да е. Предпочитам мъж, който подбира партньорките си малко по-внимателно. Не беше твърде настоятелен и не се нацупи при учтивия ми отказ. Харесва ми. Но не искам да спя с него. За съжаление. Освен това — продължи тя — рекламната машина започва да бълва слухове за страст между Марло и Джулиън на екрана и извън него. Изпитан рекламен трик. Оказва се сполучлив, въпреки че извън екрана помежду им има само топли чувства, в смисъл — приятелски.

— Защото страст извън екрана има между Марло и Матю.

— Какво? Не. Така ли? — Надин отметна косите си и втренчи поглед в Ив. — Откъде разбра? Не знаех.

— Просто се досетих. — Ив сви рамене. — Трябва да поговориш с тях за това.

— Мамка му. Мамка му!

Надин извади химикалка от чантата си и нахвърли бележка върху една от салфетките.

— Впрочем — спокойно заговори Ив — ти си прекарала доста време на снимачната площадка. Кой би искал да убие Кей Ти?

— Потвърдено ли е, че е убийство?

— Не. Но...

— Всъщност отговорът ми е: Кой не би искал? Самата аз съм се изкушавала да я халосам по главата и да я удавя. Това ли е станало?

— Без коментар. Защо?

— Добре. Защото е кучка. До мозъка на костите, ако питаш мен. Себична, хленчеца, груба. Цупи се, избухва, сопва се, заяжда се. Смяташе се за най-великата актриса в този проект и го показваше при всяка възможност. Неведнъж се е обръщала към мен за ролята на Пийбоди. Искаше промени, повече екранно време. Искаше любовна сцена с Матю и упорито настояваше за сцена, в която Пийбоди се противопоставя на Далас във връзка с разследването. Никое от желанията ѝ не беше изпълнено, но Раундтрий, Валъри, Стейнбъргър, Престън или някой нещастен асистент трябваше да се разправят с нея почти всеки ден. Забавяше продукцията, а това не се харесва на костюмарите.

— Нещо конкретно? Виждала ли си я да напада някого?

— Далас, нападала е всички в един или друг момент. После се укротяваше за няколко дни и си намираше друга жертва.

— Добре, да се съсредоточим върху тази вечер. След изблика ѝ на вечеря видя ли я да се спречква с някого?

— Спречка се с мен.

Надин огледа сладките, внимателно си избра една и отхапа малко парче.

— За? — подкани я Ив.

— Останали са ѝ само две кратки сцени и искаше да бъдат удължени. Настоя да седна с Раундтрий и да ги преработя, като използвам нейните идеи за промени. Казах ѝ — не за първи път, че промените, както ги иска, няма да станат. Заяви — не за първи път, че не разбирам нищо от бизнес и изкуство. Предложих ѝ да напише своя книга, свой сценарий и да остави моя на мира. Но не толкова учтиво.

— Качвала ли си се на покрива тази вечер.

Надин се усмихна самодоволно.

— Не, тази вечер не.

— Тя скара ли се с още някого?

— Предполагам, че са разменили остри реплики с Кони, когато я изведе от стаята след вечеря. Размени няколко и с Анди. Кей Ти не можеше да ѝ съперничи по остър език и го знаеше, затова бързо се

отказа. Забелязах, че притисна Престън в ъгъла малко преди вечерята и че той не изглеждаше никак доволен. Иначе в интерес на истината, не ѝ обръщах особено внимание.

— А по време на видеото с гафовете? Видя ли я да излиза от стаята?

— Не. Седеше отзад, доколкото си спомням, а аз бях до Анди, защото винаги е най-интересната събеседничка. Джулиън вече беше доста пиян и кисел, затова не исках да седя до него. Само няколко минути по-късно ми се обадиха на линка. Подготвяме онова предаване на живо от Далас, интервютата с близначките Джоунс. Трябваше да отговоря и излязох, отидох в малкия хол долу. Разговарях с продуцента и режисьора си около десет минути. Когато се върнах, просто седнах отзад и забелязах... Кей Ти я нямаше — каза Надин и присви очи, сякаш за да види по-ясно. — Огледах се, преди да се настаня на седалката, за да се уверя, че не съм близо до нея, но я нямаше там. Предположих, че се е преместила, но явно не беше. Беше излязла. Може би преди мен. Не съм видяла. Съжалявам.

— Забеляза ли да липсва още някой?

— Не, а веднага щом лампите светнаха, отидох до тоалетната. Когато се върнах след няколко минути, все още всички бяха там или наблизо. Освен Кей Ти, но забелязах отсъствието ѝ само защото не исках отново да си бърбям с нея.

— Добре. Какво е настроението отгатък, докато хората чакат реда си да бъдат повикани при мен или Пийбоди?

— Шокирани, разстроени, нервни. Всеки е нервен, когато има труп и ченге в къщата, Далас. Раундтрий замислено крачи насам-натам, Кони се опитва да успокоява всички. Джулиън лежи мъртвопиян, Марло и Матю се прегръщат — мислех, че за да си вдъхват кураж, защото заедно са открили трупа, и изглеждат ужасени. Анди забавлява Денис, Майра или казва на Кони да седне и да си почине. Стейнбъргър се прегръща с Валъри — нищо ново, или мърмори, че Макнаб е взел електрониката му, за което не го упреквам. Престън разговаря с Раундтрий, с мен или Стейнбъргър, или седи, вперил поглед в бирата си. Напрегнато, неловко, изнервящо и трудно. Всеки вярва или иска да вярва, че е било трагична злополука, но никой не е сигурен.

Пийбоди прекрачи прага, но спря, когато видя Надин.

— А... Може ли за минута, лейтенант?

— Това ми е достатъчно засега, Надин. Можеш да изчакаш в хола. Скоро ще ти върнем електрониката.

— Стига, Далас. Каза, че аз ще получа новината.

— И ще я получиш. Но трябва да поговоря с партньорката си за минута.

— Добре. Вземам сладките.

Пийбоди се загледа след сладките и Надин с тъга.

— Изглеждаха вкусни.

— Вкусни бяха. Докладвай.

— Вземме всички показания. Макнаб направи копие, за да ги прегледаш и добавиш към документацията. — Подаде диск на Ив. — Няма нищо, което да сочи някого като примигваща стрелка с надпис „Виновен“. Единственият, който изглеждаше истински натъжен, беше Раундтрий. Не мисля, че я е харесвал, но не я е ненавиждал колкото очевидно всички други. Криминалистите приключват. Имаше кръв.

Ив рязко вдигна глава от записките си.

— Къде?

— Откриха я с лампите на ръба на басейна. Малко количество на перваза. Или е била забърсана, или се е отмила с водата, когато са извадили тялото, но след като намериха нещо, което прилича на въглени останки от парцал в камината, гласувам за забърсана.

— Два гласа.

— Екипът от моргата потвърди и разкъсване отзад на главата на жертвата, от което навярно е потекла кръв. Отпечатъците по бутилката на бара горе, чието съдържание ще бъде потвърдено от лабораторията, са нейни, както и по тирбушона. Ще направят и ДНК експертиза на следите по фасовите, но марката цигари съвпада с кутията в чантата ѝ. Имало е дванайсет. Останали са две. Отпечатъците по чашите до басейна са на Марло и Матю.

— Добре. Да повикаме Джулиън. Дай ми минута да съобща всичко това на Надин, за да се разкара от тук. — Ив се обърна към Рурк. — Искаш ли да останеш и за последния разпит?

— Скъпа, за нищо на света не бих пропуснал да видя как разпитваш двойника ми.

— Ха! Пийбоди, доведи го. Прочети му правилата и го успокой, че няма да трае дълго.

Ив откъсна Надин от Раундтрий и Кони, докато Пийбоди отвеждаше значително по-трезвения Джулиън в трапезарията.

— Изглежда, си е ударила главата в ръба на басейна, когато е паднала или някой я е блъснал. Възможно е да е паднала. Или да се е опитала да се изправи след падане, пияна и замаяна, и да се е озовала във водата. Ще узная повече след медицинската експертиза.

— Това ли е?

— Това е на този етап. Ако някой ѝ е помогнал, имам показания, разпити, впечатления и ориентировъчен отрязък от време. Ако е било злополука, имам същото и можем да приключим случая. Но засега остава неизяснен. И в двата случая се налага да изчакаш трийсет минути, преди да съобщиш и да задействаш машината. Искам да запиша показанията на Джулиън и някой да го откара преди истерията.

— Какво значение има...

— Надин, ако не мога да ти имам доверие, че ще изчакаш половин час, защото ти казвам, че ми е нужен, ще бъдеш задържана тук без електрониката си, не се знае докога. Но вярвам, че ще изчакаш.

— Разбрано — въздъхна Надин. — Благодаря. Ако не вярвах, че няма да ме прецакаш просто ей така, отдавна да съм намерила начин да се добера до линк и новината вече да е гръмнала.

— Също разбрано. И благодаря.

— Има още една причина да не искам да спя с Джулиън.

— Добре.

— Не е като Рурк, но създава илюзията, че много прилича на него, когато влезе в образ. Затова идеята да спя с него ми се струва като проява на нелоялност и просто... неприемлива.

Ив понечи да се засмее, но осъзна, че Надин изглежда съвършено сериозна.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

— Е, добре, не напълно разбрано, но все пак благодаря.

— Разбрах, че в леглото е като звяр.

— Нали каза, че не бил като Рурк?

— О, това беше жестоко. Може би все пак ще го изпробвам. — Надин оправи прическата си. — Ще кажа лека нощ на Раундтрий и Кони. Имам служебна кола с шофьор, така че, ако си приключила със семейство Майра, мога да ги откарам до дома.

— И ще изкопчиш от нея впечатления.

— Естествено. — Надин леко усука едната от висулките си с перли. — Все пак ще ги откарам.

Когато Ив се върна в трапезарията, Джулиън седеше приведен, пребледнял и очевидно разстроен, с чаша кафе.

— Вече са ти прочели правата — започна тя.

— Да. Партньорката ти каза, че е за моя защита.

— Точно така. — Ив седна срещу него. — Знаеш ли какво се случи?

— Какво?

— Узнал си, че Марло и Матю намериха трупа на Кей Ти на покрива.

— Да. — Той завъртя глава, сякаш за да се разсъни. — Господи! Ужасно е! Не знам какво да правя.

— Правиш, каквото трябва, като разговаряш с нас. Качвал ли си се на покрива тази вечер, Джулиън?

— Не... всъщност да. — Жално погледна Ив. — Обърках се. Пих твърде много. Не биваше, но се разстроих след сцената на вечеря. Искам да разбереш, че не съм... никога не бих се опитал да... започна нещо с теб, и то пред теб — добави той, обръщайки се към Рурк.

— Но би опитал зад гърба ми?

Джулиън видимо пребледня още повече.

— Не исках да кажа...

— Майтапя се, приятел — каза Рурк с равнодушна усмивка.

— О... Добре. Да не си помислиш, че свалям съпругата ти. Очарователна е... искам да кажа, очарован съм, а и докато играя теб, с Марло става доста горещо. Но аз... ние с Марло не сме... не наистина. Само като част от работата, за пред хората. Искам да кажа, бих... и двете са красиви жени, но...

— Задължително ли е? — попита Ив. — Да бъдат красиви.

— Всички жени са красиви — каза той и за първи път се усмихна.

— Включително и Кей Ти?

— Разбира се. Е, можеше да бъде красива.

— Имаше ли нещо между вас?

— Напоследък — не.

— Какво означава това „напоследък — не“?

— Ами, преди няколко години имаше. Позабавлявахме се известно време. И преди два месеца отново. Беше потисната и повдигнах настроението ѝ.

— Тя искаше ли отново да го повдигаш?

Джулиън се раздвижи на стола, прикова поглед в чашата си.

— Проблемът е, че всъщност не искаше това. Искаше да се оплаче от Марло или да накара и мен да се оплача... от Марло, имам предвид, на Раундтрий. — Джулиън вдигна глава и срещна погледа на Ив със сънените си, замъглени сини очи. — Никога не бих го направил. Тя не се отказваше, буквално ме преследваше. Накрая отидох при Джоел и го помолих да я държи далеч от мен. Не исках, но тя наистина ме вбесяваше и разсейваше. Мисля, че тогава стана още по-упорита. Не знам защо е такава. — Отново сведе поглед, поклати глава. — Не разбирам защо хората не могат просто да бъдат добри и да се забавляват.

— Защо се качи на покрива тази вечер?

— Гледката е великолепна.

— Сам ли беше с великолепната гледка?

Той дълго не каза нищо. Пийбоди се наведе, докосна рамото му и тихо го подкани:

— Джулиън?

Той я погледна.

— Не приличаше на теб, когато не беше гримирана. Имаш похубави устни и очите ти са по-красиви. Твоите очи ми харесват повече.

— Благодаря.

Въпреки че Ив видя руменината, която изби по лицето ѝ, партньорката ѝ се държеше.

— Кой беше с теб на покрива? — попита Пийбоди.

— Когато се качих, тя, Кей Ти, беше горе. Не исках да разговарям с нея, особено когато е в такова настроение. И двамата бяхме пили. Не исках да разговарям с нея.

— Но си разговарял?

— Малко. Попитах я защо се държа така на вечеря. Кони толкова се беше постарала. От нас се искаше да бъдем приветливи, да се погрижим всички да си прекарате добре. А тя се заяде с Марло, с теб, с Матю, с всички. Не исках да съм близо до нея, затова се върнах долу.

— Скарахте ли се? — попита Ив.

— Не обичам да се карам.

— Но тя обичаше.

— Изглежда, просто не можеше да бъде щастлива. Не разбирам защо, след като има толкова много неща, които би трябвало да ѝ носят радост. Вижте с какво изкарва прехраната си. Да, понякога е трудно, но през повечето време е забавно. И сме доста добре платени. Всичко е по-лесно, когато човек си позволява да бъде щастлив. Явно тя не може. Имаш ли болкоуспокояващо? — Джулиън потърка тила си. — От хапчетата за изтрезняване винаги ме боли глава, имам махмурлук и се чувствам някак тъпо. Когато просто поспя, не е така.

Рурк извади опаковка от джоба си и му подаде едно, от малките сини хапчета.

— Благодаря. — Джулиън му се усмихна. — Чувствам се ужасно.

— Кога беше на покрива с Кей Ти? — попита Ив.

— Тази вечер.

Ив се убеди, че преценката на Надин за умствените способности на Джулиън е свършено точна.

— В колко часа?

— О, не знам. Бях пил и... след вечерята.

— Гледа ли поредицата гафове?

Той се загледа пред себе си и смръщи вежди.

— Отчасти. Искам да ги изгледам отново, когато мога да се съсредоточа. Просто не можах. Излязох за малко въздух, преди да започнат, но все пак не можах да се съсредоточа. Спеше ми се и слязох да полегна на дивана.

— Значи, когато си тръгнал надолу, Кей Ти все още е била на покрива.

— Да. Все още беше там.

— Видя ли някой да се качва нагоре?

— Не видях никой. Искях да си полегна, но Раундтрий настояваше да отидем в киносалона. — Отново срещна погледа на Ив. — Сигурна ли си, че е мъртва?

— Да, напълно.

— Не мога да повярвам, че това се случва наистина. Струва ми се нереално. Ти ли ми каза, че е мъртва? Не помня. Всичко е пълна бъркотия.

— Изглежда, се е удавила.

— Удавила се е? — Джулиън закри лицето си с ръце. — Удавила се е. — Потръпна. — Кей Ти се е удавила. Защото е била пияна и е паднала в басейна?

— Не мога да ти кажа.

— Защото е била пияна — повтори той, — паднала е в басейна и се е удавила. Господи! Ужасно е.

Вдигна глава, когато Пийбоди се върна с чаша вода.

— Благодаря. — Джулиън сложи ръка върху тази на Пийбоди. — Толкова съжалявам за случилото се с нея. Да не се беше качвала на покрива. Не си позволяваше да бъде щастлива. Сега никога няма да бъде.

Ив даде знак на Пийбоди да го изведе от стаята и остана на мястото си за момент, за да събере мислите си. Рурк се премести на стола срещу нея.

„Странно“, помисли си тя, странно бе да го гледа на същия стол, където преди малко бе седял Джулиън. И странно как сега разликите между тях двамата й се струваха по-очевидни. Езикът на тялото, ясният поглед, спокойствието и лекотата, с която го запазваше.

— Малко е кухичък, а?

— Не мога да кажа. Какво означава „кухичък“, за бога?

— Слабоумен. Не мисля, че е само заради махмурлука и внезапното изтрезняване.

— Не съвсем. Кухичък. — Тя поклати глава. — Дори кухичките убиват.

— Той прави впечатление на безобиден тип.

— Дори такива като него. Но засега е единственият, който признава, че е бил горе с нея. Може би защото е кухичък или безобиден. Или просто от откровена невинност. Качва се на покрива, мисли си: „По дяволите, няма отново да се занимавам с нея“, и тръгва обратно надолу. Някой друг се качва и я очиства. Или тя се препъва на високите си токчета и сама се очиства.

— Раундтрий най-сетне убеди Кони да вземе успокоително и да си легне — съобщи Пийбоди, когато се върна.

— Може би така е най-добре. Повече нямам нужда от нея или от него тази вечер.

— От какво имаш нужда? — попита Рурк.

— Да се прибера у дома, предполагам, и да оставя всичко това да улегне в главата ми. Рядко се случва да разпитвам толкова много свидетели и заподозрени наведнъж. Ние също сме свидетели и точно сега се чувствам една от най-безполезните.

— Защото не можеш категорично да посочиш убиеца, ако има такъв, преди още трупът да е стигнал до моргата?

— Ние бяхме тук.

— Не преставам да си припомням всичко — възкликна Пийбоди.
— Питам се дали съм видяла, или усетила, че някой се промъква навън-навътре. Но бях погълната от клиповете. Бяха смешни и толкова вълнуващи. Помня отделни коментари на различни хора, но не мога да посоча моментите. През повечето време имаше само смях и добронамерени шеги. Нямам нищо.

— Ще се справим с това. — Ив стана, леко се олюля. — Забравих, че съм с тези проклети неща. — Намръщено погледна към обувките си. — Ще проверя дали криминалистите са блокирали достъпа до покрива.

— Блокирали са го — увери я Пийбоди. — Вече проверих.

— Тогава да се махаме от тук.

— Можете да пътувате с нас — предложи Рурк. — Колата ще ви откара до центъра, след като ни остави.

— Господи, благодаря. Ще се возим в лимузина! Знаете ли, като изключим частта с трупа и двата часа разпити, беше прекрасна вечер.

Ив се освободи от обувките веднага щом прекрачи прага. И направи гримаса.

— Защо, когато ги свалям, боли повече, отколкото докато са на краката ми? Може би Харис нарочно е скочила с главата напред в басейна, за да се избави от болките в ходилата.

Рурк я вдигна на ръце.

— Заслужаваш човек да те поноси.

— Съгласна съм — реши тя, докато вече се качваха по стълбите.
— Знаеш ли, вероятността убийство или злополука е петдесет на петдесет.

— Звучи добре.

— Но не е било злополука.

— Защото?

— Просела си е боя и твърде много от хората, които бяха там, са били готови да ѝ го хвърлят. Кръв по ръба на басейна, което, разбира се, би могло да означава, че е паднала, станала е, отново е паднала и този път не е станала. Одраскани токове на обувките, включително и на онази в басейна, и счупена закопчалка. Възможно е това също да е станало при падане. И следи от изгорен парцал в камината. Жертвата лази по нервите на всички, причинява грозна сцена на вечеря пред хора, които бих нарекла „цивилни“ пред нас.

— Хубаво е да не си единственият цивилен в компанията, за разнообразие — отбеляза Рурк и я отнесе право до огромното легло.

— След това се качва на покрива и удобно за всички се удавя.

— „Удобно“ е относително казано. — Той хвана ходилата ѝ и ги сложи в скута си. — Удавяне, докато в къщата е най-умното ченге от отдел „Убийства“, не е особено удобно за убиеца.

— Напротив. Впрочем... — Ив издаде тих стон на наслада, когато той започна да масажира стъпалото ѝ. — О, толкова е хубаво. — Почти замърка при допира на кокалчетата на пръстите му до свода. — Ще получиш много секс.

— Такъв е планът ми, както винаги. Приеми това като прелюдия.

— Кой не би го приел? Впрочем, умното ченге от отдел „Убийства“ вижда всички на едно и също място в отрязъка, когато всеки, който не я е убил, се опитва да си спомни къде е бил и какво е правил. И всички, освен убиеца и жертвата, са седели в тъмен киносалон цели четиридесет минути.

— Заети да гледат себе си.

— Именно. На Надин ѝ се обаждат по линк, излиза да проведе разговора си на спокойствие и е твърде разсеяна, за да забележи дали някой влиза, или излиза. Никой не спомена да я е видял, когато е излязла, дори Андреа, а Надин е седяла до нея. Ние бяхме най-отпред, така че нямаше начин да видим каквото и да е движение зад гърба си.

— И най-вероятно никой от тях не вярва, че който и да е от другите е способен да го извърши. Всеки, който не я е убил, вярва или иска да повярва, че е злополука.

— Освен това всички са обединени от ненавистта си към нея и всеотдайността си към проекта. Винаги е хитро да убиеш сред тълпа, ако можеш да се слееш с нея.

Когато Рурк започна същата процедура с другия ѝ крак, тя въздъхна.

— Знаеш ли, заради това изживяване почти... почти си струваше да обуя онези глезенотрошачки.

— Мисля, че съм ти задължен, след като имах удоволствието да гледам краката и задника ти, докато беше с тях.

— Честна сделка.

— Добре.

— Когато новината се разчуе, а щом Надин я е докопала, това сигурно вече се е случило, какво ще стане с проекта?

„Интересно“, помисли си той. Интересно бе да разговаря със своето ченге за убийство, докато лежи потънала в блаженство, в леглото им. Не можеше да се отрече, че животи им е интересен.

— Ако бъде хитро използвано, а то ще бъде, ще събуди интерес и очакване. Сега получават огромна безплатна реклама. Истинско убийство по време на заснемането на голям филм за убийство? Прототипът на героинята от филма води разследването в реалния живот. Златна мина.

— Така си и помислих.

— Разбирам, че търсите мотив, лейтенант, но ми се струва твърде крайно някой да извърши убийство за малко медиен шум, особено когато вече се шуми.

— Но все пак е полезно. Ще помисля по въпроса. А сега бих казала, че трябва да ме освободиш от тази рокля.

— Вече обмислям метода.

— Почти съм сигурна, че можеш просто да дръпнеш ципа.

Той се усмихна, леко притисна прасците ѝ няколко пъти и накара мускулите им да запейт.

— Тогава се обърни.

Тя се отпусна по корем.

— Раундтрий е знаел колко продължават клиповете, за колко време ще може да се измъкне от залата. Но мисля, че щях да забележа, ако беше излязъл. Беше отпред. Кони е знаела продължителността и според собствените ѝ показания е излязла от киносалона. Със сигурност Престън не само е гледал поредицата гафове преди това, а и е участвал в подбирането им. Ако е било планирано...

Ив загуби нишката на мисълта си за момент, когато устните му се плъзнаха по прасците ѝ, следвайки пътя на ръцете му, и изпита още по-голяма наслада.

— Те са най-вероятните кандидати. Стейнбъргър и Валъри. Може би също са си патили от нея, а всеки от тях знае в колко ценна реклама може да се превърне едно убийство.

Той напредваше нагоре по бедрата ѝ с топли устни и закачлив език.

— А всеки от актьорите би могъл да се измъкне — промърмори тя, докато бавно потъваше в блажено опиянение.

— Откъде да знаят, че Кей Ти ще бъде на покрива?

— Може би убиецът си е уговорил среща с нея там. Или... — Ципът се разтваряше малко по малко, а устните му продължаваха да си играят с нея. — Или тя го е повикала, което би наклонило везните към импулсивно деяние или престъпление от страст. Или... Не мога да мисля, когато правиш това.

— Тогава ще трябва да зарежеш мисленето за малко, защото нямам намерение да спирам.

Той издърпа оскъдните бикини надолу по бедрата ѝ. Докосна с устни талията ѝ отзад и проникна с пръсти в нея.

Ръцете ѝ сграбчиха чаршафа.

— Все още съм с роклята.

— Само отчасти. Толкова си гореща и влажна. Мека и гладка.

Оргазмът се разля из тялото ѝ като необятна вълна, която я издигна до върха на насладата. Той си достави удоволствието да обходи с устни гърба ѝ, строен и изваян под бляскавите диаманти, извивките на раменете, мускулите на ръцете ѝ. Отново разпали огъня и я накара да издаде вик, когато поривът я завладя.

Преобърна я, свали роклята.

— Ти все още си с костюм.

Той се наведе, обиколи зърното на гърдата ѝ с език.

— Нали ще ми помогнеш с вратовръзката?

— Подлудяваш ме — успя да промълви тя, докато се мъчеше да разхлаби възела, за да го развърже.

— Все още нямам намерение да спирам. — Но раздвижи рамене, за да се освободи от сакото, докато бавно плъзгаше устни по гърдите ѝ. — Изглеждаш като дивачка. Като езическа кралица воин. — Закачливо

докосна шията ѝ със зъби. — Гола, сияеща, само по няколко реда диаманти.

— Искам те в себе си. — Задъхана, тя засмука ухото му. — Горещ, твърд, вътре в мен.

— В момента ръцете ми са заети. — Обхващаха гърдите ѝ. — Трябва ми помощ, за да се измъкна от тази риза.

Тя протегна ръце, разкъса я и копчетата се разхвърчаха.

— Да, и това е начин.

— Така действа една езическа кралица воин. Влез в мен. — Сграбчи косите му, впи устни в неговите. — Искам да се слееш с мен, сякаш отчаяно се нуждаеш от това.

— Така е. Отчаяно се нуждаеш от теб. Винаги само от теб.

Когато се отдръпна, за да се освободи от останалите си дрехи, очите му имаха същото въздействие върху нея, както ръцете му преди малко.

— Всичко в мен се преобръща, когато ме гледаш така.

— Моя си. — И това му носеше нещо повече от наслада, по-завладяващо от страст. — Моя си — отново каза той.

И когато ръцете ѝ го обгърнаха, притеглиха и притиснаха, той се сля с нея, сякаш отчаяно се нуждаеше от това.

6.

Пийбоди се прозина така, че челюстта и изпука. Умуваше каква закуска да избере. Мислеше за здравето си и ако искаше да започне деня си добре, не биваше да се спира на кравайче със сирене крема. Трябваше да се задоволи с плодово кисело мляко. Определено не беше добра идея да си хапне и кравайчето, и плодовото мляко.

Не биваше дори да ѝ хрумва да си купи кифличка с черешов конфитюр на път за Централата.

Защо всяка сутрин се сецаше за проклетите кифлички? Не беше напълно сигурна дали мисълта за тях не слага по още някое кило на задника ѝ.

— Ще ям плодово кисело мляко — и толкоз.

На стола си до малката маса в кухнята им Макнаб мълчаливо хапваше от хрупкавата си зърнена закуска.

Пийбоди разбърка кафето си и се запита защо тъпият нискокалоричен подсладител няма божествения вкус на онзи с милионите калории. Но ако успееше да устои на изкушението и да се задоволи със здравословно кисело мляко и нискокалорично кафе, щеше да се чувства като светица.

Де да можеше и тя като Макнаб да изяжда по цяла купа хрупкави зърнени фигурки с цял океан соево мляко. На кльощавия му задник не се лепваше нито грам.

Животът определено е несправедлив, когато метаболизмът ти е с бързината на саката костенурка.

Пийбоди отпи кафе и почувства как умът ѝ започна да се прояснява. Харесваше ѝ как слънцето нахлува през прозореца на кухнята им сутрин и си играе с яркожълтите пердета, които бе ушила сама. Не бе загубила уменията си от своя Фрий Ейдж период, помисли си.

Всяка част от изработването на пердетата беше истинско удоволствие: избирането на плата, разкрояването и сядането пред

малката шевна машина, за да съедини парчетата в нещо красиво и функционално.

Освен това Макнаб бе страшно впечатлен.

Някой ден наистина щеше да довърши килимчето, което бе започнала да тъче за всекидневната, и да го накара да подскочи с дишащите си ботуши.

Фактът, че приема уменията ѝ с такова въодушевление превръщаше прилагането им в още по-голяма наслада и удоволствие. Хубаво беше неговите и нейните неща в апартамента им да си пасват и да се съчетават. Чиниите ѝ с неговите кръчмарски чаши, нейният стол, неговата маса. Сега всичко беше на двамата.

И определено беше хубаво, много хубаво да седят заедно сутрин, когато смените им позволяват, да хапват и да си говорят.

Когато отпи още кафе, Пийбоди осъзна, че той нито яде, нито говори.

— Закуската ти ще изстине — предупреди го тя.

— А? О...

Макнаб сви рамене и побутна купата встрани.

— Всъщност не съм гладен.

— Не мога да си представя как някои хора може да не са гладни сутрин. — Самата мисъл я караше да изпада в мрачно настроение. — Аз се събуждам прегладняла и трябва да си напомням, че не бива да изяждам всичко пред погледа си, ако не искам задникът ми да стане колкото рекламен дирижабъл.

Когато той не отговори — а винаги казваше по нещо хубаво за задника ѝ, — Пийбоди се намръщи. Сега забеляза, че изглежда малко блед, с леко подпухнали очи и замислен.

— Добре ли си? — Протегна ръка и докосна неговата. — Не изглеждаш много добре.

— Не можах да спя.

— Болен ли си? — Внезапна загриженост я накара да докосне челото му. — Струва ми се, че нямаш температура. Да ти направя ли чай? Имам от онази комбинация от баба ми.

— Не, няма нужда. — Красивите му зелени очи се вдигнаха и срещнаха нейния поглед. — Пийбоди... Делия.

„Аха“, помисли си тя. Наричаше я Делия само когато е разстроен, ядосан или силно, силно възбуден. А сега едва ли беше

възбуден.

— Какво има? Какво ти е?

— Просто се запитах... Обичам те.

— О, и аз теб. Тъкмо си мислех колко обичам сутрин да седя с теб тук, в нашата кухня. Да започваме деня заедно. И...

— Искаш ли да се омъжиш?

Ако пиеше кафе, Пийбоди щеше да го разлее върху него. Вместо това преглътна дълбоко.

— Ами... Хм. — Изведнъж бе започнала да пелтечи. — Да, разбира се. Някой ден.

— Имам предвид, за мен.

— О, разбира се, че за теб, глупчо. За кого другиго? — Леко го смушка в рамото, но той не се усмихна и я накара да почувства слабост в стомаха. — Нали току-що казах, че те обичам? Да не съм сторила нещо, което те кара да се съмняваш? Иън... — Тя също изричаше малкото му име само в специални моменти. — Понякога се държа глупаво, но...

— Не. Не, Ди. Искаш ли да се оженим сега?

— Е... — Стомахът ѝ се преобърна, сви се, отново се преобърна. — А ти?

— Аз пръв те попитах.

— Може би трябва да ми кажеш откъде ти дойде наум.

— Не можах да спя. Непрекъснато виждах Кей Ти Харис да лежи до басейна на онзи покрив. Толкова много приличаше на теб на онази светлина. За момент, в съзнанието ми, сякаш беше ти. Дъхът ми секна.

Загрижена, успокоена, влюбена, тя се изправи, седна в скута му и го притегли към себе си, когато допря чело до рамото ѝ.

— Всичко е наред. Добре съм. И двамата сме добре. — Целуна го по косите, ярки като пердетата ѝ. — Няма никакъв проблем.

— Просто се замислих колко много означаваш за мен и започнах да се питам дали не губя... дали не губим ценно време. Че може би трябва да се оженим. Хрумна ми да те попитам дали би искала да ти предложи брак. Трябва да знаеш, че ти си жената за мен, Пийбоди. Единствената.

Тя се отдръпна назад, обхвана лицето му.

— Ти си мъжът за мен, Макнаб. Единственият. Никога не съм изпитвала такива чувства към друг. Щастлива съм. Всичко тук ме

прави толкова щастлива. Чиниите ми, твоите кръчмарски чаши. Нашият дом.

— Мен също.

— Не искаме да се женим сега. Това е за пораснали хора.

Думите ѝ бяха изречени с усмивка, на която красивите му зелени очи отвърнаха.

— Но някой ден, в далечно бъдеще?

— О, да, ще си направим голяма щура сватба. Страхотна сватба. Ще се оженим, ще имаме деца.

Той се усмихна широко и потупа корема ѝ.

— Малък или малка Пийбоди.

— Когато пораснем. — Целуна го, докато слънчевата светлина игриво проникваше през пердетата като обещание. — Най-хубавото сега е, че ме попита дали бих искала да ми предложиш брак. Радвам се, че го направи. — Прегърна го още веднъж. — Толкова много те обичам. Попитай ме отново някой ден в далечното бъдеще.

— Може и ти да ме попиташ.

— Аха. — Тя закачливо завъртя пръст на корема му. — Ти.

Той я смушка в ребрата.

— Защо не ти?

— Защото ти започна. — Със затихващ смях отново се приближи към него и го целуна. — По дяволите — промърмори Пийбоди, когато прозвуча сигналът на комуникатора ѝ. Обърна се назад, протегна ръка да го придърпа по масата. — Съобщение от Далас. Казва да се срещнем в моргата. — Пресметна времето, усмихна се. — Имаме петнайсет минути.

Скочиха и се втурнаха към спалнята. Петнайсет минути с мъжа, който я обичаше толкова, че да я попита дали би искала някога да ѝ направи предложение за брак?

По-хубаво от кифличка с черешов конфитюр.

Ив тръгна през белия тунел към моргата. Отдавна бе свикнала с мириса на смърт, примесен с лимоновия аромат на почистващ препарат. Бе престанала да мисли, че мъжете и жените до автоматите за напитки преди малко са извадили вътрешните органи на нечий труп или ще се заемат с това след доза кафе.

Вече не се питаше колко обитатели има в хладилните камери или колко литра кръв изтичат по улеите на масите всеки ден.

Но когато премина през вратите на залата за аутопсии и видя Харис на масата, приликата с Пийбоди я накара да потръпне.

Главният патолог Морис извърна глава от компютърния монитор. Беше облечен с тъмносин костюм на съвсем тънки сребристи райета. Абаносовите му коси бяха усукани на сложна лъскава плетеница над тила.

Тихо звучеше някакъв тежък, разтърсващ рок, а далеч от него димеше чаша кафе от автомат, оставена в метална тавичка.

Екзотичните му очи се плъзнаха покрай Ив, после обратно.

— Надявах се Пийбоди да е с теб.

— Идва насам.

— Това е... не съм сигурен как да го нарека. — Морис застана до голото тяло върху масата със старателно защит Y-образен разрез. — Всъщност приликата е само на пръв поглед. И все пак.

— Знам.

— Да ти призная, благодарен съм, че Картър беше на смяна снощи и свърши работата тук. — Докосна екрана, за да зареди изображенията. — Щеше да ми бъде трудно, ако трябваше да я свърша аз. Не си поискала това.

Ив сви рамене, пъхна ръце в джобовете си.

— Беше късно.

— Не. — Изразът на тъмните му очи беше малко по-топъл, когато я погледна. — Помислила си, че след като загубих Амарилис, дори слабата прилика с приятелка ще ми причини болка.

— Нямаше никакъв смисъл.

— Но има смисъл да ти благодаря за загрижеността. Тя ми липсва. — За миг сложи ръка на сърцето си. — Мисля, че винаги ще тъгувам за онова, което можехме да изживеем заедно. Но вече съм по-добре.

— Хубаво.

— Когато влязох тук сутринта и я видях, ме обзе неопикуема тъга. Дори хората с нашите професии, които се срещат със смъртта всеки ден, могат да изпитват неопикуема тъга. Мисля, че е важно да я изпитваме от време на време.

— Току-що се бях запознала с нея и не я харесах. Реших да се фокусирам върху физическите разлики между нея и Пийбоди. И все пак това докосна някаква струна в мен.

— Мисля, че след толкова дълго време, след толкова смърт, е добре, че в нас все още има струна, която може да бъде докосната. Кафе?

— От това? — Ив хвърли поглед към димящата чаша, долови острия мирис от мястото, където бе сложена. — Не, благодаря.

— Скапано е — съгласи се той с шеговита нотка. — Не знам дали е добре, или зле, че съм му свикнал.

— Мога да ти уредя малко истинско.

— Ако донеса истинско кафе тук, ще има нашествие. Може дори мъртвите да се надигнат като зомбита. Предпочитам да се задоволявам със скапано пред този ужас.

— Не вярвам, че истинското кафе ще накара Харис да се надигне и да ухапе гърлото ти.

— Мозъка — поправи я Морис. — Зомбитата ядат мозъци.

— О, това е пълен отврат.

— Е, все пак са зомбита. Във всеки случай — заговори той, след като глупавото отклонение разведри атмосферата. Съсредоточи се върху екрана, върху неоспоримите факти. — След първоначалната тъга дойде благодарност. Загубата не е нито моя, нито твоя. Мисля, че от време на време трябва да бъдем и благодарни.

— Снощи ми се искаше да разцелувам Пийбоди. Сдържах се, но ми се искаше.

Това го накара да се усмихне.

— Що за мекушавци сме, ченгето от отдел „Убийства“ и докторът на мъртвите? Е, други ще бъдат опечалените тази сутрин.

— Не са много — увери го Ив. — Била е кучка. Разговарях с доста хора, които са я познавали, и никой от тях не я е харесвал. Освен майка ѝ. Дори не знам дали реакцията ѝ беше породена от „харесване“, или беше само шок и ужас от загубата на дете.

— Тогава още по-малко прилича на нашето момиче. Жалко за жертвата, въпреки че едва ли се е мъчила много, защото според токсикологичния анализ, поискан от Картър, който току-що прегледах, е била много пияна. Три цяло и два промила алкохол плюс значително количество „Зоунър“.

— Пиеше през цялата вечер. Имала е билкови цигари в чантата си, намерих шест фаса на покрива. В лабораторията са. Може в тях да е имало примеси на „Зоунър“.

— Изглежда, е била от хората, които не харесват особено своята реалност.

— Причина за смъртта?

— Удавяне. Вода в белите дробове. Била е жива, когато се е озовала в басейна. Раната на главата... — Морис приближи изображението на екрана и зареди до него увеличение на част от перваза. — Ударът е бил достатъчно силен, за да изпадне в безсъзнание, но не фатален. Без потапянето във водата е щяла да получи леко сътресение, да се нуждае от няколко шева и болкоуспокояващо. Възстановката на Картър, която напълно приемам, сочи падане.

Той затвори файла и зареди компютърната възстановка.

— Залитнала е или е била блъсната назад, ударила си е главата в тази грапава повърхност. Както казах, след удара вероятно е изпаднала в безсъзнание за няколко минути. По-дълго, предполагам, предвид алкохола в кръвта и „Зоунъра“.

— Съдейки по удара и мястото на удара, не може да е паднала, да се е оттласнала и преобърнала и да е паднала във водата. Не и сама.

— Не.

Възможно ли е да е дошла в съзнание и при опит да се изправи да е паднала във водата? Загуба на равновесие?

— Ако беше така, щеше да има и други наранявания, защото водата е била плитка. Тази лека драскотина на слепоочието съвпада, както виждаш, с претъркулване през перваза. Както си отбелязала в доклада си от местопрестъплението, токчетата на обувките ѝ са били одраскани. Ето тук... — Морис отново извика снимките на трупа и показва левия хълбок. — Друга лека драскотина. Съвпада с първото падане и с мястото, на което криминалистите докладват, че са от крили кръв.

— Кръв, която се е отмила. Това не би могло да стане — дори и да е паднала и да е разпискала вода. Не е достатъчно и разстоянието не е толкова малко.

— Поне според възстановката на Картър.

Ив я видя ясно.

— Значи, паднала е сама или с нечия помощ. Изпада в безсъзнание. И докато е в безсъзнание, някой я влачи около половин метър до ръба и я търкулва в басейна, където се удавя.

— Такова е заключението ни. Не е било нещастен случай, а убийство.

— Това ми е достатъчно.

Ив се обърна, когато Пийбоди се втурна вътре, спря се.

— Ау. Все още се чувствам малко странно — сподели тя, когато погледна трупа. — Мисля, че има по-дълги крака от моите. Защо не може краката ми да станат по-дълги?

Морис заобиколи масата за аутопсии. Приблужи се към нея, обхвана раменете ѝ и я целуна по устата.

— Еха. — Пийбоди примигна няколко пъти. — Ммм, благодаря. Хубаво беше.

— Много се радвам да те видя — каза той и очите му се усмихнаха на Ив, когато се отдръпна.

— Дотук това е най-хубавата сутрин в живота ми.

— О, не бързай — предупреди я Ив. — Имаме убийство, медиен цирк и дълъг списък заподозрени. Да се залавяме за работа, благодаря, Морис.

— Винаги на твоите услуги. Знаеш ли, Пийбоди, краката ти ми харесват такива, каквито са.

— Денят става все по-хубав.

Замаяна, Пийбоди тръгна с Ив обратно през тунела.

— Внимавай. Закъсняваш. По игрищата ти походка личи, че е заради секс, което означава, че аз ще трябва да те осведомя за заключенията от медицинската експертиза, а това няма да направи моя ден по-хубав.

— Не можах да се сдържа. Макнаб ме попита дали ще се омъжа за него.

За втори път тази сутрин Ив потръпна и застина на място.

— Какво? Господи. Какво?

— Хапвам плодово мляко вместо кравайчето със сирене крема, което ми се искаше, а той седи с купа зърнена закуска и ме пита дали искам да се омъжа. — Все още подскачаше от вълнение с розовите си ботуши. — Всъщност попита ме дали бих искала да ми направи

предложение за брак, което е още по-мило и по-хубаво, и... просто трябваше да правим секс.

— Добре. — „Още колко шока трябва да понеса“, помисли си Ив. — Значи...

— Значи, ще се оженим. Някой ден. Не сега. Не искаме да се женим сега.

— Не разбирам.

— Мисля, че е искал да зная, че желае това с мен. И да знае, че и аз желая същото с него. Така е. — Пийбоди обхвана раменете си като в прегръдка. — Наистина. Бил е разтърсен, когато е видял двойничката ми. Мъртва.

— Да, това ми е ясно.

— Почувствал е нужда да ми каже и да узнае, и затова ме попита дали бих искала да ми предложи, и... Луда съм по него, Далас. Повече от луда. Обожавам всеки сантиметър от кльощавото му тяло.

— Не се и съмнявам. — Ив замълча за минута, когато излязоха навън. — Може би никога няма да изрека тези думи отново, но сте хубава двойка. И много разумно сте решили да изчакате известно време, преди да скочите на следващото ниво.

— Вие не чакахте — напомни й Пийбоди.

— При нас с Рурк нищо не беше разумно. Като се вгледаш внимателно, не би могло да се очаква, че ще се получи нещо...

— Грешиш. Колкото по-внимателно се вглежда човек, толкова по-ясно е защо се получи. Защо се получава.

— Може би. Но ако още веднъж закъснееш заради секс, ще те сритам отзад.

— Разбрано.

— Ще се отбием да поговорим с Мейвис и Леонардо, преди да отидем в Централата. Тръгнаха си преди откриването на трупа, но бяха там цялата вечер и по време на прожекцията, затова са ни нужни и техните показания. Освен това Мейвис е играла себе си, така че е прекарала известно време с актьорите и снимачния екип. Може би има какво да добави.

Ив все още се чувстваше малко странно, когато влизаше в сградата и апартамента, в който някога бе живяла. Сега това

пространство, заедно със съседния апартамент, бе на Мейвис, Леонардо и бебето им. Бяха съборили стени и препроектирали жилището така, че да бъде удобно за семейството и работата им.

Чувстваше се странно и когато се сещаше, че Пийбоди и Макнаб живеят в същата сграда.

Толкова промени, помисли си Ив, за толкова кратко време.

— Рано е — започна тя, когато тръгнаха нагоре по стълбите, които някога бе изкачвала всеки ден. — Но искам да свършим това, дори и ако се наложи да ги събудим.

— Далас, те имат бебе на по-малко от година. Станали са, повярвай ми.

— Щом казваш. — Ив почука, забеляза солидната охранителна система и факта, че наскоро някой е боядисал вратата в бонбоненорозово.

Леонардо, с малко сънен израз в пъстрите си жълтеникави очи, отвори вратата с усмивка до ушите. Меднозлатистите му коси падаха на дълги сплъстени кичури.

— Добро утро. Каква хубава изненада.

Беше с дрехи, които Ив предположи, че са домашното му облекло — дълга кремава туника със сложна бродерия на маншетите и широк шоколадовокафяв панталон.

Въпреки че се бяха разделили преди часове, той поздрави и двете с енергична мечешка прегръдка.

— Мейвис тъкмо приключва с обличането на Бела за деня. Ще ходим на семейно йога занимание по-късно тази сутрин, преди Мейвис да отиде в студиото за записи, а аз — за няколко срещи около пролетната колекция.

— Йога? Малката ходи на йога?

— Полезно занимание за семейството.

— Хубаво. Пролетна колекция? Тъкмо започва есента.

— Модата винаги е напред. Кафе? Имам малко от комбинацията на Рурк. Свикнах с хубавото.

— Аз ще го направя.

Чувствайки се като у дома си, Пийбоди прекоси широкото помещение до обновената кухня.

Ив хвърли поглед наоколо за миг. Всичко беше цветно: стените, произведенията на изкуството, тъканите, висящи тук-там уж

безразборно. Бяха отделили кухнята от хола с нещо като релефно стъкло.

Всеки път, когато им гостуваше, ѝ се струваше все по-различно от онова, което бе оставила.

— Изглежда идеално за вас — реши тя. — И за трима ви.

— Щастливи сме тук.

— Да, атмосферата го издава. Слушай, Леонардо, съжалявам, че ще разваля сутринта ви, но...

Преди да довърши, Мейвис влезе с игрива походка. Косите ѝ бяха прихванати на върха на главата, откъдето се спускаха на дълги къдрици. Грееше като слънце в ярки цветове от прилепналия потник до широкия подгъв на три четвъртите панталони в същия десен. В ръцете ѝ Бела беше с подобни панталони — в същото розово като входната врата, и бяло потниче с надпис „Намасте“^[1] от бляскави кристали.

Бела изпищя:

— Дас!

След като разпозна името си, за Ив последва поредица от неразбираеми фрази.

— Стори ми се, че чух някого. И Пийбоди! — Мейвис затанцува с искрящо червените си кецове. — Идвате тъкмо навреме. Почакайте да видите нещо. Хайде, Белисима, отиди при Далас!

— Дас! — извика Бела, когато Мейвис внимателно я сложи да стъпи, и се вкопчи в пръстите ѝ.

— Можеш, миличко. Можеш.

С ококорени сини очи Бела колебливо направи крачка с малките си розови кецове. После още една. Размахваше ръце като криле, когато пусна пръстите на Мейвис.

— Какво прави тя? Как е възможно?

Ив едва се сдържа да не се отдръпне назад, докато малките крачета и ръчички се движеха и сините очи сияеха от вълнение.

— Ходи! — Пийбоди остави кафето и дотича от кухнята. — Прави първите си крачки.

Завърши ги, като се блъсна в краката на Ив и сграбчи крачолите ѝ като спасително въже.

— Точно тази сутрин — заподсмърча Мейвис. — Леонардо я сложи да си поиграе на пода, докато приготвим закуската ѝ, а тя се

изправи, като се подпираше на стола, и отиде при него. Сама отиде при татко си. Все още се просълзявам — промълви тя и потърка очите си.

Зад Ив Леонардо подсмърчаше в синхрон.

Бела наклони глава назад, стисна пръстите ѝ и с умоляващ поглед каза:

— Дас.

— Какво иска?

— Иска да я вземеш — отговори Мейвис.

— Защо? Нали вече може да ходи?

— Дас — отново каза Бела и успя да зареди единствената сричка с безрезервна обич.

— Добре, добре.

Ив плахо протегна ръце и я повдигна.

Ритайки от задоволство, Бела извика:

— Шмуч!

Допря устни, вечно влажни, до бузата на Ив.

— Ей! Ей!

— Здравей.

Бела потупа бузите на Ив, забърбори и заразмахва ръце.

— Пибо!

— Това съм аз — каза Пийбоди и се приближи да вземе детето.

— Аз съм Пибо. Толкова си хубава. Толкова си умна.

Делия подхвърли Бела във въздуха, при което дъхът на Ив секна.

— Полудяла ли си?

— Тя обожаваше това.

Пийбоди отново подхвърли момиченцето и го накара да се залива от смях.

— Всъщност сме тук по работа — започна Ив и забеляза, че Мейвис явно няма нищо против Пийбоди да подхвърля детето ѝ като топка. — Кей Ти Харис беше убита снощи.

— Убита? — Мейвис зяпна. — Стига, всички бяхме там. Беше добре за абсолютна к... като нея.

— Удавила се е в басейна на покрива. Някой ѝ е помогнал.

— Ужасно. Това е... — Леонардо прокара ръка по широкото си лице. — Не знам какво да кажа.

— Вие си тръгнахте, преди да открият трупа, но трябва да поговорим и с двама ви.

— Слушайте, какво ще кажете да заведе Бела да си поиграем? — предложи Пийбоди. — Така ще мине по-бързо и по-лесно.

— Да, ако обичаш. Не искам да бъде тук, когато във въздуха витаят вибрации на убийство — реши Мейвис. — Със сигурност не е добре за нея.

Бела се облегна на рамото на Пийбоди, докато излизаха, махна с ръка и изпрати въздушни целувки.

— Чао-чао. Чао-чао.

— Аз ще донеса кафето.

Леонардо потърка рамото на Мейвис, когато тръгна към кухнята.

— Това е истински шок. Имам предвид, ние бяхме там, разговаряхме с нея, така да се каже. А онези глупости, които наговори на вечеря... Знаете ли кой го е извършил? — попита Мейвис. — Имате ли главен заподозрян? Всички са актьори и снимачен екип. Как е възможно някой от тях да я е убил? Завършват голям филм.

— Седни, скъпа. — Леонардо донесе димящи чаши кафе върху поднос. — Направих ти хубав жасминов чай.

— Кафето ухае далеч по-приятно. Все още кърмя — добави Мейвис, — така че се въздържа от кафе. Знаете ли, имах сцени с нея. Когато влезеше в образ, беше добра, беше Пийбоди. Харесваше ми, докато работехме.

— Имаше ли неприятности с някого?

— С кого ли не. Извън образ беше голяма к... по нищо не приличаше на Пийбоди. Все търсеше поводи да се заяжда с Марло и тормозеше Матю при всяка възможност. — Мейвис повдигна краката си на дивана, подви ги под себе си и отпи чай. — Един ден я чух да крещи на Джулиън в караваната му, докато вървах към своята. И се отнасяше към Престън, който е голям сладур, като към нищожество. Не смееше да се заяжда с Анди. Мисля, знаеше, че Анди ще я постави на място. Тя има страхотна уста и начинът, по който я използва, е посилен от юмручен удар в лицето. Няколко пъти се качи на главата на Раундтрий, но доколкото видях, той го преглътна.

— А снощи?

— Жалко, че не обърнах по-голямо внимание. Мечо? — обърна се тя към Леонардо.

— Беше напрегнато. Не ми харесва, когато атмосферата е напрегната, особено така. Тя прекъсна разговора ми с Анди за рокля за

премиерата, настоя да създам модел и за нея. Беше пияна, държеше се грубо и Анди ѝ каза... — Лицето му порумения. — Беше предложение за нещо физически неосъществимо, ако ме разбираш. Скараха се. Кей Ти заяви, че тя играе по-голяма и по-значима роля, така че трябва да бъде с предимство. Анди отправи друго предложение. Беше много смущаващо. Кей Ти се оттегли, а Анди продължи разговора за роклята, сякаш нищо не е било.

— Това е ценна информация. Андреа Смайт не спомена за нищо подобно снощи.

— А, и видях Кей Ти да напада Матю право в лицето — добави Мейвис. — Не чух нищо, но изглеждаше ожесточено и му показва това — повдигна средния си пръст тя, — преди да се отдалечи с гневна походка. Остана намръщен.

— Кога се случи?

— Хм. — Мейвис затвори очи. — Малко преди вечерята. Да, няколко минути преди да влезем в трапезарията. Разговаря и с Джулиън точно преди прожекцията. Не изглеждаше сърдит, по-скоро отегчен и раздразнен. А тя определено беше сърдита. Почти съм сигурна, че се отдалечи и седна отзад сама. Не ѝ обърнах голямо внимание, защото исках да гледам шоуто. Беше забавно.

— Забелязали още някого? Някой друг да излиза по време на прожекцията?

— Не. — Мейвис погледна Леонардо и поклати глава. — Ние с моето сладкишче се прегръщаме. Тръгнахме си почти веднага след като свърши. Трина е страхотна детегледачка, но не искахме да оставяме Бел прекалено дълго. Казахме лека нощ на Раундтрий и Кони и се измъкнахме. О! Видяхме Джулиън. Лежеше мъртвопиян в хола.

— Добре. Ако някой от вас се сети за още нещо... каквато и да е подробност, обадете се на мен или Пийбоди.

— Кей Ти е мъртва. — Мейвис поклати глава, сякаш все още не можеше да го проумее. — Какво ще стане сега?

— Ще открием кой я е убил.

Ив осведоми Пийбоди по пътя към Централата.

— Никой, когото Мейвис или Леонардо са видели да се кара с Харис, не го е споменал при разпита — изтъкна Пийбоди.

— Да разберем защо.

— Ще ги привикаме ли?

Ив се замисли.

— Да. Ще го представим като рутинен повторен разпит, за да ги накараме да дойдат доброволно. Обади се на всички, уреди подробностите. Искам да добавя новата информация, да подредя материалите на таблото. После ще ги разпитаме един по един. Ще раздвижим паметта им.

„Запазваме приятелския тон“, помисли си Ив.

Засега.

[1] Често използван поздрав в Индия и Непал, изричан с опрени една до друга длани и лек поклон. — Б.пр. ↑

7.

— Стартирай по-подробна справка за жертвата — нареди Ив, докато с Пийбоди се качваха с асансьора в полицейската централа. — Да видим дали ще открием връзка между нея и другите хора, които бяха у Раундтрий снощи, включително и от обслужващия персонал и фирмата за кетъринг.

— Веднага.

Когато излязоха, Ив забеляза двама от детективите си, приведени пред автомата за напитки до общото помещение.

Кармайкъл се обърна.

— Лейтенант. — Косите ѝ бяха усукани и прихванати над тила с някаква шнола.

— Детективи.

— Санчес прави подробен анализ на асортимента ни от напитки.

— Просто изтъкнах, че лимонадата, която се продава тук, не съдържа никакви лимони. Ако търсите газирано с истински лимони, трябва да отскочите до закусвалнята зад ъгъла. Там приготвят прясна лимонада.

— А моят контрааргумент е: и без това организъмът ни вече е пълен с химикали. Какво толкова ще стане, ако добавим още малко?

— Интересно.

— Е, дойдохме за по нещо ободряващо, преди да довлечем тук тайфа отрепки — сподели Кармайкъл. — Снощи получихме сигнал. Двама убити гангстери на онова баскетболно игрище, което е прикритие за нелегален пазар на дрога на Авеню Б. Единият беше умрял на място от множество прободни рани. Другият все още дишаше, макар и надупчен и халосан с желязна тръба. По нея имаше негова кръв и кожа, но никакви отпечатыци.

— По-интересно от лимонадата — реши Ив.

— Тъй като халосаният издъхна тази сутрин, имаме двойно убийство, което на пръв поглед изглежда, сякаш двата трупа взаимно са се трупявали.

— Но тъй като онзи труп, който беше само надупчен, не носеше ръкавици, не се беше запечатал и наистина беше съвсем мъртъв при пристигането ни — добави Санчес, — трудно е да приемем, че сам е заличил отпечатъците си от желязото, преди да умре. Освен това медицинският екип не откри никакви следи от плат, парцал или парче от дреха в стомаха на жертвата, което изключва вероятността да го е глътнал, и не намерихме нищо на местопрестъплението, което би могло да послужи за заличаване. Заключениеето ни е, че трети участник е извършил халосването и заличаването.

Санчес беше сравнително нов в отдела й, но Ив харесваше стила му.

— На този етап съм склонна да се съглася с вашето заключение.

— Затова ще довлечем тайфа гангстери, за които се знае, че са били свързани с двете жертви, а това означава дълъг ден в слушане на глупави брътвежи.

— От тук идва желанието за освежаващо питие преди старта — довърши Санчес.

— Желязната тръба от местопрестъплението ли е била взета?

— Наоколо се въргаляха няколко такива — потвърди Кармайкъл. — Били са част от ограда.

— Търсете новак в бизнеса, млад пласъор или женчо, който не е напълно приет в бандата. Ако беше конкурент, щеше да се запечата. Тръбата е оръжие под ръка, а всеки уважаващ себе си гангстер намушква с нож, не халосва.

— Добра насока — кимна Кармайкъл. — И вероятно по-малко глупави брътвежи.

— Все пак няма да пия лимонада менте.

— На Авеню Б има закусвалня, където все още правят истински крем карамел — каза им Ив. — Струва десетаче, но си заслужава.

— Зная кое е заведението. — Кармайкъл посочи към Санчес. — Знаем и къде е.

— Добре. Ти черпиш.

На път към асансьора спореха кой да избере маса. Според Ив това беше стабилно, обещаващо партньорство, изградено за съвсем кратко време.

— И на мен ми се яде истински крем карамел — промърмори Пийбоди. — Пропуснах закуската, защото ме попитаха дали бих

искала да получи предложение за брак и правих секс.

— Ще трябва да се задоволиш с лимонада менте, защото няма да ходиш до Авеню Б. Направи справката, уреди повторните разпити. Аз ще се заема с таблото и документацията.

Ив тръгна към офиса си през общото помещение с познатите звуци и миризми — фалшива захар, фалшиви мазнини, фалшиво кафе, истинска пот, гласове, звънящи линкове, бръмчене на компютри.

Лампичката за съобщения на настолния ѝ линк примигваше като неонов надпис във Вегас II. Намръщи се, когато я видя, програмира кафе на автоматичната готварска печка и даде гласова команда за списък на повикванията, без съобщенията.

Журналисти, помисли си тя с леко раздразнение, когато списъкът се зареди. И още журналисти. Надин, разбира се, два пъти. Трябваше да поговори с тях, и то възможно най-скоро. Но просто трябваше да изчакат, докато подреди материалите на таблото си и нахвърля записки.

Когато започна, почувства лек глад за онзи истински крем карамел, който я подсети за шоколад и десертчето, което успешно бе скрила — отново, от ненаситните ръце на тайнствения крадец на сладкиши.

Хвърли поглед към разклатения си стол за посетители, където се надяваше шоколадчето да стои сгушено под седалката, която внимателно бе свалила и сложила обратно.

И десертчето щеше да почака, реши тя.

Довърши таблото, на което сложи снимки на жертвата от личната ѝ карта и от местопрестъплението, портретни снимки на всички, присъствали на вечерята, още снимки от местопрестъплението — на чантата, фасовите от билкови цигари със „Зоунър“, счупените стъкла, — първите доклади на криминалистите, докладът на Картър от медицинската експертиза и резултатите.

Седна на бюрото си и допи останалото кафе, докато разглеждаше таблото.

Едва бе започнала записките си и отбелязваше времевия отрязък, когато чу приближаващи се стъпки.

„Не е Пийбоди“, нехайно си каза тя. Пийбоди имаше характерни отчетливи стъпки. Това бе решителна походка.

„Уитни“, помисли си и изправи гръб, преди командирът да влезе.
— Далас.

— Сър.

Ив стана смутена от стола. Командир Уитни рядко идваше при нея. Още по-рядко влизаше в офиса ѝ и затваряше вратата след себе си, както сега.

— Кей Ти Харис — каза той.

— Сър. Заключение от медицинската експертиза е убийство. Бях на местопрестъплението в часа на смъртта, с детективи Пийбоди и Макнаб успяхме да разпитаме всички присъстващи.

— Включително и себе си?

— Ще напиша всичко, сър. Скоро ще ви изпратя подробен доклад.

— Седнете, лейтенант. — Уитни седна на стола ѝ за посетители и се намръщи. — Защо не наредиш да сменят това нещо, за бога? Все едно седиш върху тухли.

Ив се почувства странно при мисълта, че между задника на началника ѝ и шоколадовото ѝ десертче има само една скапана възглавница.

— Защото никой не седи върху тези тухли твърде дълго. Заповядайте на стола зад бюрото, командир Уитни.

Той махна с ръка, замълча за миг и се загледа в таблото ѝ. Имаше широко мургаво лице с дълбоки бръчки от годините и тежестта на ръководния пост. Сред косите му, подстригани съвсем късо, се забелязваха все повече сребристи нишки.

— Сблъскваме се с известни усложнения в този случай. — Той кимна към примигващия ѝ линк. — Медиите?

— Да, сър. Ще се справя.

— Разбира се. Това е едно от усложненията. Другото е връзката ти с жертвата.

— Не съм била свързана с жертвата по никакъв начин.

— Далас, вечеряла си с нея малко преди да бъде убита.

— Вечерях с няколко души. Запознах се с жертвата, разговаряхме само веднъж. Не сме били свързани, сър.

— Разменили сте остри реплики.

Лицето на Ив не издаде нищо, но дълбоко в себе си беше изненадана и изпита раздразнение.

— По-точно тя отправи остри реплики към мен, командир Уитни. Жертвата беше пила и според твърденията на всички е имала труден

характер. Изрече неуместни и обидни твърдения, не точно по мой адрес. Вярвам, че отговорът ми беше кратък и уместен. Това беше всичко.

— Тя играе ролята на партньорката ти в очакван кинохит. — Уитни посочи към таблото ѝ. — Сред заподозрените на този етап са актьорите, съпругът ти, други представители на този отдел и хора, свързани лично с теб.

— Да, сър.

— Медиите ще използват тази благодатна почва, за да посеят какво ли не. — Той сложи широките си длани на бедрата си. — Трябва да бъдем с един ход напред. Ако поверя случая на друг екип, няма да има полза, а и... — продължи, преди Ив да каже нещо — ... разследването може да забуксува. Но това не е за пренебрегване. — Уитни посочи към линка ѝ. — Нужно ни е ясно изявление от теб и Пийбоди. Свикваме пресконференция днес следобед. Ще се консултирате с човек от пресцентъра за изявлението и подхода ни.

— Сър — каза тя, мислейки, че би предпочела да забият игла в окото ѝ.

— И двамата сме убедени, че с партньорката ти трябва да вложите цялата си енергия и внимание в това разследване, но е необходимо. Някои медии вече споменават за вражда между теб и жертвата, други залагат на новината, че ти ще ръководиш разследването. Всички предъвкват факта, че си била на вечерята, че си присъствала при смъртта на Кей Ти Харис. Ще овладеем положението и ще го владеем, докато приключиш случая, а вярвам, че ще го приключиш. — Уитни стана. — Конферентна зала А. Сега. С Пийбоди.

— Да, сър. — „По дяволите“, помисли си Ив, докато вървеше с него през общото помещение, и когато той забърза напред, повика Пийбоди: — С мен.

Тези глупости вече забавяха работата.

— Какво има? — попита Пийбоди.

— Шибаните медии — промърмори Ив под носа си. — Консултант от шибания пресцентър, шибана пресконференция, шибани изявления в началото.

— Ох — въздъхна Пийбоди. — Очаквахме го.

— Да, но мислех, че ще имам време да довърша първия си доклад преди това, да получа лабораторните резултати. Някой вече е

разтръбил, че съм разменила „остри реплики“ с жертвата.

— Нищо подобно. Тя просто беше гаднярка.

— Помни това.

Влязоха в конферентната зала. Там стоеше друго табло, което вбеси Ив веднага щом видя своята снимка до тази на Марло, на Рурк до тази на Джулиън и останалите по реда си.

Мъжът, който бе подредил таблото, беше висок, с елегантен оловносив костюм. Лъскавите му черни коси се виеха на къдрици над тила. На маншетите му блестяха сребърни копчета.

Обърна се, непознат, с екзотично лице, което издаваше смесен произход — кожа с цвят на мока крем, леко дръпнати тъмни очи и дълги гъсти мигли. Когато се усмихна, устните му се извиха на дъга и до крайчеца отляво се появи трапчинка.

— Лейтенант Далас. — Гласът му беше като цвета на кожата, богат и плътен. — Детектив Пийбоди.

— Това е Кюнг Бийвъртън — представи го Уитни. — Работи за началника Тибъл, който го зачисли към нас за хода на това разследване.

— Нека бъде само Кюнг. — Той подаде ръка на Ив, после на Пийбоди. — Ще се радвам да ви помогна да се измъкнете от медийния лабиринт, който очакваме и в който всъщност вече навлязохме. Бихте ли седнали?

Ив не обърна внимание на въпроса.

— Като за начало, кажете ми защо сте ни сложили там, наред със заподозрените.

— Защото медиите ще го направят и навярно вече са го направили. Неприятно е, но реалността често е такава. Вие и тя не сте един и същ човек, но връзката ще бъде направена неведнъж. Затова ще ви подготвим. — Той разпери ръцете си с дълги пръсти. — Уважавате актрисата, която изпълнява ролята ви, но тя просто представя един вече разследван и приключен случай. Очаквате Марло Дърн да продължи да се превъплъщава в други образи, реални и измислени, а вие да продължите да разследвате убийства. Приоритетът ви в момента е трагичният инцидент с...

— Медицинската експертиза е установила убийство — осведоми го Уитни.

— А! Убийството на Кей Ти Харис. Ще проверите всички възможни следи, но не можете да обсъждате подробности по текущо

разследване.

— Добре.

Ив леко се успокои. Не изглеждаше негодник като повечето пресаташета, с които си бе имала работа досега.

— Получена е информация, че с жертвата сте си разменили обиди малко преди смъртта ѝ.

— Това е неточно.

— Добре. — Той я посочи с пръст, както учител изключително схватлив ученик. — Всъщност отлично. Моля ви, седнете. Успях да уредя да доставят от марката кафе, която предпочитате. Ще пием кафе и ще ми кажете дословно какви реплики разменихте с жертвата. Детектив Пийбоди, чувствайте се свободна да добавите свои размисли или нещо, което сте чули на масата по време на този диалог.

— „Диалог“. — Ив се загледа в Кюнг, който програмира кафе за всички. — Подходяща дума. Добър ход.

— Добрите, бързи и уместни ходове са специалността ми. Бива ме в работата ми, лейтенант, както вас и партньорката ви във вашата. — Усмихна се предразполагащо. — Не харесвате, дори се съпротивлявате срещу всичко това. Не ви упреквам. Не сте длъжна да харесвате медийния лабиринт и затова е най-добре да ми позволите да ви дам напътствия. — Отново се усмихна, когато сложи кафеварката на масата. — А на мен ми харесва. Всеки е добър в работата си, когато я харесва, нали?

Не беше негодник, но беше манипулатор. Ловък. Това будеше уважение.

— Добре, Кюнг, ето какво си казахме.

Предаде му „диалога“ дума по дума.

— Уместен отговор на неуместни твърдения — отбеляза Кюнг. — Имаше ли други реплики?

— Не и между нас двете. Разбрах, че е имала проблеми с актьорския състав, задълбочени от пиенето ѝ. Тъй като не знаех, че скоро ще бъде мъртва, не ѝ обърнах особено внимание.

— Нарекла те е кучка. — Пийбоди сви рамене, щом всички отместиха поглед към нея. — Когато разговорите на масата продължиха, промърморила под носа си: „Кучка“. Макнаб ми каза по-късно. Той седеше до нея. Ядосал се, но казва, че си е замълчал, защото знаел, че не искаш нов... диалог.

— Прав е. Освен това, ако никой не ме наричаше кучка поне по веднъж на ден, бих си помислила, че не си върша работата както трябва.

Това накара Кюнг да се усмихне.

— Мисля, че ще се справите много добре с медиите, ако запазите този тон и отношение.

Ив го изгледа учудено.

— Обикновено от пресцентъра настояват да любезнича, да бъда дипломатична. И да сложа червило.

— Различни обстоятелства, различен стил. — Той само сви рамене. — Смятам, че трябва просто да бъдете себе си и да имате готови отговори на въпросите, които очакваме да зададат. Когато ви попитат за случката по време на вечерята, което е неизбежно, трябва да отговорите както на мен. „Размяна на обиди“ е неточно. Госпожица Харис е изрекла неуместна забележка, на която сте отвърнали нехайно. Този кратък диалог е бил единственият ви разговор с госпожица Харис за цялата вечер. Ако кажете това със спокоен, делови тон и преминете към следващия въпрос, трябва да бъде достатъчно. — Кюнг повдигна ръце с дланите нагоре, копчетата на маншетите му проблеснаха. — Ако все пак продължат да човъркат, повторете същото и добавете, че с госпожица Харис сте имали само две кратки срещи и просто не сте се познавали. На този етап сте съсредоточена върху разкриването на виновника за смъртта ѝ. Чува! Съм ви да казвате в други изявления, че носите отговорност пред жертвата. Ако решите, че е уместно, кажете го и сега.

— Наистина нося отговорност пред нея сега.

— Придържайте се към това твърдение и към резултатите от разследването, които можете да оповестите. Ще питат, и то често, какво е да разследвате убийството на жената, която играе партньорката ви и прилича на нея.

— Кей Ти Харис не беше моя партньорка. Беше актриса, която върши работата си. Моята работа е да открия кой е отнел живота ѝ.

Той отново се усмихна.

— Чувствам се излишен. Марло Дърн заподозряна ли е?

— Госпожица Дърн, както и всички, присъствали в часа на убийството, бяха разпитани. Тя оказа пълно съдействие. Разследването е на твърде ранен етап, за да се посочи конкретен заподозрян.

— Как се чувствахте, докато разпитвахте жената, която играе вашия образ в „Аферата Айкоув“?

— Повтарям, това не съм аз, но честно казано, беше малко странно. При разследването на повечето убийства има странни моменти.

— Не мислите ли, че тази необичайна връзка може да повлияе върху обективността ви и да се отрази на работата ви?

— Защо?

— Ето тук мога да помогна. — Той събра ръце пред гърдите си и допря дланите им като при молитва. — В отговор на този естествен въпрос ще заявите, че ако вярвахте, че разследването може да бъде повлияно, по какъвто и да е начин от факта, че актьорите в „Аферата Айкоув“ играят вас и екипа ви, не бихте поели случая.

— Защото сега Кей Ти Харис разчита на мен — довърши Ив. — И откриването на лицето, причинило смъртта ѝ, изправянето му пред правосъдието е това, което съм се заклела да върша като служител на нюйоркската полиция. Точка. Сега се разкарайте, за да мога да продължа работата си.

— Идеално. Ако запазите последната част за себе си, вместо да я изречете на глас, идеално. — Кюнг я възнагради с ослепително бяла усмивка. — Не мога да разбера защо колегите ми ви смятат за толкова труден за консултиране човек.

— Защото повечето от тях са негодници. Засега смятам, че вие не сте.

— Дано продължите да мислите така. Детектив Пийбоди, да преминем към вероятните въпроси към вас и вашите отговори.

— И аз ли ще трябва да говоря пред медиите?

Въпросът ѝ прозвуча почти като писък.

— Харис е играла вас, присъствали сте на приема, когато е била убита. Вие сте вторият главен разследващ. По-добре е да си кажете всичко по време на тази пресконференция, отколкото на части.

Ив проследи консултирането на Пийбоди. Кюнг изглеждаше доволен от отговорите ѝ, пипна ги тук-там и ѝ помогна да бъде кратка и точна.

— Ще се справите — заяви той. — Трябва да ви предупредя, че медиите ще изцедят всяка капка сок от тази пикантна история и ще намерят начин да произведат още. Лейтенант, знам, че съпругът ви има

свой пресцентър и че човек с неговото положение знае как да се държи с медиите. Но в този случай бих искал да се координирам с неговите хора.

— Това зависи от него.

— Да, но ако ви разкрия намеренията си откровено, няма да ме смятате за негодник.

Ив леко се засмя.

— Ще го убедя, че не сте.

— Благодаря. Ще бъда с вас преди и по време на пресконференцията. Ако мога да ви бъда полезен с нещо дотогава, на разположение съм. — Кюнг се изправи. — Командир Уитни, залавям се за работа.

— Благодаря ви за отделеното време. — Уитни остана на мястото си, след като Кюнг излезе. — Кого ще призовете за повторен разпит?

— Андреа Смайт, Джулиън Крос, Матю Занк. За начало, сър — каза Ив.

Той кимна.

— Нека бъдем възможно най-дискретни. Уредете да влязат през строго охранявания паркинг. Ще дам разрешение. Изпратете някого, който няма да бъде заслепен от звездите, за да ги придружи до стаята за разпити.

— Да, сър.

— Към някого от тримата ли клониш?

— Засега не. — Ив знаеше, че очаква поне кратък устен доклад, и й се искаше да му го даде. Но се почувства неловко. — Ще потърсим връзка между жертвата и някого от обслужващия персонал, фирмата за кетъринг. Но и никой от присъстващите от актьорския състав и снимачния екип не е хранел особени симпатии към нея, по-скоро обратното. Това често е достатъчен мотив за убийство, особено когато смъртта изглежда, както в този случай, следствие от кавга или спречкване. Блъсване, падане, влачене и търкулване в басейна. Вероятно алкохолът е оказал влияние. Бил е в голямо количество. Жертвата е била конфликтна личност, трудна за общуване. Причинявала е забавяния и търкания по време на снимки, капризничела е. — Ив кимна към таблото. — Имала е интимни връзки по различно време и със Занк, и с Крос. И двамата доброволно споделиха тази информация. Занк твърди още, че жертвата е

продължила да го преследва, след като е прекратил връзката им, и е проявявала агресивна и натрапчива ревност.

— И Занк е този, който твърди, че я е открил и извадил.

— Да, сър. Заедно с Марло Дърн. Подозирам, че в момента Занк и Дърн имат сексуална връзка. Ако жертвата е знаела, това би причинило още повече търкания. В часа на смъртта всички гости бяха събрани в домашния киносалон на Раундтрий и гледаха поредица гафове. Знаем, че Харис е напуснала салона по време на прожекцията, тъй като смъртта ѝ е настъпила преди края. Не можем все още да посочим кой друг е излязъл и е отишъл при нея на покрива. Знаем, че е имал време да излезе, да се качи горе, да убие Харис и да се върне, преди шоуто да свърши. — Ив замълча за миг. — Ще проучим миналото на всички за предишни конфликти или агресивно поведение. Първото блъсване или падане изглежда импулсивно, изблик на гняв. Но хвърлянето на жена в безсъзнание във водата е съзнателно действие, както и бягството от мястото, докато тя се дави. Може би е било предумишлено, командир Уитни, а може би не, но е хладнокръвно.

— А вероятността някой от персонала да е имал взаимоотношения с нея, довели до убийство?

— Незначителна. Ще се окаже актьор или човек от снимачния екип, някой от хората, които са работили с нея и които е притискала, обиждала, заплашвала.

— И които са отвърждали. — Уитни стана. — Звезди убийци — промърмори той. — Може би ще направят още един филм. — При смаяното, леко ужасено изражение на Ив, командирът се усмихна. — Не е зле да бъдеш подготвена. Дръж ме в течение. И не закъснявай за пресконференцията.

— Мамка му — каза Ив, след като той излезе. — По дяволите! Възможно е да е прав.

— Коя би играла мен в този филм? Искам да кажа, пълна лудост, нали? Актриса, която играе мен при разследването на убийството на друга актриса, играла мен. Освен това...

— Недей. Ще ме заболи главата. Направи онези справки — Ив потърка тила си, когато се отправиха обратно към общото помещение на отдела. Вътре се спря, огледа всички, замисли се. — Полицай

Кармайкъл. — Когато униформеният надникна от кабината си, тя му даде знак. — В офиса ми.

После продължи и изпрати съобщение на Рурк, за да го успокои, че Кюнг не е негодник.

— Лейтенант? — извика полицай Кармайкъл от прага на офиса й.

— Киноман ли си, Кармайкъл? От онези, които гледат всеки нов филм, следят клюките от Холивуд и четат за звездите?

— Когато имам време да гледам телевизия, предпочитам спорт. Там е истинският екшън.

— Добре. Ставаш.

Назначи го за придружител, предупреди го да не се хвали и го отпрати.

Доволна, препрати всички съобщения от журналисти на Кюнг и отново се залови за работа.

Довърши първия си доклад, добави своите показания и тъкмо стартираше подробна справка за Харис, когато на линка й прозвуча сигнал за входящо съобщение от Рурк.

„Не е негодник.“ От теб — страхотна препоръка. Ще се справя с това.

Облегна се назад и прегледа информацията за Харис.

Родителите й се развеждат, забеляза Ив, когато е на тринайсет години. Един брат, с две години по-голям. Отраснала в Небраска до развода. След като завежда дело и получава пълно попечителство поради домашно насилие, майката се премества с децата си в Айова.

Ив не виждаше голяма разлика между Небраска и Айова. Доколкото й бе известно, и двата щата бяха големи, с много пасища, обори и крави.

Порови се малко по-дълбоко, прегледа някои полицейски доклади, съдебната документация за домашното насилие, смръщи вежди, когато видя снимките на Пайпър ван Хорн — майката, предоставени като доказателство, че е била пребита от съпруга си — Уендъл Харис. Документирано беше и счупване на китката, насинено око и леко мозъчно сътресение на Брайс Харис — сега Ван Хорн,

защото бе приел фамилното име на майка си след развода. Уендъл бе положил общественополезен труд в животновъдна ферма в Омаха, посещавал сеанси за овладяване на гнева и лечение на зависимости. След още малко ровене Ив откри, че е починал от наранявания, получени при сбиване в бар, когато Брайс е бил на дваисет години.

Интересно, помисли си тя, че Кей Ти бе запазила фамилията на баща си. Интересно, че явно бе наследила или избрала — кой знаеше, по дяволите — неговите избухливост и склонност към насилие, подсилвани от големи количества алкохол.

Прочете набързо досиетата от училище. Средно добра ученичка с известни проблеми с дисциплината. Никакви извънкласни занимания до четиринайсетгодишна възраст, когато се записала в театрален кръжок в училището си.

— Виж ти — промърмори Ив. Харис бе имала поредица арести за шофиране в нетрезво състояние. На дваисет и две книжката ѝ бе отнета. Също както бащата, и дъщерята бе включена в програма за лечение на зависимости.

Преди да навърши осемнайсет, Харис бе заминала от Айова за Ню Ел Ей. Към арестите за шофиране след употреба на алкохол бяха прибавени два за нападение, но и в двата случая обвиненията бяха снети. Още едно шофиране пияна, платена глоба и завършена рехабилитационна програма.

„Никаква полза“, помисли си Ив и си спомни лицето, гласа и скръбта на Пайпър ван Хорн, когато ѝ се бе обадила, за да ѝ съобщи, че Кей Ти е мъртва.

Майката скърбеше, помисли си тя. Както повечето майки, не всички, но повечето. Нейната напълно бе забравила за детето, което бе родила, измъчвала и оставила в ръцете на чудовище. Дори не я бе познала, когато бяха застанали лице в лице.

„Нищо общо със случая — напомни си тя. — Мисли за жертвата.“ Колкото по-добре разбереше жертвата, толкова по-добри бяха шансовете ѝ да разбере убиеца.

Тук виждаше жена, отраснала сред насилие и гняв, която изглежда, е намерила изход или наслада в актьорската игра, но е продължила този цикъл на гняв и насилие до собствената си смърт.

„Защо?“, запита се Ив. Всъщност дали имаше значение защо.

Завъртя се на стола си към таблото. Дали жертвата бе имала нещо срещу някого от актьорите и екипа? Нещо, с което е заплашвала убиеца, изобличаваща информация, срамна тайна, застрашаваща кариерата му?

Или просто бе притискала някого твърде жестоко и твърде дълго?

Завъртя се обратно, за да прочете пристигащото съобщение от лабораторията.

— Далас?

Пийбоди застана на прага. Ив зачете резултатите:

— „Зоунър“, смесен с билките в цигарите. Почти петдесет на петдесет.

— Господи, с това и виното, не е бил нужен удар по главата, за да припадне.

— Почти е сигурно, че щом веднъж е паднала, повече не се е надигнала. Следи от кръв по възстановените парчета от изгорения парцал. Кръвта е на жертвата. Само нейна ДНК по фасовете, открити на местопрестъплението. Драскотините по обувките съответстват на материала и грапавината на настилката около басейни.

— Доста бърза работа.

— Както никога. Нека засега да си мълчим за „Зоунъра“, да видим дали някой ще спомене този неин порок.

— Да, лейтенант. В момент Кармайкъл води Андреа.

— Добре. — Ив стана с поглед, прикован в екрана. — Да й дадем няколко минути, за да свикне с обстановката.

Един по един, каза си ИВ. Малко по малко щяха да излющят част от холивудския блясък и да видят какво се крие под него.

Колкото повече узнаваше за Харис, толкова по-малко й харесваше. Но това не правеше отговорността пред мъртвата по-малка.

8.

Облечена в искрящо червено, с коси на лъскави златисти вълни, вместо изисканото самуреночерно на Майра, Андреа Смайт седеше на очуканата маса в стаята за разпити. На ушите си носеше големи черни халки, а на шията — късо колие от черни камъни, образуващи издължено сърце.

Тя наклони глава встрани, когато Ив и Пийбоди влязоха.

— Впечатлена съм колко точно художникът ни по декорите е пресъздал обстановката. Тук изглежда почти като в нашето студио.

— Няма много за пресъздаване — отбеляза Ив. — Запис, включен. Лейтенант Ив Далас и детектив Делия Пийбоди, начало на разпит на Андреа Смайт във връзка с убийството на Кей Ти Харис, случай номер Н-58091.

— Толкова официално.

— Никой не носи костюм, но гледаме на убийствата доста сериозно. Благодарим ви, че се отзовахте.

— Реших, че е разумен избор предвид обстоятелствата.

— Вече бяхте осведомена за правата и задълженията си. Бихте ли искали да ги повторя?

— Не. Имам отлична памет.

— Това би трябвало да е от полза. — Ив и Пийбоди заеха местата си. — Има ли какво да добавите към показанията си от снощи? Някакви корекции или промени?

— Не.

— Искаш ли нещо, преди да продължим? — попита Пийбоди. — Кафе? Газирано?

Андреа отново се усмихна.

— Опитваш се да ме успокоиш, докато лейтенантът ме държи на тръни. Добър ритъм. Мисля, че Марло и Кей Ти са го уловили добре за пред камерите. Не идеално, но доста добре. Не искам нищо, но благодаря за предложението.

— Това не е сцена от филм — напомни ѝ Ив. — Няма сценарий и трупът е съвсем истински.

— Знам. Роля ли трябваше да играя? — Андреа сви рамене. — Да се облека в траурно черно и да бъда с мрачно изражение? Бих могла и да пролея една-две сълзи. Но черното не е любимият ми цвят и не е тайна, че с Кей Ти не бяхме близки. Съжалявам, че е мъртва. Съжалявам, във философския смисъл, че смъртта е част от живота, и мисля, че извън киното убийството е ход на шибан страхливец. Егоистичен, користен ход на шибан страхливец. Освен това, смъртта ѝ не означава почти нищо за мен.

— Дребно неудобство, а? Предвид това, че снимките не са приключили.

Андреа отново сви рамене, кръстоса крака.

— Почти всички сцени с нея вече са заснети, а Раундтрий ще се справи с останалите. Той е гениален режисьор, новатор.

— И медийният шум дава тласък.

— Абсолютно вярно. Това е най-добрата реклама. Машината ще извлече много повече от смъртта ѝ, отколкото е извличала от живота ѝ. Каква ирония, а? Най-сетне ще получи вниманието и славата, за които копнееше. Но трябваше да бъде убита, за да стане. Твърде студено от моя страна — добави Андреа с въздишка. — Дори за нея. Съжалявам, че го казах.

— Вече стана ясно, че не си харесвала Харис и в личен, и в професионален план, и си я смятала за... първата дума, която ми идва наум, е „трудна“. Точна ли е?

— Право в десетката.

— Понякога помежду ви са възниквали противоречия?

— Понякога. Съмнявам се, че е имало човек, работещ по проекта „Айкоув“, който да е избегнал противоречия с Кей Ти. Отново заради отвратителния ѝ характер.

— Откровена си за тона на взаимоотношенията ви с жертвата, мнението и чувствата си към нея. Затова ми е трудно да разбера защо не сподели, че снощи сте имали спречкване малко преди да бъде убита.

— Спречкахме ли се снощи? — Андреа разпери ръце и се усмихна. — Не мога да кажа. Толкова често разменяхме неприятни думи, че забравям кое кога е било.

— Не мисля. Не и при отличната ти памет. Смятам, че кавга с нея във вечерта на смъртта ѝ би лепнала петно върху теб.

— Тя нарочно се държа грубо на вечеря, разстрои Кони. Нарекох я „шибана никаквица, която заслужава хубав пердах по дебелия задник“. Беше пияна и ми каза да се разкарам. Това беше, не означаваше нищо за мен.

— И пак не мисля. Ако беше толкова просто, нямаше да лъжеш и увърташ. Явно е било много, много по-лично, по-въздействащо. Казват, че обикновено те е избягвала, но снощи са ви видели да се карате ожесточено, за което пропусна да споменеш в показанията си. Сега лъжеш за това. Какво имаше тя срещу теб, Анди? Какво навираше в лицето ти?

Андреа погледна Ив право в очите.

— Нямам представа за какво говориш.

— Това ме кара още повече да се питам. А какво се случва, когато започна да си задавам въпроси, Пийбоди?

— Когато си задаваш въпроси, започваш да ровиш. А когато ровиш, обикновено намиращ неща, които хората биха предпочели да не излизат наяве. Доста неща — добави Пийбоди. — Понякога нямат нищо общо със случая, но след като бъдат разкрити, засегнатите трябва да се изправят срещу тях.

— Да, и когато започнеш да разкриваш това-онова, се налага да задаваш още въпроси, да разпитваш още хора. А медиите слухтят. Всъщност днес следобед имам пресконференция. Кой знае какви въпроси ще изникнат?

— Сега кой кого заплашва? — попита Андреа.

— Не е заплаха. Просто очертаване на това, което предстои. Колкото повече се опитваш да криеш, толкова по-дълбоко ще ровя. Ще стигна до дъното и ще излезе доста мръсотия.

Ив се облегна назад и се залюля на стола си. Кракът на Андреа, в червена обувка с тънък черен ток, трепереше.

— И ще се запитам дали не сте пренесли кавгата си на покрива, за да се разберете насаме. Може би е станало по-разгорещено, може би се е стигнало до физически сблъсък. Блъсваш я, удря си главата. Потича кръв, изпада в безсъзнание. Бясна си. На тази кучка просто не трябва да ѝ се размине. Писнало ти е от обидите ѝ. Какво е още едно

побутване, този път към басейна? Тя го заслужава. Сама си го е изпросила, мамка му.

— Никой не заслужава да бъде убит и трябва да си напълно смахната, за да мислиш, че съм готова на всичко за славата. Не съм я убила. Изобщо не съм се качвала на покрива снощи. И няма какво повече да ти кажа.

— Твое право. Ще се поровим и ще открием, защото каквото и да се е случило между теб и жертвата, е било от значение. Това те плаши.

— Не ме беше страх от нея.

— Може би. Но те е страх от мен. — Ив се наведе напред. — Мислиш, че щом си публична личност, медиите вече са излъчили всичко, което има да се знае. Нищо подобно. Ако на шест години си откраднала ледена близалка, ще открия. Ако някой от съпрузите ти е укривал данъци, ще открия. Ако някое от децата ти е преписало на контролно по правопис в началното училище, ще открия.

Андреа на свой ред се наведе напред и отново впери поглед в очите на Ив. Но този път в нейните се четеше ярост.

— Не забърквай децата ми в това.

„Ето — помисли си Ив. — Слабо място.“

— Имаш син горе-долу на годините на жертвата.

Ив погледна Пийбоди.

— Сайръс Дрю Пилинг, на двадесет и шест. Единствено дете от втория ти брак с Маршъл Пилинг. Сключен през октомври трийсет и четвърта, разтрогнат през януари трийсет и шеста. Нямах деца от първия си съпруг, Бю Сампсън, с когото сте се оженили през юни трийсета и сте се развели през април трийсет и втора. Близначки от третия ти и сегашен съпруг, осемнайсетгодишни. Омъжена си за Джона П. Кетълбру от септември четиридесета.

— Семейството ми няма нищо общо. Не ми харесват тези проклети инсинуации.

— Обзалагам се, че децата ти са идвали на снимачната площадка. Може би Харис е сваляла сина ти... или съпруга ти. По дяволите, може би е искала да опита и с две момичета. Може би някой от тях... или всичките са се хванали на въдицата. Това би вбесило всеки.

— Говориш мръсотии за почтени хора. Хора, които дори не познаваш.

Ив стана, опря длани на масата и заплашително се наведе напред.

— Ще ги опозная, щом така искаш. Било е нещо лично между теб и Харис, нали? Не е било свързано с работата или нейния гаден характер. Било е лично. Сериозен проблем за теб.

— Винаги съм се грижила и съм полагала усилия да защитавам децата си и да ги държа настрана от общественото внимание. Няма да ти позволя да ги изложиш на тази гадост, защото стреляш напосоки.

— Голяма част от полицейската работа е да стреляме напосоки. Семейството ти ли застрашаваше Харис, Анди?

— Нямаше нищо общо със семейството ми. Поне не с близките ми, за които има информация. — Тя прокара ръка по челото си и назад през косите, докато поглеждаше ту Ив, ту Пийбоди. — Нали не се заблуждаваме за теб? Да вярвам ли на онова, което съм чела? Че мога да ти се... че мога да ви се доверя?

— Няма човек, който заслужава повече доверие от нея. — Ив посочи към Пийбоди.

Андреа се засмя насила.

— Беше свързано с кръщелника ми. Обичам го като свое дете. По-голям е от Сай с две години и са приятели, откакто са се родили. С майката на Дориан бяхме заедно в гимназията. Като сестри сме.

Ив отново седна.

— Добре.

— Той е добро момче, добър младеж. Но преди години се забърка в неприятности. Дойде в Калифорния да търси пробив, както много други. Остана при нас известно време и успях да му намеря работа. Но... беше млад.

— Добре — отново каза Ив. — В какви неприятности се забърка?

— Твърде много купони, твърде много хора с желание и възможност да го снабдяват със забранени вещества. Нищо не можехме да направим — нито ние, нито майка му. За година, близо година и половина, се плъзна по наклонената плоскост. Измъкнахме го от затвора под гаранция. Ходеше на групови сеанси, а после отново по клубове, купони, затънтени улици. Престана да работи.

— Трудно е — каза Пийбоди със съчувствие, — когато човек, когото обичаш, си вреди, а не можеш да го спреш.

— Да. — Андреа се изправи. — Адски жестоко е. Той крадеше или се продаваше, за да си осигури поредната доза. Лъжеше, мамеше и... чувствах се отговорна. Беше дошъл при мен, толкова буден, енергичен и млад. Скоро почти не познавах онзи, в когото го бяха превърнали наркотиците. Лъжец, крадец, измамник. Агресивен младеж. Един ден всичко това го застигна и пласьорът, от когото беше откраднал, го преби почти до смърт. Беше като... — Замълча, поклати глава. — Както и да е, полицията се свърза със сина ми. Дориан имаше номера на линка на Сай. Както се казва, беше стигнал до дъното, но се оказа за добро. Когато отново можеше да ходи, Дориан се включи в рехабилитационна програма. Знаех една клиника с отлична репутация. Дискретно място в Северна Калифорния. Върнаха го в правия път, помогнаха му да намери себе си.

— Как е разбрала?

— Била е там. Съдбата е студена, безчувствена кучка. — Зад думите на Андреа прозираше огорчение. — Кей Ти е била в същата клиника по същото време. Няколко пъти са посещавали заедно групови сеанси и Дориан е споделял всичко с групата. Както казах, върнаха го в правия път. Сега живее в Лондон, където е адвокат. Сгоден е за прекрасно момиче. Преди около седмица дойдоха в Ню Йорк и разбира се, на снимачната площадка. Тя го позна. Когато разбра за връзката помежду ни, явно е решила, че ще бъде забавно да подхвърли какво би могло да последва, ако историята за неговите неприятности достигне до медиите.

— Изнудваше ли те?

— Не. Предизвикваше ме. Забеляза, че това ме разстройва и изважда от равновесие, както почти нищо друго, което можеше да каже или направи. Дориан превъзмогна този период от живота си. Защо да причинява такъв срам на него, семейството и годеницата му? За да засегне мен, разбира се.

— Качи ли се с нея на покрива, Анди? Нападаше ли те отново и отново, докато ти отвърна?

— Не. Не — повтори тя. — При кавгата, за която говориш, й казах да изпълни гнусната си закана и тогава ще се погрижа медиите да узнаят как е получила информацията, след което тя ще бъде тази, която ще трябва да изплува от мръсотията. Сутринта бях разговаряла с Дориан и му бях казала какво става. — Очите ѝ се насълзиха, но

прегълтна сълзите. — Увери ме, че няма за какво да се тревожа. Да не ѝ позволявам да ме тормози и да го използва като оръжие. Казал е всичко на момичето дълго преди да ѝ предложи брак. Разкрил е цялата истина за себе си пред партньорите си в кантората още на интервюто за работа. Щял да съжалява, в случай че тя изпълни заканата си, само ако донесе срам на мен. — Този път Андреа не сдържа сълзите си. — Не се тревожех заради срама.

— Искала си да го защитиш — тихо каза Пийбоди.

— По-рано никак не бих се справила с това. Но той не се нуждаеше от моята защита. Затова, когато Кей Ти започна да се заяжда с мен снощи, ѝ казах всичко, което имах за казване. Накратко: „Върви на майната си, грозна курво“. Това бяха последните ми думи към нея и не съжалявам. Ни най-малко.

Когато приключиха с разпита и Андреа бе придружена до изхода, Ив остана на мястото си за миг.

— Вярваш ли ѝ?

— Да Фактите лесно могат да се проверят. Клиниката, периодът, дали двамата са били там по едно и също време и така нататък. Глупаво е да лъже за това.

Ив кимна в знак на съгласие.

— Все пак да проверим.

— Ти не вярваш ли?

— Бих казала, че е доста вероятно наистина да има кръщелник, който е бил в една и съща клиника с Кей Ти, посещавали са заедно групови сеанси и Кей Ти го е познавала, когато е дошъл на снимачната площадка.

— Значи, я поставяме в края на списъка.

— Не. Вярвам и че „Върви на майната си, грозна курво“ са били последните думи на Анди към Кей Ти Харис. Но може да ѝ ги е казала на покрива, след като е блъснала изпадналата в безсъзнание Харис в басейна.

— Мили боже!

— Семейството е слабото ѝ място, и Харис го е напипала, разочвъркала е раната. Затова да, може би Смайт е отвърнала на нападките. „Давай, разприказвай се, кучко, и лошо ти се пише.“ Харис е пияна и агресивна, и двете пренасят кавгата си на покрива. Смайт не иска свидетели на този скандал. Положението става напечено. По

дяволите, може би Харис първа е посегнала физически, но когато Кей Ти пада, Андреа е бясна, чашата е преляла. Довлича Харис до басейна и я побутва към водата, забърсва кръвта и слиса долу за още едно питие. И светът, какъвто тя го вижда, остава с една курва по малко.

— Наистина ли мислиш, че е способна?

— Мисля, че има куража за това. Не знам дали има и хладнокръвието. Но остава в началото на списъка.

Следващият беше Матю. Имаше небрежен вид — носеше тъмнозелена риза върху по-светла тениска, дънки и високи кецове. Веднага прие предложението на Пийбоди за питие, избра студена цитронада. После се загледа в огледалната стена и се раздвижи на стола си.

— Винаги съм се питал как се чувства човек в някоя от тези стаи. Изнервящо е. Сякаш въздухът е леко разреден и се диша трудно.

— Има ли за какво да си нервен? — попита го Ив.

— Всеки е нервен, когато ченге иска да разговаря с него в такава стая. Това е част от тактиката, нали? Разпитваният вече е с един ход назад. — Той отпи глътка от питието си. — Ще мога ли да надникна в електронния отдел, докато съм тук? Уговорях се с Макнаб преди... преди.

— Ще попитам капитан Фийни. — Небрежно облекло и държание, помисли си Ив. Разпитът щеше да продължи в същия дух. — Как си, Матю?

— Добре. Всъщност не съвсем. Била е мъртва, когато я извадих от водата. Знам, че може би е глупаво, но го осъзнах едва по-късно. Била е мъртва, когато я извадих, докато ѝ правех сърдечен масаж и изкуствено дишане. През цялото време е била мъртва. Не преставам да мисля за това. Не заради напразните опити, а че вече е била мъртва.

— Преди време сте имали интимна връзка.

— Да. Познавах извивките на тялото ѝ, допира на кожата ѝ, устните ѝ. Снощи я докосвах, допирах устните си до нейните. А е била мъртва. Но... ми се струваше същото. Не мога да се отърся от това.

— Снощи каза, че не сте имали сексуални отношения от няколко месеца.

— Да.

— Но тя е искала да имате.

— Мисля, че просто искаше нещо, което не можеше да има. Някои хора са устроени така. Може би.

— Били сте в удобно положение да подновите връзката си, особено докато играете влюбени.

— Не бих казал, че с нея беше лесно, но беше много амбициозна. Не би провалила работата само за да се чука с мен.

— Каза, че е изпотрошила всичко в караваната ти.

— Да. — Матю отпи още една глътка. — Трябваше да го очаквам. Всъщност нито ме желаше, нито държеше на мен толкова много. Просто... — Поклати глава. — Трябваше да я оставя тя да скъса с мен. Сега съжалявам, че не потърпях още малко, докато ме зареже. Тогава нямаше да бъде толкова бясна.

— Начинът, по който се изрази снощи, ни кара да мислим, че е била обсебена. Всъщност мисля, че ти употреби тази дума.

— Не знам. — Очите му, зелени като ризата, отново се отместиха към огледалната стена. — Може да се каже. По-скоро бих казал, че не можеше да се примири, че не тя е скъсала с мен. Като се замисля — продължи той, — беше по-напред от мен в кариерата. Можеше да настоява някой друг да играе Макнаб. Вероятно си е въобразявала, че ако отново се съберем по време на снимките, ще може да ме зареже. Не знам. Не знам дори защо мисля за това. Кей Ти е мъртва.

— Сигурно е побесняла още повече, когато с Марло сте започнали да спите заедно.

Погледът му бе празен — буквално, когато остави питието си.

— Не знам за какво говориш.

— Не знаеш, че спиш с Марло Дърн, или не разбираш израза.

— Слушай, не знам откъде имаш тази информация, но...

— Отричаш ли? — Ив продължи с равен тон. — Защото лъжа по време на полицейски разпит не води до нищо добро. Само ни кара да бъдем подозрителни и да ровим по-дълбоко.

Той се поколеба и пак се раздвижи на стола си.

— Връзката ми с Марло няма нищо общо с Кей Ти или с когото и да било. Тя е нещо лично.

— Креватните ви игри с Марло нямат нищо общо с жена, която, по твоите собствени думи, е била обсебена от теб? Преследвала те е? Съсипала е караваната ти? Звучи ли ти правдоподобно, Пийбоди?

— Никак. — Тонът и изражението на Пийбоди издаваха тихо съчувствие. — Съжалявам, Матю. Смущаващо и неловко е, когато трябва да говориш за лични неща, но ако се опитваш да усукваш и увърташ, просто изглежда зле. Доколкото виждам, и двамата с Марло сте зрели хора, свободни да се радват на връзката си.

— Разбира се — промърмори той. — Няма нищо общо с Кей Ти. Всичко помежду ни беше свършило още преди с Марло да се запознаем.

— Но Кей Ти не е искала да е свършило — изтъкна Ив.

Тонът и изражението му станаха по-сурови.

— Това си беше неин проблем.

— Направила го е твой.

— Просто ми досаждаше, разбирате ли? Сериозно, дори преди да узнае, че с Марло сме двойка. Когато узна, че се виждаме, нещата загрубяха.

— Кога стана това?

— Преди две седмици, мисля. Отишла в караваната на Марло, изприказвала й куп глупости за мен. Че съм я използвал, че двамата с нея, с Кей Ти, все още го правим. Не беше истина. Направихме няколко рекламни снимки в образ, просто като част от работата, но не се срещаме. Всъщност бяхме стигнали до етап, когато едва издържах да снимам сцени с нея.

— Тези дразги създадоха ли проблеми между вас с Марло?

— Не. Марло не повярва на брътвежите й.

— Но това ви е разстроило — продължи да го притиска Ив.

— Да. Е, добре, когато Марло ми каза, побеснях. Разкрещях се на Кей Ти. Не биваше. Трябваше просто да изслушам Марло и да си трая, но не можах. Казах на Кей Ти да го духа и да не се бърка в личния ми живот. Да стои далеч от Марло извън снимачната площадка. Тя започна да ме предизвиква, разправяше, че Марло се чука с Джулиън. Можел съм да го попитам, щял да ми каже.

Лицето, тялото и гласът му вече издаваха ярост.

— Казах й, че е жалка. Господи, последва грозна сцена с писъци, плач и заплахи, че ще съсипе живота ми, кариерата ми. Само влоших нещата.

— В какъв смисъл ги влоши?

— С Марло живеем в една мансарда. На мой приятел е, извън бизнеса. Той е извън града за няколко месеца и я ползваме. Внимавахме, дегизирахме се, когато влизаме и излизаме, не се издавахме.

— Заради Харис?

— Не. Е, и заради нея. Но костюмарите и медиите искат да извлекат колкото може повече от връзката Ив/Рурк/Марло/Джулиън. — Едва успя да се усмихне. — Няма да изглежда толкова секси, ако връзката е между Ив и Макнаб.

— Обиждаш ме, Матю.

Този път той се усмихна широко.

— Виждаш ли? Ние с Марло сме част от отбор. Факт е, че този проект е голям пробив за мен. Решихме да бъдем дискретни заради това, а и защото искахме връзката ни да потръгне. Лесно е човек да бъде увлечен от медийната машина, когато четете какво ли не за себе си. Искаме само шанс, за да видим как ще се развият нещата помежду ни, без шумотевицата и цирка. Знам, че много хора мислят, че това е Холивуд и животът на актьорите е една голяма оргия, в която няма място за истински чувства. Но вярвам, че между нас с Марло има нещо истинско. Когато я видях за първи път... не съм изпитвал подобни чувства към никого. Просто искаме шанс. Пазим го в тайна заради себе си и заради проекта.

— Кей Ти е разбрала за мансардата.

— Предполагам, че сме станали небрежни. Знам, че изглежда глупаво да слагаш перука и дегизировка само за да се прибереш от работа. Но отначало беше и забавно. Сигурно някога сме се издали. Скоро приключваме с този проект и си мислехме, че всичко това най-сетне ще свърши. Явно ме е проследила. Не можехме да си обясним по друг начин откъде знае всичко за мансардата. Каза... — Лицето му поруменя и той повдигна питието си и отпи голяма глътка. — Каза, че има снимки. Че ни е заснела на клип. В леглото.

— Вътре в мансардата?

— Намерила кодовата ми карта, когато влязла в караваната ми. Клонирала я. И наела частен детектив да монтира камера в спалнята, над гардероба. Може би е блъфирала, а може би не. Но знаеше подробности за мансардата, за цветовете, разположението. И когато

проверихме дисковете от охранителните камери, имаше бели полета в записите от два различни дни.

— Сигурно е било голям удар за вас.

— Да, може да се каже. — Матю сви ръка в юмрук върху масата, отпусна я и отново посегна към питието си. — Искях да я сритам, наистина. Никога през живота си не съм удрял жена, но исках да я пребия. Все пак не го направих. Знаете ли какво каза?

— Цялата съм в слух — каза Ив.

— Че трябва да зарежа Марло и да я накарам да страда. Щели сме да продължим оттам, докъдето сме били стигнали, но от сега нататък тя щяла да командва. Искаше голямо изявление пред медиите как сме се влюбили на снимачната площадка. Кой постъпва така? — попита той. — Кой принуждава някого да бъде с него, когато не го желае?

— А ако откажеш?

— Щяла да пусне клипа в мрежата. Познавала цяла опашка мъже, желаещи да разкажат как са правили секс с Марло, всякакви извратени игри. — Гневът му сякаш отшумя и той каза тихо: — Мисля, че си беше загубила ума. Кълна се в бога, мисля, че просто беше превъртяла.

— Кога ти постави този ултиматум?

— Господи! — Той потърка лицето си. — В деня, когато беше убита. Сутринта. Казах, че не й вярвам. Обвини ме, че съм я водил за носа, че съм я направил за смях и нямало да ми се размине. Вечерта щяла да ми изпрати откъс, за да повярвам, че има запис.

— Тя ли те повика на покрива, Матю?

— Казах ми, че е най-добре да отида. Казах на Марло. Не исках да я забърквам. Щях да се справя сам, но едно от нещата, които си обещахме, беше да бъдем откровени един с друг. Никакви преструвки, никакви игри. Затова й казах. Това, че сме част от един отбор, не означава, че бихме позволили на някаква кучка да ни командва. Ако има запис и го пуснеше в мрежата, щяхме да повдигнем обвинение. — Матю въздъхна и побутна питието си встрани. — Марло беше надъхана — може би защото от няколко месеца насам влиза в кожата на ченге. Но каза, че ако Кей Ти е платила на някого да проникне в апартамента ни, да нагласи това и да го използва по този начин, ще се погрижи да видим задника ѝ на топло и ако на продуцентите,

Раундтрий, зрителите и медиите не им харесва, е, и те да вървят по дяволите.

— Но сте се качили на покрива — напомни му Ив.

— Да. Имахме план. Бяхме се качили горе по-рано, малко преди вечерята, само за да поразгледаме, да поседим и да го обсъдим. Решихме заедно да се изправим срещу нея и да я предизвикаме отново да ни заплаши, да заговори за частния детектив и камерата. Марло носеше камера в чантата си. После щяхме да кажем на Кей Ти, че ако изпълни заканите си, ще отнесем записа в полицията. Може би на хората щеше да им бъде забавно да ни гледат в леглото, но още по-забавно щеше да бъде да видят Кей Ти Харис зад решетките за изнудване и съучастничество в... не знам какво. Марло имаше цял списък.

— Как мина това пред Харис?

— Никак, защото, когато стигнахме горе, беше мъртва. Слушайте, скарах се с нея по-рано вечерта. Казах ѝ да забрави за всичко, да прояви малко здрав разум и да се откаже, преди да е стигнала твърде далеч. И тя ме сграбчи за чатала. — Матю наклони глава назад и се загледа в тавана. — Господи. Хвана ме за топките и каза: „Това тук е мое, скъпи, не го забравяй“. — Пое си дъх, отново погледна Ив. — Трябваше да ви кажем. Веднага трябваше да ви кажем, но ни се струваше толкова... чудовищно. А и нямахме доказателства. След като разбрахме, че е мъртва, след като сърдечният масаж не помогна, Марло претършува чантата ѝ. — Матю направи гримаса. — Знам, че е безчувствено от наша страна, но беше мъртва и искахме да... Вие как бихте се почувствали? — попита той. — Как бихте се почувствали, ако множество непознати гледат теб и Рурк в леглото... или теб и Макнаб?

— Вероятно бих накарала отговорното лице да си плати.

— Това се канехме да направим. Както искаше Марло, по вашия начин. Но в чантата ѝ нямаше нито филм, нито откъс. Явно през цялото време ни е лъгала. Кълна се в бога, не знам за какво ѝ е било да лъже. Може би си е въобразявала, че ще се предам, и когато не отстъпих, е трябвало да запази достойнството си. Не знам.

— А може би на теб ти е писнало. Вбесил си се и си я блъснал. Кой би те упрекнал? После всичко е станало толкова бързо. Импулс и гняв. Може би не си искал да я убиеш, не си искал да се удави. Искали

сте само видеозаписа, за да защитите себе си, личния си живот и проекта. Но не си я извадил навреме.

— Не. Не. Не. Тя беше в басейна, по очи, когато стигнахме. Дори не се сетихме за записа, докато се опитвах... докато двамата се опитвахме да я спасим. Всичко стана точно както ви казахме. Премълчахме за изнудването и за заплахите. Но стана точно както ви казахме. Кълна се!

— Премълчахте и за камерата в чантата на Марло.

— Да, както казах, щяхме да... — Изведнъж започна да му просветва. — Господи, ние сме идиоти! Толкова сме... Имаме запис. Марло я включи още докато се качвахме. Първо я изпробвахме. Имаме запис.

9.

Ив реши да запази преценката дали Марло и Матю попадат в категорията идиоти, невинни или хладнокръвни убийци, за себе си. Междувременно изпрати Матю да охлажда страстите си в друга стая за разпити, докато Пийбоди се свърза с Марло и я помоли да дойде в Централата.

— Ще разпитаме Джулиън, докато я чакаме да дойде — каза Ив на партньорката си. — Когато пристигне, ще видим, каквото ще видим... или няма. И ще видим дали двойникът на Рурк има някакви малки тайни, до които твоята двойничка случайно се е добрала.

— Вече не искам да мисля за нея като за своя двойничка. Колкото повече откриваме, толкова по-гадно и шантаво става. Не стига, че фалшивата Пийбоди беше убита, а на това отгоре се оказва мъртва подла изнудвачка. Потискащо е.

— Знам, че се чувстваш зле.

— О, определено. Как сега ще гледам филма с удоволствие, като мисля как зад кулисите съм се опитвала с изнудване да вкарам Макнаб в леглото си, а той през цялото време е бил влюбен в теб? И че може би има филм, на който вие двамата, голи и секси и...

— Престани, преди да те изрита.

— Хей, може би има и видеозапис, на който фалшивата Пийбоди и фалшивият Рурк са чисто голи и секси. Тогава определено ще бъдем квит. Може би ще успея да намеря копие.

— Скоро ще има видеозапис, на който одирам кожата на задника ти и я използвам за тапети в офиса си. Ще направя копия за всички. Повикай Марло тук. Аз ще започна с Джулиън.

Ив тръгна към стаята за разпити. Вътре Джулиън седеше, закрил лицето си с длани. Когато вдигна поглед, беше блед, с тъмни кръгове около очите, небръснат.

— Не се чувствам добре — започна той.

— И не изглеждаш добре. Запис, включен. Лейтенант Ив Далас, разпит на Джулиън Крос.

Добави необходимите подробности, седна.

— На пост и молитва съм — каза Джулиън.

— Така ли? От мъка по Харис ли?

— А... не. Пих твърде много. После хапчето за изтрезняване, болкоуспокояващото, а когато се прибрах в хотела, взех и приспивателно. Беше твърде много за организма ми. Днес пия само течности, за да изхвърля токсините.

— Казват, че върши работа.

— Имам ли нужда от адвокат този път?

— Искаш ли?

— Искам да се прибера у дома и да си легна. Искам да се събудя вчера, преди всичко това да се случи. Струва ми се като сън, много лош сън.

— Скарал си се с Кей Ти.

— На вечеря.

— След вечерята. Преди филмчето с гафовете.

— Така ли? — Зачервените му очи се впериха в нея с недоумение. — Заради онова, което каза на вечерята? Бях разстроен, засрамен. Казах ли ти вече?

— Отчасти. А когато тя заблъска по вратата на караваната ти вчера? Какво искаше тогава?

— Не... не помня.

— Стига глупости, Джулиън. Тогава не си бил пиан. Имам свидетел, който я е видял да блъска по вратата на караваната ти. Била е гневна и настойчива.

Времето пасваше, помисли си Ив, и би заложила главата си, че Пийбоди е чула Харис да крещи до караваната на Джулиън.

— Все се сърдеше за нещо — сви рамене той.

— Искала е да заявиш, че с Марло сте любовници.

— Това е просто студиен трик. Не е...

— Не, Джулиън. Искала е да кажеш на Матю, че с Марло се чукате зад гърба му. Матю и Марло имат връзка. Това не се е харесвало на Харис. Искала е да ѝ помогнеш да ги раздели.

— Не знаех, че Матю и Марло са двойка.

— До?

— До вчера. Когато Кей Ти се разкрещя. Доста добре се прикриват. Едва снощи забелязах, че между тях има нещо, но търсех

признаци. Дотогава мислех, че са просто приятели. Може би бяха правили секс, случва се, но не знаех, че са двойка.

— Защо тя очакваше да направиш каквото иска, да кажеш на Матю, че Марло му изневерява с теб?

— Проклет да съм, ако знам. Не бих го направил. Харесвам Марло. Харесвам Матю. — Гласът му звучеше искрено. — Не бих сторил нищо, което би ги наранило така.

— Не е било проблем за теб, че Марло предпочита Матю?

— Всъщност бях доволен, когато разбрах, че има причина да ме отблъсква.

— Не си свикнал да ти отказват, а?

— Не особено — отвърна той без следа от гордост или срам. — Получавам много секс. Харесва ми и ми носи успокоение. Нямам нищо против, че Марло иска да бъде с Матю. Някоя друга ще поиска да бъде с мен, нали?

Трудно беше да се спори с човек, който мисли, че сексът е нещо просто и достъпно, като газираниите в кварталния денонощен магазин. За него може би беше така.

Когато Пийбоди влезе, Джулиън видимо потръпна, а след това сведе поглед към масата.

— Влиза детектив Делия Пийбоди. Благодаря ти, че дойде, Джулиън — продължи Пийбоди. — Искаш ли нещо? Нещо за пиене?

Актьорът поклати глава, но отново погледна към нея.

— Всъщност може ли вода? Пречиствам организма си.

— Няма проблем.

Пийбоди съобщи за записа, че излиза.

— Вчера не си пуснал Харис в караваната си — продължи Ив. — Защо?

— Тя крещеше. Не исках скандал.

— За какво имаше да ти вдига скандал?

— Не знам, не знам. — Той отново закри лицето си с ръце. — Все си наумяваше нещо.

Пийбоди се върна и остави бутилка вода на масата до него.

— Какво размахваше над главата ти, Джулиън? Било е поредното нещо, което си е наумила. Какво каза, че ще направи, ако откажеш да излъжеш за Марло?

— Не искам да говоря за това.

Ив погледна Пийбоди и леко кимна.

— Джулиън.

Пийбоди протегна ръка и когато докосна китката на актьора, той се отдръпна.

— Извинявай. — Вдигна глава, после отново сведе поглед. — Просто... напомняш ми за нея.

— Аз не съм Кей Ти. Няма да ти се разкрещя, да те заплашвам или да говоря неща, които те карат да се чувстваш зле. Тя често го е правела. Причинила го е на доста хора.

— Не знам защо някои хора не могат просто да бъдат добри. Просто да бъдат щастливи.

— Тя не е била нито щастлива, нито добра. И винаги е търсела лошата страна. Всеки има лоша страна или нещо, за което не иска другите да узнаят. Кей Ти е изпитвала удоволствие да търси това и когато го намери, да го използва, за да накара човека да страда или да го принуди да направи нещо, което не желае. Какво откри за теб?

— Беше много отдавна.

— Добре.

— И не бях виновен.

— Вярвам ти.

— Бяхме в един клуб. Току-що бях получил ролята в „Простено“. Беше мега пробив в кариерата и с тайфата празнувахме. Забавлявахме се почти цяла нощ. Пиене, наркотици. Вече не вземам, но тогава употребявах. Може би малко „Зоунър“ или „Хайп“, все се намираше по нещо, като част от купона. Жените също. Просто бяха там.

— „Простено“. Този филм излезе преди около десет години. Бил си адски млад — каза Пийбоди със същия тон на разбиране. — Едва прехвърлил двайсетте.

— На двайсет и три. Беше огромен успех, означаваше много пари. Всички бяхме надрусани в онзи секс клуб, влизахме и излизахме от стаите за срещи насаме, знаете как е.

Джулиън сви рамене, отпи вода.

— Да — потвърди Пийбоди, макар и да не знаеше.

— После отидохме в дома ми и някои от жените ни придружиха, за да продължим купона. Две от тях дойдоха с мен в спалнята ми. На сутринта все още бяха там. Просто сме заспали заедно. Някакъв тип затропа на вратата и закрещя, че щял да ме убие. Едно от момичетата

било дъщеря му. Била на шестнайсет. И двете били на шестнайсет, мамка му.

Той закри лицето си, силно го потърка и отпусна ръце.

— Откъде да знам, по дяволите? Не трябваше да бъдат в клуба. Имаха фалшиви лични карти и казваха, че са на дваайсет и една. Не съм ги карал да правят секс с мен. Не съм ги принуждавал. Но ги почерпих питиета, купих им забранени вещества, правих секс с тях. Ако знаех, че са само на шестнайсет, нямаше да го направя. Кълна се. Нито изглеждаха, нито се държаха като шестнайсетгодишни и бяха в онзи секс клуб, сваляха ме. Онзи тип каза, че ще повика ченгетата и ще ме арестуват за изнасилване на непълнолетна. Всички се разпищяха и той удари шамар на малката. Наистина я зашлеви силно и се нахвърли върху мен, когато се опитах да му попреча да я удари отново. Приятелите ми го изведоха. Момичетата изпаднаха в истерия. Един от приятелите ми е адвокат и започна да говори със своите правни термини как двете щели да стигнат до съда за непълнолетни, а онзи да бъде обвинен в нападение. Ставаше все по-лошо.

— Как свърши всичко? — попита Пийбоди.

— Дадох им пари. Много пари, за да спра това. Да отърва кожата. Беше преди много време и не знаех, че правя нещо нередно. Но тази история можеше да ме съсипе. Ако ме бяха обвинили в изнасилване, с мен щеше да е свършено. Все още може да ме съсипе.

— И Кей Ти е узнала.

— Това прави тя — каза Джулиън с огорчение. — Узнава. После те притиска, когато ѝ е удобно. Никога не съм ѝ сторил нищо, но заплашваше, че случилото се с мен ще стигне до медиите. Дори имаше имената на онзи тип и дъщеря му. Каза, че ще вляза в затвора и вече никоя киностудия няма да ме наеме. Беше преди повече от десет години, а тя каза, че ще вляза в затвора.

— Освен ако не излъжеш за Марло?

— Да. Каза да кажа на Матю, че тайно се чукаме, и да му дам подробности.

— Какво ѝ отговори?

— Казах „не“. Нямаше да причиня това на приятели. Тя каза, че не са ми приятели. Дали съм мислел, че някой от двамата би влязъл в затвора заради мен? Плашеше ме.

Отново отпи глътка вода, голяма.

— Какво направи ти?

— Свързах се с приятеля си адвокат и му казах какво говори Кей Ти. Посъветва ме да увъртам, докато той разбере къде е момичето сега и с какво се занимава. Каза, че няма да вляза в затвора, защото имало давност и нямало за какво да се безпокоя. Все пак не исках медиите да надушат. Приятелят ми каза, че едва ли момичето и баща ѝ ще искат да се разчуе, така че щяло да бъде моята дума срещу тази на Кей Ти. Но да протакам, да ѝ кажа, че трябва да помисля, за да има време за малко проучване.

— Разговаря ли с нея за това снощи? — попита Ив.

— Опитвах се да я избягвам. После тя наговори онези глупости навечеря. Беше още по-лошо, защото знаех какво иска да кажа и се наливах, за да не мисля за това. Притисна ме в ъгъла, отново ме предизвика. Казах ѝ просто да ме остави на мира, по дяволите. Нямах да се разправам с нея в присъствието на толкова хора. Мисля, че изтърсих някаква глупост, че ще се обадя на адвоката си. — Джулиън потърка чело. — Или съм си го помислил, но не съм го казал. Всичко ми е като в мъгла. Пих твърде много. — Отново закри лицето си. — Кони е права.

— За какво? — попита Ив.

— Пиенето не решава проблемите. Това, че забравяш за тях, не означава, че изчезват.

Без да губи време, Ив продължи с Марло и се запита дали да каже на своята кино двойничка, че изглежда твърде нервна за ченге. Вместо това прочете данните за записа и се отпусна на масата.

— Бързо дойде.

— Вече... бях в центъра.

— Чакала си Матю да се освободи. Да спестим малко време. Знаем, че с Матю имате връзка и сте се надявали да я запазите в тайна. Знаем, че Кей Ти е надушила, открила е мансардата, в която живеете заедно, и се е опитала да ви изнудва с видеозапис, на който двамата сте интимни.

— Знаете доста. Дано знаете и че Матю не я е наранил. Нямах повече да търпим изнудването, тормоза и нападките ѝ, но не сме я убили ние.

— Казала ви е, че е наела частен детектив, който да проникне в жилището ви, да монтира камера, а по-късно отново да влезе там и да я вземе. Но не сте съобщили на полицията.

— Не. Беше лично. Знаеш ли колко ценно е личното пространство, когато имаш толкова малко? Освен това не знаехме кого е наела. Ако се обърнехме към полицията с тази история, тя просто щеше да отрече. Как можехме да го докажем? Решихме да се справим с цялата грозна ситуация, като осигурим доказателство.

— Как?

— Матю се съгласи да се срещне с нея на покрива, но щяхме да отидем двамата, с камера, която носех в чантата си. Щяхме да я накараме да говори за проникването в мансардата и отново да започне да ни изнудва. После щяхме да ѝ кажем да пробута записа си. Щяхме да имаме с какво да се пазарим, нали? Ако пуснеше онова, което има в медиите, щяхме не само да пуснем признанията ѝ, а и да подадем жалба.

Марло закима енергично и уверено.

— Навлизане в частна собственост, сексуален тормоз. Но когато стигнахме там горе, тя беше във водата. Вече беше мъртва. Слушай, Матю дори не се поколеба. Скочи при нея въпреки всичко, което му бе причинила, и онова, което заплашваше да направи. Опита се да я спаси. Положи толкова усилия. — В очите и проблеснаха сълзи, наред с отчаянието в гласа ѝ. — Щеше да спаси живота ѝ, ако можеше. Но закъсняхме. Не ви казахме всичко това, за да избегнем подозренията, медийния кошмар. Не го заслужаваме. Не сме извършили нищо нередно, просто се влюбихме.

— Радвам се за вас, но сте възпрепятствали правосъдието, като сте скрили съществена информация.

Марло се облегна назад, рязко сви рамене.

— Арестувай ме. Не сме сторили нищо лошо.

— Къде е записът, с който Кей Ти ви е изнудвала?

— Не знам — процеди тя през зъби. — Може би всичко е било лъжа. Блъф. Каза, че ще покаже на Матю откъс от него, така че, ако е имала, трябваше да е у нея. Но...

— Потърсили сте го.

— Е, добре, да. Може да е било безчувствено и егоистично от наша страна, но тя беше мъртва. Нищо не можехме да направим. А и

ако намерехте записа, кого щяхте да заподозрете в убийството ѝ? И този запис щеше да достигне до проклетите медии, можеш да бъдеш сигурна. Затова го потърсих в чантата ѝ, но го нямаше. Не е бил у нея, в чантата или някъде там горе. Предполагам, че можеш да добавиш към греховете ми и заличаване на улики от местопрестъплението.

— Лош момент за проявяване на характер, Марло — спокойно отбеляза Ив. — Къде е записът ти?

— Току-що ти казах, че нямаше никакъв запис.

— Не нейният. Твоят.

Лицето ѝ застина. Ръката, която повдигна, за да отметне косите си, се отпусна на масата.

— Камерата ми. Беше включена. Господи, през цялото време беше включена. Така се бях шашнала, че забравих. Все още е в чантата ми. Във вечерната ми чантичка. Всичко беше толкова лудо, сложно и ужасно. Все още е в чантата ми, в мансардата. Ще отида да я донеса. — Марло скочи на крака. — Ще отида да я донеса и ще видите какво стана. Ще видите, че не сме я убили ние.

— Ще изпратя двама полицаи да те придружат до мансардата. Те ще донесат записа. Само имай предвид, Марло, че тук имаме страхотен електронен отдел. Ако е подправен, редактиран или обработен, по какъвто и да е начин, ще разберем.

— Добре. — Тя уверено вдигна глава и изправи рамене. — Защото не е подправен и ще разберете и това. Ненавиждах я. Беше болна, ограничена злобарка. Манипулаторка, която би се радвала да съсипе живота ми. Но не желях смъртта ѝ, да живее с факта, че съм по-умна, по-силна и просто по-добра от нея. Искях да живее с факта, че когато проектът бъде завършен, ще покажа записа, който сме направили на Раундтрий и нейният живот ще бъде съсипан. Щеше да е късметлийка, ако получи роля на домакиня в рекламно клипче. Това исках.

— Вярвам ѝ — каза Пийбоди, когато Ив изпрати полицаи с Марло до мансардата. — Връзва се. Звучи правдоподобно.

— Тя е актриса. Актьорите правят всяка измислена история правдоподобна. Но да, клоня в същата посока. Тогава къде е откъсът от записа, с който Кей Ти ги е изнудвала?

— Може да е било блъф.

— Не мисля. Интересува ме защо убиецът го е взел. За ново изнудване или за защита? След като мине тази проклета пресконференция, трябва да отскочим до хотелската стая на жертвата. Ако е носела откъс от записа, значи целият е някъде другаде.

— Мога да поема претърсването сега, докато ти говориш пред медиите.

— Добър опит, Пийбоди. — Ив погледна часовника си. — Да вървим, за да приключим по-скоро и да се заловим отново с работата, за която ни плащат. Искам този частен детектив, ако съществува — добави тя, докато вървяха към главната конферентна зала на Централата. — Ако съществува, значи е получил пари. Ако е получил пари можем да ги проследим чрез финансите на жертвата.

— Може да му е платила в брой. Частните детективи, които проникват в жилища, не обичат да оставят следи.

— Може би в брой, но е било скорошно плащане, и то значителна сума — заради взлома. Трябвало е да намери човек, който би го извършил. Ще го открием.

— Със сигурност е прегледал записа, за да се увери, че може да занесе нещо ценно на клиентката си.

— О, да. Доста вероятно е да си е направил копие за застраховка. Частен детектив, който би се съгласил да проникне така грубо в нечие лично пространство, вероятно е специалист в това. Такъв ѝ е трябвал. Сега, когато клиентката му е мъртва, има две възможности. Унищожава доказателствата и заличава всичко, което мисли, че го свързва с жертвата, или се опитва да изкара пари от записа. Мисля, че с това, което имаме, можем да издействаме разрешително за подслушване на линковете на Марло и Матю.

— Не вярваш, че ще дойдат при нас, ако някой отново се опита да ги изнудва?

— Първия път не го направиха, което е основание за искане на съдебна заповед. Междувременно ще претърсим хотелската стая на Кей Ти, караваната ѝ, ще направим справки за сейфове, наети на нейно... или на твое име.

— Мое? Защо?... О! — Пийбоди изду бузи. — В случай че е използвала моята самоличност.

— Със сигурност имат служебни карти — онези, с които играят ченгета. Реквизити, значки, които да показват пред камерите. Лесно е

да използваш такава, за да наемеш сейф. Така бих постъпила аз. Ще проверим банките и обществените трезори близо до хотела. Би поискала бърз достъп, ако го е скрила.

Влязоха в преддверието на конферентната зала, където Кюнг ги чакаше.

— Тъкмо навреме — поздрави ги той. — Искате ли нещо преди началото?

— Да мине бързо — отвърна Ив. — Имаме две нови следи, които трябва да проверим незабавно.

— Нещо, което бихте искали да споделите с медиите?

— Не.

— Добре, тогава ще се придържаме към това, което вече обсъдихме. На масата има вода. Ще бъдете...

— Няма да седя на маса — безцеремонно заяви тя.

— Ще наредя да донесат висока катедра. Първо аз ще запозная журналистите с правилата и ще представя и двете ви. Ще отговаряте на въпроси около петнайсет минути.

За всичко се намираше начин, каза си Ив. Катедрата се появи начаса. Кюнг застана зад нея, за да направи съобщението. Справи се с финес, приятелски тон и убедителност. Когато той се оттегли, Ив пристъпи напред, плътно следвана от Пийбоди. Въпросите внезапно заваляха, сливайки се в шумотевица от викове и едновременно говорене. Ив просто стоеше мълчалива и оглеждаше множеството журналисти.

Пълна зала, помисли си тя, повечето наскочали от местата си с вдигнати ръце. Камери, насочени като лазерни пушки.

Позна оператора, с когото Надин обикновено работеше, но звездата на Канал 75 забележимо отсъстваше.

Хитро, реши Ив. Не можеш да получиш новина, ако самата ти си новина. Досети се, че Надин се е уговорила с Кюнг да гледа пресконференцията в някоя от многото стаи в пресцентъра.

— Кей Ти Харис е била убита снощи малко преди двадесет и три часа. — Ив не си направи труда да надвика суматоката, не обърна внимание на неколцината, които се провикнаха да говори по-силно. — Смъртта ѝ е настъпила по време на прием — продължи тя със същия тон — в дома на Мейсън Раундтрий и Кони Бъркет, на който присъстваха няколко души, свързани със заснеманата в момента

филмова адаптация на книгата на Надин Фърст за случая „Айкоув“. — Замълча за миг. — С детектив Пийбоди ще отговорим на всички въпроси в тази връзка, стига да не са изкрещени от тълпа репортери, които се държат като разглезени деца на ученическа екскурзия. Задайте своя — обърна се тя към журналист, който седна на стола си и вдигна ръка.

— Грейлин Питърс, Ю Ен Ен. Щом сте били на местопрестъплението в часа на убийството, разпитахте ли всички гости и имате ли заподозрени на този етап?

— Всички, присъствали на приема в часа на смъртта на госпожица Харис, бяха разпитани и дадоха показания веднага след откриването на трупа. В момента преглеждаме тези показания, провеждаме повторни разпити и активно водим разследване. На този етап не можем да назовем заподозрени.

— Как се чувствате, като знаете, че Кей Ти Харис, която изпълнява ролята на партньорката ви в този филм, е била убита, докато вие сте били няколко етажа по-долу? Биби Минакор, „Фоксхол Медия Груп“.

— По същия начин, както винаги, когато някой е убит, където и да е в Ню Йорк. Чувствам се длъжна да откроя самоличността на убиеца, да събере улики срещу него и да го арестувам.

— Детектив Пийбоди! Детектив Пийбоди! Джаспър Пен, „Ню Йорк Ай“. Трудно ли е да разследвате убийството на жената, която играе вас във филма и толкова много прилича на вас?

— Ситуацията е необичайна, но не, не е по-трудно, отколкото при всяко друго разследване.

— Защо вие двете не сте заподозрени? Ду Стрикланд, „Нужно е да знаете“.

— Имаме алиби — каза Ив и предизвика смях в залата.

— Но вие и жертвата сте имали пререкание пред свидетели малко преди убийството ѝ.

— Не точно. Жертвата направи неуместен коментар по време на вечерята. Аз коментирах коментара ѝ. Запознахме се по-рано през деня на снимачната площадка, където имахме съвсем кратка среща. Тъй като жертвата закъсня за приема, а после беше настанена в другия край на масата, нямахме възможност да разговаряме и всъщност този диалог беше цялата комуникация помежду ни, макар и непряка.

Понечи да подкани за следващ въпрос, когато Стрикланд отново се провикна:

— Какъв беше коментарът ѝ и как отговорихте?

Хрумна ѝ да не му обърне внимание, но знаеше, че някой друг ще зададе същия въпрос.

— Не е нужно да знаете, защото никое от двете няма връзка с разследването. Повтарям, не разговаряхме пряко и имаше много коментари, забележки и разговори преди, по време на и след вечерята. Все пак беше светско събитие.

— Лейтенант! Нима личната ви връзка не само с жертвата, а и с други лица от актьорския състав и снимачния екип, включително и Марло Дърн, която играе вас в този проект, не представлява конфликт на интереси?

— Първо, запознах се с госпожица Харис, госпожица Дърн и другите лица от актьорския състав и снимачния екип едва вчера сутринта и този вечерен прием беше първият ни личен контакт. Смятам, че е преувеличено да се говори за „лична връзка“. Ако аз или партньорката ми се опасявахме, че тази връзка и необичайните обстоятелства могат по някакъв начин да повлияят на разследването или да го възпрепятстват, нямаше да водим това разследване. Сега Кей Ти Харис е приоритет за нас. Носим отговорност пред нея.

— Някой е отнел живота ѝ — каза Пийбоди. — Няма значение коя е била, с какво е изкарвала прехраната си, дали е била приятелка или непозната. Някой е отнел живота ѝ и ние с лейтенант Далас ще използваме всички ресурси на нюйоркската полиция, за да открием убиеца ѝ и да се погрижим госпожица Харис да получи възмездие. Онези от вас, които търсят клюки, губят времето ни. Време, което ни е нужно, за да свършим работата си.

— Но обстоятелствата са необичайни, както самата лейтенант Далас заяви — извика някой. — Разследвате убийството на актриса, която във филма говори и се държи като детектив Пийбоди. В хода на разследването би трябвало да разпитвате и разследвате актьорите, които говорят и се държат като лейтенант Далас, Рурк, детектив Макнаб, командир Уитни и прочее.

— Никое убийство не е нещо обичайно — изтъкна Ив. — И съм убедена, че не е обичайно нито за жертвата, нито за приятелите и семейството ѝ. Актьори — продължи тя, — изпълняващи роли.

Жертвата не е детектив Пийбоди. Марло Дърн не съм аз. Надявам се, че госпожица Дърн ще продължи да пресъздава други образи, реални и измислени, както и аз ще продължа да разследвам убийства и убийци. Точно сега вниманието ни е изцяло съсредоточено върху Кей Ти Харис. Тя разчита на нас. Партньорката ми обясни това много добре. А холивудският блясък? — добави Ив. — Заложете на него, ако ви харесва и вдига рейтинга ви. Предполагам, че това е работата ви, така че я свършете. Аз ще свърша своята. Пийбоди.

Тя се отдръпна от катедрата, обърна се и тръгна към вратата, докато зад гърба ѝ се сипеха още въпроси.

— Не точно както го обсъдихме — тихо каза Кюнг, — но много добре. Славата е движещата сила — добави той. — Нейната, вашата и на другите присъствали на вечерята.

— Аз не съм холивудска звезда.

— Вече сте знаменитост и просто трябва да приемете това. Независимо в кое амплуа — лейтенант Ив Далас, съпруга на богат, влиятелен мъж или героиня в бестселър и филмовата му адаптация. Всъщност, докато пикантериите около звездите отвлечат вниманието, вероятно ще имате повече време за своя приоритет. За разследването. Много от историите ще се въртят около звездния блясък. Ако жертвата беше неизвестна, удавена по време на купон, нямаше да има особен интерес. Но сега, за известно време, акцентът ще пада върху нея, вас и другите звезди, а не върху най-същественото — действията, които предприемате във връзка със смъртта ѝ.

— Имате право. Сега се залавяме с тези действия.

— Пожелавам ви късмет. Детектив Пийбоди... Много добре. Наистина много добре.

— Благодаря. — Пийбоди прочисти гласа си, докато вървеше с Ив. — Дори не знаех, че ще кажа нещо, преди да заговоря. Като че ли никой не се интересува, че е мъртва... убита. Занимавах се само с това, че се е случило по време на снимките, докато ние сме били там, докато тя е играела мен. Всъщност, никой не го беше грижа за нея.

— Да. Кюнг е прав. Нека ги оставим да се занимават с пикантериите. Важното е, че нас ни е грижа.

— Въпреки че беше кучка.

— Въпреки това. Обади се на Макнаб, кажи му да започне да проучва финансовото състояние на жертвата. Да видим дали ще

открием връзка с частния детектив. Ще отидем до хотела на жертвата, след като получим записа на Марло.

— Знаеш какво ще стане, ако отнякъде изтече информация. За единия или и за двата записа.

— Да, затова нека се погрижим да не изтече.

10.

Ив разопакова записа, който полицаите, изпратени да придружат Марло, бяха сложили в плик за веществени доказателства с етикет и описание.

— Затвори вратата, Пийбоди.

За да го изгледа на по-голям екран, Ив включи камерата в компютъра си и даде команда за възпроизвеждане. След това стисна палци устройството да проработи.

След кратко хълцане мониторът примигна и най-сетне се появи ясно изображение на лицето на Марло.

— Марло Дърн и Матю Занк.

— Хей, как така ти получаващ близкия план?

Тя се засмя и завъртя камерата така, че и двамата да влизат в кадър. Ив позна обичите, с които Марло бе предишната вечер.

— Дърн и Занк, по азбучен ред. Да видим дали работи.

След няколко секунди празен екран записът продължи.

— Добре. — Гласът на Марло, сега по-тих, и картина от асансьор, наполовина затъмнена. — И двамата знаем какво ще стане. Ще побеснее, щом види, че съм с теб.

— Майната й. Може да е луда, но не е бясна колкото мен. Иде ми да я фрасна с юмрук в лицето.

— Матю.

— Е, добре, ти ще го направиш. По-добре е между момичета. И по-секси.

— Господи — промърмори Ив. — Какво толкова харесват мъжете в женските сбивания?

— Освен това — продължи Матю — ти си в страхотна форма, защото си тренирала за ролята на Далас.

— С удоволствие ще се пробвам. — За част от секундата се видя женски бицепс. — Така е по-добре. Ще побеснее. Ще се разприказва какво е направила и ще продължи със заплахите да изпрати онова секс видео на медиите.

— Кучка. Все пак... бих искал да го изгледам. Проекции в тесен кръг? Само за нас двамата?

Марло отново се засмя и ъгълът на камерата се промени и показва тялото на Матю, а после широко усмихнатото му лице.

— Аз ще донеса пуканките. Но първо трябва да го получим. Ако това нещо работи, тя ще бъде готова на размяна. Няма да рискува кариерата си, нали?

— Всичко ще бъде наред, скъпи. Ще се получи. Ще й стане ясно, че не може да разиграва Занк и Дърн. По обратен азбучен ред.

— Много те обичам. — Екранът примигна, когато излязоха в малката всекидневна. — Когато това свърши, когато приключим със снимките, да заминем някъде за известно време. На някой остров или планински връх. Някъде, където ще можем да останем насаме поне за малко.

— Каквото поискаш, където поискаш.

Картината се затъмни. Явно полуотворената чанта на Марло бе притисната към тялото на Матю, докато се прегръщаха.

— Не звучи като заговор за убийство — отбеляза Пийбоди.

— Засега.

— Добре. — Марло се отдръпна назад и въздъхна дълбоко. — Екшън.

— Сцена на открито, нощ — тихо каза Матю, докато излизаха на терасата на покрива. — Господи, навън е прекрасно. Преди беше още по-хубаво, когато сме идвали просто да поседим.

— Пак ще поседим, след като решим този проблем.

— Разбира се. Добре. Кей Ти! — извика той. — Нали поиска да поговорим навън. Хайде.

— Не я виждам. Може би все още не е дошла.

— Не беше в киносалона. По дяволите. Кей Ти, престани с тези игри.

Продължиха да вървят. Когато влязоха под купола, по повърхността на водата в ъгъла на басейна заиграха светлини.

— Може би е...

— О, господи!

— Марло, какво... Мили боже!

Камерата се наклони, показва под ъгъл как Матю хуква към басейна и скача с дрехите, а щом преобърна трупа, се видя лицето на

Кей Ти.

Марло издаде сподавен вик и картината се раздвижи и замъгли, когато чантата падна на ръба на басейна. Ив видя краката ѝ в бяг, видя я да коленичи и протяга ръце, за да помогне на Матю да извади тялото от водата. Гласовете и думите им звучаха смесено и объркано.

— Какво е станало?

— Помогни ми да я издърпаме.

— Мъртва ли е? О, господи, мъртва ли е?

— Отдръпни се, направи място. Не диша.

Видя Матю да прави сърдечен масаж и изкуствено дишане, докато Марло разтриваше ръката на Кей Ти между своите, сякаш се опиташе да я стопли.

— Събуди се, събуди се! Хайде!

— Студена е. Студена е. Да потърся ли одеяло?

— Мъртва е, Марло. Мъртва е.

Той седна на земята, блед и мокър. Дишането му звучеше тежко, затруднено, а Марло остана на колене и затрепери.

— Трябва да се обадим за линейка. От моя линк.

Но Матю хвана ръката ѝ.

— Мъртва е. Мъртва е, Марло.

— Но не може... как? Трябва да има начин.

— Не мога да я спася. Мъртва е. Вече е... изстинала.

— О, Матю. — От двете страни на трупа двамата се наведоха един към друг, едва не паднаха. — Какво ще правим? Какво трябва да направим? Далас и Пийбоди. Да слезем долу, да им кажем.

— Да. Господи, треперя. Що за герой съм? Трябва ми минута. Само минута.

— Спокойно. Спокойно. — Марло го прегърна, след това рязко се отдръпна назад. — Записът. Трябва да го вземем.

С мъка се изправи.

— Марло, не докосвай нищо.

— Само ще взема записа. Трябва да е в чантата ѝ. Ето я тук. Ако полицаите го открият, ще помислят... Матю, ще помислят, че ние сме я убили или сме се сбили с нея и... Няма го. Тук няма нищо. Тя има ли джобове? Да не би да е у нея?

— Марло, престани. Престани! И у нея няма нищо. Сигурно ни е излъгала. Просто ни е излъгала, а сега е мъртва. — Гласът му прозвуча

дрезгаво, като търкане с пила. — Мъртва е и не можем да направим нищо.

— Ти направи всичко възможно. — Марло отново коленичи до него, погали мокрите му коси. — Ударила е главата си и е паднала във водата. Беше пияна, паднала е и се е удавила. Виж чашата ѝ, разлято вино и счупени стъкла. Било е ужасна злополука. Господи, на Кони ще ѝ призлее. Трябва да слезем долу. Хайде, скъпи, да вървим, да потърсим помощ.

— Какво ще им кажем, Марло?

— Истината. Качихме се горе и я намерихме. Ти я извади, но не можа да я спасиш. Не е нужно да казваме за останалото на когото и да било. То няма значение за никой, освен за нас.

— Права си. Исках да я накарам да страда, Марло. Исках да видя как се мъчи. Не знаях какво изпитвам сега. — Матю си пое дъх отново, стана на крака. — Как се почувства, когато ти казах, че е мъртва?

— Какво? Ужасно. Ужасена. Изплашена. Зле.

— Добре, така ще се чувстваш, когато слезем долу. Не сме имали време да се успокоим и да помислим. Намерили сме я, извадили сме я, опитали сме се да я спасим със сърдечен масаж, а после сме тръгнали надолу за помощ. Нищо от останалото не променя случилото се, нали?

— Не, не го променя. — Тя взе чантата си. — Готов ли си?

— Да. Трябва да тичаме.

Не казаха нищо, докато бягаха надолу по стълбите. Ив проследи записа по-нататък. В един момент Марло остави чантата си. Прозвуча откъс от разговор, мярна се нечий силует. Последва сигнал, че времето изтича.

— Точно както твърдят, че е станало — каза Пийбоди.

— Да. И двамата са доста добри в работата си, така че... Ще проверим дали записът е автентичен. Искам Фийни да подложи оригинала на всички тестове. Ще направим копие за досието.

Ив даде гласова команда за копиране, забарабани с пръсти.

— Картината е откъслечна, но достатъчно ясна. Никаква кръв. Кръвта вече е била отмита, когато е направен този запис. Не видях чантата на жертвата, дали е била отворена или затворена, когато Марло е започнала да рови в нея. Да видим какво ще каже за тази подробност.

— Ако това е истинско, убиецът е почистил кръвта и е взел записа, което означава, че е знаел за него.

— Ако предположим, че има запис. А щом предполагаме че има, да вървим да го намерим.

По нареждане на Ив, хотелският апартамент и караваната на Кей Ти Харис бяха заключени и запечатани. Управителката на хотела не беше доволна от това.

— Полицейската лента притеснява гостите ни — каза тя на Ив, докато ги придружаваше, по свое настояване до апартамента.

— Убедена съм, че необходимостта от полицейска лента доста притеснява бившата ви, вече покойна гостенка.

Управителката стисна устни, докато пъргаво излизаше от асансьора на високите си тънки токчета.

— Всички в „Уинслоу“ много съжаляваме за смъртта на госпожица Харис. Но носим отговорност пред гостите си. Госпожица Харис не е била убита тук. Апартаментът не е местопрестъпление.

— Вие ченге ли сте?

— Не, управител съм на този хотел.

— Добре, нека се договорим. Аз няма да ви казвам как да управлявате хотела си, а вие не ми казвайте как да водя разследването на убийство.

Ив разкъса полицейската лента на вратата.

— Искam информацията от кодовата карта, или карти, за апартамента от онзи ден, вчера и днес.

— Никой не е влизал в този апартамент от снощи, когато вратата беше запечатана от двама полицаи.

— Тогава информацията ще го потвърди, нали?

— Ако се съмнявате в думите ми или системата за сигурност на този хотел...

— Не се съмнявам в никое от двете. Все още — каза Ив, докато търпението ѝ се изчерпваше. — Върша си работата. Сега можете да отворите вратата с универсалната карта, която носите, или аз ще я отворя със своята. И в двата случая можете да се върнете към обичайната си работа.

Управителката пъхна картата с нервно движение на китката.

— Кога печатът ще бъде отстранен и вещите на госпожица Харис изнесени?

— Вещите ѝ ще бъдат взети като веществени доказателства по-късно днес. Печатът ще бъде отстранен, когато преценя, че във въпросния апартамент няма нищо, което би могло да има връзка с разследването ми. Ще ви уведоим. Дотогава... — Ив отвори вратата, изчака, докато Пийбоди влезе, и я затръшна пред лицето на управителката.

— Мисля, че не те харесва.

— О, стига. Тъкмо започна да ми става симпатична.

Ив сложи ръце на кръста си и се огледа. Бяха влезли в просторна, разкошна приемна в ярки цветове. Плюшен диван в богато, наситено златисто се извиваше покрай стена, покрита с огледала с различна големина и форма. От двете му страни имаше масички с лампиони във форма на паун. Кресла в пауновосиньо стояха срещу дивана от другата страна на килим с ярки шарки. Други кресла, по-малки по размер, заобикаляха маса до прозореца с изглед към централната част на града. В средата на масата бе поставена купа с плодове. Ламиниран шкаф, отново с изображения на пауни, заемаше пространството пред друга стена. Обзета от любопитство, Ив го отвори и откри мултимедиен екран, напълно зареден бар и впечатляваща библиотека с филми и дискове с книги.

— Хубаво — отбеляза Пийбоди. — А тук има малка кухня. Автоматична печка, голям хладилник, съдомиялна, стъклени и порцеланови съдове. Всичко е чисто, лъскаво и подредено.

— Сигурно са приключили с вечерното почистване, преди да запечатат апартамента. Малка тоалетна тук и край на тоалетната хартия е подгънат — сигурен знак, че никой не я е ползвал, след като камериерките са минали.

— Харесва ми, когато правят това. Леля ми го правеше, когато ѝ ходех на гости. И оставяше по един от домашните си бонбони на възглавницата.

Ив влезе в спалнята.

— Може би леля ти е влизала тук.

Погледна шоколадовия бонбон, увит в златисто фолио върху старателно съгнатата покривка. В кошницата върху нея имаше чехли, съгнат халат с логото на хотела и напечатана картичка с пожелание към госпожица Харис за сладки сънища.

Понякога Ив се питаше дали мъртвите сънуват, където и да отиват, където и да чакат. Но се съмняваше, че сънищата на убитите мъртви са сладки.

— Какво виждаш, Пийбоди?

— Много възглавници, хубаво спално бельо, добро обслужване. Страхотно разположение за четене или гледане на филм в леглото. И е тихо. Добра шумоизолация. Не се чува нищо от Ню Йорк.

— А какво не виждаш?

— Лични вещи. Никакви дрехи, обувки или принадлежности. Нищо лично — осъзна Пийбоди. — Никаква снимка или бележник. Живяла е тук със седмици. Всъщност месеци. А в тази стая няма нищо нейно. Както и в приемната.

— Именно. Нищо, което да я кара да се чувства като у дома си. Сигурно ѝ е харесвало да живее в хотел. Обслужването, отново липсата на личен елемент. Удобно, просторно, свършено подредено и анонимно.

Ив отвори един гардероб.

— Страшно много дрехи. Стилни, маркови, дори ежедневните облекла. Кош за пране. Празен е. Сигурно е имала лична камериерка. Да проверим кога са отнесли съдържанието, да поискаме списък. Ще го вземем.

— Разбира се.

Ив влезе в главната баня. Огромна вана за хидромасаж, кабина с няколко различни душа, сушилна кабина, куп меки бели хавлии за онези, които ги предпочитат.

На дългия златист плот имаше широка двойна мивка и табла с тоалетни принадлежности, предоставени от хотела.

— Държала е козметиката си за лице и коса в чекмеджетата — каза Ив, след като отвори няколко. — Както и елементарни неща като паста за зъби, дезодорант, болкоуспокояващи и леки успокоителни по рецепта. Повечето хора оставят по нещо отгоре на плота, нали? Четка за коса, четка за зъби, нещо подобно. А тя държи всичко затворено в чекмеджетата. „Не гледайте вещите ми. Те са си мои, мои, мои.“ Може би е била много подредена и организирана. Има нещо в безпорядък? Прибери го, затвори чекмеджето. Отново анонимност. Ти започни с чекмеджетата — реши тя. — Аз ще се заема с гардероба. Пълно претърсване.

Лична камериерка, определено, помисли си Ив. Всичко беше закачено идеално, подредено по вид и по цвят. Обувки — безброй чифтове — стояха върху рафтове покрай страничната стена. Дамски чанти, прибрани в малки ниши, само една, закачена на кука.

Сегашната ѝ ежедневна чанта, досети се Ив. Съдейки по тежестта, жертвата бе обичала да носи половината си живот със себе си. Ив я издърпа и я стовари върху леглото.

— Господи, кой се нуждае от всичко това? И го е носела в добавка към онова, което е било във вечерната ѝ чанта снощи.

— Някои хора държат да бъдат подготвени за всичко.

— Като глад, епидемия, нашествие на извънземни?

— Всички тези неща биха могли да се случат.

— Значи препълнената чанта е признак на параноя. Добре е да го знам.

Ив се порови из електрониката, пакетчетата снакс и ментови бонбони, козметиката, кутийката с хапчета — болкоуспокояващи, забеляза тя — и няколко успокоителни.

Помириса съдържанието на малка чаша с капак.

— Водка — заключи тя. — Почти съм сигурна. Ще проверим. Изглежда, е държала да бъде подготвена и за суша или за връщане на сухия режим.

— И двете биха могли да се случат.

Ив поклати глава с насмешка.

— Никакво записващо устройство. Няма нито пари, нито кредитни карти, а онези, които е носела със себе си в часа на смъртта, са твърде малко, за да са всичко, което има. Със сигурност е ползвала сейфа.

— Дотук не намирам нищо, освен безупречно сгънато бельо. Явно личната камериерка е най-съвестната тук. Впрочем бельото е секси, доста еротично.

„Интересно“, помисли си Ив и се обади на управителката за кода за сейфа.

Може би като отмъщение за затръшнатата врата, тя отказа да ѝ го даде. Вместо това настоя да изпрати някого от охраната.

Докато чакаше, Ив продължи с претърсването.

— Сложила е знак на сейфа — извика тя. — Косъм, леко залепен за долния ъгъл.

— Това говори за параноя — реши Пийбоди. — Държала е снимка на Матю, заровена под бельото. Струва ми се някак тъжно.

— Извади я от рамката.

Дребни монети, забеляза Ив, докато преравяше джобове. Още бонбони за свеж дъх. Малко шишенце. Отново водка, реши тя, когато помириса съдържанието.

— Как се досети?

Пийбоди дотича до гардероба с ключ в ръка.

— Тя е параноичка, която крие всичко. Освен това е обсебена. Матю е сегашната ѝ мания. Ключ от сейф.

— Така изглежда.

— Опаковай го и продължавай — нареди Ив при пронизителния звук на звънеца. — Това е охранителят за сейфа.

Беше едър и широкоплещест, със здраво ръкостискане, пестелив на думи. Бързо отвори сейфа, кимна ѝ и излезе.

— Сейфът е пълен — каза тя на Пийбоди. — Пари, карти, бижута, бележник. Опа, тц-тц. Това изглежда като еднократна доза „Зоунър“. Хартиен плик със снимки, вероятно направени от частния детектив, на Матю — сам и с Марло. На някои са дегизирани, на други — не. Матю и Джулиън, Матю и Раундтрий, и прочее. Малка метална кутия. Сейф в сейфа. Параноя.

— Намерих страници от сценарий, бележки по сценария и графици за снимки в това бюро.

Ив извади кутията, огледа я, замисли се. Рурк можеше да я отвори за две секунди, може би по-малко и вероятно само със силата на мисълта си.

— По дяволите. — Извади джобното си ножче. — На коя банка е била клиентка в Ню Йорк?

— „Либърти Мючуъл“, до Челси Пиърс. Макнаб проучва тези финанси.

— Не би си открила сейф в тази банка, в този клон. Не е от хората, които слагат всичките си пиленца в един кафез.

— Мислех, че се казва „всички яйца в една кошница“.

— Яйца, пиленца — все едно.

След като отстрани кодовата пластина, Ив пхна върха на ножчето под капака и леко го повдигна.

Изненадата ѝ бе огромна, когато кутията се отвори.

— Не е толкова трудно — промърмори тя. Друг бележник, визитка на А. А. Аснер, частни детективски услуги и охрана. Адрес на Стоун Стрийт. И запис в запечатан плик. — Обзалагам се, че е копие. Ако е получила оригинала, той е в онзи сейф.

Взе бележника и се опита да го отвори.

— Заключен е с парола.

Замисли се за миг. После въведе МАТЮ. Екранът светна.

— Параноично, но очевидно. — Започна да го прелиства отзад напред. — Тук е отбелязала датата и часа на приема, има и няколко зловни забележки.

Очаквано разточителство от Кони Голямата работа, за да впечатли Кльощавата кучка и Раболепийбоди.

— Раболепийбоди! По дяволите.

Аз съм Кльощавата кучка, а едва се бяхме запознали.

Писна ми от Цапнатата Анди. След тази вечер най-сетне ще млъкне. Крайно време е и Глупиън да влезе в правия път. С Марло мърлата е свършено и Матю ще се върне, където му е мястото, и ще бъде доволен.

Това е съдбовната вечер.

— Познала е — отбеляза Пийбоди. — Но не така, както си е въобразявала.

Ив прелисти по-нататък.

— Има бележка за плащане в брой на сто хиляди на Трите А. Това е частният детектив. На две части. Първата — седмица преди последната бележка, втората — преди три дни. Има и код. 45128. №1337.

— Кодът за заключване и номерът на сейфа?

— Да, бих казала — съгласи се Ив. — Да проверим банките. Започваме от „Лоуър Уест“, да видим дали е наела сейф на свое или на твое име.

— Отново на мое?

— Параноя — повтори Ив. — И играе теб. Естествено и удобно. Когато приключим тук, ще намерим банката и сейфа и ще навестим Трите А.

Още час търсене доказа, че вече са попаднали на ценната следа. Докато Пийбоди се опитваше да открие банката, Ив се обади на криминалистите и електронния отдел. Поиска подробен оглед на стаята, проверка на линковете в охранителната система, опаковане и опис на всички вещи на жертвата като доказателства.

— Все още работя — каза Пийбоди.

— Тръгваме към офиса на Аснер. Ще продължиш в движение.

Параноичка със склонност към маниакално поведение и проблем с наркотиците. Защо някой да си прави труда да убива жена, която върви към самоунищожение?

Шишенцата и дрогата ѝ бяха скрити, но никой не може да се прикрие напълно. Със сигурност колегите ѝ са знаели, че е имала проблем с алкохола и забранените вещества. Всеки от тях би могъл да използва тайните на Харис за самозащита.

Замисли се за Матю и Марло. Възможно бе да са я убили, а след това да са се върнали и да са направили фалшив видеозапис на откриването на трупа. Сложно, драматично, но това бе работата им, нали? Природата им до известна степен.

Мотивът ѝ се струваше слаб. Разбира се, ако до публиката достигнеше видеозапис, на който двамата правят секс, това щеше да им донесе срам, но те не бяха сторили нищо лошо. Публиката щеше да гледа с ококорени очи, да се подсмихва... и да им съчувства.

И все пак блъсването, падането и търкулването в басейна можеше да е станало случайно или импулсивно. Можеше дори да се обясни като самозащита. „Тя ме нападна, блъснах я назад и тя се подхлъзна.“

Останалото можеше да е паника.

Не, не приличаше на паника. В действията имаше пресметливост. Според Ив всичко говореше: „Стигнах дотук, ще приключа веднъж завинаги“.

Защо да взема записа? Защо да забърсва кръвта?

Защото записът е ценен. Защото личеше, че извършителят е новак в играта, който си е въобразявал, че смъртта ѝ ще бъде приета за

случайно удавяне в резултат от падане в басейна.

Отново бяха в изходна позиция. Можеше да е всеки от тях.

— Намерих я! „Ню Йорк Файненшъл“. И наистина е използвала моето име. — Пийбоди се приведе. — Тръпки ме побиват.

— Но не е непредсказуемо. Какъв е адресът? — Когато Пийбоди го продиктува, Ив го въведе в програмата за навигация. — Само на една пряка от частния детектив. Първо ще отидем при него, междувременно ще получим съдебна заповед за сейфа.

Пийбоди изпрати искането, после се облегна назад.

— Всичко това заради мъж? И то който я е зарязал и сега е с друга.

— Не, той е просто... как се казва, изкупителна жертва. Проблемът е в нея. Ако не беше Матю, щеше да бъде някой друг или нещо друго. Произтича от него и алчност. Властен характер и вродена избухливост.

— Не мога да повярвам, че се зарадвах, когато я избрах да играе моя образ. Раболепийбоди — промърмори Делия. — Не е изпитвала никакво уважение към мен. Само да бях разбрала що за същество е, преди да умре. Щях да ѝ покажа, кой е Раболепийбоди.

— Докога мислиш да се ядосваш за това?

— Не задълго. Никога не съм участвала в разследване свързано с жертва, която съжалявам, че не съм фраснала в лицето, преди да бъде убита. Усъвършенствам юмручните си удари.

— Така ли?

— Да. Мисля, че напредвам. Освен това съм отслабнала с едно кило. Е, деветстотин грама.

— Деветстотин. — Ив я погледна с крайчеца на окото си. — Сериозно? Измерваш теглото си в грамове?

— Лесно ти е, Кльоцава кучко.

— Хей, за теб съм лейтенант Кльоцава кучка, детектив Раболепийбоди.

Реакцията бе присвиване на устни, което премина във фалшива усмивка.

— Важното е, че отработвам онези хватки, внимавам да не прибързвам. Щях да я поваля с един удар.

— Дяволски си права. Щеше да пометеш пода с нея, ако някой не я беше очистил преди това. Себична кучка. Можеше поне да доживее

да ѝ размажеш физиономията.

— Не ме интересува как звучи. — След като скръсти ръце, Пийбоди вирна нос. — Истина е.

— Може би, когато окошарим убиеца, ще имаш възможност да се пробваш в ръкопашен бой. Ако го фраснеш, ще изпиташ известно удовлетворение.

— Мисля, че да. Да, вече се чувствам по-добре. Благодаря.

— Пак заповядай. — Ив реши, че съдбата я възнаграждава за това, че е успокоила Пийбоди, защото видя свободно място за паркиране на половин пряка. — Може би ще свалиш още сто грама, като се поразходим до офиса на Аснер и обратно.

11.

Тъй като офисът на Аснер се намираше над закусвалня, в която приготвяха кнедли — очукана тухлена сграда, стгушена между мизерно студио за татуировки и особено долнопробно изглеждащ бар, трябваше да добавят към разходката и изкачване на стъпала.

— Кнедли. Дори миризмата на кнедли може да попречи на свалянето на килограми. Медицински феномен.

— Стискай си носа — посъветва Ив партньорката си, докато тръгваха нагоре по стълбите.

Както сградата се губеше между бара и студиото, така и офисът на Аснер бе сбутан между адвокатска кантора, навярно представляваща главно отрепки, и заложна къща. Може би имаха общи клиенти.

Ив отвори вратата на тясно преддверие, в което едва се побираше бюро, заето от отегчена едрогърда блондинка, която седеше и лакираше ноктите си в убийствено червено.

„Клишетата стават клишета, защото произтичат от факти“, заключи Ив.

— Добър ден — заговори блондинката пискливо с бруклински акцент, докато ставаше от бюрото. — С какво можем да ви помогнем днес?

Ив извади значката си.

— Налага се да поговорим с господин Аснер.

— Съжалявам. В момента господин Аснер не е в офиса.

— А къде е?

— Съжалявам. Не мога да ви дам тази информация.

— Видяхте ли това?

Ив потупа по значката си.

— Аха. — Блондинката услужливо кимна и отвори широко очи.

— Ако ми кажете каква е целта на посещението ви, ще предам на господин Аснер, когато се върне.

— Кога го очаквате?

— Съжалявам. Не мога да ви дам тази информация.

— Слушай, сестричке. Ние сме от полицията, схващаш ли? И сме тук по полицейска работа. Нужно ни е местонахождението на шефа ти.

— Съжалявам.

— Престани да рецитираш една и съща реплика.

— Но това е истината. — Блондинката размахва червените си нокти във въздуха. — Не мога да ви кажа, щото не зная. Каза, че има работа навън, и нареди да удържам фронта.

— Можеш ли да се свържеш с него?

— Опитах, щото Боби намина и искаше да отидем да пийнем по нещо, но не мога да изляза за питие, щом трябва да удържам фронта. Опитах се да му звънна, за да попитам докога ще е навън, но се включи гласова поща.

— Това нещо обичайно ли е?

— Ами... зависи. Понякога работата на Ей извън офиса е свързана с... хм, залагания. Ако е така, понякога не отговаря на линка известно време.

— Знаеш ли къде залага?

— На различни места. Местят се.

— Ясно. Имаш ли си име?

— Аха.

Ив изчака секунда, две.

— И как се казваш?

— Барбарела Максин Дубровски. Но всички ме наричат Барби.

— Така ли? Е, добре, Барби, ето какво ще опитаме. Имате ли клиентка, която прилича на партньорката ми тук?

Барби прехапа долната си устна — вероятно методи на съсредоточаване, предположи Ив.

— Хм, не, не мисля.

— А клиентка на име Кей Ти Харис?

Този път тя запърха тревожно с мигли.

— Длъжна ли съм да ви кажа?

— Да, длъжна си.

— Добре. Не, поне не си спомням това име. Има една актриса, която се казва така. Излизаше с Матю Занк. Много сладък. Гледах я в онзи филм за корпорации и престъпления или нещо подобно. Не го

разбрах. Но тя изглеждаше добре, а и в него играеше и Деклан О'Мали, а той е...

— Много сладък — довърши Ив.

— Аха.

— А клиентка на име Делия Пийбоди?

— О, да. Дойде при Ей преди около седмица. Горедолу толкова. Остана вътре дълго, може би час, и шефът беше много развълнуван, когато си тръгна. Но... — Тя погледна назад през рамо и сниши бебешкия си глас до шепот. — Според мен беше гадничка, нали разбирате?

— Така ли?

— Заповядваше ми като на слугиня. Ей така... — Барби щракна с пръсти, а след това намръщено сведе поглед към ноктите си. — По дяволите. Размазах ги. Много съм учтива с клиентите, но ми се искаше да й кажа: „Слушай, това, че си богата, не означава, че можеш да ми щракаш с пръсти и да ме гледаш, сякаш съм изтривалка“.

— Защо реши, че е богата?

— Носеше от онези страхотни обувки, които видях в „Стайлинг“, а те струват цяло състояние. И беше с шикозна рокля. Влиза някаква червенокоса с шикозна рокля и страхотни скъпи обувки и веднага разбирам, че е богата. Но това не й дава право да ме командва и да ме праща за свястно кафе със сметана и без захар, за което дори не ми дава пари. Нямам бюджет за подобни разходи тук, а кафето ми струваше десетачка. Ей получи добра сума преди седмица, но тя не биваше да прави така. Нали?

— Да. Знаеш ли за какво нае Ей?

— Съставих документ. Мога ли да ви кажа? Информацията ни е поверителна.

— Аз съм от полицията — напомни й Ив.

— А, вярно. Съставих договор за домашно наблюдение. Често извършваме такива услуги, щото много хора изневеряват, а не е хубаво. Ей каза да оставя мястото за сумата празно.

— Това нещо обичайно ли е?

— Не, но аз работя за него. Каза да оставя мястото празно и не ми даде копие за папката. Каза да не се тревожа, но аз смятам приходите и водя документацията. Добра съм с числата. Числата и

хората. — Барби се усмихна и повдигна впечатляващите си гърди. — Това са силните ми страни.

— Тя дойде ли отново?

— Не. Беше тук само веднъж. По-добре за мен. Не обичам хората да ме гледат надменно. Но от тогава Ей е в много добро настроение. С изключение на тази сутрин, както ми се стори. Влезе почти без да ме поздрави и се заключи в офиса си. Но когато излезе, си беше добре. Намигна ми. Не че сме... нали се сещате? Не бих станала твърде близка с шефа си. Човек не бива да прави такива неща в офиса, нали? Иначе не заслужава уважение.

— Това е разумно, Барби.

— Както и да е, не съм виждала госпожица Голямото добрутро Пийбоди от онзи единствен път. Загазила ли е? Не ме интересува, освен заради Ей.

— Може да се каже, че е загазила. Когато Ей се върне или се чуе, ще ти бъда благодарна, ако му кажеш, че трябва да разговаряме с него.

Ив извади визитка.

— Разбира се, ще му кажа. Но не мисля, че още дълго ще удържам фронта. Нямаме записани клиенти. Затова ще му оставя съобщение, ако си тръгна, преди да се върне.

— Благодаря. Много ни помогна.

Тя засия.

— Хубаво. Обичам да помагам на хората.

След като излязоха от офиса, Пийбоди пхна ръце в джобовете си.

— Тези прякори вече ме вбесяват.

— Госпожица Голямото добрутро Пийбоди не си ти, а Харис.

— Но това е моята фамилия, по дяволите. Освен това ми се пишка. Сякаш пикочният ми мехур иска да докаже нещо.

— Ще пишкаташ в банката. Считай го за депозит.

В сейфа намериха друг запис, още пари в брой и две квитанции с дати, написани на ръка от А. А. Аснер, всяка по петдесет хиляди.

Опаковаха ги, поставиха етикети и отнесоха всичко в Централата.

— Погрижи се банкнотите да бъдат описани и предадени на съхранение — каза Ив на Пийбоди. — Аз ще занеса записите на

Фийни за бърз анализ. Напиши доклад. Когато приключи със записите, ще отскочи до студиото, за да надникне в караваната на жертвата, преди да се прибере у дома.

— Не ме ли искаш там?

— Предвид параноята ѝ, едва ли е държала нещо ценно. Все пак трябва да погледна, така че ще го направя. Напиши доклада, изпрати копие на Уитни. Можеш да изпратиш и цялата документация на Майра и да ми уредиш час при нея утре.

— Добре. Далас? Мислех си, няма оръжие, мотиви колкото искаш, както и възможности. Но това е сплотена група. Като се замислиш, прекарват часове заедно всеки ден, месеци наред, и всички са в един и същ бизнес, в един и същ свят.

— Няма спор.

— Е, не знам дали някой от тях би ни казал, ако е видял някой да се изнизва от киносалона. Не знам дали някой от тях би ни казал — дори и да знае кой е убил Харис.

— Вероятно не. Или все още не.

— Не виждам как ще разкрием това и ще го докажем, освен ако убиецът не реши да направи самопризнания.

— Може би ще уредим точно това. Засега ще действаме стъпка по стъпка, ще работим по случая. И не споменавай в доклада, че мислиш, че нямаме шанс.

Но тя имаше право, осъзна Ив, докато вървеше към електронния отдел. Имаха жертва, която никой не е харесвал, която е заплашвала, манипулирала или дразнела всички, присъствали на местопрестъплението.

Три ченгета, помисли си тя с раздражение, психолог и бивш престъпник, сега граждански експерт-консултант, бяха там в часа на убийството, а не можеха да стеснят списъка на заподозрените.

Беше колкото вбесяващо, толкова и срамно.

Влезе в електронния отдел — царство на разноцветни светлини и разнородните шумове. И на странните движения, помисли си Ив, когато забеляза Макнаб да обикаля със скоклива походка из стаята. Грациозно се извиваше или правеше крачка встрани, когато някой от колегите му компютърни гении пресечеше или застанеше на пътя му.

Като странен танц без синхрон, в който дори седналите на столове се клатят, въртят или потропват в един и същ постоянен

вътрешен ритъм.

Застана точно срещу Макнаб и го смушка, за да привлече вниманието му.

— Хей. — Той извади слушалката от ухото си. — Проверих онези финанси.

— Два пъти теглене на по петдесет хилядарки през последните десет дни.

— О, по дяволите. Разваляш удоволствието.

— Открехме частния й детектив. Още нещо интересно?

— Всъщност да. Заповядай в приемната.

Той я поведе към своята ниша, както забеляза Ив, наскоро украсена с плакат на маймунка с балетна пачка върху въздушен скейтборд, която държеше джобен компютър в едната си ръка и сандвич в другата, докато на слушалката в ухото ѝ примигваше зелена лампичка. По-малка маймунка се взеше в раница на гърба ѝ. Заглавието беше „Мама има сто ръце“.

— Е, мислех, че с двете изтегляния на по петдесет хилядарки съм ударил джакпота, но все пак проверих и останалите. Ползва разплащателна сметка за жилището си в Ню Ел Ей с автоматично плащане на месечни сметки, обичайните разходи. Хонорари на агента, на мениджъра ѝ. Не харчи много, като се има предвид колко изкарва. Не се скъпи за козметични процедури за лице и тяло, за тоалети.

Макнаб прехвърли набързо онова, което навярно смята за обичайни разходи.

— Но изведнъж попадам на хубава тлъста пачка, преведена на магазин за шпионски принадлежности, и го откривам тук, на Таймс Скуеър. Поемам по тази следа. Преди две седмици е купила две шпионски камери. Микромини, с аудио, движение и звукова активация, дистанционни, брояч, всички екстри. Разпитах продавача, който я е обслужил, и той си я спомни. Въпреки че я описа като червенокоса. Точните му думи бяха „нахална, вироглава, червенокоса“.

— Съвпада. Била е с червена коса, когато е наела частния детектив и сейфа в банка в центъра. Явно това е била редовната ѝ дегизировка. Две камери. Интересно. Интересно е и кога ги е купила. Добра работа, Макнаб.

— Приемам всякакви комплименти. И още една находка. Платила е солиден депозит за доста луксозна вила в курорта „Олимпус

Ризортс“, наета за две седмици от двайсет и трети декември, и е направила резервация за частна совалка за двама пътници. Трябвало е да даде имената. Своего и на Матю Занк.

— Отново интересно. Изпрати информацията на домашния ми компютър. Ще я прегледам, когато се прибера. Фийни в офиса си ли е?

— Беше, когато го видях за последен път.

Ив се отправи натам. Капитанът на шумния кораб с искрящи разноцветни светлини седеше приведен над бюрото си по риза с измачкани ръкави. Сред някога буйните му червени коси се прокрадваха сребърни нишки. Лицето му бе провиснало като стар удобен хамак и изглеждаше износено като измачканата риза.

Докато работеше пред монитора, посегна да си вземе карамелизиран бадем от странно извитата купа на бюрото си.

Ив почука на вратата му веднъж.

— Имаш ли минута?

— На бюджет съм, по дяволите. Мога да ти отделя и час.

— Моят свърши.

— Млъквай.

Тя се усмихна и затвори вратата. Подпухналите очи на Фийни я пронизаха като стрела.

— Носиш ли понички? Не долавям мирис на понички.

— Защото не нося.

— Тогава защо затвори?

— Искам да анализирам нещо.

— Приключих с анализа ти. Записът от чантата. Чист е. Напълно автентичен, без никакви редакции, никакъв монтаж.

— Добре. Но този е друг. И е деликатен. — Ив си взе две ядки и се загледа в купата с причудлива форма и преливащи се цветове — оранжево, зелено и синьо. — Госпожа Фийни ли я е правила?

— Не. Вече прави много по-сполучливи. Повечето. Тази я изработи внучката ми за мен. Сега иска грънчарско колело и пещ за Коледа. Кой мисли за Коледа от толкова рано!

Харис очевидно.

— Вие ходите ли някъде — полюбопитства Ив — на почивка за Коледа?

— Защо, за бога? Нали е Коледа?

— Да. Та значи, моята жертва е наела частен детектив да сложи камера в мансардата на бившето ѝ гадже и сегашната му дружка. Имам два записа: единият е държала в сейф в хотелския си апартамент, а другия — в банков сейф.

— В какво ги е хванала? Да се чукат с добермани? Да подготвят терористичен акт?

— Не мога да кажа, защото все още не съм ги гледала, но предполагам, че ги е хванала в това, което хората правят в спалните си.

— Трябва да има нещо повече, за да държиш две копия в сейфове на различни места.

— Е, трябва да го изгледам, за да разбера. Искам да знам дали някой от двата записа е оригиналът. Можеш ли да установиш?

— Да. — Фийни се обърна към компютъра си, зареди програма, направи настройки. — Дай ги насам.

Ив ги извади, разопакова и двата, отбеляза часа, мястото, името си и това на Фийни. Той ги включи в устройството си.

— Паралелен преглед на разделен екран. Програмата ще улови всяка аномалия, ще определи от кое поколение е записът.

Прегледът стартира с гласова команда.

Екранът светна с един и същ кадър, в който Марло влиза в спалнята на мансардата.

— Това ли е актрисата? Чух, че изглеждала досущ като теб. Нищо подобно.

— Прилича повече, когато е гримирана за ролята.

Отдалеч се чу гласът на Матю, който я попита дали иска вино.

— Не бих отказала.

Марло застана до дълга тоалетка с лек сребрист блясък, отвори чекмедже. Хвърли нещо, което приличаше на тениска и панталон на леглото, а след това издърпа пуловера, с който бе облечена над главата си.

За миг остана неподвижна, със затворени очи, по сутиен и спортен панталон. Разкърши рамене.

Матю влезе с две чаши вино и се усмихна.

— Харесва ми облеклото ти.

Тя отвърна на усмивката му.

— Отнесох доста удари в бойната сцена днес.

— Беше страхотна.

— Чувствам се като пребита. — Марло взе виното и издаде въздишка на наслада. — Но това е добро начало. Ще се изтегна удобно и ще се опитам да прогоня част от болките.

— Мога да ти помогна.

Той остави виното си, сложи ръце на раменете ѝ и я накара да простене, когато ги разтри.

— Имаш няколко синини, скъпа.

— Нищо чудно. Колко ли е имала Далас, след като го е преживяла наистина? Утре трябва да я довършим, ако мога да ходя. Чули, че Кей Ти се е размърнкала пред Надин и Раундтрий? Искала и Пийбоди да бъде включена в сцената.

— Чух нещо такова. Не мисли за нея. Ставаш напрегната само като мислиш за нея. Не го заслужава.

— Знам, знам. Изобщо не я е грижа за продукцията. Искане само повече екранно време. Днес се разкреця на Престън. Чух я чак в гардеробната. Заплаши, че ще настоява да го уволнят, защото не ѝ харесвал ъгълът, от който е заснета сцената в общото помещение, която той режисира.

— О, господи.

— И разплака Линди от кетъринга заради нещо в спагетите. Кълна се, става все по-гадна и шантава с всеки ден.

— След няколко седмици приключваме и най-сетне ще изчезне от живота ни.

— До медийните изяви, турнетата, премиерите. Само мисълта за... Не, стига толкова. Защо мисля за тази откачалка, докато моето момче разтрива раменете ми?

Той се наведе и я целуна между плещите.

— Само се отпусни.

— Ще се опитам. Отпускам се. Наистина. — Тя се обърна и протегна ръка да остави чашата си до неговата. — Боли ме на толкова места, които се нуждаят от хубава разтривка.

— Горкичката.

Тя се засмя, хвана ръцете му и го притегли към леглото. След това леко го побутна и повали по гръб.

— Всъщност мисля, че единственото лечение е кожа до кожа — продължи тя, докато разкопчаваше сутиена си.

— На твоите услуги.

Хвърли сутиена, разкопча панталона си.

Когато го възседна гола, Ив почувства как по гърба ѝ се разля топлина. Трябваше да положи усилие, за да не пристъпи от крак на крак.

Какво си бе въобразявала, като бе донесла това на Фийни? Да го гледат заедно? Може би бе глупаво, но тя отлично знаеше, че за него е също толкова смущаващо и мъчително.

Ако гледаха зверски убийства — посичане с брадви, бликаща кръв, бластери, изгарящи плът, никой от двамата не би трепнал. Но гола жена, полугол мъж... о, вече съвсем гол, които правят вълнуващ секс?

Истинско мъчение.

— Добре. — Фийни прочисти гърлото си и звукът отекна като експлозия. Спря записите с гласова команда. — Това е достатъчно за анализ. Никаква редакция или обработка на никой от двата. — Не я погледна, докато говореше, за което искрено бе благодарна. — И двата са копия от второ поколение.

— Никой от тях не е оригиналът?

— Това ти казвам.

Ив ги запечата отново много внимателно.

— Аснер. — Смущението постепенно изчезна, докато тя обмисляше вероятностите. — Частният детектив. Задържал е оригинала, може би за да се опита да спечели още от тази история. Или просто обича да гледа.

— Може да гледа и копие.

— Да. Запазил е оригинала и би могъл да го изтъргува на добра цена. — Ив щеше да претърси караваната на Кей Ти, но сериозно клонеше към частния детектив. Да го продаде на някой клюкарски канал или да изкопчи нещо от участниците. — Трябва да поговоря с А. А. Аснер. — Прибра записите. — Благодаря, Фийни.

— Да, да.

Все още с поруменяло от неудобство лице, той отново се приведе и продължи работата си.

Докато вървеше към офиса си, за да вземе онова, което щеше да ѝ е нужно у дома, Ив извади линка си и позвъни в офиса на Аснер.

Пискливият глас на Барби я осведоми, че офисът е затворен, продиктува работното време и я прикани да остави подробно

съобщение.

— Обажда се лейтенант Далас от Централното полицейско управление на Ню Йорк. Трябва да разговарям с господин Аснер възможно най-скоро. Имам няколко рутинни въпроса във връзка с текущо разследване.

Това бе всичко засега. Аснер имаше най-малко сто хиляди и можеше да се изкуши да офейка, ако го притиснеше твърде много.

Предвид времето, което щеше да ѝ е нужно, заедно с пътя до студиото, особено сега, когато бе решила да претърси караваната на Матю, следващият номер, който набра, бе на Рурк.

— Лейтенант. — Лицето му се появи на екрана. — Колко удобен момент. Допреди малко имах важна среща.

— Имал си важна среща. Какъв шок. — Ив се намръщи, когато чу шума и забеляза замъгления фон зад красивото му лице. — Пътуваш ли за някъде?

— Не. Връщам се отнякъде. Всъщност от Кливланд.

— Добре. Слушай, трябва да отида до студиото, да претърся караваната на жертвата и да свърша още няколко неща. Ще закъснея.

— Ще закъснееш? Какъв шок.

— Трябваше да го предвидя.

— Ще се срещнем там. Имам малко работа в центъра. Ще дойда в студиото. Караваната на Харис, казваш. Когато свършим, ще вечеряме някъде с изглед към реката.

— Планът ми харесва. Нищо твърде изискано, нали?

— Пица и бира.

— Опитваш се да ме съблазниш, а?

Рурк се засмя.

— Както винаги. До след малко.

Ив грабна всичко, което ѝ трябваше, и излезе в общото помещение.

— Никой от записите не е оригиналът — каза тя на Пийбоди. — Аснер все още е извън офиса си, доколкото знам. Ще го потърсим в дома му утре рано сутринта. Ако не излезе нищо друго, чакай ме там.

— Лейтенант — извика Санчес, когато Ив продължи към вратата. — Била е приятелката. Двамата мъртви пласьори.

— Така значи.

— Бившият приятел, който не иска да бъде бивш, изважда нож срещу сегашния и го намушква доста сериозно, преди сегашният да успее да се защити. Губи кръв, докато бившият продължава да го пробоща и почти не оставя здраво място. Приятелката грабнала тръбата и започнала да налага бившия. Казва, че се е опитала да му попречи да убие сегашния. Вече е било твърде късно, но звучи правдоподобно. Може би го е налагала по-силно и по-дълго, от колкото е било нужно, но сегашният е лежал там мъртъв или умиращ.

— Ще й повдигнете ли обвинения?

— Работата е там, че разговаряхме с няколко души, които твърдят, че бившият ги е тормозел, заплашвал и налитал на бой. И тя е отнесла доста пердах, заради което е скъсала с него. Може би ще бъде обвинена в убийство първа степен, а може би втора. Прокурорът вдигна малко шум, но не е особено въодушевен. Ние с Кармайкъл не виждаме смисъл.

— Виж дали Кармайкъл ще успее да я убеди да се включи в някоя от програмите за защита на жертви, а после я измъкни, ако прокурорът е съгласен.

— Благодаря, лейтенант, точно така се надявахме да се получи.

„Понякога нещата се получават точно както човек би искал“, помисли си Ив, докато спринтираше, за да хване асансьора за подземния паркинг.

Тя показва значката си на охраната в студиото и ги предупреди да пуснат цивилния ѝ експерт-консултант, когато пристигне.

Тръгна право към малкия град от каравани.

Бяха близо една до друга, забеляза тя. Тук нямаше място за уединение. Отвън изглеждаха еднакви, с разлика в имената на вратите.

Следвайки указанията на охранителя, Ив стигна до запечатаната врата на Харис. Между жената, която играеше Надин, и мъжа, който играеше Фийни. Не до Матю, Марло или Джулиън, забеляза. Би се обзаложила, че Харис е намерила повод за недоволство.

Ив разпечата вратата и влезе.

Всекидневна с ярки дивани и голям въртящ се стол с кожена тапицерия. На масата имаше купа с плодове, вече не съвсем пресни. В малката кухня хладилникът бе добре зареден: вода, вино, газирани

напитки, разнообразие от сирена, горски плодово в неотворена прозрачна кутия. Бутилка водка в камерата.

За да усети атмосферата, тя продължи към спалнята, надникна в банята. Цветя върху плота, отново не съвсем свежи, и плитка кутия със сапуни, шампоани, лосиони.

Макар и да не бе просторна, спалнята побираше легло, старателно застлано, разкошно кресло и стенен екран. Гардеробът имаше достатъчно шини и чекмеджета.

Започна от там. В едно от чекмеджетата намери друга бутилка водка, отворена и полупразна, и пакетче „Зоунър“, скрито в пръстите на един ботуш.

Почти бе приключила със спалнята, когато чу вратата на караваната да се отваря. С ръка на оръжието си излезе от спалнята. И Рурк влезе.

Господи, дали някога щеше да престане да забелязва колко е красив?

Той ѝ се усмихна и изглеждаше още по-красив, когато се приближи и я целуна.

— Здравей — каза тя. — Как беше в Кливланд?

— Ветровито. Е, какво търсим в караваната на покойната, неособено обичана Кей Ти Харис?

— Не мисля, че ще открием нещо, но трябва да огледам. Почти приключих отзад. Ще ти разкажа.

Той плъзна пръст по трапчинката на брадичката ѝ.

— Една от любимите ми части от деня.

— В добро настроение си — отбеляза Ив, докато вървяха към спалнята.

— Да. Беше успешен ден.

— Да не си купил Кливланд?

— Само малко парче. — Рурк повдигна вежди срещу бутилката водка, пакетчето „Зоунър“ и кутията билкови цигари, които Ив подозираше, че съдържат забранени вещества — Купон ли ще си правим?

— Изглежда, покойната и неособено обичана Харис е била поне леко пияна или дрогирана през голяма част от времето. И през последните две седмици е била доста заета.

Докато довършваше претърсването на стаята, Ив му разказа за разследването и премина към банята, където откри още успокоителни, предписани от лекар.

— Явно е била нещастница, за която е било по-естествено да печели врагове, отколкото приятели.

— И затова имам цяла тайфа заподозрени, които е отблъсквала, разстройвала, ядосвала или заплашвала.

— Неприятно ми е да питам, защото ми се стори свестен, но щом е резервирала полет и почивка за двамата, възможно ли е Матю да е бил в някакъв заговор с нея срещу Марло? Сваля я, урежда това изнудване, а после получава част от парите.

— Логично предположение, и на мен ми хрумна. Но... — Ив поклати глава. — Нещо не се връзва. Защо да наемат детектив и да му плащат наистина? Достатъчно е било да убедят Марло, че е имало частен детектив, проникване в жилището, камера. Матю би могъл да сложи камерата и да си спестят доста разходи.

— Напълно вярно.

— Все пак ще проуча финансовото му състояние, за да видя дали има нещо съмнително. Обадих му се и поисках разрешение да огледам караваната му. Каза, че няма нищо против. — Ив сви рамене. — Тук няма нищо. — Прокара пръсти през косите си. — Не би рискувала. Успокоителните, пиячката, наркотиците, тук са само защото се е нуждаела от тях.

Рурк излезе с нея, изчака, докато запечата вратата.

— Бих заложил цялото си състояние, че първо е сложила камерите, които е купила от Таймс Скуеър в караваната на Матю, а после се е отказала от тях, когато е разбрала, че има нещо между него и Марло.

— Така предполагам. Зарязана жена — жив дявол.

— Добре казано — реши Рурк.

— Щом ми е дал картбланш, значи, мога да погледна. Ако съм права и ги намерим, имам пълното право да видя какво са заснели.

Ив тръгна напред между караваните, обърна се и продължи към тази на Матю.

Разположението бе същото като при Кей Ти, но атмосферата съвършено различна.

Тук беше спокойно, уютно, малко разхвърляно. Вместо купа с плодове, на масата имаше малък музикален плейър и панер с шоколадчета, захарни изделия, дъвки. В хладилника му откриха бутилка вино и множество газирани. В камерата си държеше три замразени десерта.

Рурк намери първата камера, закрепена над рамката на прозореца, за по-малко от две минути.

— Другата трябва да е в спалнята — каза Ив. — Можеш да я потърсиш, докато аз свърша тук. Няма смисъл да преравям вещите му, щом позволява.

Излязоха след по-малко от половин час.

— Никакви забранени вещества, никакви наркотици, освен стандартни болкоуспокояващи, една бутилка вино, никакви секс играчки и вредни храни за цял клас в начално училище. — Ив отново се огледа наоколо. — С Марло не биха се усамотили тук за едно бързо. Минават твърде много хора, твърде близо. Може би е очаквала да ги хване или просто е искала да го шпионира и случайно е засякла някоя целувка или секси реплика.

— Страхотно се изразяваш — отбеляза Рурк и обвини ръка около раменете ѝ. — Да чуем какво наричаш „секси реплика“.

— Първо трябва да съм леко пийнала.

— Вярно.

— Каквото и да е целяла Кей Ти с камерите, това е дело на болен мозък. Била е болна и нещастна.

— Кара те да се ядосваш и да я съжаляваш. — Този път той обгърна талията ѝ и притисна устни към слепоочието ѝ. — Да седнем на по бира и пица, за да се откъснем за малко от всичко това.

— Да — И тя на свой ред обвини ръка около кръста му. — Да вървим.

12.

Презареждането и разпускането бяха сравнително нови усещания за Ив. Преди да срещне Рурк, представата ѝ за отдих беше евентуално някоя бира в полицейски бар сред други ченгета, които говорят за работа. Понякога, ако Мейси успееше да я убеди, нощ в клуб. Но най-често прекарваше вечерите сама в апартамента, който сега бе многоцветният дом на семейството на Мейвис.

Никога не бе търсила съзнателно някого, с когото да споделя края на деня, но с Рурк, независимо дали го прекарваше в работа, или както сега си позволяваше, в кратък отдих, това се бе превърнало в навик.

И беше по-хубаво.

Харесваха ѝ оживлението в пицарията, шумът и разговорите, красивият изглед към малкото пристанище и яхтите, които се поклащаха във водата. Пред нея бяха студената бира и топлата пица и ги споделяше с мъжа, който я обича.

Да, беше безброй пъти по-хубаво.

— Защо нямаш лодка? — попита го тя.

— Мисля, че имам една-две.

— Нямам предвид товарни кораби или каквото използваш за превозване на голяма плячка от една точка до друга.

— Плячка? Тази дума насочва мисълта към нещо тъмно. Старая се да действам изцяло на светло, откакто съм женен за ченге. — Той я погледна изпод вежди и повдигна бирата си. — Представи си какъв срам би било и за двете страни, да се наложи да ме арестуваш.

— Ще платя гаранцията ти. Може би.

— Добре е да го знам.

— Имам предвид някоя от онези моторници или яхти. — Ив отхапа от пицата и посочи към изгледа със свободната си ръка. — Каквито имат хората, за които е върховно удоволствие да се плъзгаш по вълните.

— Ти не искаш такава.

— Аз? Не. Да гледаш водата — хубаво. Да плуваш в басейн, на плаж — също. Но да отидеш някъде, където можеш да се озовеш сред същества, които живеят под водата и искат да те изядат? Защо да ходиш там?

— Бил съм там и освен съществата, които живеят под водата и искат да те изядат, и самият океан понякога е безмилостен. — Той се загледа във водата и отвъд нея. — Живял съм на остров, по един или друг начин, през целия си живот — напомни й. — Трябва да ми харесва.

— Но не и лодките.

— Нямам нищо против тях. — Плъзна още едно парче пица в чинията й. — Имал съм приятни пътувания, било то по работа или за удоволствие. Преди време думата „плячка“ беше по-уместна за бизнеса ми, прекарал съм доста време на яhti.

— Контрабанда.

Рурк се усмихна — чаровно, дяволито.

— Въпрос на гледна точка. Би могло да се нарече и „свободно предприемачество“. Но в открито море свободният предприемач трябва да се пази не само от ченгета и измамници.

— От какво друго?

— Е, добре. — Той отново погледна към лодките, след това към нея. — Веднъж в Северния Атлантук, някъде между Ирландия и Гренландия, попаднахме в буря. Връхлетя ни изведнъж. Така бих описал ада. Пълен мрак, после ослепителни светкавици и вълни, повисоки от къща, широки колкото света, и след тях ужасяваща тишина. Звуците на вятъра и вълните, писъците на хората и студът, който вледенява лицето и пръстите ти и смразява костите в тялото ти. — Отпи глътка бира, поклати глава. — Такова нещо не се забравя.

Рурк рядко споделяше подобни спомени и тя рядко разпитваше за миналото.

— Какво стана?

— Борихме се цяла нощ и цял ден да се задържим на повърхността. Подмяташе ни като черупка. Водата заливаше палубата. Мисля, че човек никога не се чувства толкова сам, колкото при буря в морето. Не всички оцеляхме и нямаше спасение за онези, които паднаха във водата. Веднага изчезваха.

Ив видя как мислено се връща назад и отново изживява ужаса. Не каза нищо, когато той замълча за миг.

— Помня как бях тласнат към перилата и морето очакваше да ме погълне. Блъснах се в нещо, така и не разбрах какво, и то ме спря, преди да полетя към бездната. Когато успях да се изправя, хванах нечия ръка и проклетите вълни ни издигнаха. Задържах го, докато минаваше покрай мен. Видях лицето му при една светкавица. Малкия Джим, така му викаха, защото беше дребничък и слаб. Но кораво момче. Бях спечелил петдесетачка от него на покер в нощта преди бурята. Имах кент флош купи срещу неговия фул. „Държа го — мислех си, — държа го“, но водата отново ни заля, ръката му се изплъзна от моята и го видях да пада зад борда.

Замълча, повдигна бирата си и отпи, като тост.

— Това беше краят на Малкия Джим от Ливърпул.

— На колко години беше ти тогава?

— Ммм? А, на осемнайсет. Може би малко по-малък. В онази нощ загубихме петима. Не можеха да се нарекат добри хора предполагам, но смъртта им беше ужасяваща. Все пак откарахме товара, където трябваше. Ето... — Рурк сви раменен отхапа от пицата си. — ... затова нямам желание да плавам с яхта. Но карам доста добре, ако изведнъж ти се прииска да се повозиш.

— Мисля, че за никого от двамата ни няма такава опасност. Струваше ли си? — полюбопитства тя. — Всички рискове, които си поемал?

— Стигнах дотук, където съм сега и ти си с мен. Така че — да, струваше си само заради това. — Той сложи ръката си върху нейната и пръстите им се преплетоха. — Заради това.

Ив се замисли по пътя към дома. Рядко разпитваше за живота му преди запознанството им. Знаеше за нещастното му детство, за бедността, глада, зверските побои от ръцете на собствения му баща.

Никой от двамата нямаше спомени за щастливи Коледи от годините, които хората наричат „личностно оформящи“.

Тя знаеше, че е бил уличен хулиган в Дъблин, крадец джебчия и измамник и е използвал уменията, придобити на улицата, за да изгради основите на нещо, което се бе превърнало в бизнес империя.

Знаеше, че макар и вече да бе излязъл на светло, когато се бяха запознали, той все още имаше пръст в някои сенчести начинания по-скоро за забавление, отколкото по необходимост. Беше се оттеглил и затворил тази страница заради нея. Заради връзката им.

Знаеше това-онова за времето по-рано, но имаше важни събития, като бурята в морето, за които не бе чувала.

Когато нещо я караше да се пита, а едно ченге винаги се питаше, обикновено не си го слагаше на сърце. Каквото и да бе вършил, където и да бе ходил, това го бе довело при нея.

Но имаше моменти, в които се питаше защо и как.

— Какво мислиш, че задържа хората заедно? Освен физическото привличане. Искам да кажа, сексът създава връзки между всякакви хора, но са нетрайни.

— Освен химията? Предполагам, че уважението играе известна роля.

Ив завъртя очи към него.

— Тези наивни ирландски разбирания.

— Наивни?

— Досещаш се. — Тя тръсна ръце във въздуха. — Разбирам как отначало Матю се е хванал с Кей Ти. Един и същ бизнес, на едно и също място, и двамата са привлекателни. Дори разбирам, до известна степен, защо, когато я е зарязал, тя се е вманиачила. Може би от гордост, упоритост или просто инат. Но това е... било е нещо повече. Манията не е само гордост и инат. Преследвала го е, шпионирала го е, наела е частен детектив срещу внушителна сума, за да извърши незаконни действия, и се е надявала да изнудва Матю с резултата. Стигнала е толкова далеч в манията си, че е планирала почивката им заедно. За нея не е имало значение, че той не я желае и че ако склони и се върне при нея, ще е под натиск. Това е нещо като изнасилване. Е, току-що сама си отговорих на въпроса.

— Власт, контрол и безразсъдна агресивност. Всичко, което ми казваш за нея, говори за стремеж да упражнява власт над другите, сама да определя имиджа си, да управлява кариерата си.

— Ти знаеш повече за властта, за получаването и запазването ѝ от всеки, когото познавам. Когато искаш нещо, намиращ начин да го получиш. Искаше мен.

Той протегна ръка, пръстите му затанцуваха по нейната.

— И те имам, нали?

— Защото и аз те исках. Спомни си само за кафето. Щеше да бъде глупаво да откажа.

— А ти не си глупава.

— Но ако бях, и бях казала „не“...

— Отначало каза.

— Да, и ти си тръгна. Беше проява на гордост, но и стратегия. Отрязва ме и понеже бях безумно влюбена, аз дойдох при теб.

— Вразуми се.

— Имах нужда от кафе. Но ако не бях дошла, ако си бях намерила от другаде, какво щеше да направиш?

— Всичко, което мога, за да те убедя, че нищо друго не може да те направи щастлива, освен моето кафе.

„Дори щях да падна на колене“, помисли си той. Но защо да го споменава?

— Не всичко — поправи го тя. — Човек с твоето положение може да стори всичко, ето какво имам предвид. Можеше да ми окажеш натиск, да ме заплашваш, да ме изнудваш. Можеше да проявиш насилие. Но не си способен.

— Обичам те. — Очите му срещнаха нейните за миг и обяснението беше там с цялата си простота. Толкова очевидно. — Целта не беше да те нараня. Дори не би ми хрумнало.

— Именно. За Кей Ти нараняването е било само средство, защото целта ѝ е била да властва. Всъщност страданието, което е причинявала, е било бонус. Никога не би се спряла.

— Какво ти разкрива това?

— Убийството е било средство да бъде спряна. Нищо лично, в интимен смисъл, просто затваряне и заключване на врата, зад която се крие нещо опасно или изключително неприятно. Липсата на истинско насилие го потвърждава. Тя пада или е блъсната. Убиецът не излива гнева си, не удря, не причинява болка. Просто я довлича до водата. Поразчиства. Готово. Проблемът е решен.

— Така изключваш Матю.

— Записът доказва невинността му, както и тази на Марло, въпреки че е възможно да са го изиграли. Те са актьори. Но трябва да добавим и липсата на физическо възмездие. Намерението ѝ е било да го въвлече насила в сексуална връзка, която той не желае. Това е нещо

лично, интимно, а убийството не е. Така че Матю отива надолу в списъка. А Марло...

— И тя ли?

— Не толкова надолу. От нея бих очаквала физическо посегателство. Юмручен удар, шамар, одраскване, каквото и да е. Но ги виждам да застават срещу нея, какъвто и двамата твърдят, че е бил планът. Виждам как Марло първа тръгва към нея, блъсва я, а после или изпада в паника, или просто бясна, довършва работата в басейна. Матю я прикрива. Той я обича. Не ми звучи особено добре, но има известна логика.

Ив поразмишлява върху това, докато завиваха по дългата криволичеща алея към дома си. Залязващото слънце обсипваше каменното здание със златист блясък, а множеството прозорци отразяваха искрящите червени лъчи. Листата, все още лятно зелени, поемаха тази светлина и добиваха оттенъците на настъпващата есен.

Когато слязоха от колата, въздухът имаше същия оттенък. Поскоро свеж, отколкото хладен, помисли си Ив.

— Лятото свърши — каза тя.

— Е, беше дълго и горещо. Тази вечер е достатъчно хладна, за да запалим камината в спалнята.

Идеята беше толкова примамлива, че Ив продължи да се усмихва дори когато влезе и видя тъмната сянка на Съмърсет във фойето.

— Хелюин все още е далече, но виждам, че вече си облякъл костюма си. Добре е човек да се подготвя отрано.

Съмърсет повдигна вежди.

— Имам цял сандък с твои дрехи, които донесе със себе си в тази къща, и все още не съм ги използвал за парцали. В случай че решиш да се маскираш като клошар.

— Предсказуем дом — отбеляза Рурк, когато я хвана под ръка, за да се качат по стълбите. — Успокоение за един мъж.

— Той наистина ли мислеше онова, което каза? — попита тя, докато котаракът пристъпваше след тях. — Или само ме дразни?

— Нямам представа.

Ив хвърли мрачен поглед назад.

— Дрехите ми не бяха толкова лоши.

— Без коментар — каза Рурк, когато този поглед го стрелна. — Както и да е.

— Впрочем той винаги е облечен в траурно черно. Какво разбира? Хей — възпротиви се тя, когато Рурк я поведе към спалнята, — имам работа.

— Да, и съм готов да ти помогна с нея. Но първо искам да ти покажа нещо.

— В спалнята? — Ив присви очи и го изгледа подозрително. — Вече съм го виждала. Харесва ми и може би по-късно ще намеря време отново да си поиграя с него.

Рурк я побутна през вратата право към кутия, вързана със златна панделка, върху леглото.

— О, господи. Донесъл си ми нещо от Кливланд. — Ив инстинктивно пхна ръце в джобовете си. — Трябваше да го скриеш до Коледа.

— Едва октомври е, а това ще ти бъде полезно преди Коледа. Не е от Кливланд.

— Вече имам всичко, а не преставаш да харчиш за мен.

— Нямах такова нещо и сама ще се увериш, когато отвориш проклетата кутия.

Той закачливо я перна с палец по главата.

— Добре, добре. Твърде голямо е за бижу. Сигурно е дреха, щом всички, които съм носила преди, са парцали. Нещо хубаво. — Ив дръпна панделката. — Може би ще го съсия по време на работа и Съмърсет ще ме гледа навъсено. Което е само една от причините да предпочитам да не ми купуваш... — О... — Звукът, който издаде, имаше нотка, каквато може би се долавя в гласа на някоя жена, която с наслада опитва превъзходен шоколадов крем. — Хубаво.

Имаше слабост към кожата и наситените цветове, както той отлично знаеше. Когато извади сакото от кутията, Рурк се увери, че тъмният опушен бронз ѝ подхожда толкова, колкото се бе надявал. Беше с дължина до средата на бедрото ѝ и падаше съвсем право. Дълбоките джобове с наклонени отвори, подплатени със здрава материя, щяха да побират всичко, което трябваше да носи. Копчетата отпред и на декоративния колан отзад бяха с формата на значката ѝ.

— Страхотно е. — Тя потърка лице в сакото и вдъхна от аромата. — Наистина. Обожавам шлифера, който ми подари миналата година. — Докато говореше, продължи да търка буза в кожата. — Всъщност нямам нужда...

— Приеми това като преход. Шлиферът е дълъг и за по-студено време. Можеш да носиш сакото сега. Пробвай го.

Ив видя етикета.

— Моделът е на Леонардо, значи, ще ми стои... ха-ха, сякаш е създадено за мен. Виж тези копчета!

— Знаехме, че ще ти харесат.

„Да — помисли си той, — стои й съвършено — цветът, кройката, леките подплънки.“ Когато се завъртя към него, подгъвът се плъзна по бедрата й.

— И е страшно удобно. Не усещам опъване в раменете заради кобура с оръжието. — Ив пхна ръка под сакото, с лекота извади и прибра оръжието си. — Нищо не пречи.

— Има калъф за нож, защит в подплатата от дясната страна, защото предпочиташ кръстосано изваждане и използваш дясната си ръка за основното оръжие.

— Без майтап. — Тя разтвори предниците, провери. Имитира движението, като кръстоса ръце и едновременно извади електрошоковия си пистолет и въображаем нож. — Удобно. Адски удобно. От какво е подплатата? Струва ми се доста плътна. Не е тежка, но не прилича на обикновен хастар.

— Нещо, което разработвахме в отдел „Проучвания и развитие“ от известно време. — Рурк се приближи и прокара ръка по подплатата. — Бронирана е.

— Стига. — Ив сбърчи чело, когато се вгледа по-внимателно. — Прекалено тънка и лека е. Освен това се движи.

— Повярвай ми, материята е подложена на всички необходими тестове. Леонардо успя да я използва за подплатата на сакото. Ще блокира напълно електрошок, въпреки че ще усетиш удара. Ще те предпази и от бластер, въпреки че кожата ще пострада. Ще блокира и острие, но отново жалко за кожата.

— Сериозно? — Ив извади оръжието си и му го подаде. — Пробвай.

Той не можа да сдържи смеха си, въпреки че си помисли: „Типично. Просто типично“.

— Не.

— Нямах голямо доверие на отдела си за проучвания и развитие.

— Няма да стрелям с електрошоков пистолет по съпругата си в спалнята ни.

— Може да слезем долу при мишените за стрелба.

— Ив. — Рурк поклати глава, като направляваше ръката ѝ, докато прибра оръжието обратно. — Довери ми се. Изпробвана е. Притежаваш прототипа в много елегантна и модерна форма. Скоро ще започнем производство и преговори с нюйоркската полиция. Може би служителите ѝ ще бъдат първите екипирани — не толкова модерно, разбира се.

— Не прилича на нищо друго. И наистина се движи. — Тя приклекна, завъртя се, опита страничен ритник. — Не намалява обсега на движенията или... — Изведнъж ѝ просветна. — Каза, че сте разработвали това от известно време.

— Нужно е време за всеки нов продукт, особено когато трябва да отговаря на определени изисквания.

— Откога?

Той леко се усмихна.

— О, бих казал, от около две години и половина. Откакто се влюбих в ченге.

— Заради мен.

— Както и заради мен. Искам да те предпазя. — Когато Ив протегна ръка, за да докосне бузата му, той обхвана китката ѝ и обърна дланта ѝ към устните си. — Бяхме близо, но леко пришпорих нещата през последните две седмици.

— След Далас.

— Той те рани. Знам, че не беше с бронежилетка, когато Маккуин те нападна в хотелската ни стая, но все пак. Той те рани, а аз не бях там.

— Беше, когато имах нужда от теб. Победих го — отново, но едва не загубих себе си.

— Нямаше да се случи.

— Знам само, че беше там, когато имах нужда от теб. Не знам дали щях да понеса всичко онова без теб. Не искам никога повече да се връщам там. — Ив затвори очи за миг. — Но ако се наложи, знам, че ти ще дойдеш с мен.

— Никога няма да се върнеш сама, Ив.

— Много си внимателен с мен, откакто се завърнахме. Нищо твърде натрапчиво, но си внимателен. Не е нужно.

— Бих могъл да кажа същото и за теб.

— Мисля, че и двамата преминахме през ада и затова внимаваме да не засегнем болно място. Един от нас ще забрави или ще се ядоса и ще сгреши. Но всичко е наред. Ние сме добре.

— Оттогава не си сънувала кошмари. Мислех, че ще сънуваш, тревожех се, че... Ив — укорително каза той, когато я видя да се отдръпва назад.

— Не кошмари. Нищо подобно. Просто... — Ив сви рамене, свали сакото и внимателно го сложи на леглото. — Сънища. Просто сънища. Понякога е само тя, Стела, понякога с Маккуин или баща ми. Понякога са всичките. Но успявам да се измъкна, преди да станат твърде ужасяващи.

— Защо не си ми казала?

— Може би защото и двамата сме внимателни един с друг. Не зная, Рурк. Това са просто сънища. Знам, че са сънища, още докато ги сънувам. Не могат да се сравняват с онова, което преживях в Далас. И мога да ги спра, преди да станат твърде ужасяващи, мога. Трябва да ги спра.

— Не е нужно да бъдеш сама в това.

— Не съм. — Отново докосна лицето му. — Ти си до мен. Когато се нуждая от теб, винаги си до мен.

— Поговори ли с Майра?

— Не, всъщност не. Ще поговоря — обеща тя. — Знам, че трябва. Не съм готова, просто не съм готова. Чувствам се... добре. Силна, нормална. Знам, че трябва да поговоря с нея, да преживея всичко отново, но и знам, че по време на сеанса няма да се чувствам добре, силна и нормална. Не съм готова за това.

— Добре.

Тя пак се усмихна.

— Все още си внимателен.

— Може би, но вярвам, че ще разбереш, когато си готова. И аз ще разбера. Сега не си. — Той докосна челото ѝ с устни. — Но ще бъдеш.

Ив се притисна към него и отпусна глава на рамото му.

— Благодаря за вълшебното сако.

— Пак заповядай.

Тя се раздвижи и обвини ръце около врата му за целувка. След това въздъхна.

— По-добре да го направим сега.

— Кое?

Отдръпна се крачка назад.

— Както обикновено, си с твърде много дрехи. Ще решим този проблем.

Мина покрай него и взе самото и кутията от леглото.

— Това съблазняване ли е? — попита той. — Тръпна в очакване.

— Ето какво е положението. — Ив сложи кутията и самото на дивана, откачи кобура за оръжието си. — Едно от нещата, които трябва да свърша, е да гледам как Матю и Марло правят секс. Този път целия запис, защото няма да го гледам с Фийни и двамата да умираме от срам. После просто ще се чувствам странно, ако правя секс с теб. Така че да го направим сега, преди да стане странно.

— Може да не съм в настроение.

Тя изсумтя.

— Да, сигурно. — Седна, свали ботушите си и се загледа в него.

— Първо бих те почерпила вечеря, но вече хапнахме.

— Не ядохме десерт.

Усмихна му се дяволито.

— Това имам предвид.

Той се засмя, седна на ръба на леглото и свали обувките си.

— Е, щом сериозно си го решила.

— О. — Тя се изправи, свали блузата, панталона си. — Мога да приема отказ.

— Кой ти отказва?

Тръгна към него, стройна и пъргава, и седна в скута му с лице към него. Сграбчи го за косите, впи устни в неговите и направи целувката дълбока, дълбока, с привкус на нещо мрачно и опасно. Провря ръка между телата им, плъзна я надолу и енергично го погали.

— О, явно си в настроение. — Леко се отдръпна, плъзна се на леглото, преобърна се и повдигна вежди срещу него. — А тези дрехи...

— Какви дрехи? — попита той и се търкулна до нея.

Смехът им отекна, докато се търкаляха заедно. Котаракът, който навярно се бе надявал да подремне, скочи от леглото и сърдито се

оттегли.

Трябваше да си поиграе с него, помисли си Рурк, за да се отърси от чувствата, събудени от краткото връщане към лошите сънища и мъчителните спомени. Пръстите му затанцуваха по ребрата ѝ, накараха я да се раздвижи и да издаде въздишка, близка до смях.

— Подло!

Тя го сграбчи за задните части и силно ги притисна.

— Кое, това ли?

Отново я погъделичка по ребрата, докато се предаде със сподавен смях.

— Продължавай така и няма да ти излезе късметът.

— О, мисля, че ще излезе, защото ще бъдеш твърде слаба, за да се бориш с мен.

Ощипа я отстрани и когато прозвуча писък — звук, толкова необичаен за нея, избухна в смях.

— Хванах те. — Той засмука кожата на рамото ѝ. — Малко гъдел и се превръщаш в момиченце.

— Търсиш си белята.

— О, да, и щом си гола и издаваш момичешки писъци под мен, мисля, че ще я намеря.

— Ще видим кой ще издава писъци, приятел.

Тя ухапа меката част на ухото му съвсем леко.

— Това беше стон — заяви той, — и то мъжествен.

Позволи ѝ да се надигне и използва инерцията, за да се претърколи с нея още веднъж-два пъти, докато се озоваха в същата поза, но в другия край на леглото.

— Противникът ви превъзхожда, лейтенант, по тегло и мускули. — Сграбчи ръцете ѝ и ги задържа над главата ѝ. — Най-добре се предайте.

Наведе се, сля устни с нейните и звукът, който тя издаде този път, бе на чиста наслада. Тялото ѝ се отпусна под него, стъпалото ѝ се плъзна по крака му.

След миг той лежеше по гръб, а тя бе над него, с коляно до слабините и лакът пред гърлото му. Очите ѝ светнаха срещу неговите.

— Теглото и мускулите отстъпват на пъргавината.

— Ловка си, няма спор.

— Прав си, така че най-добре ти се предай.

Доближи устни до неговите, изведнъж се спря и се отдръпна назад, отново се сниши за кратко възбуждащо всмукване, и още едно, преди да се слеят в целувка.

— Кой е момиче?

— Ти си моето.

Ръцете му се плъзнаха нагоре по гърба ѝ и напред към гърдите ѝ.

— Наивник — каза тя, но с лека въздишка, докато отново му предлагаше устните си. Никога не бе принадлежала на никого и не бе искала да бъде ничие момиче. Смяташе това за признак на слабост, на покорство и уязвимост. Но с него беше сладко и безразсъдно, и съвършено.

По-скоро с нежност, отколкото със страст — страстта щеше да последва, — обсипа лицето му с целувки. Обожаваше това лице, очертанията му, скулите, линията на челюстта.

Усети тази нежност, простотата ѝ, когато ръцете му я обгърнаха.

За миг останаха мълчаливи, тяло до тяло, докато устните ѝ докосваха бузата му.

Тя потърка лице в шията му отстрани и това беше върховно изживяване за него.

Неговото момиче, помисли си той, докато ръце и устни разпалваха първите въглени на страст. Неговото силно, сложно и непримиримо момиче. Обожаваше всяко кътче на съзнанието ѝ, на сърцето ѝ, дори когато го влудяваше. Нямаше нищо, което да желае и цени толкова истински, нищо, за което да е копнял или мечтал през онези мрачни, отчаяни години на младостта си, толкова скъпоценно и силно, колкото онова, което тя му даваше.

Винаги бе вярвал в любовта, въпреки липсата ѝ в онези ранни години или може би именно заради това. Но тя бе успяла да му покаже какво означава любов, какво дава и отнема и какви рискове изисква.

Дишането ѝ се учестяваше, докато огънят се разгаряше все по-силно. Плъзна се над него, гъвкава като коприна, и под него, когато я преобърна. Когато я изпълни.

Отново хвана ръцете ѝ, очите им пак се срещнаха, след това устните. Слети, те се оставиха огънят да ги погълне.

По-късно в офиса си, пред подреденото табло и включения компютър, Ив се вгледа в лицата, фактите, доказателствата, времеви отрязък.

И се почувства като пред гола тухлена стена.

— Не ги разбирам. Може би затова нямам ясна представа как да подхожда към този случай. Актьорска игра, продуциране, режисиране и всичко останало. Това е бизнес, индустрия, но изградена върху фалшивост.

— Отъждествяваш въображаемата реалност с фалшивост — отвърна Рурк. — Двете не са едно и също. Въображението е важно за здравословното човешко съществуване, за напредъка, изкуството, дори за полицейската работа.

Ив понечи да възрази за полицейската работа, но размисли. Нужно бе известно въображение, за да си представи жертвата, убиеца, събитията, докато разбере реалността.

Все пак.

— Тези хора, актьорите. Те се превъплъщават в различни образи. Човек трябва да иска да се превъплъти в някого. „Актьорска игра“, нали това е терминът? Игра. Но за тях тя е средство за изкарване на прехраната. Затова има агенти, мениджъри, режисьори, продуценти.

Тя закрачи покрай таблото.

— Режисьорът. Той трябва да вижда цялостната картина, нали? Целия филм, дори когато го разделя на части, на сцени. Той ръководи снимките, но зависи от това дали актьорите ще следват указанията му и ще успеят да...

— Да се превъплътят — довърши Рурк. — Както казваш.

— Да. Продуцентът осигурява финансовите инвестиции и има властта да казва: „Да, ще получите това“ или „Не, няма да го получите“. Също трябва да вижда цялостната картина, но с прикрепените долари и центове. Значи, за него е важно не само онова, което актьорите и режисьорите показват на екрана. Важен е и имиджът, който си създават в медийното пространство. За да може аудиторията да си представи истинския живот, блясъка, секса и скандалите на актьорите, които изкарват прехраната си, като се превъплъщават в други хора. — Отново закрачи. — Конкретно, имаме Стейнбъргър като продуцент и предполагам, цяла редица костюмари, които държат за зрителската аудитория Марло и Джулиън да бъдат

двойка. Защото явно смятат по-голямата част от зрителите за тъпаци, които ще повярват в тази илюзия, и не бих възразила. Още повече, които искат тази илюзия и ще се бръкнат за още билети и още домашни дискове. Защото, ако се върнем на бизнеса, всеки иска възвръщаемост на инвестициите си.

— Какво ти разкрива това?

— Първо, Джулиън, Марло и всички, свързани с филма, поддържат заблудата. Повечето им интервюта са шеговити, закачливи, без категорично потвърждение или отричане. Ако някои попита единия от тях, или и двамата, дали имат романтична връзка, отговорите им са остроумни вариации на тема: „Ние сме просто добри приятели“, с подхвърляния за химия и привличане. Същото се отнася за Матю и Кей Ти Харис.

Ив се спря пред таблото.

— Те остават на заден план, защото се инвестира по-малко в тяхната илюзия. Кей Ти преиграва: отново химията, колко много ѝ харесват сцените с Матю. Той говори повече за цялостния проект и за целия актьорски състав. Внимава да не оставя впечатлението за интимна връзка с Харис. Не иска да участва в тази лъжа нито пред себе си, нито пред аудиторията. Точно така се държи на снимачната площадка. Внимава — отново каза тя.

— И това ти говори?

— Че не е държал на нея истински. Хората убиват и някого, който не е важен за тях, но тук случаят не е такъв. С Марло са били разстроени, бесни, но не са искали да я убиват. Ако се бяха скарали и се бе стигнало до физическа разправа, това щеше да бъде всичко. Била е жива, когато е паднала във водата. За никого от двамата не е била толкова важна, че да я убие, защото въпреки навлизането в личното им пространство и срама, който са щели да изживеят, двамата са щели да го понесат и да пожънат обществена подкрепа. Всички обичат влюбените.

— Те са щастливи — добави Рурк. — Щастieto е страхотно отмъщение. Ако беше осъществила замисъла си, тя щеше да има от какво да се срамува, не те. Съгласен съм, не се връзва.

— Следва Андреа. Кей Ти е заплашвала кръщелника ѝ, трудно извоювания му спокоен живот, репутацията му. Майки убиват, за да спасят децата си. На разпита не долових нищо съмнително. Не видях

нищо подозрително в нея, но тя е опитна и талантлива актриса. Така че не можем да я зачеркнем от списъка. После Джулиън. Ако връзката между Марло и Матю излезе наяве сега, преди края на проекта, преди да е имал възможност да изиграе онази химия и привличане, някои биха решили, че Марло предпочита скромния неизвестен актьор, аутсайдера, може да се каже, пред голямата звезда. Тогава той би изглеждал като глупак или нещо по-лошо. Това би сринало имиджа му на неустоим прелъстител. Харис го накара да се срамува по време на вечерята, беше и пиан. Спечкване, суматоха, гняв, его, гордост и алкохол. Достатъчно фактори.

— Мисля, че ти харесва да мислиш за мен, или поне за двойника ми, като за главен заподозрян.

— Има известна забавна ирония. Но освен това не е особено умен, а пианският сън на дивана по-късно може да се обясни като заравяне на главата в пясъка. „Нека всичко да изчезне.“ — Ив зажима, докато мислено проследяваше сцената. — Във въображението си, което е част от полицейската работа, виждам как я убива, най-вероятно случайно, а после прикрива следите си и търси бягство от реалността. — Тя се облегна на бюрото си. — Стейнбъргър, с когото отново трябва да поговоря. Тя застрашава приходите му, звездния блясък на проекта. Оказва се голяма пречка. А и както е изнудвала няколко от другите играчи тук, може да е изнудвала и него. Същият сценарий. Спечкване, падане, прикриване. Застрашава и Престън по същия начин. Този проект е важен пробив за него. Съвместна работа с Раундтрий, големи звезди, голям бюджет, а тя иска да го провали, защото не може да изпълни всичките ѝ прищевки. Той няма тази власт, но не я е грижа.

— Дотук елиминира само Марло и Матю — изтъкна Рурк.

— И Раундтрий. Просто не може да е излязъл от залата, да се е качил на покрива, да я е убил и да се е върнал в онзи времеви отрязък. Непрекъснато стоеше в центъра на вниманието. Но не и Кони, която — според собствените ѝ признания е излязла от залата. Сърдеше се на Харис и оставам с впечатлението, че Раундтрий разговаря с нея за работата си, за успехите и проблемите, така че сигурно вече ѝ е лазела по нервите. Отново не ми се връзва, но тя е професионалистка. А пък и Кей Ти може да е изнудвала и нея или Раундтрий. Накрая, Валъри. Мълчи си, върши си работата, изпълнява нареждания. Тя е човекът,

който задейства рекламната машина, а Кей Ти заплашва да сложи камък в колелото.

— Казва се „прът в колелото“, но все едно.

— Може да се е спречкала с Кей Ти, да я е предупредила да сътрудничи — и сценарият отново се връзва.

— Добре, лейтенант, изложихте теориите си. Коя ви харесва най-много?

— Просто предположения или въображение, предполагам. В низходящ ред: Джулиън, Стейнбъргър, Валъри, Андреа, Кони, Престън. Което означава, че трябва отново да разпитам всеки от тях, да се върна към началото и да се опитам да ги извадя от равновесие. Но ще стане, след като разговарям с частния детектив. Възможно е да ми каже нещо, което да промени този ред. — Ив се оттласна от бюрото, заобиколи го и седна. — Но е един от тях, онзи, който е нервен, притеснен и напрегнат. Така става, когато убиваш за първи път.

13.

Ив се изтръгна от съня в сумрака на ранното утро. Вдиша и издиша, отново и отново, за да се увери, че е будна, а не е преминала внезапно от един отрязък на съня в друг.

Гърлото ѝ беше пресъхнало, но остана още миг неподвижна, със затворени очи. Чакаше пулсът ѝ да се забави.

Ръката на Рурк я обгърна и я притегли. Вдъхна ѝ увереност.

— Тук съм.

— Няма нищо. Трябва да ставам. Да тръгвам за работа.

— Шшшт.

Тя отново затвори очи. Мразеше тази уязвимост при събуждане, това чувство, че е крехка и нестабилна, сякаш ако направи твърде рязко движение, ще се счупи. Знаеше, че то ще отmine, че скоро ще възвърне равновесието си, но го мразеше. Мразеше и това, че заради нея той се бе от казал от навика си да става, да се облича и да постига бог знае какво в света на бизнеса, преди да се е размърдала.

— Кажи ми.

— Няма нищо — повтори Ив, но устните му докоснаха косите ѝ и я накараха да се предаде. — Стела, в спалнята на жилището ѝ в Далас. Онова, което претърсихме. Но изглеждаше като спалнята от детството ми. Не знам къде бяхме. Няма значение. Тя седи пред тоалетката, с всичките си гланцови за устни, кремове и грим. Долавям мириса ѝ, онзи парфюм, леко сладникав. Усещам спазъм в стомаха. С гръб към мен е, но ме гледа в огледалото с цялата онази ненавист и презрение. Долавям и неговия мирис. Остър и дразнещ... Искam малко вода.

— Ще ти донеса.

Не възрази, нямаше смисъл. Във всеки случай се почувства малко по-добре, малко по-силна. „Просто сън“, напомни си тя. Знаеше, че е сън, още докато сънуваше.

Това трябваше да е от значение.

Взе водата, която Рурк ѝ донесе, и си заповяда да я изпие бавно.

— Благодаря.

Той не каза нищо, остави празната чаша и хвана ръката ѝ.

— Гърлото ѝ — продължи Ив, като сложи пръсти на своето. — От гърлото ѝ блика кръв, тече по предницата на розовата рокля. Носеше я, когато я арестувах и разбих буса. Много е ядосана. Казва, че аз съм виновна, аз съм съсипала роклята, аз съм съсипала всичко. След това виждам и него в огледалото. Маккуин. Или баща ми. Трудно ги различавам. Посягам към оръжието си, но не го намирам. Нямам оръжие. А тя се усмихва. В огледалото... тя се усмихва и е ужасно. Трябва да се измъкна, трябва да се събудя. И се събуждам.

— Винаги ли е едно и също?

— Не, не точно. Не се страхувам от нея. Искам да попитам защо ме мразеше толкова, но знам, че няма отговор. Както и да се развива сънят, не се страхувам до момента, в който посягам към оръжието си и него го няма. Тогава се страхувам. И си казвам, че трябва да се събудя.

— Никой от тях не може да те докосне, никога вече.

— Знам. И когато се събудя, съм тук. Всичко е наред, защото съм тук. Не искам да се тревожиш за мен. Ще се чувствам виновна.

— Ще се опитам да се тревожа само малко, за да се чувстваш само малко виновна.

— Мисля, че това ме устройва. — Тя се обърна и се озоваха един срещу друг, сърце до сърце. — Не променяй навиците си заради мен. Ще ме накараш да се притеснявам. А и ако не продължиш ранния си сутрешен поход за световно финансово господство, как ще ме снабдяваш с кафе? Ако се отпуснеш, ще трябва да си намеря друг ирландски милиардер с връзки в бизнеса с внос на кафе.

— Това никога няма да стане. Ще продължа похода си, ако обещаеш да ми казваш, когато идват тези сънища. — Нежно прокара ръка по косите ѝ. — Не ги крий повече от мен, Ив.

— Добре.

— Очевидно източникът на щастието ми се корени в твоята слабост към кафето, така че ще ти донеса кафе.

— Няма да откажа, но трябва да тръгвам. С Пийбоди ще се срещнем до жилището на Аснер. Искам да го хвана в апартамента му рано, преди да излезе.

— Аснер? — попита Рурк, когато стана и тръгна към автоматичната готварска печка.

— Частният детектив.

— А, да. Тогава лека закуска. — Котаракът се отърка в краката му и се заизвива около тях. — За някои от нас.

Ив стана. Знаеше, че той ще се опита да я поглези, като ѝ сервира кафето и вероятно леката закуска в леглото. Взе чашата си, отпи глътка.

— Ще взема душ — каза му. — Имаш малко време да наваксаш със световното господство.

— Ще се заловя с това веднага след като нахраня Галахад.

Направи го, докато тя бе в банята. След това, отпивайки от своето кафе, постоя до прозореца.

Твърде внимателни един с друг. Да, точно сега се държаха така. И изглежда, щяха да изпитват нужда от това още известно време.

Ив се почувства уверена в себе си и може би дори малко по-добре, благодарение на вълшебното сако. Докато караше към центъра, спусна стъклата и остави хладният вятър да брули лицето ѝ. Беше доволна, че рекламните дирижабли все още не са засновали в небето и изнервящият нюйоркски график може да фучи и без тътена отгоре.

Твърде рано за дирижаблите, твърде рано и за повечето туристи. Изглеждаше почти сякаш Ню Йорк принадлежи на нюйоркчани. Сергии на колела въртяха сутрешния си бизнес, натоварени със соево кафе и сандвичи с яйца. Максибуси се придвижваха с изпускане на газове и откарваха пътниците си за първа смяна или срещи на закуска, докато пешеходците бързаха или се тълпяха на кръстовищата като целеустремени мравки.

Тя имаше план, първа точка, от който беше да притисне А. А. Аснер в ъгъла. Обвиненията в проникване с взлом в чужда собственост, незаконно използване на електронни устройства, съучастничество в изнудване като за начало, а също и заплахата за загуба на лиценз и прехрана, щяха да го накарат да се разбъбри като малчуган, преял с бонбони.

Щеше да се спазари с него и да му ги спести, ако предаде оригиналния запис, както и всички копия, и изпее цялата информация, която има за Кей Ти Харис, действията, намеренията и срещите ѝ.

Ив бе готова да изяде новото си вълшебно сако, ако той не бе направил проучвания за Харис и не я бе следил известно време.

За да се подсигури, бе поискала съдебна заповед за претърсване на дома и офисите му, като приложи доказателствата за бизнес отношенията му с жертвата.

Очакваше да я получи.

Задоволи се с място на втория етаж на паркинг, който се намираше на пряка и половина от жилищната кооперация на Аснер. Свестен квартал, забеляза тя. По-добро място от онова, което бе избрал за офис. Деца тътреха крака или се събираха на групички по тротоарите, навярно на път за училище, някои от тях придружавани от родители или детегледачки. Глъчката им се носеше във въздуха, докато повечето крачеха, обути по последна детска мода, предположи Ив, с боти с дебели коркови подметки.

Онези, които не тътреха крака, стояха на групички.

Жена в работно облекло повдигна решетката на входа на малък пазар. Леко се усмихна на Ив.

„По-свежо време — помисли си Ив, — по-свежи хора.“

Наслади се на приятната разходка и си обеща, че ще намери време за здравата тренировка, която бе отложила за вечерта заради ранното посещение при Аснер.

Забеляза Пийбоди да се задава от противоположната посока с нещо като забързана маршова стъпка. Каубойските ботуши, които Рурк бе решил, че Пийбоди трябва да има от Далас на всяка цена, светеха в искрящо розово при всяка крачка.

Изведнъж тя забави ход и зяпна от удивление. Ив инстинктивно сложи ръка на оръжието си и се огледа, но Пийбоди вече танцуваше — единствената подходяща за случая дума — по тротоара.

— Ооо — възкликна тя и протегна ръка.

— Хей! Долу ръцете.

— Моля те, моля те, тооолкова е хубаво. Позволи ми само леко да го докосна.

— Пийбоди, не те ли е срам достатъчно, че си с розови каубойски ботуши, ами стоиш тук и точиш лиги при вида на самото ми?

— Обожавам и двете. Обожавам розовите си каубойски ботуши. Мисля, че ще станат запазената ми марка. — Позволи си да прокара

ръка по ръкава на сакото на Ив. Отново каза: — Ооо, ултра шик. Като масло е.

— Ако беше като масло, досега да се е разтекло по мен.

— Пасва ти като отливка. Толкова е меко, гладко и страшно елегантно. Докато вървеше, просто се плъзгаше по теб. Върхът е, също като дългия ти шлифер.

— След като обсъдихме избора си на дрехи и обувки за деня, да вървим да сръчкаме Аснер. Щом и двете сме тук.

Пийбоди отново посегна и Ив предупредително повдигна пръст.

— Вече го пипна.

Когато се обърна към входа на кооперацията, Пийбоди изрече третото си „Ооо“ за сутринта.

— Този колан отзад. Подчертава задника ти.

— Какво? — Смаяна, Ив изпъна шия и се опита да погледне. — Господи.

— Не, не, в добрия смисъл, не вулгарно. — Пийбоди успя да поглади сакото още веднъж. — Неочакван подарък ли беше? Най-много обичам подаръците без повод. Миналият месец Макнаб ми подари много сладки обици, с верижки и сърца, просто така. Разбираш, че един мъж истински си пада по теб, ако ти подари бижу без повод.

— Добре.

Според критериите на Пийбоди това би трябвало да означава, че Рурк е хлътнал по нея до уши. Ив спря пред вратата и извади универсалната си кодова карта.

— С бронирана подплата е.

— Какво?

Тя разтвори предниците.

— Подплатата е от нова материя, разработена от отдела за проучвания и развитие на Рурк. Предпазва от бластер, електрошок, пистолет и хладно оръжие.

— Сериозно?

Този път Ив не възрази, когато Пийбоди докосна подплатата. Щом бе нещо, свързано с полицейската работа, беше позволено.

— Толкова е тънка и лека. И се движи. Предпазва от бластер?

— Така каза той, трябва да знае. Мисля да го изпробваме по-късно, като стреляш по мен.

— По дяволите. Знаеш ли какво, това сако е като колата.

— Гатанка ли ми задаваш?

— Не — каза Пийбоди, докато Ив плъзгаше картата си. — Изглежда като нещо обикновено... е, специално е, но е просто сако, нали? И колата изглежда съвсем обикновена. Но и двете отвътре са специални. Създадени специално за ченге. Издават колко добре те разбира. Това е още по-хубаво от неочакван подарък.

— Права си. Така е, разбира ме. — Когато влязоха, Ив се спря за миг. — Тревожи се за мен.

— Случилото се в Далас... сигурно е било тежко и за двама ви — предпазливо каза Пийбоди.

— И ти не настояваш с въпроси.

— Прочетох докладите ти, но предполагам, че има много лични неща, които не присъстват в тях. И аз те разбирам. Хубаво е, когато партньорите се разбират, нали?

— Да.

— Може би някой ден, когато се съберем да пийнем по нещо, ще ми разкажете за онова, което не е в докладите.

— Разбира се. — Можеше да го направи, осъзна Ив, защото Пийбоди я разбираше. Защото не любопитстваше. — Ще ти разкажа. Апартаментът на Аснер е на втория етаж.

Докато се качваха по стълбите, Ив чу обичайните сутрешни звуци за стара нешумоизолирана сграда, чиито обитатели спадат към работническата класа. Приглушен говор от сутрешните телевизионни блокове, музика, затваряне на врати скърцане на асансьора и стъпки на деца, които все още са малки, за да си влачат краката към училище.

На вратите нямаше скенери за длан, забеляза тя, а множество секретни брави, шпионки. Видя бутони на алармена система до вратата на Аснер, но бе сигурна, че са имитация.

Силно почука три пъти с юмрук. Почти веднага вратата отсреща се отвори. Мъжът, който излезе, беше по спортен екип, шушляково яке и кецове. Носеше сак за спортни принадлежности на рамо. Усмихна им се приветливо, докато слагаше бейзболна шапка върху проскубаните си кестеняви коси.

— Мисля, че Ей не си е у дома.

— Така ли? — отвърна Ив.

— Позвъних му преди няколко минути. Ходим в един и същи фитнес клуб и обикновено излизаме заедно сутрин. Не вдигна, така че... — Мъжът сви рамене.

— Видяхте ли се вчера?

Усмивката изчезна и изражението му стана подозрително.

— Да. Защо?

Ив извади значката си.

— Трябва да поговорим с господин Аснер. Кога се видяхте вчера?

— Горедолу по това време. Отидохме на фитнес. За какво е това?

— Трябва да поговорим с него във връзка с текущо раздаване.

— Тогава може би е най-добре да го потърсите в офиса му. — Даде им адреса, който вече имаша. — Малко рано е, но ако е работил върху нещо, заради което е трябвало да бъде навън цяла нощ, може би просто е спал там.

— Навън цяла нощ?

Мъжът пристъпи от крак на крак, очевидно смутен.

— Предполагам. Имахме планове, без ясна уговорка, да гледаме мач с още няколко момчета снощи. У дома. Той не се появи, а никога не е пропускал мач, особено когато сме се обзаложили. Затова реших, че го е задържало нещо, свързано с работата. Слушайте, просто отидете в офиса му. Не ми е приятно да говоря за свой приятел с ченгетата. Струва ми се нечестно.

— Разбрано. Благодаря ви за отделеното време. — Ив извади визитка. — Ако случайно го видите във фитнес клуба, предайте му да ми се обади.

— Разбира се. Ще го направя. — Съседът пхна визитката в сака си. Отново спокоен, той се усмихна. — Ако видите Ей първи, кажете му, че ми дължи двайсетачка.

— Обещавам.

Ив изчака, докато съседът изтича надолу по стълбите.

— Може да отскочим до офиса му. Не е далече и може да е спал там, особено ако цял ден е играл комар и са го одрутали.

Когато се качиха в колата, Ив изложи предположенията, изводите и теориите си от предишната вечер.

— Съгласна съм за Матю и Марло — каза Пийбоди. — Те са щастливи влюбени гълъбчета. Не че влюбените гълъбчета не убиват неудобния брачен партньор или „богатата леля Една, която просто отказва да се спомине“. Освен че Харис не е нито едното, нито другото, никой от двамата не е семеен, а финансовото им състояние е повече от стабилно. Имаше ли нещо на записа, за което трябва да знам?

— Правиха секс, поговориха си тихо, докато лежаха изтощени. След това тренираха йога заедно, поръчаха си китайска храна и я изядоха, докато... как се казва, преговаряха репликите си за предстоящи сцени. Той ѝ помогна с хореографията на бойна сцена. Разговорите, които не бяха свързани с работата, се въртяха главно около избор на дестинация за почивка. Колебаеха се между Фиджи и Корфу. Погледаха телевизия в леглото, отново правиха секс, по-кратко, и заспаха.

— Звучи нормално — отбеляза Пийбоди. — Спокойни, влюбени гълъбчета.

— В сутрешната им рутина нямаше нищо изненадващо. Фитнес тренировка, секс под душа разбрах, защото оставиха вратата на банята отворена и се чуваха страстни стонове. Плодове и кисело мляко за закуска, още разговори за работа и за почивката. Често се смеят. Облякоха се и излязоха.

— Никаква следа от Харис или частния детектив при вземането на камерите?

— Ако има малко мозък, е изрязал кадрите, в които се появява. А щом записът свършва с излизането им, следователно го има. Никаква следа от Харис. Почти не я споменават. Което вероятно я е накарало да побеснее. — Ив паркира и погледна към прозореца на Аснер, когато слезе. Навъсеното небе правеше утрото малко мрачно, но там не се виждаше никаква светлина. — Или все още не е дошъл, или все още спи.

Когато влязоха и тръгнаха нагоре по стълбите, тя се запита защо, ако има малко мозък, той избягва ченгетата. Трябваше да знае, че ще го пипнат, и колкото повече отлага, толкова по-малко приятелски ще се държат с него. Може би съчиняваше история, може би се съветваше с адвокатата си. Или бе взел тлъстия си чек и бе офейкал. Тази идея не ѝ

харесваше особено, а другата вероятност, която се въртеше в ума ѝ — още по-малко.

Приблужи се към вратата на офиса и понечи да почука на стъклото.

— Не е заключена.

Другата вероятност престана да се върти и се загнезди. Тя извади оръжието си, както и Пийбоди.

— Може да е забравил да заключи — тихо каза Пийбоди.

— Какъв е смисълът тогава да има толкова надеждни ключалки?

Ив кимна, преброи до три и заедно влязоха. Бърз поглед наоколо ѝ разкри безпорядъка на рецепцията. От компютъра на бюрото бе останал само мониторът. Чекмеджетата бяха извадени, изтръгнати.

Отново по неин сигнал, Пийбоди продължи към вътрешния офис. Отвори вратата, огледа отдясно, а Ив — отляво. Тук също цареше безпорядък, както и смърт. А. А. Аснер лежеше по очи на пода. Черепът му бе разбит отзад, очевидно със статуетката на птица, която се въргаляше наблизко, изцапана с кръв и мозък. Другарчето му за фитнес нямаше да си получи двайсетачката, помисли си Ив, и дотук с плановите ѝ да го принуди да говори за също толкова мъртвата му клиентка.

Тя прибра оръжието си.

— Отиди да вземеш принадлежностите за оглед, а аз ще съобщя в Централата.

— Ударен е отзад — каза Пийбоди. — Силно, многократно. Този път няма начин да е било злополука.

Тя забърза навън, а Ив позвъни на диспечерите, съобщи за намерения труп и поиска да изпратят униформени, които да завардят местопрестъплението и да започнат да разпитват из района, криминалисти и екип от моргата.

Извади диктофона си, включи го.

— Лейтенант Ив Далас и детектив Делия Пийбоди, влязохме в офиса на А. А. Аснер, частен детектив. Вратата не беше заключена. Детектив Пийбоди се върна в автомобила ни за принадлежности за оглед. Сигналът е подаден с молба за изпращане на помощни екипи. Жертвата, чиято самоличност все още не е потвърдена, е получила множество удари по тила. Изглежда оръжието е черна статуетка на птица с прибрани криле... Малтийският сокол — промърмори тя. —

Бил е удрян с този сувенир, копие... или както се нарича, на онзи от филма. И книгата — спомни си тя.

И двете бяха любими на Рурк.

— Героят е печен частен детектив от началото на двайсети век. Отново ирония, бих казала. — Излезе, огледа входната врата. — Няма видими следи от взлом. Пуснал е убиеца или е влязъл заедно с него. Познавал го е или не се е страхувал от него, когато смъртоносният удар е бил нанесен изотзад.

Ив се върна в офиса, като внимаваше да не докосне нещо.

— Вървял е към бюрото, с гръб към убиеца. Малка маса вляво от вратата на офиса. Лесен достъп. Нападателят грабва статуетката, стоварва я. Аснер пада.

Избегна локвата кръв на пода и застана по-близо до трупа.

— Още един удар, докато пада. Може би трети и четвърти за по-сигурно, когато вече е на земята. Разхвърляно е. Офисът е бил претърсен, както и рецепцията. Липсващи компютри, изсипани чекмеджета. Жертвата не носи часовник, вероятност за обир. Но нищожна. Нищожна. Съвпадение — друг път. Който е убил Аснер, е убил и Харис. Искал е записа, искал е информация и... мълчание. — Тя се обърна, когато Пийбоди влезе леко задъхана, с принадлежностите за оглед. — Каква е вероятността да е съвпадение, че наетия от Харис частен детектив е бил пребит до смърт по-малко от двайсет и четири часа след удавянето ѝ?

— Почти нулева — отвърна Пийбоди и подаде на Ив запечатващ спрей.

— Според мен направо нулева. Да потвърдим самоличността му за записа и да проверим часа на смъртта.

— Свали сакото.

— Какво?

— Чисто ново е, Далас, и е уникално. Защо да рискуваш да го изпоцапаш с кръв и мъртвешки мозък? Напръсках ботушите си с три слоя защитен спрей, за да не ги изцапам.

„Има право“, призна Ив, докато сваляше сакото. Затова, според нея, ченгетата не биваше да носят дрехи, които трябва да внимават да не изцапат.

След като остави сакото на безопасно място, приклепна до трупа.

— Потвърдено е, че жертвата е Абнър Андрю Аснер — каза Пийбоди, след като провери отпечатъците. — Възраст — четиридесет и шест години, лицензиран частен детектив, собственик и директор на фирмата, намираща се на този адрес.

Докато правеше измервания, Ив кимна.

— Час на смъртта — двадесет и три и двайсет. Значи късна уговорка или среща. — Претърси джобовите. — Няма портфейл в задния джоб, от моята страна няма и в предния, нито дребни монети, нищо. От своята?

— Нищо — потвърди Пийбоди. — И тук няма часовник. Няма джобен линк у себе си или бележник, никакво оръжие.

— Има едно яке там, на пода под закачалката. Провери го, след това и бюрото. Нападателят се е опитал да направи така, че да изглежда обир — продължи Ив, — както удавянето на Харис да изглежда злополука. Заблуда, но неубедителна, ако човек има някакво понятие от полицейска работа.

— Защото не сме идиоти — потвърди Пийбоди. — В якето няма нищо. Два неразопаковани ментови бонбона на пода, които може би са били в джобовите.

Тръгна към бюрото, а Ив приседна на земята.

— Убитият е получил сто хилядарки, но е задържал оригиналния запис. Просто не е устоял. Помислим си е: „Мога да спечеля още малко“. От кого ли? Сигурно се е досетил, че Харис ще изнудва Марло и Матю. Дали е щял да се опита да удвои печалбата си? Или да потърси друга заинтересована страна?

— Предлагам да проверим какво са правили всички заинтересовани страни снощи около единайсет и трийсет.

— Ще бъде ценна информация.

— Вероятно са в студиото. Престън ми се обади снощи и каза, че в събота ще снимат сцената, в която ще участвам. Ако имам време днес да намина, за да видя някакви дрехи.

— Все още ли не си се отказала?

— Е... — Пийбоди спря да преравя боклуците по бюрото и около него. — Мислиш, че трябва да се откажа?

— Няма причина. Ако не приключим случая дотогава, ченгетата и бездруго се срещат с убийци всеки ден.

— Не бях мислила от тази гледна точка. Макнаб ще дойде с мен. Може да привлечат и него за някоя сцена. Но и сама мога да се справя с непохватен холивудски убиец, нападащ в гръб. Развивам бойните си умения, нали ти казах? — Пийбоди сви десния си бицепс.

— Когато избираш облекло, спри се на нещо, в което можеш да сложиш оръжието си или резервното на глезена.

— Добра идея. Никакъв електронен бележник, никакъв джобен линк, никакъв запис.

— Продължавай тук. Аз поемам рецепцията.

Тъкмо бе започнала, когато униформените пристигнаха. Изпрати и двамата да разпитват в сградата, а също и в радиус от две преки. Убиецът бе изнесъл електрониката, което означаваше, че е имал превоз или съучастник с превоз. Със сигурност бе паркирал и изминал разстоянието до местопрестъплението и обратно пеша поне два пъти. Щяха да проверят до колко късно работят ресторантът на приземния етаж и студиото за татуировки. Ив не се съмняваше, че долнопробния бар е бил отворен и е въртял оборот в часа на убийството.

Отново вдигна поглед, когато чу тракане на токчета в коридора, глезено кикотене и по-плътен мъжки смях.

Отиде до вратата, застана отвън и видя Барби с червена пола, малко по-голяма от носна кърпичка, да мята коси и примигва съблазнително срещу висок и слаб млад мъж с ъгловато лице и измачкан костюм.

Боби, предположи Ив. Личеше, че са правили и друго, освен да пийнат по нещо.

Все още кикотейки се, Барби извърна глава и този път примигна изненадано.

— О! Дошли сте отново.

— Да.

— Ей ли ви отвори? Не го очаквах толкова рано. Идвам по-рано, защото се почувствах виновна, че вчера си тръгнах преди края на работното време.

— Разговаряхте ли с господин Аснер, след като с партньорката ми си тръгнахме?

— Не. Така и не се обади и само му оставих гласово съобщение, че затварям. — Тя прехапа устни. — Сърдит ли е? Мислех, че няма да има нищо против, щом...

— Не, не е сърдит. За жалост, трябва да ви уведомя, че господин Аснер е бил убит снощи.

— Какво? Какво?! — Второто „какво“ бе изречено с писклив глас. — Ей не може да е убит. Той е професионалист.

— Изглежда, снощи е влязъл заедно с някого или го е пуснал в офиса. Бил е ударен по тила със статуетката на сокол.

— Бърди! Не. Сигурна ли сте, сигурна ли сте? Защото Ей може да се грижи за себе си. Не е възможно да е мъртъв.

— Много съжалявам за загубата ви.

— Но... но... — Сълзите бликнаха като лава от вулкан и потекоха по лицето ѝ, когато се притисна към гърдите на приятеля си. — Боби.

— Робърт Уилъби. Адвокат. Кантората ми — добави той, посочвайки с жест към съседната врата. — Знам, че трябва да попитате, така че ще ви спестя време. С Барби излязохме от сградата около четири и половина следобед, отбихме се в „Синята катерица“ за по пиетие, поръчахме по няколко. Мисля, че останахме до около седем, след това вечеряхме в „Падуа“ — малък италиански ресторант на „Мої“. Решихме да се забавляваме цяла нощ и отидохме да послушаме музика и да пийнем в „Аделаидс“. Мисля, че стояхме до полунощ, после...

— Отидохме у дома — заподсмърча Барби. — Не е забранено. Имам предвид, не сме женени или нещо подобно, искам да кажа, за други хора. Боби, Ей е убит.

— Знам. Какво ще кажеш да влезем в кантората ми, скъпа и да поседнем?

— Може ли? — попита тя Ив. — Чувствам се ужасно.

— Добре.

Боби отключи вратата, настани я вътре и отново излезе.

— Тя не би наранила дори муха, буквално.

— Няма причина да мисля, че може да има нещо общо със смъртта на господин Аснер.

— Казахте, че или е пуснал някого в офиса си, или е влязъл с него. Значи, не е имало проникване с взлом.

— Няма следи от взлом, но не можем да изключим подобна вероятност на този етап.

— Не е имало взлом.

Ив го изглежда изпитателно.

— Може би не е зле да си поговорим с теб, Боби.

— Да, разбира се. Слушайте, нека повикам асистентката си. С Барби са приятелки. Барби ще се почувства по-добре, ако някой постои при нея. Само почакайте да дойде и ще разговарям с вас. Няма да ви забавя много. Съни живее само на две преки.

— Добре.

Той хвърли поглед към кантората си.

— Беше първата ни нощ... — Въздъхна тежко. А след нея такава ужасна сутрин.

14.

Тъй като Пийбоди бе по-добра с ридаещи свидетели и намираще начин да извлече информация между хлипанията, Ив възложи на нея да разговаря с Барби, докато тя разпита Боби.

Разположението в адвокатската кантора бе същото като офиса на Аснер, без никаква натруфеност в интериора. Ив остави Пийбоди със Съни и обляната в сълзи Барби на рецепцията и седна с Боби в офиса му.

— Какво знаеш, Боби?

— Може би нищо. Знам, че през последните няколко дни Ей го беше ударил на живот. Голяма пачка от клиент. Не знам подробности и не съм сигурен дали ако ги знаех, щях да ви кажа.

— Добре. Вече узнах повечето.

— Добре. — Той сви рамене. — Често играеше комар и явно му беше провървяло. Знам, че вчера се канеше да играе, защото се отби при мен и ме покани да отида с него, щял да гарантира за мен. Не се занимавам с подобни неща, с комар. Не мога да си го позволя. И на първо място, не бих играл с пари, които нямам. Казах му, че ще пропусна. И без това имах работа.

— Добре.

— Може да е затънал твърде дълбоко, да е загубил сума, която няма, или да се е наложило да вземе още пари от офиса си.

— Държеше ли пари тук?

— Не зная. Може би.

Плъзна поглед към вратата, когато Барби избухна в нова ария ридания.

— Партньорката ми е добра с опечалени — увери го Ив.

— А, добре. — Боби потърка очи, бавно вдиша и издиша. — Добре. — Отпусна ръце на бюрото. — Както и да е. Може да се е увлякъл в залаганията и онзи, на когото е бил длъжник и е трябвало да прибере печалбата си, да го е убил. Но...

— Ако го убие, никога нима да си получи дължимото — довърши Ив. — Все пак трябва да проверим тези неща. Знаеш ли къде е играл вчера?

— Събират се на различни места. Доколкото си спомням, каза, че тръгва към Китайския квартал. Работата е там, че... лейтенант, нали?

— Точно така.

— Работата е там, че Ей обичаше да играе, но не беше глупав. Няколко пъти съм ходил с него и никога не съм го виждал да превишава лимита си, никога не е използвал маркер и не си е падал по игри с високи залози, при които човек може да затыне. Просто обичаше да играе за забавление. Затова не вярвам да е станало така.

— Хрумва ли ти друга вероятност?

— Може би. Слушайте, искате ли кафе?

— Няма нужда, благодаря.

— Все пак ще донеса. — Той стана и отиде до малък плот с автоматична готварска печка, голяма колкото кутия за обувки. Тя издаде страховити стържещи звуци, след това дрънчащи. — Трябва да сменя този боклук.

Боби извади голяма чаша, димът, над която разнасяше по-ужасен мирис и от кафето на Морис в моргата.

— Не знам дали става за пиене, но...

— Но?

Боби седна, отпи и направи гримаса.

— Господи, отвратително е. Ей ми зададе няколко правни въпроса — хипотетично. Онзи ден ме почерпи бира, зададе ги уж нехайно, като проява на любопитство. Но и аз не съм глупав.

— Нае ли те?

— Не, иначе нямаше да разговарям с вас. Дори сега ми се струва непочтено, но той е мъртъв. Не просто мъртъв. Убит. Харесвах го, много. Всички харесваха Ей.

— Каква беше хипотетичната ситуация?

— Питал се, ако някой случайно се е добрал до нещо, за което да поиска парична компенсация от заинтересована страна, с колко правни усложнения ще се сблъска? Попитах го направо дали говори за открадната собственост и той отрече. Просто нещо като сувенир. Не точно незаконно.

— „Не точно незаконно“ — повтори Ив и Боби успя леко да се усмихне, докато преглъщаше още кафе.

— Да, и аз реагирах така. Казах, че не мога да му отговоря конкретно, защото не знам какви са конкретните обстоятелства, но ако се е натъкнал на нещо, без да прекрачва границата на закона, не би трябвало да има проблем, ако поиска компенсация. Но ако това нещо е законно притежание на заинтересованата страна или се е добрал до него с незаконни средства, навлиза в много сенчеста зона. Спомена за възнаграждението на откривателя, че му се полагат десет процента от стойността на находката. Разбирам, когато някой търси изход. Знам, че понякога Ей действаше на ръба на закона. Знам и че искаше да се оттегли в пенсия.

— И си събрал две и две — подкани го Ив.

— Да, и тогава му казах, че може би трябва да помисли повече върху тази идея, но явно не остана доволен. Беше си наумил да се премести на островите и да открие малък клуб или казино. Имах чувството, че вижда в това голямо постижение, нещо, което ще доизглади плана му за пенсиониране. Помислих, че затова вчера беше толкова въодушевен, и го попитах дали е получил компенсацията за своя сувенир. Каза, че работи по въпроса. След това... — Боби потърка очи. — Съжалявам. Все още не мога да го проумея... Вчера, когато спомена за играта, леко го сръчках. Просто изгарях от любопитство. Каза, че има промяна в текущите събития, как се изрази... „промяна на обстановката“. Преосмислил положението си и може би просто щял да предаде ценния сувенир на заинтересованата страна, да се задоволи с питомното и да не гони дивото. Каза, че утре... тоест днес, ще пийнем кафе заедно и ще ми каже как е минало.

Боби се загледа в ръцете си.

— Явно, за жалост, не е минало никак добре. Чувствам се виновен, че не му отговорих достатъчно ясно и убедително, когато ме попита.

— Хипотетично? — Ив изчака, докато той отново вдигне поглед към очите ѝ. — Бих казала, че ходът на събитията вече е бил задействан и не е имало нищо, което ти би могъл да направиш, за да го спреш. Съжалявам, че си загубил приятел.

— Ще ме уведомяте ли за тялото му, кога ще бъде предадено на близките? Има две бивши съпруги, няма деца. Не мисля, че която и да

е от бившите ще поиска да уреди погребението. Той имаше много приятели. Вярвам, че с общи усилия можем да се погрижим за него.

— Ще ти се обадя. — Ив тръгна към вратата, но се спря... — Какво правиш на това място, Боби?

— Прилича на бордей, а? Но е моят бордей. Няколко години бях служебен адвокат. Необходима работа, но човек няма избор. Може да не съм постигнал много тук, но поне подбирам клиентите си, когато имам такива.

— Късмет. Ще те държа в течение.

Отвън Пийбоди си пое глътка въздух.

— Беше истински съкрушена. Останах с впечатлението, че е гледала на него като на любим и уважаван чичо. Не знаеше нищо, Далас. Нищо повече от онова, което ни каза вчера.

— Боби знаеше някои неща.

По пътя към студиото Ив я запозна с подробностите.

— Това до голяма степен потвърждава, хипотетично, че се е опитвал да изтъргува записа. Или може би, след като е чул за смъртта на клиентката си, просто да го предаде.

— И втория път заинтересованата страна е решила, че е по-лесно да го убие. Глупаво и алчно. Изглежда, е видял нова възможност за печалба за същата работа. Искал е да подплати пенсионния си фонд. Е, вече е в пенсия — завинаги. Сигурно убиецът е намерил записа. Ако Аснер го е пуснал в офиса си, значи, е бил там.

— Ще претърсим апартамента му. Може би все още е бил в режим на преговори, опипвал е почвата. Изпратих униформените да го запечатат. Трябва да разпитаме нощната смяна в ресторанта, в бара. „Нищожен шанс“, помисли си Ив, но сви рамене. — Може да ни проверви.

— Това не е заради секс видео на двама необвързани актьори, които не са нарушили никакъв закон или морална норма.

— Права си. Тук има борба за власт, станала доста жестока. Има алчност, маниакална потребност от контрол. Отстраняване на пречки или проблеми.

— Кое то отново води до заключението, че може да е бил всеки от тях. Ако убиецът е искал записа — поради каквато и да е причина, и при убийството той е бил притежание на Аснер, имал е достатъчно

време да го унищожи, заключи или извади милион копия. Повтарям — поради каквато и да е причина.

— Да — каза Ив и се замисли върху това.

Асистент на нечий асистент ги посрещна при охраната и ги придружи през лабиринта до сектор с декори, представляващ копие на конферентната зала в дома на Ив. Там, в реалността, година по-рано бяха разпитали трите клонинга, носещи името Аврил Айкоув.

Зад огледалните стъкла Марло и Анди разиграваха напрегнатата емоционална сцена между Ив и Майра. Раундтрий прекъсна дубъла, обяви нов, отново прекъсна и даде наставления и на двете. В края на поредния дубъл Марло пристъпи към стъклата и впери поглед през тях със сурово изражение.

От другата страна Ив не виждаше нищо. Предположи, че и това ще бъде добавено с някаква кино магия. Джулиън влезе, застана до нея и двамата останаха загледани през стъклата.

— Стоп! Идеално. Преминаваме към реакциите.

В този момент Ив пристъпи напред.

— Налага се да ви прекъсна.

Раундтрий се обърна и я изгледа намръщено, с изражение на човек, вгълбен в работата си и нежелаещ да се откъсне от нея.

— Пет минути, докато пренастроим... Престън...

— Няма да ми бъдат достатъчни.

— Щом се налага да задавате въпроси, задайте ги на някого от нас, който не се опитва да работи. Загубихме човек от екипа, медиите, папараците и проклетите ченгета дишат във врата ни. Ще завърша тази сцена, преди...

— Медиите, папараците и проклетите ченгета, особено аз, ще дишаме във врата ви още доста време. Има ново убийство.

Гневът на лицето на Раундтрий постепенно премина в искрен ужас, а другите на снимачната площадка реагираха с въздишки, мърморене и проклетия.

— Кой? — попита той и започна да се оглежда трескаво наоколо като баща, преброяващ челядта си. — Кой е убит?

— А. А. Аснер, частен детектив.

Нещо като облекчение, последвано от раздразнение, пролича в изражението, гласа и нехайния му жест.

— Какво общо има това, с когото и да е от нас, по дяволите?

— Много. С партньорката ми можем да се постареем да разпитаме лицата, които смятаме за засегнати, така че да им отнемем възможно най-малко време и да причиним минимално неудобство за продукцията ви, или да спрем тази продукция, докогато сметнем за необходимо.

Не бе сигурна дали може да изпълни тази закана, но прозвуча достатъчно заплашително. Лицето на Раундтрий стана червено като рак.

— Престъпник! Свържи се с адвоката ни, онзи негодник Фарнсуърт, когото ни натресох от студиото. Писна ми от глупости. Стига!

— Мейсън! — Преди Ив да отговори, Кони се втурна на снимачната площадка. — Какво става тук? Поеми си дъх. — Посочи го с пръст. — Говоря сериозно. Поеми си дъх.

Изглеждаше, сякаш по-скоро ще експлодира, но си пое дъх, и още веднъж, когато Кони размаха насочения си пръст. Руменината му леко избледня.

— Тя иска да ни спре, защото някакъв шибан частен детектив е бил убит. Няма повече да търпя този тормоз.

— Частен детектив? Убит?

Нещо в тона на Кони привлече вниманието на Ив.

— А. А. Аснер. Не мисля, че името е непознато за вас. Нямам намерение да спирам нищо, ако получа разумно съдействие. Трябва да си свърша работата — обърна се тя към Раундтрий, който отново дърпаше рижата си козя брадичка. — И двамата можем да свършим своята, но моята е с предимство. Това не подлежи на обсъждане.

— Час — каза й той.

— Става, като за начало. Трябва да поговоря поотделно с всеки, който беше на приема.

— Стейнбъргър и Валъри не са тук. Опитват се да се оправят с тази скапана бъркотия. Надин вероятно се е скрила някъде да пише друга книга за тази скапана бъркотия. Матю днес не е на снимки по график.

— Да ги повикаме. Колкото по-бързо приключим, толкова по-скоро ще ви оставим на мира.

Устните му трепнаха в нещо, което би могло да се нарече усмивка на умело прикрита неохота.

— Престън.

— Ще се погрижа за това.

— Един час почивка! — обяви Раундтрий на висок глас. — След час искам всички отново тук, готови за работа.

— Никой да не напуска студиото — добави Ив. — Ще разговаряме с всеки от актьорския състав в караваната му. Вървете там — нареди тя. — Изчакайте. Нужно ми е място, където да разговарям с другите от снимачния екип — каза на Раундтрий.

— Имам офис тук. Можеш да го използваш.

— Ще свърши работа. Ще започна с теб — обърна се Ив към Кони.

— Добре. Ще те заведа до офиса.

— След това ще разговарям с теб — каза тя на Раундтрий. — И с Престън. Искам да узная, когато другите пристигнат в студиото.

— Аз ще се погрижа — отново каза Престън и се отдалечи.

— Пийбоди, върви с Престън и виж дали всеки ще отиде, където трябва да бъде. И за да спестим време, ти се обади на Надин. Разбери къде се намира и подробности.

— Да, лейтенант.

— Насам.

Кони, с удобни равни обувки и спортен панталон, тръгна пред нея.

— Защо си тук днес? — попита Ив, докато излизаха от сектора.

— Всички са напрегнати и разстроени, както би могло да се очаква. Опитвам се да помогна. Актьорите и снимачният екип могат да поговорят с мен. Всеки може да поплаче на рамото ми.

— И пазиш съпруга си да не експлодира.

Кони въздъхна и сви покрай един тъгъл.

— Вчера беше адски изтощително. В нашия бизнес сме свикнали да бъдем наблюдавани под микроскоп от медиите. Но вчера, въпреки всички буфери, беше изтощително. Не знам колко опити за контакт отклоних или прехвърлих на Валъри. Не само репортери, блогъри, автори на сайтове за развлечения, а и хора от филмовата индустрия. Актьори, режисьори, продуценти, колеги, които или са познавали Кей Ти, или искаха да узнаят какво става.

Кони отключи една врата и влезе в просторен офис с огромен мек диван, три дълбоки кресла, лъскав кухненски бокс и самостоятелна баня.

— Искам кафе. Да направя ли и за теб? Вече изпих доста, но е твърде рано за алкохол, нали?

— Не бих отказала кафе. Чисто.

— Мейсън се чувства отговорен — заговори Кони, докато програмираше кафе. — Няма да признае, но аз го познавам. Бяхме домакини на приема, тя умря в дома ни. Бяхме раздразнителни и нетактични с нея и той съжаляваше, че я е включил в този проект. И двамата знаехме, че е с труден характер, но в началото се държеше доста добре. — Кони поклати глава и прокара ръка по косите си, пригладени в небрежна опашка. — Беше толкова амбицирана, сериозна. Отначало. Но през последните два-три месеца постоянно имаше спорове, капризи, недоволство, забавяния.

— Трудно се работи така. Трудно е било за Раундтрий да поддържа огъня.

— Така е... беше. Той не е от хората, които потискат чувствата си и не споделят мислите си, както сигурно си забелязала. Затова ѝ даде ясно да разбере как гледа на поведението ѝ. Закле се, че никога повече няма да работи с нея. А сега разбира се, няма да работи. И се чувства отговорен.

— Не е отговорен, освен ако не я е удавил той.

— Не би могъл. — Спокойна, сдържана, Кони пристъпи към дивана и сложи двете чаши на масата пред него. Седна, скръсти ръце. — Искам да ме изслушаш. Той крещи, хока, тропа с крак и ръмжи. Би сринал репутацията ѝ, ако можеше, а не беше невъзможно. Но никога не би наранил никого физически.

Ив седна.

— А ти?

— Да, аз съм способна. Мислила съм за това. Смятам, че повечето от нас са способни да убият при определени... лоши обстоятелства. Аз бих могла. Мисля, че бих могла. Знам, че с удоволствие бих я влачила по земята, а после бих танцувала танца на победата. Толкова ѝ бях ядосана на приема. Но мога да те уверя, че не съм аз. Искам да откриеш кой е, но не ми се иска да е човек, на когото държа. Ще ми бъде трудно да го приема.

— Кажи ми за Аснер, частния детектив.

— Знаеш за Марло и Матю.

— Очевидно ти също.

— Тя ми се довери вчера. Разказа ми всичко. Как са се влюбили, къде живеят заедно в Сохо, че Кей Ти е узнала и наела детектив. Каза ми за записа. Както казах, всеки може да поплаче на рамото ми. Сигурно е същият детектив, който е убит. Иначе нямаше да дойдеш тук и да задаваш въпроси. Все пак не разбирам.

— Оригиналният запис е бил у него и съдейки по това, което открих, предполагам, че е възнамерявал да го продаде на заинтересована страна.

— Медиите.

— Не мисля.

— Кой друг? Марло или Матю? — Очевидно разгневена, Кони повдигна ръце. — Моля се да са имали повече здрав разум или да съм успяла да им влея поне малко вчера. Кой се интересува?... Да, да, медиите ще точат лиги, блоговете, ще раздуват. Записът ще бъде изгледан от милиони потребители. Дали е нечестно? Разбира се. Дали е отвратителна намеса в личния им живот? Безспорно. Но който иска честност и право на личен живот, да си намери друго поприще.

— Това прагматизъм ли е?

— По-скоро оцеляване — равнодушно отвърна Кони. — Бях бясна заради тях, отвратена от Кей Ти, въпреки че е мъртва. Било е ужасно незряло и егоистично от нейна страна. Но те двамата са млади, чаровни, щастливи и талантиливи. И не се е случило нищо, от което биха могли да пострадат. Ако записът стигне до медиите — да стигне, тогава ще се справим с положението. Някой като Валъри ще поеме тази топка и ще я отиграе.

— Дори ако се случи, преди проектът да бъде завършен, докато Джулиън и Марло минават за страстна двойка.

— Това е пълна глупост, нали? Може би вдига приходите — поне в началото, но е глупост. Зрителският интереси от тази гледна точка се дължи отчасти на чудесната химия между Марло и Джулиън, отчасти на това, че героите им са действителни лица, страстна двойка, към която медиите и зрителите изпитват искрени симпатии. — Усмихна се при изражението на Ив. — Ако ти искаше да бъдеш извън

общественото внимание и съзнание, да си беше намерила друг съпруг и да не беше толкова добра в работата си.

Малко бе трудно да се спори с непоклатим здрав разум, осъзна Ив.

— Съпругът ти споделя ли твоето мнение за пълната глупост?

— Хареса му идеята за интимна връзка между Марло и Джулиън извън екрана. Смяташе, че това ще ги държи в образ по-дълго време. Но не знае за Матю. Не мисля, че някой е знаел.

— Къде беше ти между десет часа и полунощ?

— У дома. Беше тежък ден, неподходящ за излизане и общуване с хора.

— Раундтрий с теб ли беше?

— Разбира се. Отмениха вчерашните снимки поради очевидни причини. Както и от съображения за сигурност. Освен това имаше логистичен проблем със заснемането на няколкото сцени с участието на Кей Ти. Мейсън, Надин и сценаристът поддържаха видеовръзка със студиото през целия ден и търсеха решение. След вечеря Мейсън слезе долу да преглежда и редактира, да доизглади част от промените. Мисля, че си легна чак в два, а искаше да бъде в студиото преди шест за работна закуска с Джоел и двама от изпълнителните директори, които трябваше да пристигнат от Калифорния.

— Какво прави ти, докато той работеше?

— Програмирах андроида да отговаря на линковете и да ме свързва само при спешен случай. Беше ми писнало. Четох сценарии в леглото... или поне така възнамерявах. Сигурно съм заспала преди девет.

— Значи, със съпруга ти не сте били в една и съща част от къщата във въпросния интервал от време?

Кони остана мълчалива за миг.

— Не. Ако питаш дали всеки от двама ни има алиби, трябва да призная, че аз нямам. Не съм водила никакви разговори и не съм виждала никого от осем и трийсет вечерта до около два сутринта, когато Мейсън взе сценария, който четях от ръцете ми и се пхна в леглото.

— Добре. Благодаря за отделеното време.

— Това ли е?

— Засега. Ако изпратиш Раундтрий тук, скоро ще приключим, за да може да продължи работата си.

Докато чакаше, Ив нахвърли записки и се разходи из офиса. По стените висяха множество снимки в рамки. Раундтрий с различни актьори, някои от които ѝ бяха познати, други — не. Раундтрий по време на снимки на открито, качен високо на кран, с обърната бейзболна шапка, намръщено вперил поглед в монитор. Един от „Оскарите“ му за най-добър режисьор стоеше на лавица наред с други награди и тя забеляза футболен трофей за най-ценен играч от гимназията в Сакраменто, получен, както пресметна, в последния курс.

На бюрото бяха подредени семейни снимки.

Той влезе, заплашително приведен като разярена мечка.

— Би трябвало да се извиня, но майната му. Не обичам някой да идва на снимачната ми площадка и да ми заповядва.

— Да, разбрах това.

— И ако се опиташ да ни спреш, просиш си боя.

— Тогава какво ще кажеш да извадиш бастуна от задника си и да седнеш, за да приключим по-скоро и да не се стигне до това?

Той оголи зъби срещу нея, а след това се усмихна.

— Мамка му. Харесваш ми. Ядосваш ме, но живея с теб вече над шест месеца. Ти си вироглава, непреклонна и неуморно работеща кучка. Ето това ми харесва.

— Да. Къде беше между десет и полунощ?

— Работех. Аз съм вироглав, непреклонен и неуморно работещ кучи син.

— У дома. Сам.

— Не обичам някой да ми диша във врата. Имаме дяволски голям проблем. Трябва да го реша. Актьорският състав и екипът са изнервени. Кони... — Раундтрий се отпусна на едно от креслата и за първи път допусна умората му да проличи. — Тя обожаваше онзи шибан басейн.

Остана замислен, поглаждайки козята си брадичка.

— Изненадах я с него преди няколко години. Поръчах да го направят, докато бяхме на западното крайбрежие. Обича да плува и го ползва всеки ден, когато сме в Ню Йорк. Всяка сутрин, дори когато работи и е на снимки от шест. — Проницателните сини очи се приковаха в Ив с нескрит гняв и огорчение. — Мислиш ли, че от сега

нататък ще може да се качва там и да изпита удоволствие от сутрешното плуване? Чувства се отговорна за случилото се с Кей Ти.

Ив наклони глава встрани, мислейки как Кони бе казала същото за него.

— Защото?

— Тя смъмри Кей Ти след вечерята. Тя организира приема — до последната подробност. Цялата скапана работа беше нейна идея и сега не може да си го прости, опитва се да поеме върху плещите си болката на всички. Такава си е. — Раундтрий разкърши рамене. — Сега, какво е станало с онзи шибан детектив и какво общо има това с някого от нас?

— Харис е наела Аснер да сложи камера в мансардата в Сохо, където живеят Марло и Матю.

Той смръщи вежди.

— Какво? За какво говориш, по дяволите?

Ив му изложи фактите, доколкото бе склонна да ги разкрие. Проследи реакциите му, докато ги възприе и осмисли, след което стана и закрачи из офиса.

— Идиоти. Всички сте идиоти. Какво ме засяга, ако Марло и Матю искат да се чукат като колежанчета през пролетната ваканция? Господи! Кълна се, мамка му, ако онази тъпа, себична, откачена кучка не беше мъртва, щях да я удуша.

Раундтрий ритна бюрото си — импулсивно действие, което Ив напълно разбираше, защото самата тя би реагирала по същия начин.

— Защо не арестувахте онзи негодник Аснер, за бога?

— Щях да го направя, но е трудно да арестувам мъртвец.

— Мамка му. — Той отново се отпусна на стола. — Каква шибана бъркотия.

— Колко голяма вреда би причинил записът, ако бъде разпространен?

— Откъде да знам, по дяволите? Зрителите са непредвидими. Вършиш добра работа, опитваш се да подбиращ добри актьори, добри сценарии, накрая хвърляш заровете. Това ще донесе малко срам на Марло и Матю, а и на Джулиън, но не задълго. Ще бъде шамар за студиото, поне за онези, които знаят как се фабрикуват подобни слухове. Иначе нищо не се знае.

Пийбоди надникна вътре, когато Ив освободи Раундтрий.

— Искаш ли новини?

Ив я подкани с пръст.

— Надин все още е малко ядосана, че не е засякла връзката на Марло и Матю преди теб. Иска изключителни права от всички страни. Вчера се е свързала по линк с всеки, когото разпитваме, и дори е успяла да проникне в хотелската стая на Джулиън, с негово разрешение, за разговор на четири очи следобед. Не можа да добави много, което предполагам, че си искала да разбере, но слухти като ловджийско куче.

— Добре.

— Престъпник има алиби. Проверих. С Карманди са били в нейната стая до след полунощ. Можем да се обърнем към охраната на хотела относно това, но ми се струва солидно.

— Ясно.

— Матю е в студиото, в караваната си. С Марло са дошли заедно сутринта. Стейнбъргър и Валъри също са тук. Обсъждат подхода към медиите в офиса му.

— Можеш да поемеш влюбените гълъбчета поотделно. После Андрея. Аз ще разпитам първо Валъри, след това Стейнбъргър, ти завърши с Джулиън.

— Устройва ме. Ще изпратя Валъри.

Ив се зае с още записки, свързване на имена, докато Валъри зачатка с токчета и важната си походка. Беше с линк на ухото, друг в ръката и джобен компютър, закачен на колан, който навярно бе последен писък на модата. Носеше две чаши с капачки.

— Сокове от манго — каза Валъри и остави едната чаша на масата. — Предположих, че и ти ще искаш. Сега — седна и кръстоса крака, — с какво мога да бъда полезна?

— Като за начало, би ли ми казала къде беше снощи между десет часа и полунощ?

Валъри й даде знак да изчака за момент и откачи компютъра от колана си.

— Само да погледна календара. Разбира се, има потвърждение в електронния ми бележник, който е в офиса на Джоел. Разговарях чрез холографски мост с репортери от западното крайбрежие до десет. Предполагам, че в бележника ми е отразено, че пресконференцията е свършила около десет и десет, защото продължи малко по-дълго,

отколкото трябваше. Имах среща с Джоел в десет и трийсет. Мисля, че обсъждахме разни идеи и въпроси до около един сутринта.

— И къде беше тази среща за обсъждане на идеи и въпроси?

— В резиденцията на Джоел. Пренощувах в апартамента за гости, за да не усложняваме ситуацията още повече.

— Ситуацията?

Валъри запази приветливото си, леко самодоволно изражение.

— Убийството на Кей Ти Харис е ситуация.

— Най-малкото. Поддържаш ли сексуална връзка с Джоел Стейнбъргър?

— Не. Това е обидно.

— Обидно, защото вече не сте интимно близки? Защото, според показанията на двама души, по-рано сте били.

— Това не засяга никого и няма нищо общо с разследването ви. С господин Стейнбъргър нямаме такава връзка, каквато имаш предвид.

— Но сте имали?

— За кратко. Преди няколко месеца. Приключихме с тази фаза от взаимоотношенията си без лоши чувства и продължаваме да работим заедно. Нищо повече.

— Аха. И снощи двамата с господин Стейнбъргър сте работили заедно в резиденцията му от десет и трийсет до един.

— Точно така. През цялото време разговарях с асистентката си, доколкото си спомням. Всички полагаме доста извънреден труд.

— Във връзка със ситуацията.

— Да.

— Как ще се справите с връзката на Марло и Матю като част от ситуацията?

— Моля, за какво говориш?

— Кажи ми следното. Колко извънреден труд полагаше заради Кей Ти Харис, докато беше жива?

— Нямам представа за какво става дума.

— Как завоалираше, прикриваше и премълчаваше зависимостите й, заплахите й, всеобщата ненавист на всички работещи по този проект към нея?

— Кей Ти беше талантива актриса, чиято работа будеше уважение и възхищение. Както обикновено се случва с хората на

изкуството, темпераментът ѝ често бе възприеман погрешно от околните.

— Нима някой наистина вярва на тези празни приказки? Удивително.

В отговор Валъри само преплете пръсти в скута си.

— Изпрати ми списък на участниците в холографската пресконференция и копие от записките си по време на съвещанието. Сега очаквам Стейнбъргър.

— Ще бъде доста по-удобно да разговаряш с Джоел в неговия офис. Тази сутрин сме претоварени.

— Добре. След теб.

Офисът беше в същия сектор, на малко повече от трийсет секунди път.

Парадиране с власт, реши Ив, когато влезе след почукването на Валъри и отговора на Стейнбъргър. Той седеше на бюрото си, очевидно зает човек. Офисът му впечатляваше със стена от екрани, няколко от които настроени на медийни канали с изключен звук. На огромното му бюро нямаше празно място — компютър, линк с множество линии, класьори с дискове и купчини листове.

При него също имаше диван, столове, награди, снимки и малка конферентна маса, сега отрупана с остатъци от храна след дългото съвещание.

— Да, да, заповядай. Идвам веднага. Валъри, не знам къде е отишла Шелби, по дяволите. Донеси кафе на лейтенант Далас.

— Не, благодаря. Можеш да излезеш — каза Ив на Валъри.

— Нужна ми е тук, за да...

— Каквото и да е, ще трябва да почака — прекъсна го Ив. — Това не е бизнес среща, а полицейско разследване. Имаш право да поискаш присъствието на адвоката си или да назначиш Валъри за свой законен представител. Но няма да бъде задължена да пази казаното в тази стая в тайна.

— Няма да трае дълго, Валъри. Ще продължим в... — Погледна часовника си. — Двайсет минути. Почини си.

— Ще бъда наблизко.

Валъри излезе и затвори вратата.

— Извинявай, че съм малко рязък — започна Стейнбъргър. — Сблъскваме се с огромни трудности... във всяко отношение. Казаха

ми, че си тук във връзка със смъртта на някакъв частен детектив и смяташ, че е свързан с убийството на Кей Ти Харис.

— Точно така. Нужно ми е местонахождението ти снощи от десет часа до полунощ.

— Да видим. — Той прегледа бележника си, търсейки с премрежени очи. — Гледах пресконференцията на Валъри чрез холографски мост със западното крайбрежие. Трябваше да бъде от девет до десет. Прегледахме записа от нея и доста време обсъждахме как да се справим със ситуацията.

— Отново същата дума.

— Моля?

— Продължавай.

— Обсъдихме възпоминанието, което ще бъде тук, в студиото, и решихме да има още едно на западното крайбрежие. — Той се облегна назад и се завъртя на стола. — Говорихме за много подробности, как да отговаряме, кои интервюта да дадем лично и за кои да изпратим представители. Беше много натоварен ден, защото по-рано бях обсъждал с Раундтрий и някои партньори какви редакции и промени трябва да бъдат направени в сценария и вече заснетите сцени. Мисля, че с Валъри се съвещавахме до около един сутринта. Днес цял ден съм на кафе и енергийни напитки.

— Валъри е пренощувала в апартамента за гости в нюйоркската ти резиденция.

— Работихме до късно и искахме да продължим тук рано тази сутрин.

— По време на късното си съвещание решихте ли как ще подходите с медиите относно връзката на Марло и Матю?

— Искаш да кажеш, Марло и Джулиън.

— Не. — Ив стана. — Благодаря за отделеното време. — Спря се докато вървеше към вратата. — Канех се да попитам, имаш ли кола или какъвто и да е превоз в този град?

— Да, имам кола, но по-често ползвам служебен транспорт и шофьор, за да се придвижвам по-лесно. Защо?

— Просто любопитство.

Тя излезе.

Раундтрий и Кони имаха коли, както и Стейнбъргър. Лесно бе да се провери във фирмите за автомобили под наем за останалите.

Отново се среща с Пийбоди.

— Отиваме в апартамента на Аснер. Какво узна?

— Анди и Джулиън нямат алиби. И двамата твърдят, че са останали в хотелските си стаи, избягвайки медийно внимание. Анди е разговаряла със съпруга си, но е било около девет вечерта. Днес той ще пътува за Ню Йорк, така че вече няма да бъде сама. Джулиън признава... или твърди, че е изпил бутилка вино и е взел успокоително. Помни, че вечерта се е обадил на няколко приятели у дома, но не помни на кого и кога заради виното и успокоителното. И че е изпуснал линка си, счупил го е и го е изхвърлил.

— Удобно.

— Да. А ти?

— Много спокойствие и състрадание от Кони, което изглежда искрено, но все пак. Много гняв от Раундтрий и изненада, която отново изглеждаше искрена, за двамата М. Кони знаеше. Марло й се доверила вчера. Семейство Раундтрий имат две коли в Ню Йорк и са били в различни части на къщата във въпросния интервал от време.

— Нямат алиби.

— Нямат. Валъри и Стейнбъргър твърдят, че са работили заедно до един. Разказите им съвпадат. И звучат достоверно.

— Охо.

— Тя е пренощувала в апартамента му за гости, за по-удобно.

— За втори път — охо.

— Той също има кола в Ню Йорк. Но най-интересното е, че никак не ги бива като актьори. И двамата трябва да останат верни на професиите си и да не се пробват. Валъри е в течение на всяка подробност от живота на всеки, а се преструва, че не знае нищо за двете влюбени гълъбчета. Бих се хванала, ако не беше направила толкова скапан опит да ме излъже. А щом тя е знаела, значи Стейнбъргър също знае. И обратното. Но и той предпочете да излъже и дори не си направи труда да попита за какво говоря. Просто си замълча.

— За трети път — охо, и заклинанието може да подейства.

— Може. Да видим дали апартаментът на Аснер ще ни разкрие нещо.

15.

За разлика от сутрешното оживление и шум, по пладне кооперацията на Аснер беше тиха. Всички бяха на училище, на работа, по магазини, по задачи.

Още щом отстрани запечатващата лента и отключи вратата, Ив забеляза, че и някой друг е имал задача за изпълнение тук.

— Е, или Аснер е бил изключително разпилян, или някой ни е изпреварил.

Пийбоди остана с присвити устни, докато оглеждаха безпорядъка в малкия хол.

Съдържанието на извадените чекмеджета бе изсипано на пода и се смесваше с дребни вещи от гардероби и шкафове. Пълнежът от разпорените възглавници на избелелия диван и фотьойл излизаше на сиви кълбета като изтръгнати вътрешности.

— Празно е, но все пак да проверим.

Ив извади оръжието си и тръгна към малката спалня.

Не би имало значение, ако бяха дошли по-рано, помисли си тя, докато прибираше оръжието си. Все пак беше вбесяващо.

— Убиецът е искал да се увери, че е получил всички копия от записа. Или Аснер не е държал оригинала в офиса си. Както и да е, претърсването е било щателно. И е действал предпазливо — забеляза Ив, докато си проправяше път, — въпреки цялата разтурил. Не е повдигал тежки предмети. При твърде много шум по това време на нощта някой би могъл да се оплаче.

— Убива Аснер, претърсва офиса. Взел е портфейла му, а жертвата не е носела кодова карта със себе си. Значи...

— Да. И аз пропуснах нещо. Колата. Не е нужно убиецът да е имал собствен превоз. Никой частен детектив не може да упражнява дейността си без свое возило. Възможно е да е откраднал колата на Аснер. — Ив мислено проследи стъпките. — Натоварва я, идва дотук с нея, претърсва апартамента, а след това я зарязва някъде, хвърля или

унищожава електрониката. Този път е имал повече време да обмисли действията си.

— Все пак е глупаво, Далас. — Пийбоди побутна с крак купчина вехтории от чекмеджетата. Толкова труд заради някакъв запис на две холивудски звезди в леглото. Просто... не е нещо, което да си струва всичко това.

— Да, изглежда глупаво. Изглежда прекалено, няма спор. Следователно някъде има нещо повече. Възможно е Харис да е възложила на Аснер друга работа и той да е открил нещо за убиеца. Възможно е записът да е бил примамка за нас. Да ни праща за зелен хайвер или това да е само началото от историята.

— Хонорарът му е бил доста висок.

— Да, може би по петдесет за всяка от задачите. Мамка му. — Ив удари с длани по бедрата си. — Въртим се в кръг. Да повикаме оперативна група тук, за да си спестим време. Трябва да потвърдим, че Аснер е имал кола, и ако е така, да я обявим за издирване. Искам оперативната група да дойде със сензори. Възможно е Аснер да е имал таен сейф, който убиецът не е потърсил или може би не е открил. Тук няма компютър и никакви линкове, което означава, че ги е взел. Били са нужни няколко курса, за да ги свали. Да поразпитаме наоколо, да видим дали някой е видял някой да товари багаж.

След като загубиха доста време, за да узнаят, че никой не е видял или чул нищо, че никой не знае нищо, тук и в сградата, където се намираше офиса, и получиха предложение за татуировки с десет процента отстъпка, Ив и Пийбоди се върнаха в колата.

— Понякога се замислям.

— За какво?

— Дали да не си направя татуировка — отвърна Пийбоди. — Само една мъничка. Нещо забавно, някакъв символ или...

— Защо да плащаш на някого да издълбае картина в плътта ти?

— Е, от тази гледна точка...

— Задоволи се с временни. — Сигналът на комуникатора на Ив прозвуча. — Далас. Да — каза тя след миг. — Да я докарат. Трябва да бъде претърсена. — Обърна се към Пийбоди: — Намерили са колата на Аснер, паркирана на пристанището за яхти до Батъри Парк.

— Пристанище, вода, изоставена кола.

— Да. Мисля, че трябва да направим справка кой от нашите приятели притежава яхта. Какъв по-добър начин да се отървеш от куп електроника от това да я хвърлиш от кея?

— Да я хвърлиш в реката.

— Може би този път нашият човек е използвал мозъка си. Да тръгваме към Централата.

Ив искаше да опре крака на бюрото си и да започне да използва своя.

Намери доклада от медицинската експертиза в офиса си съжали, че не бе имала време да разговаря лично с Морис. Все пак докладът потвърди заключенията ѝ от първоначалния оглед. Удари, нанесени изотзад със статуетката на сокол. Възстановката сочеше и два удара със значителна сила, получени, след като жертвата е паднала, въпреки че първите два от общо четирите са били смъртоносни. Никакви други следи от насилие или съпротива.

Резултатът от токсикологичния анализ показваше, че в часа на смъртта жертвата е имала известно количество бърбън в организма.

Ив добави доклада, снимката на Аснер и тези от местопрестъплението и апартамента му на таблото си.

След това си направи дълго кафе, седна и опря ботушите си на бюрото.

Загледа се в таблото, докато отпиваше от чашата.

Всевъзможни връзки, помисли си тя. Всевъзможни проблеми с егото, преплетени със секс, пари и слава.

Щеше да започне със секса, реши.

Връзките на Кей Ти с Джулиън и Матю. Косвената връзка с Престън заради заплахата ѝ да се разкрещи за сексуален тормоз. Засега щеше да забрави за алибито му. В сплотена група като тази, хората лъжеха заради другия.

Възможно бе Харис да е имала сексуални отношения и с други от списъка, помисли си тя. Сексът винаги беше вероятност.

Връзката на Матю с Марло и отново косвената връзка с Джулиън заради слуховете в медиите. Това означава, че Кей Ти и Марло са били свързани чрез секс два пъти.

Връзката между Раундтрий и Кони. Вероятност за изневяра на единия от двамата с жертвата или с някого от другите. Харис твърдеше, че е имала връзка с Раундтрий, което не можеше да се

докаже. Твърденията ѝ за сексуални отношения на Марло с Раундтрий също бяха непотвърдени.

Връзката между Стейнбъргър и Валъри, независимо дали сексуалните им отношения са били в настоящето или миналото. Харис бе имала дарба да изравя кирливи ризи! Доста вероятно бе да е знаела нещо, да е заплашвала, че ще използва информацията по някакъв начин.

Никаква ясна връзка в това отношение за Андреа.

Пари.

Ив просто нямаше чувството, че е заради пари. Тези хора имаха достатъчно, въпреки че още пари винаги бяха добре дошли. Те бяха причината за пускането на слухове в медиите за връзка между Джулиън и Марло, както и за машинациите за прикриване на безкрайните проблеми с Харис.

Значи, пари. Трябваше да открие нещо повече за значението им за всеки от засегнатите.

Слава. Тя беше като секса, нали? Импулс, жажда, особено характерни за всеки от тази група личности. Популярност. Жаждата за постигането ѝ, за запазването или увеличаването ѝ. Също като секса и парите, славата носеше власт. Можеше да бъде използвана за упражняване на контрол.

Безкрайно въртене в кръг, помисли си тя. И все пак...

Секс, пари, слава, власт. Всичко бе свързано, всичко бе част от света, в който работеха и живееха тези хора. И всяко от тези неща можеше да бъде оръжие или слабост. Можеше да бъде застрашено, загубено, накърнено.

Мотив. Запазване на властта на всяка цена.

Първото убийство. Изблик на гняв или собствената тромавост на жертвата. Последвана от импулс или пресметливост. Бързо възползване от случайна възможност, никакъв реален план или предварителен умисъл.

А второто, удар след удар? Това бе гняв, осъзна тя, принесен с леко отчаяние. Изотзад, не лично. Отново е използвана възможността, убиецът грабва тежката статуетка. Но не лице в лице. И внимателно, подробно претърсване след второто убийство.

Доста трудоемко пренасяне на електрониката, натоварване в колата на убийтия, след това същото в апартамента му. И известен риск,

макар и малък. Зареждане с адреналин, ясна цел, план за действие.

Със сигурност бе търсил нещо по-важно от секс видео с двама души, напълно свободни да правят секс.

Към секса, парите и славата трябваше да добави изнудване.

— Далас?

Потънала в размисъл, Ив намръщено извърна глава към Пийбоди.

— Работя.

— Знам, но дойде братът на Кей Ти Харис. Попита дали може да разговаря с теб. Бил е в моргата, утре ще му предадат тялото. Предположих, че ще поискаш да се срещнеш с него, но едва ли ще го приемеш тук.

Ив отново се загледа в таблото, в снимките от местопрестъплението и на трупа на Харис.

— Нека някой да го заведе в стаята за отдых. Идвам веднага.

Остана на бюрото си за миг и прегледа информацията за семейството на Харис, за да се увери, че правилно е запомнила подробностите. Когато стана, с изненада видя, че по прозореца ѝ се стичат дъждовни струи. Беше се вгълбила толкова, че не бе забелязала, че вали.

Когато влезе в стаята за отдых, с въртящите се маси и столове и автоматите за напитки, веднага позна Брайс ван Хорн. Никак не приличаше на ченге. Едър, широкоплещест, с тъмна коса, късо подстригана очевидно наскоро, той седеше унило приведен над кутия джинджифилова бира. Имаше сурово, закалено лице на фермер. Беше облечен с дънки, карирана риза и ботуши, които навярно бяха изминали множество километри.

Вдигна глава, когато Ив се приближи към масата, и срещна погледа ѝ с очи, бледосини като дънките и обградени с бръчки от присвиване от силното слънце.

— Господин Вам Хорн, аз съм лейтенант Далас.

— Госпожо.

Той стана и издърпа другия стол. Едва след миг Ив осъзна, че го е направил за нея. Седна и изчака и той отново да седне.

— Много съжалявам за загубата ви — започна тя.

— Загубихме Кейти преди доста време, но благодаря. — Вам Хорн прочисти гърлото си и скръсти едрите си загрубели ръце. —

Почувствах се задължен да дойда. Не исках майка ми... Предполагам, че за една майка няма значение какво прави или не прави детето ѝ. Винаги ще го обича. Не исках да идва с мен и я помолих да остане у дома с жена ми и децата, казах ѝ, че се налага да помогне във фермата, докато дойда да прибера Кейти. — Отново се загледа в бирата си, но не отпи. — Отидох там, където я държат. Докторът...

— Доктор Морис.

— Да, доктор Морис. Беше много любезен. Всички са любезни. Никога преди не съм идвал в Ню Йорк и не очаквах хората да се държат така. Човек не бива да има предубеждения за места, където не е бил, за хора, които не познава, но...

— Далече е от Айова.

— Господи, да. — На устните му се появи лека усмивка, която бързо изчезна. — Знам, че вие сте поели грижата за нея.

Ив бе впечатлена от израза.

— Точно така.

— Искам да ви благодаря. Кейти имаше труден характер, но ми беше сестра. Знаете ли, не я бях виждал от пет години. Не мога да направя нищо. Не мога да променя това, че през цялото време ѝ бях сърдит, че изпитвах лоши чувства към нея. Но не заслужавах да умре така. Знаете ли кой я е убил?

— В момента водим разследване... — Изглеждаше толкова тъжен, помисли си Ив, толкова странно за това място, толкова изгубен. — Мисля, че знам, но все още не мога да го докажа. Работя по случая. Ще направим всичко по силите си да открием убиеца, да постигнем възмездие за сестра ви.

— Не можете да сторите нищо повече. Дори след всичко, което направи Кейти, майка ми следи кариерата ѝ. Всички холивудски филми и прочее. Мама ги гледа. Каза ми, че Кейти участва в игрален филм за вас.

„Старомодният израз му подхожда“, помисли си Ив.

— Не за мен. За случай, по който работих.

— Казаха, че сте били там, когато се е удавила.

— Да, бях.

Той кимна, извърна глава.

— Мама иска да я погребем у дома. Кейти мразеше всичко в нашия край, но това е желанието на мама, така че... Познавахте ли я?

— Всъщност не.

— Мисля, че и ние не я познавахме... имам предвид, сега. Познавахме я само преди. — Той отпи глътка, отново остави кутията. — Баща ми беше грубоват човек. Имаше тежък живот, умря мъчително. Кейти го обичаше. Впрочем не зная дали е било обич. Тя беше като него и мисля, че затова стана такава.

Ив не каза нищо. Щом чувстваше нужда да говори, можеше да узнае нещо от него.

— Той нараняваше майка ми, удряше я. Беше едър, като мен. Искам да кажа, какъвто съм сега. Мама не е едра. Казваше ми да се грижа за Кейти, защото е по-малка. Когато се прибираше пиян и сърдит, тя ме умоляваше да отведе Кейти и да я държи настрана. Бях дете. С нищо не можех да помогна на майка си тогава. А Кейти? Не искаше да стои далеч от него. — Ван Хорн стисна устни и поклати глава. — В очите на Кейти нищо, което правеше той, не беше лошо. Не виждаше вината му дори когато мама имаше кървящи рани. Когато порасна, му казваше, ако мама си е поговорила по-дълго с приятелка или не е свършила някаква домакинска работа. Понякога дори си съчиняваше, за да го настрои срещу нея, особено ако мама ѝ откажеше или не ѝ позволеше нещо.

„Рано се е научила помисли си Ив. Бъди с властта, за да имаш власт.“

— Той я наричаше „моята принцеса“, казваше ѝ, че е по-добра от всички, че трябва да получава всичко, което поиска, сама да си го взема, ако се наложи. Приемаше го буквално. Беше дете, така че може би вината не е била само нейна. Купуваше ѝ разни неща за награда, когато му кажеше нещо за мама. Стигна се дотам, че мама започна да ѝ дава почти всичко, което поиска. Нямаше избор. Но винаги имаше още нещо, никога не ѝ беше достатъчно.

— Било е трудно за теб — отбеляза Ив — да бъдеш по средата, безсилен да спреш това.

— Един ден си помислих, че вече съм достатъчно голям, за да го спра. Не бях, и така ме преби, че пикаех кръв... извинявайте.

Ив само поклати глава.

— Тогава ли майка ви го напусна?

— Явно знаете нещо. Търпеше побоите, но когато пребитият бях аз, не можа да го понесе. Изчака, докато заспи, заведе ме в болницата и

повика полиция. Кейти се разкрещя, нарече я лъжкиня и заяви, че татко дори не ме е докоснал. Хората наоколо познаваха баща ми, знаеха, че налита на бой. Тогава тя... — Замълча, плахо отпи от питието си. — Каза, че я е защитил, защото аз съм ѝ посегнал. По онзи начин. — Наведе глава, поклати я. — Собствената ми сестра. Отново не ѝ повярвах и продължи да променя разказа си. Но трябваше да задават въпроси, да направят изследвания, такива неща. Както и да е, накрая го затвориха.

— И майка ви ви е отвела в Айова.

— Да, събра багажа и заминахме. Една жена поговори с нея, каза ѝ какво може да направи и ѝ даде името на място, където можем да отидем и да поживеем известно време, докато се устроим. Останах в болницата около седмица, но когато можех да пътувам, тръгнахме. Кейти я намрази, мразеше и двамата ни и превръщаше живота ни в ад, когато можеше. Но трябваше да остане при нас, докато завърши училище, и да ходи на консултации с психолог, защото съдията нареди така. А старият не искаше да има нищо общо нито с нас, нито с Кейти, когато излезе от затвора. Тя обвиняваше мама и за това. — Отново вдигна поглед. — Ще ви кажа нещо, госпожо. Когато се преместихме, за първи път мама не беше удряна цяла седмица. Как може някой да я упреква, че е поискала да поживее поне седмица без побой?

— Не знам. Мисля, че за някои насилието се превръща в начин на живот. В нещо нормално.

— Предполагам, че сте права. Впрочем той се забърка в нови неприятности, след като излезе. Сигурно си е навлякъл гнева на някой по-лош от него и това е бил краят. Кейти обвиняваше нас двамата. Предполагам, че да обвинява, също е станало нещо нормално за нея. Имаше неприятности в училище, крадеше, често се напиваше и започна да пуши „Зоунър“ или каквото намери. И при първа възможност отпраши за Калифорния. Мама беше променила имената ни законно, но Кейти си върна неговата фамилия. Сигурно това ви разкрива нещо. Не зная защо ви разказвам.

— Помагаш ми да я опозная. Каква е била, как е постъпвала. Постепенно я опознавам, което ще ми помогне да открия кой я е убил.

Очите му се насълзиха и за момент мълчаливо се опита да възвърне самообладанието си.

— Не зная как би трябвало да се чувствам. Мама скърби, а аз не мога. Не мога да скърбя за сестра си.

— Изминал си целия път дотук, за да я откараш у дома. Това ми разкрива нещо.

— Заради мама. — Една сълза потече от окото му. — Не заради Кейти.

— Няма значение. Дошъл си и ще я откараш у дома.

Той затвори очи и въздъхна.

— Когато съпругата ми носеше първото ни дете, бях много изплашен. Страхувах се, че ще бъда като него, че ще правя каквото правеше той. Че е в кръвта ми, както и на Кейти. После се роди момчето ми. — Обърна длани нагоре сякаш държеше новородено. — И така и не разбрах как един баща може да стори това. По-скоро бих отрязал ръката си. Кълна се в Бога. А Кейти просто не можеше да бъде друга. Сега някой я е убил, както някой уби него. Дали е било писано от самото начало?

— Не. Не вярвам в това. Никой не е имал право да отнеме живота ѝ. Направила е лоши избори и ти е трудно да го приемеш. Убийството също е избор. Ще сторя всичко възможно човекът, който е направил този избор, да си плати.

— Предполагам, че това трябваше да чуя. Затова поисках да се срещна с вас. Мога да предам думите ви на мама и дано ѝ донесат утеха.

— Дано.

Той отново въздъхна.

— Сега трябва да реша какво да правя до утре, когато заминавам.

— Имаш две деца, нали?

— Момче и момиче... и чакаме трето.

Ив извади визитка, последната си, и мислено си набеляза да поръча нови.

— Има едно хлапе. Тико — каза тя и написа адрес на гърба. — Продава шалове и други неща на този ъгъл в центъра. Добро момче е. Отиди да купиш шал за жена си, за майка си. Кажи на Тико, че аз съм те изпратила, и ще ти направи отстъпка. И го попитай откъде да купиш за децата сувенири от Ню Йорк на добра цена. Той ще знае.

— Благодаря. Ще го направя.

— Можеш да ми се обадиш, ако имаш нужда от нещо. Информацията е на визитката.

— Хората не бива да говорят, че нийоркчани са студени и груби. Вие се държахте много мило и приятелски.

— Не го разгласявай. Трябва да поддържахме репутацията си.

Когато Ив се върна в общото помещение, Пийбоди стана от бюрото си и я пресрещна.

— Как мина?

— Трудно му е. Чувства се виновен, защото мисли, че не скърби, а не е така. Пълна противоположност на Харис. Сякаш той е голямо жилаво дърво, а тя е досадната лоза, която се вие около него. Сподели някои прозрения за нея.

— Като заговорихме за прозрения, Майра е в офиса ти.

— Мамка му. Забравих за консултацията.

— Дойде преди няколко минути. Каза, че има час с някого в този сектор и просто е решила да намине.

— Добре. Поддържай връзка с криминалистите. Може би убиецът е проявил небрежност с колата на Аснер. Искам и от оперативната група да ми съобщят, ако в апартамента намерят дори засъхнала капка слюнка, която не е на Аснер.

— Разбира се. Впрочем проверих за яхта. Никой от тях не притежава плавателен съд в Ню Йорк.

— Мамка му!

— Но и Раундтрий, и Стейнбъргър имат яhti в Ню Ел Ей, а Джулиън и Матю са опитни ветроходци, както и Андреа Смайт. Със съпруга й имат спортна яхта в Хамптън. Затова си помислих, че може би някой от тях има приятел с лодка, закотвена в пристанището, и я е взел назаем. Или просто е откраднал нечия, за да изхвърли електрониката.

— Добро предложение. И добра гледна точка. Поработи върху това.

— Мога ли да ползвам Макнаб?

— Казах ти, не желая да слушам за сексуалния ти живот.

— Ха-ха. Ще бъдат нужни доста справки и съпоставки. Той има забележителни умения. Опа, забравих, че не бива да споменавам за сексуалния си живот.

— Отново ха-ха. Попитай Фийни ако искаш преди края на смяната. Когато и двамата приключите тук, правете каквото искате. И край на намеците.

Ив продължи към офиса си. Майра стоеше до жалкото ѝ прозорче.

— Ужасен дъжд. Карането към къщи през трафика ще бъде ад.

— За сметка на лесното и спокойното придвижване сутринта. Извинявай, че те накарах да чакаш. Щях да дойда.

— Имах път насам и Пийбоди ми каза, че разговаряш с брата на Кей Ти Харис. — Майра се обърна, беше красива с розовия си костюм и любимите си перли. — Подобна среща рядко минава лесно и спокойно.

— Изглежда свестен човек и се самообвинява, защото сестра му не е била особено свята жена. Баща му редовно е пребивал майка му. Харис не само е заставала на негова страна, но и му е предоставяла информация, често невярна, за да има повод да налага майката и да възнаграждава дъщерята за лоялността ѝ. Когато синът пораснал достатъчно, за да се опита да го спре, се озовал в болница. Тогава майката най-сетне се обадила на ченгетата и задържали негодника. Харис недоволствала и твърдяла, че нищо не се е случило, а брат ѝ пикаел кръв в болницата. После заявила, че братът се опитал да ѝ посегне и бащата я защитил.

— Лъжи, обвинявай и пак лъжи, за да прехвърлиш вината и да запазиш удобното си положение.

— Каквото е нужно. Отново недоволствала, когато майката се преместила в друг град с децата. Изглежда, си е поставила за цел да върви по стъпките на татенцето.

— Приемането на неговата фамилия законно и за професионалните ѝ изяви говори много — съгласи се Майра. — Гледала е на майка си като на слабата страна, а на баща си — като на силния. Взела е страната на силата и се е радвала на наградите. Когато майка ѝ е прекратила този цикъл, го е приела не само като наказание, а като отнемане на нейната собствена сила и власт.

— И през остатъка от живота си се е посветила на намирането на начин да я получава и запазва. Лъжи, изнудване, заплахи. Всички казват, че е имала талант и сигурно е обичала работата си. Но това е било на заден план след властта, която е имала над околните. И

мисълта, че ги кара да се страхуват от нея. Страх и уважение? Приемала ги е като едно и също.

— Съгласна съм. Компенсирала е с наркотици и алкохол, което вероятно я е карало да се чувства по-силна. Братът намекна ли за някакъв сексуален елемент между бащата и дъщерята?

— Не, но мисля, че баща ѝ е бил първата ѝ мания.

— Малките момичета често си фантазират, че се омъжват за бащите си. Безобидна фантазия, не сексуална, която нормално отминава, когато пораснат. При Харис може би е било по-сложно. Тя е черпела силата си от него, от връзката на насилие и предателство. Мъжете, с които по-късно е имала връзки — като Матю да кажем — са били нови мании, а не заместители. Искала е да бъде по-силна от мъжете, с които се обвързва, да поеме ролята на баща си и да ги държи под контрол. Майка ѝ е отнела властта на баща ѝ, като го е напуснала. Не би допуснала това да се случи с нея. Не би го понесла.

Ив се обърна към таблото. Към лицето, което — странно нещо — вече с нищо не ѝ напомняше Пийбоди.

— Колкото повече я обсъждаме, толкова повече прилича на убиец, не на жертва.

— Ако беше останала жива, би могла да стигне и до това. При убиеца има ескалация с второто убийство. Повече насилие, по-сложен план. Първото е било пасивно. А това, с множеството удари, издава гняв, какъвто не е изпитвал или може би не е признавал, че изпитва към Харис. Има модел. Взема линка ѝ, отнася електрониката на Аснер. Опитва се да направи така, че убийството на Харис да изглежда като нещастен случай, а на Аснер — като обир.

— Скапани опити — и двата пъти.

— Също модел. Твоят убиец се смята за умен и съобразителен, вярва, че може да създаде тази заблуда. За Аснер дори е вложил доста време и усилия. Интелигентен е, организиран, съсредоточен. В убийствата има целенасоченост, заради която търсенето на онзи видеозапис изглежда слаб мотив.

— Господи, напълно съм съгласна.

— За убийството на Харис бихме могли да заключим, че е било импулсивно деяние, породено от гняв, последвано от непохватен опит за прикриване на следите. При Аснер има преминаване на друго ниво.

— Мисля, че Харис е наела Аснер за поне още една задача и че той е открил нещо по-сериозно от секс сцена. Може би Марло и Матю са използвали този запис като параван, за да не надникна зад него. Или ако те не са замесени, има нещо, което застрашава убиеца. Нещо, заради което богатите и известните биха рискували да убият.

— Може би си права. Знаем, че това се вписва в патологията на Харис. Вече си открила, че е държала примката над няколко глави.

— И отново, както с Марло и Матю, нищо, заради което да си струва да убият Аснер, щом хората разказаха за тези заплахи в показанията си. Аснер ѝ е дал нещо друго или убиецът се е страхувал, че ще ѝ го даде. Нещо, за което никой не спомена при разпитите.

Ив хвърли поглед към таблото.

— Трябва отново да прегледам всичко. Казах на брат ѝ, че не е заслужавала да бъде убита.

— Вярваш ли в това?

— Вярвам, че е трябвало да бъде спряна. Ти би казала, че се е нуждаела от помощ. Терапия, консултации. Аз съм склонна да мисля, че е заслужавала наказание. Не, не съм склонна да мисля, а съм убедена — осъзна Ив. — Изнудваните трябва да си плащат, но цената не е убийство. Затова съм убедена, че е заслужавала наказание, и все пак се застъпвам за нея.

— Аз мисля, че се е нуждаела и от помощ, и от наказание. В детството си е била жертва. Знам, че не гледаш на нещата по този начин — продължи Майра, когато Ив инстинктивно сви рамене, — но е така.

— Може би, но е намерила начин да се възползва от това. Питам се...

— Какво?

— Понякога се питам от какво семейство или среда е произхождала Стела. Дали се е родила такава себична, агресивна и безсърдечна? Или просто е попаднала в порочен цикъл? Както и да е, не намирам оправдание за онова, което беше и вършеше. Подобни цикли трябва да имат край.

— Със сигурност знаеш, че Рурк може да проучи.

— Не съм сигурна дали искам да узная. Може би. Някога. Той се тревожи за мен. Знам, че иска да поговоря с теб.

— Има ли причина?

— Не искам да се тревожи.

— Не отговори на въпроса ми.

Ив въздъхна. Осъзна, че този път не иска кафе, и донесе по една бутилка вода и за двете.

— Сънувам я. Не са кошмари, а странни, спокойни сънища. Обвинява мен, което се връзва с начина ѝ на мислене, с характера ѝ.

— А ти самообвиняваш ли се?

Ив остана мълчалива няколко секунди, преди да отговори.

— Братът на Харис? Част от него изпитва вина, защото не е можел да обича сестра си, а друга част скърби за нея. Аз не зная дали част от мен изпитва вина или просто осъзнаване. Няма скръб. Казвала съм ти го и преди и нищо не се е променило. Знам, че не нося отговорност за случилото се с нея. Виновната е тя. И Маккуин. Дори баща ми има по-голяма вина от мен. Но аз задействах веригата, когато я спипах в Далас, преди още да разбере коя е.

Ив се загледа в бутилката си с вода, когато онзи миг изплува в съзнанието ѝ. Онзи съдбовен миг, в който бе принудила заподозряната рязко да се обърне и се бе озовала лице в лице с майка си.

— Аз задействах веригата, когато я притиснах да се разприказва за Маккуин. Веригата, която той прекъсна, когато преряза гърлото ѝ. Няма да се преструвам, че е било друго. Върших си работата. И животът на други, невинни хора беше поставен на карта. Но моята работа се оказа фактор за смъртта ѝ.

— Ти си я свършила и си спасила живота на онези невинни хора. Собствените ѝ избори са довели до края на нейния.

— Знам го. Вярвам в това. Но съм замесена в смъртта и на двамата си родители. Пряко в тази на баща ми, защото моята ръка държеше ножа. Дете, самозащита — да, всичко е вярно, всичко е логично. Но... — Тя сви ръката си в юмрук, сякаш стискаше дръжка. — Моята ръка държеше ножа. С нея аз задействах събитията. Трудно е да го зная, въпреки всичко, което са ми причинили, въпреки че биха продължили да ми го причиняват. Трудно е да зная, че съм затрила или помогнала за затриването на двамата души, които са ме създали.

— Не са те създали. Извършили са акта, който е довел до зачатия ти, и то с цел инвестиция и печалба. Те не са твои родители, а твои майка и баща само в строго биологичен смисъл.

— Знам това.

— Така ли? Започна да я наричаш Стела, което издава емоционална дистанцираност. А него продължаваш да наричаш свой баща. Защо?

Ив понечи да каже нещо, запелтечи.

— Аз... не знам.

— Ето нещо, върху което си струва да помислиш, нещо, за което може отново да поговорим. — Майра стана от стола за посетители и сложи ръка на рамото ѝ за миг. — Кажи на Рурк, че сме си поговорили. Може да се тревожи по-малко.

— Добре.

Когато остана сама, Ив смръщи вежди срещу таблото. Нейни майка и баща само в строго биологичен смисъл. По тази логика, Кей Ти Харис беше дъщеря и сестра също само в този смисъл.

По свой избор, реши Ив, Харис бе умряла като ничие дете.

16.

Трябваше да се върне на местопрестъплението, затова реши да посети и трите ключови места на път за къщи. Там щеше да подходи към случая със свеж поглед.

В кооперацията на Аснер отново разговаря със съседа, с когото бяха ходили заедно на фитнес. Разтърсен, но готов да съдейства, мъжът не можа да добави нищо съществено към по-ранните си показания.

Почука на няколко врати. Всички харесваха Ей, но никой не бе видял никого да влиза или излиза от апартамента му, или да се навърта около сградата предишната вечер.

Обиколи жилището, докато докладът на криминалистите беше още свеж в паметта ѝ. Не бяха открили дори хвърчащ диск с информация. Извадени снимки — да. На жертвата, на другарчето за фитнес, на друг съсед и на лицензирана компаньонка на име Дела Макгру. Ив реши да се отбие да поговори и с Дела.

Представи си апартамента, преди да бъде претършуван. Оскъдно обзавеждане, помисли си. Евтини мебели, но огромен стенен екран — мъжкарско перчене. Две репродукции на стените за украса, посредствени пейзажи.

Два комплекта чаршафи, единият вероятно постлан на леглото, преди убиецът да го дръпне, за да провери матрака. Оскъдни и семпли облекла в гардероба и чекмеджетата. Два костюма — черен и кафяв, шест ризи, няколко чифта чорапи, боксерки. Три чифта обувки, четири с онези, с които бе обут при убийството. Официални черни, ежедневни мокасини и кецове.

Анцузи, къси панталони, тениски, две вратовръзки.

Тоалетни принадлежности в същия стил, нищо луксозно. Нищо луксозно и в интимния сектор. Таблетка за сексуална мощ, кутия презервативи, три липсващи.

Ив седна на ръба на леглото. Скромен човек, който обича хазартните игри, сутрин ходи на фитнес, а вечер се събира с приятели

да пийнат и погледат мач на огромния му екран. Понякога се обажда на лицензирана компаньонка.

Частен детектив, който понякога прекрива границата на закона в работата си. Може би леко сенчестата страна му харесва. Мечтае да притежава малко собствено казино в някое топло тропическо кътче.

Приятен човек, който бе предизвикал искрена скръб у съседите си и истински сълзи у своята подчинена.

А. А. Аснер. Дали Харис го бе избрала, защото името му излиза първо в списъците? Навярно доста клиенти се бяха обърнали към него благодарение на това.

— Загубих си времето тук — промърмори Ив.

Дела Макгру живееше само на три преки, така че следващата ѝ спирка бе при нея.

Кооперацията бе в същия стил, но когато Дела ѝ отвори с подпухнали очи, Ив забеляза, че апартаментът ѝ е коренно различен от този на Аснер.

Цветове и дрънкулки, писклив лай на пухкаво кутре, което Дела притискаше към пицната си гръд. Възглавници за цял харем, струпани върху червения диван, дебели свещи, декоративни купи, лъскави стъклени животни по множеството маси.

Дела стоеше срещу нея. Буйните и руси коси се спускаха на вълни покрай лице с чип нос, кукленски устни и зачервени от плач сини очи. Ласкаво загука на кучето да кротува.

— И двете сме толкова разстроени — каза тя на Ив. — Фриски обожаваше Ей. Може ли да поседнем? Не се чувствам добре, откакто чух за Ей. Ще пийна коктейл за успокоение. Искате ли?

— Не, добре съм. Връзката ви с господин Аснер професионална ли беше?

— Донякъде, но не само. — Дела притисна вече тихото кученце с една ръка, докато отпиваше розово питие от висока чаша. — Ако правехме секс, трябваше да го таксувам. С това изкарвам прехраната си и Ей го знаеше. Но винаги му правех отстъпки. Ала понякога просто излизахме на вечеря или на кино. Само за да прекараме вечерта заедно като приятели. Много го харесвах.

— Съжалявам, че сте загубили приятел.

— Беше в рискован бизнес предполагам. Искам да кажа, търсеха го главно във връзка със застраховки или разводи. Но детективската

работа е рискована. Въпреки това, никога не съм предполагала, че...

— Кога за последен път се видяхте или разговаряхте с него?

— Вчера. Получил голям хонорар от някаква клиентка и щял да залага. Поиска чуване за късмет преди това. Не работя толкова рано през деня, освен ако е приятел или редовен клиент.

— Каза ли ви нещо за клиентката си?

— Нищо особено, освен че не я харесва. Изглежда гаднярка, но парите били добри. А и не била тази, за която се представяла. Тя ли го е убила?

— Не, но всяка информация за нея би могла да помогне да открием кой е убиецът.

— Наистина не каза много. Беше в страхотно настроение. Донесе на Фриски от любимите ѝ кучешки лакомства, а на мен — шоколадови бонбони. Беше много мил.

— Каза ли ви защо е в добро настроение?

— Всъщност не. Каза само, че е взел някои решения и че понякога лошите неща се случват, за да те събудят, да ти кажат, че трябва да играеш честно — дори ако това те поставя в трудно положение.

— Сподели ли ги, спомена ли някои подробности?

— Не, само това, че е доволен. И че ще се оттегли в пенсия. Често го казваше, но този път прозвуча сериозно. Другата седмица щял да замине за островите, да огледа някакъв имот. Покани ме да отида с него. Може би щях да отида. Беше забавен. После си легнахме за малко. След това му направих сандвич и... о, щях да забравя. Някой му звънна. Отговори с делови тон и помислих, че е клиент.

— Чухте ли част от разговора?

— Не. Той влезе в спалнята с линка си. Чух го да казва нещо за среща в десет. Мисля, че беше в десет. Когато излезе, беше някак... замислен. Така бих го определила. Даде ми голяма целувка, почеса Фриски и тръгна. Никога вече няма да го видя.

Ив подпита от още няколко ъгъла, но осъзна, че е извлякла всичко, което може от този източник. Аснер не беше казвал имената на клиентите си и не бе обсъждал конкретните им случаи с приятели.

Но бе получила нещо свежо. Изглежда, убиецът се бе свързал с Аснер, а не обратното.

Когато пристигна в къщата на Раундтрий, домашният андроид я осведоми, че господин Раундтрий все още е на снимки и госпожа Бъркет също не е у дома. Още по-добре, реши Ив.

— Трябва да огледам киносалона и покрива.

— Да се обадя ли на госпожа Бъркет?

— За какво?

— Не... не е обичайна практика да позволявам на някого да обикаля из къщата в отсъствието на госпожа Бъркет и господин Раундтрий.

— Аз не съм кой да е, а ченгето, което се явява главен разследващ на убийство, извършено в тази къща.

— Всички сме много разстроени.

— Не се и съмнявам. Вероятно ще бъдете по-малко разстроени, когато лицето, което е убило госпожица Харис, бъде идентифицирано, арестувано и изправено пред съда. Затова ще поработя за тази цел, като огледам местата, за които споменах.

— Разбира се. Ще ви придружа до киносалона.

— Знам пътя. — Ив извади джобния си компютър и зареди паспортната снимка на Аснер. — Изглежда ли ти познат?

— Не. — Андроидът превключи на пауза, докато сканираше паметта си. — Не. Не го познавам.

— Не се е навъртал наоколо?

— В паметта ми няма нищо за него. Мога ли да ви помогна с нещо, докато... правите повторен оглед?

— Не, но благодаря. Ще си тръгна, когато свърша.

Ив отиде право в киносалона. Постоя няколко минути, извика сцената от онази вечер в съзнанието си. Всички се тълпяха вътре, вземаха си напитки или десерт и разговаряха на групи, или се разполагаха на столовете си.

Голяма весела компания, помисли си тя. С изключение на Харис, която бе стояла настрана, намръщена и самовгълбена.

„Пиеше и гледаше“, спомни си Ив сега и съжали, че не ѝ бе обърнала повече внимание.

Разбира се, тогава никоя от двете не знаеше, че след по-малко от час Харис ще бъде мъртва.

Ив угаси осветлението, седна на стола, на който бе седяла в онази вечер, и отново мислено се върна назад.

Беше съсредоточена върху екрана, но Раундтрий не се бе отдалечавал. Седеше наблизко по време на прожекцията. Хората се смееха или подхвърляха забележки. Ив затвори очи, чу характерното кикотене на Мейвис, гласа на Андреа, която направи някакъв коментар. Но кога? Кога?

Не можеше да бъде сигурна.

Много смях — гърлен, писклив, плътен. Рурк прошепна в ухото ѝ, когато Марло се засуети с реквизитното си оръжие по време на дубъл.

Много бе не онова, което бе чула тогава, а пропуснатото. Никаква реплика от Харис, поне която да се чуе до предната част на залата. Никаква и от Валъри, Престън, Стейнбъргър. Или поне нищо не бе достигнало до нея. Нищо и от Кони след първите няколко минути.

Джулиън? Беше казал нещо със сънен от виното глас. В началото, каза си Ив. Може би.

Светна лампите, огледа разположението. Просторно помещение с наклонен под, който осигуряваше идеален изглед към екрана от всяко място. Един изход отстрани, главният — отзад.

Лесно влизане и излизане, а хората не бяха седели плътно един до друг. Бяха разпръснати и след като Раундтрий бе настанил нея и Рурк отпред, не бе видяла кой къде седа.

Извади записките си, грубо начерта плана и отбеляза местата на разпитаните според показанията им. Отново угаси осветлението, поседя във всяка част на залата, провери какво се вижда, от какъв ъгъл.

Интересно, реши тя, но не ѝ разкри нищо.

Излезе от киносалона и се отправи към покрива.

Качи се с асансьора. Със сигурност убиецът го бе ползвал, помисли си. Най-бързият начин, с най-малък риск да бъде забелязан от другите гости или персонала. Право във всекидневната на покрива.

Най-много две минути тук — и навън към басейна.

Харис може би крачи нервно? Пуши от билковите си цигари с примес на наркотик. Заядлива, заплашителна, сприхава.

Дали убиецът се бе скарал с нея? Невъзможно бе да се каже, както и ако са имали спречкване, дали е било кратко, или продължително. Падането, решението. Довлича я до водата, претърсва

чантата й. Взема парцала от бара, забърсва кръвта с вода от басейна, след това го хвърля в огъня. Хваща асансьора обратно надолу.

Минути. Бяха нужни само няколко минути. Почти колкото човек да отскочи до тоалетната. Кой би забелязал?

Ив вдигна глава. Спомни си, че тогава куполът беше леко отворен. Приятна октомврийска вечер, но...

Обзета от любопитство, отново слезе долу, потърси домашния андроид.

— Въпрос. Обикновено по това време на годината куполът отворен ли стои, или затворен?

— О, затворен. Госпожа Бъркет ползва басейна всеки ден... поне доскоро го ползваше. Есента не е студена, но тя обича вътре да е топло, а водата — доста загрята. И механизмът се нуждае от поправка.

— Защо?

— Не прилепва плътно. Не се затваря напълно, освен ако не го изключите и включите отново. Госпожата щеше да повика някого да го ремонтира, но от вечерта на приема не се е качвала на покрива. Не сме пускали никого там горе.

— Някой друг знаеше ли малкия трик за затваряне?

— Господин Раундтрий, разбира се, част от персонала, работниците по поддръжката на басейна.

— И никой друг?

— Никой, доколкото знам.

— Добре, благодаря.

Значи, убиецът бе отворил купола, помисли си Ив, докато шофираше към дома. Ако е била Харис, защо да го затваря? Или да се опитва. Новата информация изпращаше Кони в края на списъка. Ако бе искала да е затворен, знаеше как да го затвори.

А убиецът не знаеше. Може би не бе забелязал, че не прилепва плътно. Просто задейства механизма и изчезва. Първо, защо го е отворил?

Заради дима от билковите цигари с примес на „Зоунър“. Доста вероятно, реши тя. Може би убиецът не харесва мириса, алергичен е или просто е искал да влезе свеж въздух.

Докато размишляваше върху тази подробност и какво би могла да означава, премина през портала на дома си.

Дъждът биеше в лицето ѝ, докато тичешком изкачи стъпалата до вратата. Вътре фоайето бе празно.

„Този път те изпреварих, плашило“, помисли си тя и нарочно свали сакото си и го преметна върху парапета на стълбището. Това действие ѝ бе липсвало през по-топлите месеци, защото знаеше, че дразни Съмърсет.

Доволна от себе си, тръгна нагоре по стъпалата и към спалнята, за да се преоблече в тренировъчен екип.

Час фитнес и няколко бързи дължини в басейна щяха да отпуснат тялото и ума ѝ. За да избегне среща със Съмърсет, слезе с асансьора и изведнъж се спря, когато видя Рурк, вече потен, да вдига тежести от лег.

— Добре дошла тук.

— Не знаех, че си се прибрал. — Ив се приближи и се надвеси над него. — Купи ли вече целия свят?

— Всичко, което си струва да притежавам... днес. А ти залови ли всички лоши.

— Запълних квотата си. Реших да се поизпотя, докато обмислям някои теории и вероятности, и да взема душ, преди да тръгна по петите на нова партида лоши.

— Добър план. Радвам се да те видя. — Той остави щангата на стойката и посегна към бутилката си с вода. — Ще бягаш ли?

— Като за начало.

— И аз бих потичал. Къде ще отидеш?

— Не съм решила.

— Имам нова програма за виртуални тренировки, може да се играе и от двама.

Ив присви очи.

— Не съм дошла за секс тренировка.

Той повдигна бутилката и я погледна с насмешка. Бе вързал косата си отзад и кожата му блестеше.

Може би щеше да я накара да промени решението си за вида тренировка, помисли си тя.

— Странно защо в ума ти толкова често се въртят мисли за секс.

— Може би ти ме провокираш.

— Може би. Но не и сега. — Той стана от лежанката и застана до вградения шкаф с екипировката за виртуална тренировка. — Това е

нещо повече от бягане. Има разнообразни препятствия, можеш да избираш посоката, като всеки избор води различни последици. Различни сценарии. Имаме градска обстановка, дива природа, предградия, безброй видове привидно пусти пейзажи. Нощ, ден, комбинация. Общо взето всичко, което поискаш.

— Това тренировка ли е, или е игра?

— И двете. Защо да не се позабавяваме? Къде предпочиташ?

Ив понечи да избере градска обстановка, това, което познаваше. Но щом беше игра, значи, щеше да има състезание.

— Сред природата.

— Изненадваш ме.

— И двамата няма да бъдем на своя територия. Комбинация от ден и нощ.

Той ѝ подаде чифт очила за виртуална реалност и започна да въвежда параметри.

— Целта е да достигнеш мястото, което ще бъде показано на картата в долната част на екрана ти. Ако не успееш да преодолееш препятствие или пострадаш, губиш точки и изоставаш. Когато успееш, ги печелиш. След поредица преминати препятствия получаваш нещо полезно.

— Колко пъти си играл на това?

— Няколко, но не и със сценария, който заредих. Започваме наравно. Трийсет минути стигат ли ти?

— Да, достатъчно са.

Ив намести очилата, огледа обстановката, в която попадна, погледна приложената карта и видя криволичещите пътеки, разклонения, кръстопътища и пулсиращата светлина, която сочеше целта.

Гъсти гори, сумрак и неравна пътека между треви и храсти. Място, където бродеха диви животни. Животни със зъби.

Би се чувствала по-спокойна, ако бягаше из тъмен склад, пълен с въоръжени наркомени.

Именно затова бе избрала друг тип обстановка. Щеше да ѝ бъде по-трудно.

— Внимавай за пулсиращите точки на картата, те сочат препятствия или някакъв елемент на трудност. Готова ли си?

— Да.

Обстановката около нея оживя. Засвири вятър, който брулеше дърветата. Чу пращане, падащи клони, бучене и тътен като от водопад.

Но какво знаеше тя?

Започна с лек джогинг за загряване, като избра лявото разклонение на пътеката. Чу се още по-силно изпращяване и падна дърво, което препречи пътя само на няколко метра пред нея. Ив го прескочи и спечели няколко точки. Ускори темпото.

Зави надясно, чу гръмко, отекващо ръмжение и реши да се върне назад. Просто щеше да избере по-дългия маршрут.

Затича с равномерни крачки, намери ритъма си, усети загряването на мускулите.

Видя тесния въжен мост пред себе си, който висеше с няколко липсващи дъски над широка бездна. Река с цвят на кал течеше с грохот и водовъртежи далеч под нея. Тя се втурна по моста, прескачайки пролуките, и едва не падна, когато една дъска се пропука под краката ѝ.

След това цялата картина завибрира. „Мамка му“, помисли си Ив, когато изтънелите въжета се скъсаха, а дъските зад гърба ѝ полетяха надолу и с плясък потънаха в бурните води на реката.

Скочи нагоре, вкопчи се във висящо въже и се залюля напред. Поривът на вятъра и бързината на движението бяха колкото страховити, толкова и опияняващи. Приземяването на тесния ръб я разтърси от глезените до коленете.

Отдясно ръбът се разширяваше и стигаше до стръмни каменни стъпала. Над тях стоеше виеща глутница вълци. Още докато обмисляше възможностите си, те заслизаха към нея.

Остана на мястото си, помисли и започна да се катери нагоре по скалната стена.

Плувнала в пот от усилие и напрежение, стигна до върха. На екрана светна надпис: „Награда. Получавате нож“. Потупа по хълбока си, напипа калъфа.

Супер.

Леко задъхана, побягна наляво, далеч от вълците. Точно когато отново намери ритъма си, нещо се уви около глезена ѝ. След миг висеше с главата надолу от клон на дърво. Отнякъде зазвуча биене на барабани.

Може би канибали, помисли си тя. Логично.

Когато успя да се надигне като напрегна коремните си мускули до болка, за да пререже въжето, и се приземи с трясък на земята, барабаните вече звучаха много по-близо.

Ив затаи дъх и хвърли поглед към картата, за да избере посока.

Една стрела се заби с тъп звук в дървото, на което се беше подпряла. На сантиметър от ръката ѝ.

Тя побягна с всички сили. Изкачи се по скалист склон, падна в блато и скочи в река от скала, за да избяга от доста едра мечка.

Следващата ѝ награда — фенерче, се оказа доста полезна, когато като лавина се спусна мрак.

Мокра, задъхана и изгубена за миг, Ив се изненада, когато на екрана светна: „Времето ви изтече“.

Повдигна очилата си, обърна се към Рурк и се зарадва, когато го видя задъхан колкото нея.

Освен това Ив водеше с три точки.

— Със счупена ръка съм — каза ѝ той. — Очевидно е дало отражение.

— Едва не станах следобедна закуска за една мечка и загубих ножа си при падане в блато. Беше забавно.

Рурк се усмихна широко.

— Да. Искаш ли още трийсет минути?

Беше възнамерявала да тренира един час, напомни си тя, така че защо не?

— Давай. След това искам да поплувам, по-късно ще работя. Имам въпроси. Много. Може би ти ще намериш отговор на някои от тях.

— Добре тогава. Който загуби, ще се погрижи за вечерята. След това ще ми се хапва сочна пържола.

— Отново, давай.

— От началото или оттам, докъдето стигнахме?

— Оттам, докъдето стигнахме.

Когато трийсетте минути свършиха, тя се отпусна изтощена на пода.

— Нападна ме прасе.

— Глиган — поправи я Рурк.

— Прасе мутант. Винаги съм знаела, че в горите има прасета мутанти с много остри зъби. Защо хората обичат да ходят там? Имаше и поляна. Красива. Изглеждаше безопасна. Змии. Трябваше да се досетя, че ще има змии.

— Аз имах мачете. Беше много ценно. — Седнал до нея, той погледна резултатите. — Искam пържолата алангле. Нали ще я направиш, скъпа?

— По дяволите! Бях върхът, докато се появи онова прасе! Шибаното животно ми коства играта. И никой от двама ни не достигна целта.

— Следващия път. — Рурк стана и ѝ подаде ръка. — Все още ли ти се плува? — попита я, докато ѝ помагаше да се изправи.

— Вече поплувах. В река. С остри скали. Може да е имало и алигатори. — Ив разкърши рамене. — Впрочем беше страхотна тренировка.

Взе душ вместо плуване. И както бе честно, пригответи вечерята. Отново, за да бъде честно, я сервира в своя офис. Но не възрази, когато Рурк отвори бутилка вино.

Бяха я заслужили.

— Е... — Ив бавно отпи голяма глътка. — Можеш ли да кажеш кого чу и може би кого не, докато бяхме в залата и гледахме гафове?

— Не със сигурност, не. Не обръщах внимание.

— И аз. Тази точка от дневния ми ред не даде никакъв резултат. Разговарях с лицензирана компаньонка, която Аснер е посещавал като приятел и за секс.

— Винаги е хубаво да правиш секс с приятелка.

— Правила е секс с приятелчето си в деня на убийството му, после му приготвила сандвич.

— Това се казва приятелка.

— Казва мъжът, който яде пържола.

— Къде е моят секс?

— Ще си го получиш — закачливо се усмихна тя. — Значи, Аснер е казал на приятелката си, която му е приготвяла сандвичи, че е решил да постъпи почтено, въпреки че би могъл да изпадне в неудобно положение.

— Интересно. Мислиш ли, че е решил да предаде записа?

— Може би. Опитвам се да си представя душевното му състояние, като събера парчетата от секретарката му, от разговорите му с неговия приятел адвокат, а сега и от този, и съм склонна да мисля, че когато е узнал за убийството на клиентката си, в която съм убедена, че е разпознал Харис, изведнъж е размислил относно евентуална допълнителна печалба от запис. Играе по правилата, предава го, оттегля се в пенсия и заминава да живее на островите.

— Но вместо това намира смъртта си.

— Да. Дружката му за секс каза, че някой му се е обадил на линка малко преди да си тръгне. Не чула разговора, освен че се съгласил да се срещне с човека в офиса си в десет вечерта.

— Което означава, че убиецът се е свързал с него.

— Именно. Означава, че убиецът е знаел за него и как да го открие.

— От линка на Харис?

Хубаво бе да има на разположение някой, който прави връзката бързо.

— Така предполагам. Уговаря срещата, убива Аснер, изнася всичката документация и електроника, подсигурява се за всеки случай. Хората убиват поради какви ли не странни причини, но не вярвам това да е заради онзи запис.

— Мислиш, че Аснер чрез Харис, или обратното, е имал нещо срещу убиеца.

— Нещо, което е възнамерявал да предаде наред с видеото на М и М, да. Или убиецът се е страхувал, че ще го направи. Ровене в кирливи ризи, такъв е бил почеркът на Харис и това се връзва. Брат й дойде да разговаря с мен днес.

Разказа му за срещата, докато вечеряха.

— Тъжен развой на един живот, нали? — отбеляза той. — Не само се е обърнала срещу онези, които са я обичали, а и ги е използвала за своя изгода. Предпочела е тази изгода, тази власт, вместо истинска привързаност, истинско приятелство.

— Избрала ли е да бъде като баща си, или се е родила същата като него?

Рурк сложи ръка върху нейната.

— Ти си живото доказателство за силата на избора.

— През повечето време вярвам в това. Човек сам взема решения. Както при виртуалната тренировка. Дали да тръгнеш надясно, наляво, нагоре или надолу, и да се справиш с последиците. Така че — да, мисля, че тя е направила избора си. Мисля, че така ѝ е харесвало. Но не е била щастлива. Личеше си, че не е доволна.

— И все пак е продължавала.

— Докато някой друг е избрал да я убие. Не са Раундтрий или Кони. Мога да кажа, поне с това, което имам сега, че не са и Марло или Матю. Не е и Престън.

— Значително скъсяваш списъка.

— Убиецът е отворил купола на басейна.

— Откъде знаеш?

— Опитал се е да го затвори. Ако Харис го е отворила, не е имало причина убиецът да го затваря. Поне не виждам такава. Беше леко открехнат, когато открихме трупа.

— Помня това, да.

— Прави номера и не се затваря добре. Трябва да изключиш механизма и отново да го включиш. Убиецът не е знаел. Кони е знаела, тъй като е ползвала басейна всеки ден.

— Мислиш ли, че някой е влязъл отвън?

Ив замълча, с пържен картоф на сантиметри от устата си.

— Откъде?

— През купола, скъпа.

— Мамка му. Мамка му! Не се бях сетила за това. Как може да се е качил там горе?

— Всякак — усмихна се той. — Понякога най-добрият начин да стигнеш горе е да слезеш долу. Дистанционно за отваряне на купола — слабо място по отношение на сигурността, предполагам.

— Разсъждаваш като специалист по проникване с взлом.

— Вече не. Само когато мога да бъда полезен на съпругата си.

— Ха! Сега, като пусна тази муха в главата ми, ще трябва да проверя вероятността, но не мисля, че някой е влязъл отвън или отгоре. Харис е пушила от онези билкови цигари с примеси, а шест от тях биха задимили подобно малко затворено помещение. Не е стояла дълго там, а имаше шест фаса.

— Затворен купол, да. Да, разбирам. Искал е свеж въздух. Той или тя. В списъка ти остават по двама от двата пола. Джулиън и

Стейнбъргър, Андреа и Вальри.

— Или комбинация. Възможно е някой да прикрива някого. И съм набелязала Стейнбъргър и Вальри, защото, доколкото знам, те са единствените, които ме излъгаха.

— По-вероятно е тя да прикрива него, отколкото обратното.

— Освен ако знае твърде много неща за него, които би предпочел да не излязат наяве. Тогава би се опитал да я прикрие.

— Да. Чукали са се, а след чукане хората често се разприказват.

— От сега нататък ще си държа езика зад зъбите.

— Обикновено е твърде уморен след чукане — изтъкна тя и го накара да се засмее.

— Вярно.

— Не разбирам само едно. Да кажем, че е Стейнбъргър. Защо да я убива? Искam да кажа, има много причини, но защо сега? Защо да не я изтърпи, да я остави да прави каквото иска, докато проектът бъде завършен? Създава си голямо главоболие, като ликвидира една от звездите си.

— Глиганът или реката — каза Рурк. — Никоя от двете възможности не е особено приятна, но се налага да избереш едната. Понякога под натиск.

— Добър довод. — Ив повдигна пръст срещу него. — Доста добър. От едната страна е прасето мутант с големите остри зъби, което иска да отхапе крака ти. От другата е реката със стърчащите скали, които могат да те разрежат на парчета.

— Повечето хора скачат.

— Защото заплахата от прасето мутант е по-непосредствена. По-добре да рискуваш с реката и скалите. А още по-добре да убиеш прасето мутант и да продължиш по суша.

— Започвам да съжалявам, че не предложих свински пържоли.

Когато Ив се засмя, той доля чашата ѝ с вино.

— Стига с това — каза тя. — Ще премина на кафе. Трябва да се поровя за Стейнбъргър и Вальри. Ако съм права и са замесени в това, сигурно ще открия нещо. Щом един частен детектив е стигнал до него, и аз ще достигна.

— Напълно вярвам в това, както и че можеш да понесеш чаша и половина превъзходно каберне. Кажи ми защо се спираш на Стейнбъргър. Не е само защото не е бил напълно откровен.

— За да излъжеш ченге, трябва да имаш причина. Често причината е глупава, но все пак я има. Освен това при първия разпит беше нападателен.

— А нападението е защита.

— Така е. Още нещо. Всичко е борба за власт и контрол. Тя срещу целия шибан свят, както ми се струва. Кой от нашите играчи има най-голяма власт и контрол при този проект, както и в цялата киноиндустрия?

— Онзи, който държи парите. Почти винаги е така.

— Да, като богато копеле знаеш това.

— Естествено.

— Стейнбъргър е човекът с парите. Той притежава продуцентската компания и има най-дългата и най-бляскава репутация. Сочен е за един от най-влиятелните хора в Холивуд.

— Прочела си публикациите.

— Оpozнай територията, в която навлизаш — отбеляза Ив. — Обича светлините на прожекторите, влага много в реклама, пуска пикантни слухове. И е лъжец, отбранява се и държи кранчето на парите. Освен това има на разположение млада привлекателна лъжкиня в лицето на Вальри. Това ми е достатъчно, за да поема в тази посока. — Отново се усмихна. — Дори и да затъна в блато.

17.

Рурк продължи да отпива от виното си, докато Ив подреждаше новите материали на таблото.

Работеше привидно спокойно и въпреки събуждането си утринта, изглеждаше по-отпочинала от който и да било друг път след завръщането им от Далас.

Раните ѝ бяха зараснали. Той мислеше, надяваше се, че и невидимите рани са започнали да заздравяват.

— Чувам тревогите ти от тук — каза тя.

— Всъщност просто гледах съпругата си с наслада и си мислех, че изглежда добре.

— Беше първата ми сериозна тренировка от... известно време. Имах нужда от нея. — Ив продължи с таблото. — Поговорих с Майра.

— Така ли?

— Даде ми някои насоки за размисъл и ще помисля. Справям се, Рурк.

Той стана, приближи се зад гърба ѝ и обви ръце около нея.

— Аз също. — Целуна върха на главата ѝ и се отдръпна назад. — Ако не мислех, че се справяш, щях да се оставя да ме победиш в играта.

— Друг път.

Той се засмя и отново я прегърна, по-силно.

— Права си. Но това само показва, че никога не бих те глезил. Изпитвам твърде голямо уважение към теб.

— Наслушах се на глупости. Просто имаш твърде силно его, за да го преглътнеш.

— И егото, и уважението ми хвърлят дълга сянка.

— С каква форма е сянката на уважението ти?

— Моля?

— Защото тази на егото ти е с форма на пенис. Просто се запитах.

Той я дръпна, накара я да се обърне и потърка трапчинката на брадичката ѝ, когато срещна широката ѝ слънчева усмивка.

— Ще отнеса сянката на пениса си в своя офис. Има ли нещо по-конкретно, което искаш да потърся?

— Секс и пари.

— Мислех, че сме приключили разговора за моето его.

— Това е добра насока. Секс и пари, доколкото са свързани със Стейнбъргър и/или Валъри. Защото там има нещо. Тази сутрин тя изглеждаше твърде самодоволна. Сякаш е правила страхотен секс или е получила голяма премия. Има нещо.

— Ще видим дали ще го намеря.

— Една мисъл не ми излиза от ума. Ако убиецът си беше уредил среща с Аснер с намерението да го убие, щеше да вземе оръжие. А е използвал статуетка. На малтийския сокол.

— Сериозно? Убива днешния Сам Слейд^[1] с черния сокол. Хубава ирония.

— Едва ли Аснер е мислел така, но да. Важното е, че или убиецът е заложил на тази ирония и удобството, или не е носел оръжие. Ако не е имал оръжие, значи, срещата не е била, с цел да го убие. Просто е завършила така.

— Още едно разклонение по пътя, още един избор — кимна Рурк. — Може би целта е била да се договорят, но условията не са се понравили на убиеца.

— Тогава майната ти. Ще ти пръсна мозъка. За много хора е по-лесно да убият за втори път. Щом веднъж са взели това решение на проблема си, защо да не го направят отново?

Ив се загледа в снимките на двете жертви от местопрестъпленията.

— Мисля, че никое убийство не е било планирано — и двете са били импулсивни решения. Отново се връщаме на играта. Щом си взел един завой, трябва или да вземеш друг, или да се върнеш обратно. След убийството няма връщане назад, така че той е взел следващия завой.

— Обикновено следват още. Ако е Стейнбъргър и е използвал Валъри за прикритие, тя също представлява заплаха. Нов завой може да я отстрани.

— Да, може. Да го направи сега е рисковано, но по-нататък по пътя, при друго разклонение, отново може да види в това надеждно

решение. Трябва да разбере защо, за да мога да го притисна. Иначе всичко, което имам, са само впечатления.

С ръце в джобовете, тя се залюля на пети, мислейки за завоите по пътя, изборите, последиците.

— За аматьор, се е справил доста добре със заличаването на следите. До сега.

— Може би го е правил и преди — предположи Рурк. — Избирал е тази посока, тази възможност.

Ив спря и се обърна рязко.

— Да го е правил и преди? Би било интересно, нали? Възможно ли е? Секс и пари — заговори тя на Рурк, докато вървеше към бюрото си. — Ще се поровя в миналото му, да видя кой друг е умрял.

— Идеално. За мен сексът и парите, за теб трупове. Страхотен екип сме.

— Най-добре е всеки да се придържа към силните си страни.

Дали наистина го бе правил и преди, запита се тя. Случайно, предумишлено, импулсивно.

И се бе отървавал безнаказано.

А ако Харис е разбрала или е подозирала? И е накарала Аснер да се порови по-дълбоко?

Ив се облегна назад за миг. Сега кой поемаше прибързано по разклонение на пътя? Ако се бе излъгала, щеше да загуби време и да не стигне доникъде. Но без доказателства какъв избор имаше, освен да продължи на сляпо?

— Компютър, търсене за Джоел Стейнбъргър, със самоличността от тези файлове. Справка за смърт на лица, свързани с него.

Прието. Изпълнение.

— Втора задача. Търсене за неразкрити убийства, във връзка с които лицето е било задържано, разпитано или посочено. Трета задача. Търсене за самоубийства или несчастни случаи, свързани с това лице или „Биг Бенг Пръдакшънс“.

Стана, когато компютърът прие задачите. Влезе в кухнята, програмира кафе и го взе със себе си пред таблото.

Факти, помисли си тя. Харис заплашва Матю, Джулиън, Престън, Андреа, Кони.

Харис се заяжда или спречква с Матю, Джулиън и Кони в нощта на смъртта си.

Харис прекарва известно време под купола на покрива в пушене на билкови цигари със „Зоунър“.

Харис получава нараняване на тила в резултат от падане.

Смърт чрез удавяне.

Беше само предположение, че е носела линк в чантата си и откъс от записа. Основателно предположение, голяма вероятност, но не и факт.

Куполът остава частично отворен.

Кръвта е отмита с парцал от бара и вода от басейна.

Докато мислено преповтаряше най-важното, Ив поразмести бележките на таблото.

Харис наема Аснер да сложи камери в мансардата, в която съжителстват Марло и Матю.

Аснер свършва работата си, взема камерите и предоставя на Харис копие от записа.

Отново беше само предположение, че е задържал оригинала.

Твърдение на свидетел, а не неоспорим факт сочеше, че Аснер е получил обаждане на личния си линк и си е уговорил среща.

Аснер се среща с убиеца в офиса си. Това беше факт.

Аснер умира вследствие на множество силни удари с бронзова статуетка.

Убиецът — защото кой друг, по дяволите — отнася всички записи и електрониката, като използва колата на Аснер за транспорт.

Колата на Аснер е намерена на пристанището за яхти.

Първа задача — изпълнена...

— Добре, да видим какво имаме. Резултат на екрана.

Списъкът се оказа дълъг, както бе очаквала. Нарочно бе въвела широки параметри за първото търсене.

Трима от четиримата му баби и дядовци, баща му, мащехата му, един брат, множество братовчеди, лели, чичовци и една бивша съпруга

— Ив даде гласова команда за поставяне на роднините в отделна категория.

Списъкът с лицата без роднинска връзка беше по-дълъг. Съквартирант от колежа, неколцина актьори, други професионалисти от индустрията, градинарят му, дългогодишен семеен лекар, бизнес партньор, бивша преподавателка по вокално майсторство на сегашната му съпруга (починала след излизането си в пенсия).

Ив подреди в отделни подкатегории професионално свързаните и лицата извън бизнеса и индустрията.

След това даде команда за съпоставки между категориите и поставяне на откритите съвпадения в отделна подкатегория.

Докато преглеждаше списъка, компютърът я осведоми, че няма неразкрити убийства, свързани с лицето, освен разследваните в момента.

— Много жалко — промърмори тя.

Със злополуките и самоубийствата беше съвсем различно. Имаше множество.

Ив стана за още кафе и започна да ги отсява.

По някое време Рурк ѝ изпрати сведение за паричен превод предната вечер. Петдесет хиляди от сметката на Стейнбъргър в тази на Вальри.

Запази копие във файловете си, преди да се залови с второто табло.

Вярваше, че случайното съвпадение е нещо толкова рядко, колкото честния крадец, и че ако почовърка достатъчно дълго и упорито, всяко съвпадение ще ѝ разкрие модел.

В този случай видя модела, когато се отдръпна крачка назад от новото табло.

— Мамка му! — Влезе през отворената врата на офиса на Рурк. — Моля те, ела да видиш нещо. Имам нужда от свеж поглед.

— Мога да ти дам своя назаем. Поиграх си малко с финансите — каза той, докато ставаше.

— Вероятно ще има още.

— Обичам да ми се удава законна възможност да се ровя в личните дела на хората. Така оставам честен.

— Донякъде.

— Разширила си се, както виждам — отбеляза той, по повод второто й табло. Бе сложила паспортната снимка на Стейнбъргър в средата и подредила останалите като ветрило около нея. Под всяка от тях имаше дата. — Какво общо имат тези хора със Стейнбъргър и сегашния ти случай?

— Странно, всичките са умрели. В хронологичен ред, първо Брайсън Кейн, съквартирант. Дватама, заедно с още двама, са живели в обща частна квартира. Кейн е починал от наранявания, получени при падане по стълби. Смъртта му е била обявена за злополука с допринасящ фактор високо ниво на алкохол в кръвта. Поради приблизително същото количество алкохол, съквартирантите му, включително и Стейнбъргър, спели и не чули шума от падането. Трупът бил открит на сутринта от единия от другите двама. Кейн бил на двайсет години.

— Млад.

— Следващият не е бил толкова млад. Марлин Дреслър, на осемдесет и седем, пралядо на тогавашната годеница на Стейнбъргър, първата му бивша съпруга. Освен това важна клечка в „Хърайън Студиос“, където Стейнбъргър е получил първата си работа в индустрията, в общи линии като асистент на асистента на Дреслър. Дреслър имал вила в Северна Калифорния. Паднал от едни скали.

— Така ли?

— Бил запален турист, любител ботаник. Според свидетелски показания се изкачил нагоре от вилата си в каньона, за да събира екземпляри от растения. Загубил равновесие, счупил си крак, няколко ребра и получил вътрешен кръвоизлив. Според медицинската експертиза се е мъчил дванайсет часа, преди да умре. След смъртта на Дреслър, Стейнбъргър се е издигнал с две стъпала по стълбицата.

— Удобно за него.

— Да, безспорно. Дреслър е умрял шест години след Кейн. Три години по-късно... Ще добавя, че междувременно Стейнбъргър се оженил за годеницата и отново се изкачил нагоре в „Хърайън“. Анджелика Колфийлд, актриса...

— Да, гледал съм я във филми.

— Била известна колкото с ролите, толкова и с ексцесиите си. Никой не се изненадал особено, когато умряла от свръхдоза. Изненадващото било, че е била бременна от около пет седмици. Баща

— неизвестен. Носели се слухове за романтична връзка между нея и Стейнбъргър, които той упорито отричал и останали непотвърдени. Освен това се говорело, че Колфийлд се среща с много други мъже. Но Стейнбъргър бил един от продуцентите на последния ѝ проект и горещо се бил застъпил за нея в студиото. При смъртта на Колфийлд съпругата му също очаквала първото им дете. Въпреки че официално смъртта ѝ била обявена за нещастен случай, имало — и все още има — подозрения за самоубийство.

— Но не и за углавно престъпление.

— Все още. Четири години напред. Джакоби Майлс, папарак, който започнал да преследва единствено Стейнбъргър сред цяла армия други, бил пребит до смърт с петкилограмова гира в дома си. Всички камери и електроника били отнесени. От полицията решили, че Майлс е заварил взломаджия в дома си, и няколко седмици по-късно арестували рецидивист, който се подвизавал в същия квартал. Въпреки че отричал, че е извършил този взлом и убийство, лежал в затвора двайсет и седем години. По-малко от месец след убийството, Стейнбъргър и съпругата му се разделили и подали документи за развод. Два дни след като разводът станал окончателен, Стейнбъргър се оженил за втората си бивша съпруга. — Ив потупа по следващата снимка и продължи: — Шери Уендъл. Актриса, известна с комедийните си роли и огнен темперамент. Бракът им продължил четири години и бил описван като бурен. Три години след развода Уендъл се удавила, според заключението, при злополука — поради падане след консумация на алкохол. Било голяма трагедия и скандал по време на фестивала в Кан през онази година. Стейнбъргър присъствал като един от партньорите в новоизлюпената компания „Биг Бенг Пръдакшънс“.

— Беше страхотна, наистина. Гледала си някои от филмите ѝ.

— Да. Забавна дама. Пет години след удавянето на забавната дама в Южна Франция, Бъстър Пърлман, един от съдружниците на Стейнбъргър, погълнал смъртоносен коктейл от барбитурати и малцов скок. Заключението за самоубийство било последвано от спекулации, че е присвоявал средства на компанията, и според показанията на Стейнбъргър, който изразил съжаление, ги заплашвал одит.

— Да — промърмори Рурк, — ще трябва да се поровя още във финансите.

— Следва пауза от седем години. Доста дълго време, но ще направя нова справка за този период. Алис Бийкър, на двајсет и две. Стажантка в студиото, намерена мъртва в апартамента си. Подхлъзнала се в банята, според доклада, и получила фрактура на черепа. Бившият ѝ приятел бил задържан и разпитан, но нямало никакви улики, за да бъде обвинен в каквото и да било. В показанията си заявил, че е подозирал, че Алис има връзка с друг мъж, по-възрастен и женен. Това предположение било подкрепено от приятелка на покойната, според чиито показания Бийкър вярвала, че мъжът, с когото се среща, ще напусне съпругата си и ще се ожени за нея. Стейнбъргър бил женен от две години за последната си бивша съпруга.

— Което ни връща към сегашните събития. Е, с тази нова информация, какво виждаш тук на таблото?

— Модел.

— Мислиш, че той убива от... Господи, четиридесет години? Без пропуск, без да събуди подозрение?

— Престанах да мисля, когато стигнах до половината от четиридесетте. Зная го. Това е начин за решаване на проблеми, избор. Ще бъде нужно още време, за да открия какъв може да е бил проблемът във всеки от случаите. Някои са очевидни — продължи тя и посочи към таблото, докато крачеше пред него. — Връзка, довела до бременност, от която другата страна не е желала да се откаже. Финансови трудности, стоварени върху партньор, който или е участвал в схемата, или е узнал за нея. Нахален фотограф, видял или заснел нещо изобличаващо. Глупаво младо момиче, настояващо за брак и вероятно заплашващо, че ще каже на съпругата му.

— Секс и пари, както ти вече каза неведнъж.

— Повечето са агресивни, някак импулсивни деяния. Блъсване, удар. Прикриване. Може дори да ги смята за злополуки. Или самозащита, според извратените му представи.

Рурк сложи ръка на рамото ѝ, когато тя спря до него.

— Девет души.

— Вероятно и повече, но е страхотно начало. Той е сериен убиец, който не се вписва в стандартния профил. Няма ескалация или придържане към определен тип, определен метод. Връзките му с всяка от жертвите изникват, когато подредиш всичко в една линия, но иначе това са просто четири десетилетия, изпълнени със злополуки,

самоубийства и нещастни случаи. Просто лош късмет. Кой би свързал близо деветдесетгодишен турист, паднал от пътека в каньон, с пияно колежанче на двайсет, паднало по стълбите шест години по-рано?

— Ти.

Ив поклати глава.

— Не знам дали бих направила връзката. Подходих към този случай — убийството на Харис, като към първо убийство. Преглеждах списъка със заподозрените и мислех за кавга, импулс. Точка. Паника, прикриване. Майра също мислеше така, въпреки че според нея има два различни стила, импулсивност и пресметливост. И го видях, и не. Неясно. После ти каза, че може да го е правил и преди. Не ми беше хрумнало. Не се бях сетила за това.

— Какво виждаш сега, когато се вгледаш в модела?

— Амбиция, алчност, самодоволство, маниакална потребност от запазване на положението и репутацията. Наклонности на социопат и нужда от пълен контрол. Убил е Аснер, вместо да му плати, поел е риск с второто убийство. Но тук има пресметливост. Има алиби и освен с Харис, Аснер е бил свързан с множество съмнителни типове предвид сферата си на дейност. Платил е на Валъри за алибито. Не може да си позволи трето убийство засега. Но рано или късно и с нея ще се случи нещастие. Ще се погрижи да бъде възнаградена и довольна, докато реши да се отърве от нея.

— Убил е Харис, защото е видяла модела.

Ив кимна.

— Или част от него, дори един елемент, и е наела Аснер да се порови. Може би е открил нещо повече. Вероятно никога няма да узнаем какво точно са знаели той и Харис. — Тя седна на ръба на бюрото си, взе празната си чаша от кафе и се намръщи над нея. — Не мога да докажа нищо.

— Все още.

— Хубаво е да имам до себе си човек, който вярва, че съм способна на малки чудеса.

— Всеки ден. Сигурно е имало и други плащания за мълчание. Мога да проверя за такива близо до датата на смърт на всеки от тези хора. Мога да проверя и за присвояването на средства, като потърся банкови сметки, открити през онзи период. И като започна със съквартиранта от колежа, да проуча академичното му досие.

— Имам две бивши съпруги, с които мога да поговоря, полицейски доклади, които трябва да прегледам отново, да сръчкам хората, водили разследванията. Няма перфектно убийство, по дяволите! Винаги има грешки, още връзки. Може да се е отървявал безнаказано по-дълго, отколкото съм живяла, но времето му изтича. Изтича — промърмори тя. — И ще си плати за всяко от лицата на тези табла. Трябва да пийна още кафе. След това ще започнем с опитите да вършим малки чудеса.

Старите неразкрити случаи имаха свой тон, подход, динамика. Спомените избледняваха или се изопачаваха. Изчезваха доказателства, умираха свидетели.

Поне имаше късмет с часовата зона. В Калифорния беше достатъчно рано, за да започне да се обажда, да задава въпроси и да иска допълнителна информация.

Имаше късмет с детектив Макхоун, вече сержант, втори разследващ по случая със самоубийството на Бъстър Пърлман.

— Разбира се, че си спомням. Пърлман беше глътнал достатъчно барбитурати, за да умре два пъти. Жалко за хубавия скоч, според партньора ми, който беше главният разследващ. Вече е пенсионер, живее в Хелина, Монтана. Прекарва цялото си време в риболов.

— Информацията, до която достигнах, сочи, че според показания, Пърлман е присвоявал средства от студиото.

— Същата сутрин беше измъкнал пет хилядарки, преведени на сметка на съпругата му с моминското ѝ име. Тя се закле, че съпругът ѝ не би откраднал и дъвка. Живеели според чергата си. А чергата им беше доста широка. Присвоените средства се оказаха десет пъти повече от онова, което открихме. Така и не успяхме да засечем останалите.

— Какво ви наведе на мисълта за присвояване?

— Съпругата. С децата гостували на родителите ѝ за няколко дни. Открили го, когато се върнали. Тя твърдеше, че не е възможно да се е самоубил, че никога не би посегнал на живота си, не би изоставил нея и децата. Настояваше за разследване. Не след дълго попаднахме на парите и надушихме проблем в студиото. Имаха одит, насрочен за следващата седмица.

— Кажете ми за Стейнбъргър.

— Той ли е един от списъка ви за Кей Ти Харис?

— Беше там, така че е в списъка ми.

— Помня, че упорито твърдеше, че Пърлман е невинен. Че е просто голяма трагедия. Много се ядосваше, че опетняваме името на добър човек и че разстройваме семейството му. Заяви го дори пред медиите. Доста показно се застъпваше за своя приятел и съдружник и парадираше с подкрепата си към съпругата и хлапетата.

— Хрумна ли ви, че може да е постановка?

— Случаят изглеждаше ясен. Къде бяха по-голямата част от парите, остана загадка, но според онова, което изровиха счетоводителите от криминалния отдел, беше пипал от тук от там от години. Би могъл да ги изпере по десетки различни начини.

— Никаква документация? — подкани го Ив. — Никакво двойно счетоводство?

— Беше изтрил електрониката си. Вкарал вирус във всяко устройство. Тогава не можехме да възстановим толкова голяма част от информацията, колкото можем сега.

— Пазите ли ги все още?

— Господи, беше толкова отдавна, преди... около петнайсет години. Не мога да ви кажа.

— Ще ви бъда благодарна, ако проверите, сержант Макхоун. И предвид онова, което можем сега, ако онази електроника все още е налице, може да откриете нещо в нея.

— Не съм се сещал за този случай бог знае откога. Мога да проверя. Набелязали сте Стейнбъргър за Харис.

— Да. И ако е убил моята жертва, бих се обзаложила, че е убил и вашата.

— Мамка му!

— И аз реагирах така.

Разговаря с още ченгета, нахвърля записки, изпи още няколко кафета.

Рурк влезе, видя каната с кафе на бюрото ѝ и донесе бутилка вода от кухнята.

— Смени питието за малко.

— Ти какво, от кафе полицията ли си?

— Ако беше така, щеше да лежиш до живот без право на помилване. Имам няколко потенциално интересни трансакции. Един

превод от сметка, която Стейнбъргър тихомълком е замаскирал под името Би Би Джоел.

— Биг Бенг Джоел? Наистина ли?

— Не особено оригинално, но Би Би плаща данъците си като добро момче. В деня на смъртта на Анджелика Колфийлд е прехвърлил двайсет хиляди на нова сметка, открита от Вайълет Холмс.

— В същия ден?

— Да. Трупът е бил намерен на следващия.

— Вероятно предварително подсигуряване. Урежда си алиби. Почакай. — Ив се завъртя към компютъра си и зареди файловете, докато слушаше Рурк. — По онова време е била новоизгряваща звезда. Млада, свежа, готова за първата си голяма главна роля. Стейнбъргър и „Биг Бенг“ са я направили завършена звезда. С Холмс са били двойка няколко години между браковете му. Тя притежава яхта, закотвена тук, в пристанището, където открихме колата на Аснер. Пийбоди и Макнаб са засекли четири възможни връзки между собственици на плавателни съдове тук със Стейнбъргър и другите от списъка.

— Холмс и Стейнбъргър са живели заедно няколко месеца — каза й Рурк. — Явно са останали приятели.

— Обзалагам се, толкова близки, че той знае къде Холмс държи яхтата си и умее да я управлява.

— Не бих се изненадал. Имало е и изтегляне на десет хиляди от сметката на Би Би Джоел ден след удавянето на бившата съпруга. Не банков превод, но някои хора упорито настояват за пари в брой.

— Каприз. Откъде идват парите в тази сметка?

— Работя по въпроса. Назад във времето малки суми, под пет хиляди, са били депозирани през първите месеци след откриването й. Кое то е било около двайсет месеца преди предполагаемото самоубийство на съдружника. Вноските постепенно са нараснали, но сумата остава под десет. Често тегли от тази сметка. Сигурно я има за нещо като малък резерв. Искаш пари за нещо, за което предпочиташ счетоводителят ти да не узнае? Теглиш.

— Пред обществеността той води охолен живот. Власт, блясък, известни приятели, разточителни пътувания. Но нищо незаконно или неморално. Може би Би Би Джоел си позволява някои малки прегрешения. — Ив отново прегледа таблата си. — Време е да събера

и оформя всичко така, че да има достатъчна тежест, за да убедя Уитни и прокуратурата.

— Ив — каза Рурк, когато тя се обърна към линка. — Минава полунощ. Кого ще събудиш?

— Пийбоди. Нужна ни е конферентна зала за сутринта с Уитни. Рио, ако успее да дойде, Майра...

Тя замълча и хвърли въпросителен поглед към него.

— Имам няколко запланувани стъпки по пътя към световно финансово господство, насрочени за сутринта, но...

— Не, кой би искал да пречи на това? Можеш ли само да копираш всичко за Фийни? Ще повикам и него заедно с любимеца му.

— Ще се погрижа.

Отначало по линка прозвуча учестено дишане, после дрезгав глас и блокирано видео:

— Пийбоди.

— Издири Вайълет Холмс — нареди Ив.

— А? Кого? О... Лейтенант?

Ив не обърна внимание на шумоленето на чаршафи, съненото мърморене на мъжки глас и тихата гневна въздишка.

— Холмс, яхтата. Искam местонахождението ѝ. Уреди конферентна зала за осем часа. Бъди там. Доведи и Макнаб.

— Добре. Какво... Извинявай, точно сега...

— Не искам да знам какво съм прекъснала. Всъщност ще те отстраня от работа за тридесет дни, ако споменеш за това. Холмс, конферентна зала. Яви се в офиса ми трийсет минути по-рано за нова информация.

— Да, лейтенант.

— Добра работа за яхтата.

— Благодаря.

— Продължавайте със заниманието си — каза Ив и затвори.

Изпрати молба за присъствие до другите, които искаше на съвещанието, но само със съобщения.

— Боиш се да не прекъснеш и тях ли? — пошегува се Рурк.

— Няма да отговоря, защото не желая да си го представям. Трябва да въведа известен ред тук. Почти съм готова, но искам да го доизгледам.

— И аз ще направя същото, за да бъде разбираемо за Фийни.

— Оценявам помощта. Да кажем, че съм ти задължена.

Рурк се засмя, наведе се и я целуна.

— Друг път ще прибера дълга си. Междувременно се откажи от кафето за известно време.

Ив изчака, докато той влезе в офиса си, и завъртя очи. Все пак посегна към водата.

[1] Главният герой в романа на Дашиъл Хамет „Малтийския сокол“, частен детектив. — Б.пр. ↑

18.

Когато усети, че тя се раздвижи до него, Рурк я притегли по-близо до себе си и ѝ разтри гърба.

— Шшшт — прошепна той. — Тихо сега. Стой до мен и спи.

Ив леко потръпна и се притисна към него още по-силно.

Бе запалил камината, преди да се промъкнат в леглото. Сега, само няколко часа по-късно, огънят тлееше и изпълваше стаята с червеникава светлина със златисти оттенъци.

Тишина, топлина, спокойствие. Това искаше за нея в съня ѝ.

Все пак тя търсеше опората му срещу сънищата.

Той плъзна устни по косите ѝ и му се прииска да прогони напрежението от тялото ѝ със силата на волята си, да заличи тези образи и емоции, които ѝ даваха толкова малко покой.

Със затворени очи, продължи да гали гърба ѝ с леки и ритмични приспиващи движения.

В тъмнината, сгушено до него, тялото ѝ изглеждаше толкова крехко. Знаеше, че не е. Неговата Ив беше силна, корава, атлетична. Неведнъж я бе виждал да понася юмручни удари, още по-често да ги нанася. Първия път потърпевшият бе той, така че можеше да свидетелства за силата ѝ.

Беше се грижил за раните ѝ, както и тя за неговите, и знаеше, че се възстановява бързо и напълно. Неговото непримиримо, твърдоглаво ченге.

Но имаше части от нея, в това кораво, закалено тяло, които оставаха крехки, може би завинаги. И тези уязвими кътчета го привличаха да закриля и утешава, да прави всичко възможно, за да ѝ спести някоя синина или удар.

Уязвимостта го плашеше дори когато силата му носеше гордост. И цялостната ѝ личност го изпълваше с любов, която не би могъл да опише с думи.

От всичко, за което бе копнял в живота си, всичко, което бе мечтал да има и за което се бе борил с почтени и непочтени средства,

нищо не можеше да се сравни с реалността да има човек като нея до себе си. Никога не си бе представял, че ще стане такъв, какъвто бе сега, благодарение на нея.

Усети как започна да се отпуска отново, малко по малко, и се надяваше да се е понесла към онази топлина, сред която няма удари и контузии. Предаде се на усещането да се носи заедно с нея, обвит около нея като защитна броня.

Затова, когато тя повдигна лице към неговото, когато устните му се сляха с нейните, беше като друг сън, спокоен и прекрасен като танца на светлината на огъня по стените.

Сърцето му се вля в нейното с поток от думи, изречени на ирландски, докато тя се разтапяше под него.

Някои от думите ѝ бяха познати; беше ги изричал и преди. Но този път бяха повече. Сякаш винаги имаше още нещо, което искаше да ѝ даде. Сега и дари нежност, когато не бе предполагала, че се нуждае от нея. Дари ѝ единение, когато самотата ѝ причиняваше болка.

Докосване, целувка, толкова бавни, толкова ласкави, сякаш търпението и любовта се сливаха в съвършения ритъм на едно сърце.

Тревогите, които я бяха измъчвали в съня, се разсеяха, изчезнаха, и остана само приятната тежест на тялото му, бавните ласки на ръцете му, възбуждащият му вкус върху устните ѝ.

Понесе се с леещия се поток от усещания, спокойното му издигане и плавно спускане. Вдъхваше от уханието му, отвърщаше на всяко докосване. Сякаш нищо на света не бе по-важно от този единствен миг. И нищо друго не съществуваше в този миг, освен те.

Разтваряше се за него и той я изпълваше. Изпълваше я и тя го обгръщаше.

Докато се поклащаха заедно на светлината на танцуващите пламъци, нежността я накара да се просълзи, дъхът ѝ да потрепери.

— Обичам те. — Поразен, пленен, той потърка лице в рамото ѝ.
— *А гра. А гра мо крий.*

— Любов моя — въздъхна тя, докато се издигаше към върха, лека като перце върху облак.

— Любов моя — повтори той, докато лежеше затоплена до него. Сложи ръка на бузата му. Той обхвана китката ѝ.

Най-сетне Ив заспа сред тишината и топлината.

И Рурк заспа с нея.

Когато се събуди в слънчевото утро, Ив се зарадва, че го вижда седнал на дивана, с котарака в скута си да пие кафе, докато гледа финансовите новини на мултимедийния екран. Беше вече напълно облечен и носеше един от костюмите си на бог в света на бизнеса.

Това означаваше, че е станал преди час, може би и повече, за да се погрижи за част от владенията си.

Явно вече не се тревожеше толкова за нея.

Тя погледна часовника, изсумтя и се измъкна от леглото, за да вземе душ. В сушилната кабина затвори очи, докато топлият въздух я обгръщаше. „Време е да влезеш във форма“, заповяда си Ив.

Но кой можеше да мисли за каквото и да било, по дяволите, преди да е пил кафе?

Грабна халата от закачалката на вратата, облече го в движение, докато вървеше към спалнята, и продължи право към автоматичната готварска печка.

Изпи половината от първата чаша, сякаш от това зависеше животът ѝ, обърна се и отново се загледа в Рурк.

— Добро утро.

— Тя говори.

— И ще се наложи да говори още доста.

Ив застана пред гардероба и започна да рови за дрехи напосоки.

— Не и днес — каза Рурк зад гърба ѝ.

— Какво? Няма да нося дрехи ли?

— О, само да можеше. Днес, както рядко се случва, ще отделиш малко време да помислиш за дрехите си.

— Мисля за тях. Пазят ме от арест за непристойно поведение. И ако се наложи да се бия с някой негодник през деня, няма да ме вземе за секс демон.

— Чудесни предназначения на дрехите. Още едно е да придават представителен вид. Ще представяш случая си и себе си на началника и другите.

— Което е полицейска работа. — Макар и боса, бе готова да тропне с крак. — Няма да се издокарвам за пред ченгета.

— Лейтенант, има съществени разлики между непристойно поведение на секс демон и издокарване. Например...

Той избра еластичен панталон в шоколадовокафяво на едва забележими релефни шарки, съчета го с жакет с три копчета в наситено тъмносиньо и успя да добави риза в оксфордски стил на райета, които подхождаха и на двата цвята.

— Чиста, уверена представителност на човек, който владее положението и е готов за важни дела.

— Всичко това?

— Сложи новите си ботуши. — Подаде ѝ дрехите. — Ще стоят добре с всичко това, както и с новото ти сако.

— Какви нови ботуши? — Тя събра вежди, докато Рурк ти сваляше от един рафт. — Откъде се взеха?

— От елфите обуцари, предполагам.

— Елфите обуцари ще се ядосат, когато ги видят издраскани и очукани само след седмица.

— О, мисля, че са по-благосклонни.

— Ако тези елфи продължават така, ще имам нужда от по-голям гардероб.

Но се облече, както я бе посъветвал, и седна да обуе ботушите, докато той програмира закуска за двама.

„Заспах“ на краката ѝ, както би се изразила Пийбоди.

— Добре. — Ив стана, направи няколко крачки. Страхотни са. Стабилни... определено бих могла да сритам някого в зъбите.

— Това беше главният приоритет на елфите.

— Ха. — Приклезна, стана и потропа с токовете. — Но не са груби или тежки, така че могат да издържат на сериозно преследване пеша.

— Втори приоритет. Ще предам на елфите, че си доволна. — Рурк сложи две порции гофрети на масата, хвърли хладен предупредителен поглед на Галахад, а след това я огледа от главата до петите. — Изглеждаш уверена, целенасочена и абсолютно способна да сриташ някого в зъбите.

— Последната част ми харесва най-много.

— Само една от безброй многото причини да те обичам.

Ив седна и когато той се присъедини към нея, сложи ръка върху неговата.

— Чувствам се уверена и целенасочена. Събудих се така, защото снощи ти беше до мен. Защото ме обичаш. И защото тази сутрин

седиш тук и правиш това, което винаги си правил, вместо да се тревожиш за мен.

— Това означава ли, че ти ще престанеш да се тревожиш, че аз се тревожа?

— Натам вървят нещата. Може би просто трябва добре да се поскараме за нещо, за да приключим. Хубавата кавга прояснява ума като хубав оргазъм.

— Е, сега с нетърпение ще очаквам тази хубава кавга. Трябва да я заплануваме.

— Мисля, че е по-добре, когато е по-естествено.

— Естествен оргазъм след изблик на гняв. — Той се засмя, докато ѝ подаваше сиропа, с който знаеше, че обилно ще полее закуската си. — Изпълнен съм с очакване.

— Спомни си това следващия път, когато те ядосам.

Ив удави гофретите си в сироп.

След половин час, заредена с енергия от гофретите, провери съобщенията на линка си.

— Всички ще дойдат на съвещанието. Ще отида рано, за да видя дали всичко е организирано така, както искам.

— Късмет. Надявам се следобед да намеря време за онази кавга, от която имаме нужда, или да помогна малко на Фийни.

— Може би ще вместим и двете.

Леко го целуна, преди да тръгне към вратата.

— Грижи се за моето ченге — извика той след нея. — Само посмей да оближеш тази чиния, момчето ми — чу го да говори на котарака, — и ще видиш какво ще ти се случи.

Усмивката не слезе от лицето ѝ чак до долния етаж.

Нямаше голям късмет с уличното движение, за разлика от предишната сутрин, но използва времето, докато се влачеше през задръстванията, за да изясни подхода си. Искаше съдебна заповед за претърсване на резиденцията на Стейнбъргър, офиса и колата му, и още една, за да стовари всичката му електроника на Фийни и отдела му.

Знаеше, че шансовете да ги получи са нищожни. Можеше и щеше да успее, по дяволите, да убеди всички присъстващи, че

Стейнбъргър убива хора, които го дразнят, стоят на пътя му или просто му създават сериозно неудобство от четиридесет години. Все пак оставаше досадният въпрос за вероятната причина.

Упорито щеше да настоява и за заповед за подслушване на линковете и следене на данните от компютрите му. Искаше да уреди това, преди да разговаря с бившите съпруги — живите, — приятелката му с яхтата, някогашните му съквартиранти, вдовицата на Бъстър Пърлман. Преди още една поредица от разпити на холивудската тайфа.

Доста хора щяха да усетят новите й ботуши на врата си, преди да приключи.

Паркира на мястото си в подземния паркинг на Централата. Качи се с асансьора, който постоянно спираше, за да влизат и излизат ченгета. Съжали, че не бе избрала ескалаторите, когато детектив, работещ под прикритие, когото познаваше, влезе, влачейки някакво джудже.

Джуджето се перчеше с бръсната глава, цялата в татуировки, и ръмжеше, показвайки множество изпопадали зъби. Плешивата глава стигаше едва до кръста на Макгрийди, но притежателят й изглеждаше зъл като змия. И двамата воняха силно и характерно на канал.

— За бога, Макгрийди, да не си спал в канализацията?

— Преследвах това нищожество там. Хванах те, нали, шибан дребосък. Шибанякът ме ухапа по глезена. Имам белези от зъби на джудже.

Докато изричаше това, арестантът му нанесе жесток удар по ранения глезен, още един в пиццала и с боен вик се хвърли, бърз и пъргав като паяк, на гърба на униформеното ченге, което стоеше пред него в асансьора. Сред суматохата и натрапчивата воня Ив се замисли. Две ченгета се мъчеха да издърпат обезумялото дребно копеле, докато скубеше, риташе и впиваше зъби. Реши, че е нужен друг подход. Извади оръжието си и запазвайки безопасна дистанция, се наведе и го допря до главата на дребосъка.

— Искаш ли да вкусиш от това?

Джуджето рязко се завъртя, оголи оределите си зъби и тя се досети, че възнамерява да използва униформения като трамплин към лицето й.

— Ще те тръшна на земята — предупреди го Ив. — Не, ще те хвърля като камъче. Грозно, смрадливо камъче. После лично ще

натикам задника ти с ритници в килия.

— Хванах го, лейтенант. — Задъхан, озъбен и потен, Макгрийди дръпна арестанта от униформения и го повали по очи на пода на кабината. — Шибаняк.

— Полицай?

— Мамка му. Мамка му! Бингли, лейтенант.

— Полицай Бингли, тъй като вече се нуждаете от душ и смяна на униформата, бихте ли помогнали на детектив Макгрийди да усмири това дребно нищожество и да го довлече до отрезвителното?

— Да, лейтенант. Мамка му.

— Не ухаем на рози — съгласи се Макгрийди.

— Дръпнете го назад, ако обичате — помоли Ив и изскочи от асансьора.

„Нито миг скука“, помисли си тя, докато внимателно помирисваше, за всеки случай дрехите си.

Подмина своя отдел и продължи към конферентната зала, където подреди копия на таблата си и въведе информацията в компютъра.

Очакваше, когато приключи, Пийбоди вече да е пристигнала. Реши, че има нужда от още една доза свястно кафе, преди да се започне, заключи залата и тръгна към офиса си.

Забеляза Марло — въпреки дългата кестенява перука на светли кичури и големите слънчеви очила — да идва откъм ескалаторите.

— Далас.

— Не си ли на работа днес?

— Трябва да отида за грим и прическа едва в девет и реших да намина за няколко минути, в случай че си тук.

— Тук съм и имам само няколко минути. — Ив кимна на Пийбоди и Макнаб, които се качиха с ескалатора. — Изчакай за минута — каза тя на актрисата.

— Това Марло ли е? — попита Пийбоди.

— Да. Ще поговоря с нея. Вие двамата можете да отидете направо в конферентната зала. Таблата са подредени. Прегледайте ги, помислете, подгответе се за обсъждане. Какво има в кутията?

— Понички — усмихна ѝ се Макнаб. — Казахме си — ченгета, време за закуска, съвещание. Това е необходима съставка.

— Няма да навреди. Ще бъде кратко.

Ив се сети, че таблото за убийствата е в офиса ѝ, реши, че това би могло да се окаже предимство, и поведе Марло натам.

— Благодаря за... — Марло замълча и прикова поглед в таблото. — Господи, зловещо е. И истински разтърсващо да видя своето лице тук, както и тези на хора, които познавам и обичам. Може ли да седна?

— Разбира се.

Когато тя седна, Ив се облегна с хълбок на бюрото. Със съжаление се замисли за броя на задниците, които бяха седели върху десертчето ѝ през последните няколко дни.

— Знаеш ли, мислех, че съм получила закалка, докато се готвех за тази роля. Винаги съм поддържала форма, но, господи, сега тренирах упорито. Имам предвид, физически. Вярвах, че съм станала по-силна и психически. Но бързо осъзнах, че не съм и наполовина толкова корава, колкото си мислех. Мога да работя, мога да се превъплъщавам в теб, но щом изляза от този образ и вляза в своя, отново съм просто Марло Дърн и се страхувам.

— От какво?

— Няма начин да загърбя факта, че един от нас... — Погледът ѝ отново се плъзна към таблото. — Един от нас е убил Кей Ти и не мога да престана да мисля за това. Знам, че ти смяташ, че който го е извършил, е убил и детектива, нает да шпионира мен и Матю. Страхувам се, защото работя с някого, който е способен да го стори.

— Аснер свърза ли се с теб или Матю, за да поиска пари в замяна на записа?

— Не. — Марло се загледа в неговата снимка на таблото. — Никога не съм го виждала. Влизал е в мансардата, в спалнята ни. А сега е мъртъв.

— Някой обади ли ви се?

— Не. Щях да ти кажа. Има нещо повече от навлизането в личното ни пространство. Повече от срама. Дори от гнева. Искях да дойда тук, да се видя с теб и да попитам дали сте на път да разкриете кой е. Знам, че вероятно не можеш да ми кажеш, но мразя да се чувствам така. Мразя да се страхувам и да се съмнявам в хората, които познавам и обичам. Мразя да заключавам вратата на караваната си дори когато съм вътре.

— Боиш ли се от някого конкретно?

Марло поклати глава.

— Матю се справя по-добре, както и Анди. Джулиън е по-зле от мен. Изглежда съсипан. Кони трябваше да лети до Париж, за да снима някакви реклами. Дъщеря им щеше да я посрещне и да прекарат няколко дни заедно. Отмени пътуването, защото не иска да остави Раундтрий. Знам, че това не е толкова важно, но...

— Трудно е да преподредиш живота си — дори в краткосрочен план. Трудно е да живееш с мисълта, че някой от хората, които познаваш, не е този, когото познаваш.

— Да. — Марло затвори очи. — Да, за бога. Можеш ли да ми кажеш нещо? Каквото и да е?

— Тази сутрин ще имаме важно съвещание във връзка с разследването и някои нови насоки.

— Добре тогава — въздъхна Марло. — Добре.

Това щеше да стигне до целия екип, помисли си Ив. Как ли щеше да го приеме Стейнбъргър, когато узнае?

— Има една подробност, която на всяка цена трябва да проверя — продължи тя. — Може би знаеш и ще ми спестиш някои стъпки.

— Всичко, с което мога да помогна.

— Някой друг, освен Харис, пуши ли? Билкови или други цигари?

— О! — Марло леко се приведе. — Аз. Доста. Понякога. Не билкови, а тютюн. И знам, знам, знам. Вредни са, ужасно скъпи. И човек трябва да се крие като крадец. Почти ги отказах заради това или по-скоро, защото на Матю никак не му харесва. Твърди, че мога да получа същия ефект с йога дишане, което само доказва, че никога не е пушил нищо.

— Значи, той възразява?

— Не одобрява. Тревожи се. Опитах се да премина на билкови, защото не им е толкова върл противник, но не е същото, по дяволите.

— Някой друг? Да пуши или да е против?

— Анди си дръпва понякога или от моите, или билкови. Много хора от екипа се промъкват да изпуснат по някоя билкова в почивките. Раундтрий обзаведе ниша за пушене, въпреки че студиото не одобряваше. А Джоел изпадна в истерия.

Дълбоко в себе си Ив се усмихна.

— Така ли?

— Той е гестапо за пушачите. — Марло застана изправена и драматично завъртя очи. — Кълна се, че от километър ще разбере, ако си дръпнала дори само веднъж час по-рано. — Присви ноздри, смръщи вежди и заговори с по-плътен глас, и да имитира Стейнбъргър. — Кой е пушил? Няма да търпя това. Престън! Валъри! Проветрете тук веднага! — Енергично размаха едната си ръка, докато закриваше уста с другата. — Някой да ми донесе таблетки за гърло и изворна вода!

Марло се засмя и се облегна назад.

— Кълна се, очите му започват да сълзят само ако някой си помисли за пушене. С Кей Ти все се караха за това. Беше... О, не исках да кажа, че би убил някого. Просто не може да понася дима, очите му се зачервяват.

— Ясно — усмихна се Ив. — Знаем, че Харис е пушила билкови цигари на покрива, под купола на басейна. ДНК. Съдейки по това, което узнахме от вас за нея, едва ли ги е взела от някого на приема.

— Не би поискала от никого, повярвай ми. Нито пък би дала от своите.

— Тогава това е достатъчно. Само дребна подробност, както казах. Трябва да тръгвам за съвещанието, Марло.

— Добре. Благодаря. Искрено. — Тя стана и хвана ръката на Ив. — Може би е глупаво, но се чувствам по-добре, след като поговорих с теб.

— Радвам се, че успях да помогна. Ще те изпратя.

— Сигурно ти се струва наивно — каза Марло, докато наместваше перуката си. — Перуки, слънчеви очила и твърде големи палта.

— Мисля, че не бих понесла да не мога да вървя по улицата, да си купя соев хотдог, да изляза на разходка или да хапна парче пица, без хората да ме зяпат, да ме обсаждат и да ме снимат.

— Това е част от пакета.

— Всеки си има пакет. Не е нужно всичко в него да ти харесва.

— С Матю решихме да обявим публично, че сме заедно. Какво иска студиото, сега просто не ни се струва важно. Двама души са мъртви. Това е важното, така че... Знаеш ли какво още? — Марло дръпна перуката и разтърси късите си коси, докато я прибираше в чантата си. — Господи! Така е по-добре. Мамка му! Аз съм Марло Дърн.

Тя се обърна към Ив с усмивката си на мегазвезда и с нехайна походка тръгна към ескалатора.

Въоръжена с добавената информация, Ив закрачи към конферентната зала. Вътре Макнаб натъпкваше последното парче от поничка в устата си.

Пийбоди извърна глава от таблото с ококорени очи.

— По дяволите, Далас.

— Убедително ли е?

— Шегуваш ли се? Моделът е тук. Просто е тук. Той убива хора.

— Не е точно навик — обади се Макнаб. — Но е нещо повече от хоби. Може би има и други — хора, които не са били свързани с него. Междувременно убива напълно непознати.

— Възможно е. Но ми се струва по-вероятно за него убийствата да са част от бизнеса. Понякога уволняваш. Понякога разтрогваш партньорство. Понякога убиваш.

— Това е по-извратено. — Пийбоди отново погледна към таблото. — Ако се вписваше в стандартния профил на сериен убиец, поне щяхме да кажем, че се е превърнало в зависимост. Но човек не може да е зависим, когато издържа години, без да убива. По-скоро е...

— Удобство.

— Извратено. Само като си помисля колко бях въодушевена, когато ме покани да участвам в сцена от филма.

— Ще го пипнем, Сексбоди.

— Искам поничка, по дяволите.

— Ето една от любимите ти, със сметанов пълнеж и захарна глазура.

Макнаб я извади от кутията и ѝ я подаде.

Отхапваше първата голяма хапка, когато Уитни влезе.

— Командир Уитни — започна Ив. — Благодаря, че успяхте да отделите време.

— Съобщението ти звучеше, сякаш е спешно. Това понички ли са?

Пийбоди не можа да отговори с пълна уста и само кимна.

— Детективи Пийбоди и Макнаб смятат, че са необходими — каза му Ив.

— Кога не са били?

Уитни избра със сладко и захарни пръчици. Но таблото привлече вниманието му, преди да я опита. Мълчаливо осмисли информацията, модела.

— Девет?

— Да, сър. Възможно е да са повече, но това са датите, времето и обстоятелствата, за които мога да получа потвърждение. Очаквам доктор Майра, капитан Фийни, заместник областен прокурор Шер Рио и бих искала да осведомя всички за откритията и заключенията си наведнъж.

— Да. Кюнг ще се присъедини към нас в девет. Мога да му кажа да изчака, ако се нуждаеш от повече време.

— Не, да се надяваме.

Уитни поклати глава.

— Ще избухне ужасен скандал.

„Неизбежно е“, помисли си Ив.

Остана настрана, когато Фийни влезе, въодушеви се при вида на поничките и хапвайки лакомо, огледа таблото. Майра и Рио влязоха заедно и Ив чу части от разговора им за някаква разпродажба на обувки.

Изчака, докато всяка от тях погледне таблото. Майра прие чашата чай, която Пийбоди ѝ донесе — отпиваше и разглеждаше.

Ив прецени най-подходящия момент и застана пред таблото с лице към залата.

— Информацията, интуицията ми и вероятност от седемдесет и три цяло и осем процента сочат, че Джоел Стейнбъргър е убил деветте лица на тези табла. Мотивите все още са неясни, но убийствата започват с Брайсън Кейн, когато жертвата и заподозреният са съответно на двайсет и двайсет и една години, и заподозреният е получил предупреждение за прекратяване на студентските права поради нередовно присъствие и влошаващ се успех. Сведенията сочат, че не е настъпило съществено подобрене с присъствието му, но за четири седмици застрашеният от изключване е станал отличник.

— Предполагаш, че е преписвал — отбеляза Фийни.

— Да. Предполагам, че е плащал на жертвата, който е бил отличен студент, да пише курсовите му работи и да му позволява да преписва от него на тестове и изпити. Вярвам, че загиналият или е настоял да престане, или е поискал повече пари. Скарали са се и

заподозреният го е блъснал по стълбите. Оценките му рязко са тръгнали и надолу през първите три седмици след смъртта на съквартиранта. Навремето това е било отдадено на естествен емоционален срив. Пълни глупости, бих казала. Оценките му са тръгнали надолу, защото е убил източника. Трябвало е да намери друг.

— Как ще го докажеш? — попита Рио.

— Като анализирам финансовата информация от периода. Като разпитам другите съквартиранти, преподаватели, състуденти. Втора жертва — продължи Ив. — Богатият, влиятелен праядо на годеницата му и шеф на заподозрения. След смъртта му правнучката, която се е омъжила за заподозрения, е наследила завидно състояние. От модела, който се разкрива тук, става ясно, че заподозреният има слабост към жените.

— Женкарят си е женкар — отбеляза Фийни. — Изневерява на приятелката си, дядото узнава, казва му да го духа.

— Това предположение ми харесва — съгласи се Ив. — Заподозреният се сдобива с богата съпруга, високо положение в студиото и потенциал да стане очевиден наследник. Жертва номер три — каза Ив и продължи нататък.

Жонглираше с информация и теории, отговаряше на въпроси, уточняваше времето на събитията.

— Предвид дългия период, с който си имаме работа — заговори Рио, — ще бъде нужно чудо, за да стигнем до голата информация. Финансово състояние, пътувания, свидетелски показания. Още по-трудно е да се издирят и разпитат всички засегнати лица. После ще трябва да тичаме и да разчитаме на спомени и впечатления.

— Значи да продължи да се отървава безнаказано, защото убийствата му са през дълги интервали от време и променя метода си? Девет души, може би повече, са мъртви, защото Джоел Стейнбъргър е пожелал така. Защото е искал пари, секс, слава или репутация, която не е заслужил. Мъртви са, защото той е търсел лесен път към червения килим, дните и светлините на прожекторите, положение на влиятелна личност в бляскавата индустрия. И всички привилегии, свързани с това. Отново пари, секс, завистта на другите.

— Не че не съм съгласна с теб, Далас. Имаш модел. Логичен и убедителен модел. Но нямаш доказателства.

— Ще ги намерим.

— Колко близо си да ги намериш за Харис и Аснер?

— По-близо отпреди. Още по-близо, когато ги поставиш наред с другите, когато видиш модела. Уреди ми заповед за претърсване на резиденцията му, офиса му, колата му. Уреди ми и за конфискуване и преравяне на електрониката му.

— Искаш ли да ти уредя и пони? — Южняшката нотка в гласа на Рио стана стоманена. — Къде е основанието? Съдията и всеки кадърен адвокат, каквито, повярвай ми, Стейнбъргър ще има цяла свита, ще изтъкнат, че в хода на живота си много мъже на шейсет могат да бъдат свързани със смъртта на девет души. Че само един от тези случаи е бил обявен за убийство, за което обвиненото лице е излежало присъда. Мога да накарам съдия да погледне случая, да види това, което виждаш и което и аз виждам, по дяволите. И все пак няма да получим заповед за претърсване.

— Така ли? — сопна се Ив. — Значи, няма дори да опиташ?

— Разбира се, че ще опитам. Проклятие. Искам да пратя този изверг зад решетките до края на живота му. Казвам ти, че ще получиш голямо, тлъсто, категорично „не“ за съдебна заповед.

Ив гневно се отдалечи.

— Ще поговоря с шефа ти — каза Уитни на Рио — и с колкото съдии е нужно. Ако доктор Майра състави нов профил. Ако имате някакво мнение по въпроса, доктор Майра.

— Да — Това бе първата дума, която изрече, откакто бе влязла в залата. — Имам мнение.

— Преди това, като резервен вариант — обърна се Ив, — мога ли да получа заповед за проследяване на трансмисиите му? Електронният отдел да следи обажданията на линковете му, данните от компютрите му. Всичко, Той е главният ми заподозрян по две текущи разследвания. Мога да изключа няколко от присъствалите при смъртта на Харис. Имам частично отворен купол и доказателство, че жертвата е пушила билкови цигари с примеси на „Зоунър“. И показание, което може да бъде и ще бъде потвърдено, че заподозреният изпитва силна непоносимост към цигарен дим. Куполът е бил затворен, механизмът — повреден. Заподозреният не е знаел това, когато е отворил, за да проветри, и не е успял да го затвори напълно, след като е убил Харис.

— Мога да работя с това — прецени Рио. — Мога да работя с косвени доказателства. И ще се свържа с прокурора по случая с

Пърлман. Ако разследващият, с когото си се свързала, издири доказателствата, файловете, може да получим допълнително основание. Но ако не намериш нещо по-солидно от косвени доказателства много скоро, ще бъде трудно да удържим положението, когато той си тръгне от Ню Йорк. А относно останалите... — Шер отново се обърна към таблата. — ... иска ми се да вярвам, че можем да го докажем, но да бъдем реалисти — нужни са години, за да събереш всичко.

— Той ще убие отново — заяви Майра. — Този път няма да чака години. Убил е двама за два дни. Това е ново усещане за сила. Убил е Аснер с изключителна агресивност, каквато е проявил, както виждаме тук, само още веднъж. И тук има модел. Личното му пространство е било нарушено. Реагирал е с насилие, а след това е взел и както предполагаме, унищожил всичко, което може да съдържа нещо, свързано с него. В този случай смъртта на Аснер не е краят. Ако Валъри е получила възнаграждение или компенсация, за да му осигури алиби, сега тя представлява нова заплаха. Налага се да я елиминира и не вярвам да чака. Нито години, нито месеци. Може би седмици. Трябва да довърши това, за да чувства, че отново има пълен контрол.

Майра погледна Ив.

— По-опасен е сега, когато е загубил чувството си за контрол. Организиран е, така че ще състави план. Самодоволен е и може да оправдае всяко свое действие като необходимо. И е безмилостен. Всичко, което пречи на удобството, успеха и амбициите му, трябва да бъде отстранено. Убива заради собствените си потребности от четиридесет години и е станал влиятелен, уважаван, известен и богат човек. От една страна, за него убиването е като за наемен убиец.

— Бизнес — каза Ив.

— Да. А от друга — нещо дълбоко лично. Приятели, любовници, бивши съпруги. Може би ще откриете, че някога е имал интимна връзка с Кей Ти Харис. Само два пъти жертвите не са от интимното му обкръжение.

— И са убити с изключителна жестокост.

— С тях е дал воля на агресивната си страна. Убедена съм, че когато разпитате бившите му съпруги и някоя от бившите или сегашните му любовници, стига да са искрени, ще ви кажат, че предпочита грубия секс, вероятно с ролева игра на изнасилвач и

жертва. Насилието винаги присъства. Отнемането на живот му вдъхва чувство за контрол и същевременно изпитва необходимост да ги отстрани, когато се опитат да го поставят под контрол.

— Ще бъде много нещастен, когато му отнемем контрола и го тикнем в бетонна килия. Уреди ми заповед — каза Ив на Рио. — Каквато успееш да издействаш.

След кратко почукване на вратата влезе Кюнг.

— Ако трябва, да изчакам?

— Не. — Ив извърна глава. — Тъкмо навреме. Ще помоля всички да останат още няколко минути. Ще предложи начин да дадем по-скоро на електронния отдел нещо за проследяване — Посочи с палец към кутията на конферентната маса и покани Кюнг. — Вземете си поничка.

19.

— Ще трябва да организирате нова пресконференция — каза Ив на Кюнг.

— Боя се, че да. — След кратък оглед той се спря на класическа поничка с глазура и внимателно я разчупи на две. — Налага се.

— Но може да почака, докато прокурор Рио издейства съдебна заповед и електронният отдел получи право да проследява и подслушва.

— Добре. — Кюнг изненадано разпери ръце. — Много сте разбрана.

— Надявам се да мога да кажа същото за вас. Ще обявим, че има голям пробив в разследването, и вярвам, че в най-скоро време ще извършим арест.

— Чудесна новина. — Кюнг изпитателно се вгледа в лицето ѝ. — Стига да е истина.

— Частта за пробива — да. Арестът зависи от начина, по който заподозреният ще реагира на истината. — Ив се обърна към Уитни: — С ваше позволение, разбира се, командир Уитни.

— Следя мисълта ти — увери я началникът ѝ. — Очакваш, че заподозреният ще установи някакъв контакт след това изявление. Че ще бъде подтикнат от любопитство или паника да го стори.

Ще поиска да узнае какво имаме и дали е нещо, което би хвърлило сянка върху него. Алибито му за Аснер е друг човек, когото предполагам, че е подкупил. Цената може да се покачи. Човекът може да поиска да предоговори условията.

— Възможно е да разговарят за това лице в лице. — Фийни сви рамене. — Да не използват линк или компютър.

— Вярно. Но имам още някой, който ще предразположи заподозрения за разговор лице в лице. Надин умее да кара хората да изричат неща, които не са очаквали или възнамерявали да кажат. Всяка малка грешка, която той допусне, ще придаде още тежест. Искам да я включа в разследването, командир Уитни. Не само има професионален

интерес, а и знам, че няма да оповести информация, която е получила от мен, преди да ѝ дам картбланш. Особено след като се съглася, макар и с неохота, на ексклузивно интервю за „Сега“ в замяна на помощта и дискретността ѝ.

— Той манипулира — отбеляза Майра. — Никой не може да води живота, който е водил, да върши онова, което е вършил четири десетилетия, ако не е майстор на манипулациите. Надин също манипулира експертно. Както и ти — обърна се тя към Ив. — Знаеш, че ще я излъже.

— Да. Но за кого? Защото, ако вярва, че сме почти готови да извършим арест, трябва да очерни някого. Има ограничен кръг от заподозрени. Ще бъде принуден да хвърли някого от своите в огъня, за да отърве кожата. Ще се наложи да излъже или да изопачи истината. Колкото повече прави това, толкова по-голям е шансът да сбърка.

— Може да убие някого от своите — изтъкна Майра. — И както с партньора си, да го нагласи, сякаш е самоубийство, извършено от чувство за вина.

— Да, затова тук трябва да предприемем стъпки. Обмислям какви.

— Извинете ме. — Кюнг повдигна ръка. — Не съм детектив, но наистина ли виждам това, което виждам?

Ив погледна към таблото, когато той посочи натам.

— Информацията да не излиза извън тази стая.

— Разбрано. Няма проблем. Но... нима наистина сте свързали девет убийства с Джоел Стейнбъргър? Един от най-уважаваните, най-почитани, успели и възхвалявани продуценти в индустрията?

— Това, че прави добри филми, не означава, че не е хладнокръвен убиец. И ще сложа край на тези наклонности и славата му.

— Ще бъде огромен скандал. Медиите ще експлодират, а нюйоркската полиция и вие, лейтенант, ще бъдете на кота нула.

— Говорите, сякаш сте доволен от това.

Той само се усмихна и отхапа голямо парче от поничката си.

— Всички правим каквото можем.

— Имате право.

От конферентната зала Ив отиде право в офиса си и се обади на Надин.

— Дамата с яхтата — каза тя на Пийбоди.
— Живее в Трайбека с партньора си.
— Свържи се с нея. Искам да се срещнем на яхтата ѝ.
— На яхтата?
— Незабавно, Пийбоди... Надин — заговори тя веднага щом репортерката вдигна. — Трябва да поговорим.
— Имам прозорец днес следобед около...
— Сега.
— Далас. В момента съм по средата на...
— Повярвай ми, на каквото и да си по средата, не е толкова пикантно.

— Така ли? Какво по-пикантно може да има от ексклузивно интервю с Айзък Маккуин, докато очаква транспорт до новото си местообитание — строго охраняван космически затвор? Следват интервюта с близначките Джоунс, с младото момиче, отвлечено от Маккуин и съучастничката му от мола в Далас, и с всички оцелели, които едно младо ченге е освободило, когато е тикнало Маккуин зад решетките преди дванайсет години. Получаваме шест часа специално ефирно време, на три части. Ще бъде мега сензация.

— Радвам се за теб. Икаш ли още нещо мега? Толкова мега, че би могло да означава нова книга и със сигурност ще накара цял Холивуд да тропа на вратата ти.

— Кога и къде?

— На кея на пристанището за яхти до Батъри Парк. Почакай. — Ив хвърли поглед към Пийбоди, когато тя се върна, повдигна пръст и изрече с устни: „След час“. — След два часа. Не закъснявай. — Ив затвори.

— Наистина е мега — отбеляза Пийбоди. — Нямам предвид книги и филми, а за полицията. Когато станах ченге, не беше заради случаи като този. Искам да кажа, трудно е човек дори да си представи, че някой може да върши това цели четиридесет години. Подобни неща ме карат да се чувствам...

— Депресирана — довърши Ив. — Защото е трябвало да бъде спряна много отдавна. Ако едно ченге беше погледнало надясно, вместо наляво, нагоре, вместо надолу, и беше задало един въпрос, може би щеше да бъде спряна.

— Да. Знам, че някои хора никога ме могат да бъдат хванати или се измъкват, защото просто не успяваш да събереш достатъчно доказателства, за да приключиш случая. Но това е продължавало е десетилетия, Далас. Пред погледа ми е онзи студент, младеж на по-малко от моите години, който никога няма да завърши образованието си или да се влюби. Сега щеше да бъде достатъчно възрастен, за да има внуци, а винаги ще си остане на двайсет.

— Добре е да запомниш този образ. За него ще се застъпиш в случая. Запомни лицето и името му, Пийбоди, и помни, че не е имал шанса да доживее до повече от двайсет, защото Джоел Стейнбъргър го е лишил от този шанс и се е отървал безнаказано. Затова е продължил да лишава хора от шанса да живеят.

— Ще се погрижим никога вече да не го стори.

Ив отговори на обаждане на линка си:

— Далас.

— Макхоун. Провървя ми. Намерих касетката с доказателствата, досието, конфискуваната електроника. Всичко. Не можех да си го избия от главата, след като разговарях с вас. Влязох в архива и започнах да ровя.

— Задължена съм ви. Слушайте, тук сме попаднали на гореща следа. Ако получа онова, което сте открили, ще накарам най-печения ни компютърен гений и нашия граждански експерт-консултант да се поровят в електрониката. Ще ви бъде благодарна, ако ми изпратите досието и всичко останало.

— Ако откриете нещо, което ще ми позволи да кажа на вдовицата на Пърлман, че съпругът ѝ не е бил страхливец и крадец, ще бъдем квит. Трябва да се преборя с малко документация, за да получа разрешение за изпращането, а след това да осигуря надежден транспорт.

— Мога да ускоря нещата. Началникът ми ще съдейства за разрешението, а аз ще уредя транспорта. Ако някога мога да ви бъда полезна с нещо, сержант Макхоун, само ми се обадете.

— Ще го направя.

— Кажи на Уитни да действа — нареди тя на Пийбоди. — Аз се заемам с транспорта.

Понечи да се обади на Рурк, но направи гримаса, просьска и закричи към прозореца и обратно. Знаеше, че не е редно да го прекъсва

всеки път, когато се нуждае от нещо, което би могъл да осигури.

Трудно беше за преглъщане, но вместо това се обади на Съмърсет.

— Лейтенант?

— Нужен ми е спешен полет със совалка на двама служители на нюйоркската полиция до Калифорния и връщането им с важни доказателства обратно в Ню Йорк.

— Разбрано. Трябва ми точната дестинация и предпочитаният център за излитане.

— Това ли е?

— Предполагам, че искате този транспорт експедитивно, така че да, дестинацията и центърът за излитане са достатъчни.

— Добре.

Все още подозрителна, Ив му ги каза.

— Много добре. Хората ви да бъдат в центъра с валидни документи за самоличност и подписано пълномощно, разбира се, след тридесет минути.

— Подписано пълномощно от кого?

— От вас, лейтенант. Тъй като совалките винаги са на ваше разположение, служителите изискват само пълномощно от вас. Освен ако не възнамерявате да ги придружите. Тогава няма да е необходимо.

— Не, няма да пътувам. Ще бъдат там след тридесет минути. — Отново бе трудно за преглъщане, но добави: — Благодаря ти.

— Разбира се.

Намръщено впери поглед в празния дисплей на линка. Откъде можеше да знае, че е толкова лесно? Ако знаеше, сама щеше да се обади на транспортната станция. Все пак вероятно Съмърсет можеше да съкрати и ускори процедурата.

— Далас.

— Какво? — Разсеяна за миг, Ив се обърна и видя Рио на вратата. — Да.

— Имаш заповед. Вече казах на Фийни.

— Добре. Действаме.

— Няма да ти бъде приятно да го чуеш, знам, но ще ви е нужен голям късмет, за да го засечете да казва нещо, което можеш да отнесеш в съда за тези убийства.

— Може да каже нещо, което води до нещо друго, което може да свърши работа. Това е процес, Рио.

— Който вероятно ще отнеме години, ако изобщо някога успеете да съберете доказателства срещу него за старите убийства. Защо не се съсредоточите върху двете, с които вече сте се заели?

— Мога да преследвам няколко цели едновременно. Колежанче, бременна жена, съпруг и баща, старец, жена, проявила достатъчно разум да се разведе с него, и човек, който просто е вършел работата си. За кого от тях искаш да забравя?

— За никого. Но ако можеш да приключиш случаите с Харис и Аснер, той вече няма да види слънчева светлина. Има само един живот, Далас, и ако изпипаме нещата както трябва, ще прекара остатъка от него в кафез.

— Щеше да е достатъчно, ако всичко се въртеше само около него. Но важни са още седем души и животът, който никога няма да изживеят. Видя ли лицата им? — попита Ив.

— Да, знам, Далас. Искам да си плати за всичките. Искам да го притисна за всеки от тях и да спечеля. Кое е в сферата на фантастиката, защото, ако някога получим достатъчно доказателства по всички случаи, шефът ми ще бъде въодушевен, а аз ще се задоволя да бъда главен прокурор по делото. Но засега бих се задоволила със солидни доказателства по един случай. Да го вкараме на топло и да се надяваме, че с времето ще съберем и за другите.

— Аз няма да се задоволя с това. Когато съберем достатъчно, за да го арестуваме за Харис и Аснер или което и да е от двете убийства, ще го направя на парчета за останалите. Наведнъж. Накрая ще ти поднеса парчетата на тепсия.

— И аз ще ги приема. Майра се безпокои. Нали усети това? Безпокои се, че той ще намери начин да отклони подозренията от себе си и да ги насочи към някой друг. Или по-лошо. Не искаме да добавим още един трофей в колекцията му.

— Знам как разсъждава сега. Ще предвидя ходовете му.

— Дръж ме в течение. И ако ми намериш още няколко тресчици, ще настоявам упорито за съдебните заповеди.

— Можеш да опиташ и сега.

Рио само поклати глава.

— Опитвам сега и получавам отговор „не“. Получавам „не“ и става още по-трудно по-късно да получа „да“.

Ив виждаше логиката, макар и да не ѝ харесваше.

— Знаеш ли, когато с Пийбоди отидохме на снимачната площадка, преди Харис да бъде убита и положението да стане напечено, снимаха сцената, в която напориста млада жена прокурор придружава две ченгета от отдел „Убийства“ в резиденцията на Айкоув и когато откриват труп, прокурорът припада.

— Мамка му. Мамка му! Включили са това във филма? — С изражение на ужас и гняв, Шер Рио се завъртя в кръг. — Мамка му! Беше първият ми труп. Би могло да се случи на всеки.

— Струва ми се на теб. Актрисата падна много грациозно.

— Харесало ти е. — Присвила очи, Рио размаха пръст. — Харесала ти е сцената на моето кино унижение.

— Не беше твърде зле. Ако не ме лъже паметта, ти напълно компенсирала това. Изправи се с гордо вдигната глава и свърши страхотна работа.

Рио въздъхна.

— Намери ми тресчица. Само една тресчица и отново ще надигна глава.

— Бъди готова за това.

Ив грабна самото си.

— О, господи!

Звукът, който Рио издаде, бе близък до стон на сексуална наслада.

— Какво е това? — Оставайки на разстояние, Ив облече самото. — Сериозно, издаваш секси звуци при вида на едно сако?

— Просто е... неустойчиво.

— Не го ближи. Веднъж — каза Ив, знаейки, че няма лесно да се отърве от Шер. — Можеш да го докоснеш, но само веднъж.

— Ммм. Не мога да му се наситя.

— Що за реакция? — промърмори Ив, докато излизаше в общото помещение. — Пийбоди, с мен. Ще ти дадем тресчицата — обеща тя на Рио.

Вятърът пробягваше по водната повърхност и разнасяше мириса на морска вода навътре към сушата. Беше приятен ден и туристите се възползваха, скитаха из парка или се тълпяха на фериботите за екскурзия до остров Либърти. Градините все още бяха пълни с разцъфнали цветя, а багрите клоняха към ръждивото и жълтеникавокафявото на есента.

Уличните търговци, вечно предприемчиви местни жители, бяха разпънали сергиите си, за да изкушават тези туристи с евтин соев хотдог, сувенири, пътеводители, линкове и фотоапарати за еднократна употреба за онези, които са загубили своите.

Ив стоеше загледана в пристанището, където множество лъскави яхти се поклащаха във водата.

Частният сектор бе отделен, за да държи настрана любопитните и склонните към вандализъм или кражба. Не ѝ се струваше много трудно за проникване, но бе убедена, че онези, които могат да си позволят да паркират, закотвят или каквато там е думата, луксозните си плавателни съдове тук, са ги оборудвали с надеждни системи за сигурност.

— Това е Вайълет Холмс.

Пийбоди повдигна брадичка към жената, която вървеше към портала.

Беше облечена с елегантно червено сако, дънки с тънка златиста бродерия на джобовете и червена риза на райета. Шалът на цветя, увит около врата ѝ, се развяваше зад нея от лекия бриз.

Върху късите ѝ посивели коси се мъдреше кокетна тъмносиня шапка.

— Детектив Пийбоди. А вие сте лейтенант Далас — Вайълет имаше силно, уверено ръкостискане. — Имам чувството, че ви познавам, след като прочетох книгата за Айкоув и разбира се, след като гледах репортажите за Кей Ти.

— Познавахте ли я? — попита Ив.

— Бегло. Напоследък смятам Ню Йорк за свой дом и рядко пътувам до западното крайбрежие. Интересно е да се запозная с вас двете, но не разбирам вашия интерес към „Симон“.

— Яхтата — обясни Пийбоди на Ив.

— Кръстих я на емблематичната си роля. И двете сте твърде млади, но Симон даде старт на кариерата ми. Яхтата е на десет години

и е едно от най-големите ми удоволствия.

— Като заговорихте за първите си професионални изяви, можете ли да ми кажете дали е нещо обичайно за Джоел Стейнбъргър да даде на начинаеща актриса двайсет хиляди долара?

— Моля?

— Просто една от подробностите, които изникнаха при рутинното разследване. Двайсет хиляди, прехвърлени на вашата сметка, току-що открита, на осемнайсети юли деветдесет и девета година. Това обичайна практика ли беше?

— Не, напротив. Точно това прави Джоел толкова необикновен и специален. Спомням си го много добре, защото отново беше свързано със Симон. Ролята. Отчаяно я исках и кастингите ми вървяха добре. Готвех се за тях от дни наред. — Леко се засмя, докато мислено се връщаше назад. — Ядях, спях и дишах със Симон. Джоел искаше мен за тази роля, но другите костюмари се опъваха. Не съм била достатъчно красива, достатъчно изтънчена. Не съм притежавала чувственост, сексапил. И така нататък.

— Добре. Двайсет хиляди промениха ли това?

— Ще се изненадате. Джоел ми даде парите от собствения си джоб, пое риска. Накара ме да наема един от топ консултантите по онова време — дрехи, прическа, грим, поведение. — Вайълет отново се засмя. — Господи, беше вълнуващо. И с тази изцяло нова външност и подобаващо държание отново се явих на кастинг. И получих Симон. Задължена съм на Джоел за това, а до голяма степен и за всичко по-нататък.

— Бяхте ли любовници?

— Тогава не. По-късно за известно време. Задава те ми странни въпроси.

— Знам, че изглежда така. Имам още един. Щом толкова добре си спомняте случая, трябва да помните и какво поиска Джоел от вас в замяна.

— Да получа ролята.

— Някаква малка услуга, нещо, за което ви е помолил по същото време.

— Просто не разбирам какво общо има това с яхтата ми.

— Има множество подробности, които трябва да уточним.

— Всъщност си спомням, защото бяха вълнуващи дни за мен. Беше нещо дребно и много мило, което никога не съм смятала за услуга „в замяна“, както се изразихте.

— Какво си спомняте?

— Джоел планираше изненада за съпругата си, току-що бяха разбрали, че очакват първото си дете. Искаше да отскочи до вилата си в Мексико, да провери как върви подготовката. Помоли ме само, ако някой ме попита, да кажа, че е бил с мен и консултанта на първата ни среща в онази вечер. Всъщност наистина беше там — през първите два часа. После тръгна, за да хване полета си. Това ли имате предвид?

— Да, мисля, че вече е ясно, благодаря. Предполагам, че когато са ви попитали от полицията, сте заявили същото.

— О! — Вайълет сложи ръка на сърцето си. — Свръхдозата на Анджелика Колфийлд. Да, сега виждам полицейската връзка. Каква трагедия, каква нелепа загуба на живот и талант.

— Полицията разпита ли ви?

— Бяха разговаряли с Джоел. Носеха се слухове, че е имал връзка с Анджелика. Честна дума, не мога да преброя връзките, които аз съм имала според слуховете — с мъже, които дори не познавам. Това е част от бизнеса.

— Когато са ви попитали, сте им казали, че е бил с вас и консултанта.

— Да, така им казах. Джърмейн, консултантът, беше там, когато задаваха въпросите. Отново просто рутинна процедура. И веднага потвърди, че Джоел е бил с нас. И аз направих същото. Стори ми се полесно. — Вайълет замълча за миг, въздъхна. — Не се бях сещала за това от години, но мисля, че не беше редно. Джоел сигурно имаше резервация за полета, но медиите щяха да разтръбят за пътуването до Мексико и да развалят изненадата. А Лана беше дълбоко трогната, когато той устрои най-грандиозния прием в нейна чест във вилата им. Първото ми голямо светско събитие — сподели тя с усмивка.

— Сега, когато изненадата не е фактор, нали нямате нищо против официално да изясните несъответствието за документацията — каза Ив.

— О... Разбира се. Щом се налага.

— Просто доизясняване — нехайно каза Ив. — Ще се погрижим за това по-късно. Бихте ли ни завели да разгледаме „Симон“?

— Заповядайте. — На портала Вайълет пхна карта и въведе код.
— На шести док е. Късметлийското ми число.

— Плавали ли сте с нея скоро? — попита Ив.

— Не, от две седмици. Бях в Балтимор на снимки за нов сериал. Върнах се в Ню Йорк вчера следобед.

— Някой друг има ли достъп до яхтата?

— Филип. Филип Декейтър. Живеем заедно от две години. Но и той не е излизал с нея. Беше с мен в Балтимор, а и ветроходството не му се удава. Единственият му недостатък — усмихна се тя и махна с ръка към красивата бяла яхта с лъскави метални части и съвършена ламперия.

— Предполагам, че возите приятели.

— Да, приятели, роднини. Когато имаме възможност. За какво е това?

— Може би няма нищо. Има ли начин да разберете дали някой е плавал с яхтата ви във ваше отсъствие?

— Ако мислите, че някой може да си е направил кратка екскурзия с нея, не виждам как. Трябва да мине през портала, след това през охранителната система и накрая да въведе кода за потегляне. Ако сте преминали успешно през всички тези стъпки, защо да не отплавате надалеч, за да продадете яхтата в Нова Скотия?

— Имате право. Но ако някой го е направил, можете ли да разберете?

— Мога да проверя дигиталния дневник. В него ще са регистрирани датата, часът, координатите и времетраенето за последното плаване.

— Наистина ли?

— Нова играчка — призна Вайълет с усмивка. — Подарък от Филип за рождения ми ден миналия месец. Не че е нещо необходимо на яхта за увеселителни пътешествия, но той знае, че обожавам „Симон“ и си падам по електронни джаджи.

— Може ли да проверим тази ваша джаджа?

— Защо не? Заповядайте на борда. Бюфетът винаги е зареден — каза Вайълет, когато пъргаво стъпи от кея на яхтата. — Да ви почерпя ли по пиtie?

— Няма нужда, благодарим.

— Господи, прекрасна е. — Пийбоди прокара пръсти по ламперията. — Не разбирам много от яhti, но разпознавам хубавото дърво. Това е свършено.

— Изциклен тик. Каня много гости през лятото. Могат да преспят осем души, ако решим да прекараме уикенда с приятели.

Тя изкачи тесен ред стъпала и въведе още един код до стъклена врата.

Въпреки че помещението приличаше на команден център, в него имаше и старомодно корабно кормило — рул, сети се Ив.

И изглед над високия стъклен парапет на пристанището.

Ив се опита да не мисли за лекото поклащане на пода под краката си.

— Насам. — Вайълет ги поведе надясно. — Джаджи. Сонар, с който е забавно да се засичат рибни пасажии или китове, ако плаваме достатъчно далеч. Различни глобални метеорологични станции. А това е дигиталният дневник. — Тя отвори вграден монитор, изрече името си, името на яхтата. — Филип го избра с гласова активация за по-забавно... Всички данни на дисплея — нареди Вайълет. — Ще видите — каза тя на Ив. — Почти не сме имали възможност да поплаваме, откакто... Това е невъзможно.

Според Ив беше напълно възможно.

— Правилно ли разбирам, че яхтата е отплавала вчера сутринта в един часа и шестнайсет минути и се е върнала на дока само около час по-късно, в два и двадесет и две? Изминала е общо две цяло и шест мили. А това средната скорост ли е?

— Да, в морски възли. — Вайълет свали шапката си и прокара пръсти през косите си. — Много съм разстроена.

— А тези цифри, координатите? Това е точката, до която е стигнала яхтата, движенията й?

— Да, да. По дяволите! Ще поговоря с охраната на пристанището. Ако някой от персонала е решил, че може да се поразходи със „Симон“, когато му се прииска, ще разбере, че тази няма да я бъде.

— Може би ще искате да огледате яхтата — предположи Пийбоди. — Да се уверите, че нищо не е откраднато или повредено.

— Господи. Да, разбира се. Проклятие! — Вайълет излезе навън и извади линка си в движение. Ив я чу да казва. — Филип, някой е

плавал със „Симон“. Не, всичко с нея е наред. Тук са хора от полицията.

— Не е знаел за джаджата — каза Ив. — Нова е. Със сигурност е знаел, че тя е в Балтимор и че яхтата е тук. Знаел е как да премине през портала, през охранителната система, и как да я подкара.

— Били са любовници — прошепна Пийбоди. — Тя е излъгала заради него веднъж, доколкото знаем, в официални указания.

— Защото, както твърди, е била млада, благодарна, наивна. И независимо дали го е знаела и дали би го признала, се е чувствала задължена, защото той ѝ е дал пари за консултанта, подкрепил я е за ролята, която е искала. Каза ни твърде лесно, без притеснения и увъртане.

— Да. — Пийбоди хвърли поглед към вратата на кабината. — Не е видял причина да я предупреждава. Тя не предполагаше, че някой отново ще я разпитва за това след толкова години. Изглеждаше изненадана, но не и изплашена.

— Може да е сменила кодовете на охранителната система, след като са прекратили сексуалните си отношения. От две години живее с този Филип. Но Стейнбъргър сигурно се е качвал на борда оттогава. Приятели са и той също притежава яхта.

Ив излезе, слезе по стъпалата и по още един ред надолу, когато чу движение под палубата.

— Всичко изглежда непокътнато. — Вайълет стоеше в подредения кухненски бокс и приготвяше коктейл. — Ще пийна „Блъди Мери“. Толкова съм ядосана! Филип идва насам. Той е човек, на когото може да се разчита.

— Казахте, че само вие двамата имате достъп, а при извънредни обстоятелства? Охраната на пристанището?

— Да, да, не се сетих. Имат резервна карта за достъп.

— Казахте, че често каните гости. Може би някои от роднините и приятелите ви знаят кодовете.

— Може би, може би. — Вайълет бързо отпи глътка. — Но те са приятели. Близки. Ако някой от тях поиска яхтата, просто би ме помолил. Не би се промъкнал тайно в пристанището среднощ, когато е достатъчно само да ми се обади, за да получи позволение.

— Канили ли сте някого от актьорите и снимачния екип на филма за Айкоув на борда?

Вайълет остави чашата си.

— Мислите, че този инцидент е свързан по някакъв начин с убийството? Това е... Искам малко въздух.

Мина покрай Ив и Пийбоди и излезе на палубата.

Ив ѝ даде минута и я последва.

— Правили ли сте купон на яхтата с някого от актьорите и снимачния екип?

— С Кони сме приятелки. Възхищавам се на Раундтрий. С Анди също се сприятелихме, откакто не се конкурираме за едни и същи роли толкова често, колкото преди време. — Вайълет седна и отпи от питието си. — Познавах Джулиън от по-рано и го намирах за много симпатичен. А с Джоел, както знаете, някога бяхме много близки. Останахме приятели. С Филип организирахме голямо събиране на „Симон“ в пристанището в края на август. Всички бяха тук: и Кей Ти, и Марло Дърн, и Матю Занк, и някои други. Малка част от тях останаха да пренощуват. Кони и Раундтрий, Джоел, Анди — всички имаме яхти, нали разбирате. Всички сме моряци. Не виждам какво общо има това с едно убийство.

— Подробност, която трябва да проверим. Някой от тях идвал ли е на яхтата оттогава?

— А! — Тя потърка чело. — Рядко има време за забавления, когато си по средата на проект. С Кони обядвахме на палубата веднъж, миналия месец, мисля. Не сме плавали. Беше женско парти тук, на пристанището. А, и преди няколко седмици я дадох назаем на Джоел. Искал да повози някои от спонсорите с яхта и мислел да наеме. Казах му, че би било глупаво, когато може да ползва „Симон“.

— Трябвало е да му дадете кодовете.

— Да, мисля, че му ги дадох. Канех се да ги сменя, но така и не го сторих. Заета съм с новия сериал и просто бях забравила. Освен това, както ви казах, нито Джоел, нито който и да е от тях би имал причина да се промъква тук и да отплава с нея посред нощ.

— Дребна подробност — нехайно каза Ив. — Благодарим ви за времето и съдействието. Преди да си тръгнем, искам да извадя копие от дигиталния ви дневник.

— Заповядайте. Няма ли да потърсите отпечатьци?

Ив се усмихна.

— Мисля, че копието от дневника ще бъде достатъчно. Така и така сме тук, да документираме изясняването на онова несъответствие.

— Преди трийсет години... — започна Вайълет. — Наистина ли е необходимо?

— Само за да внесем пълна яснота. Пийбоди, извади копието, докато аз се погрижа за това.

Когато приключиха, оставиха Вайълет да седи замислена над чашата си с „Блъди Мери“.

— Пийбоди.

— Знам, ще изпратя данните от дневника на бреговата охрана, ще координирам с тях откриването на мястото, където е хвърлена електрониката, и изпращането на водолази.

— Накарай ги да действат незабавно — добави Ив. — Имаме не само една тресчица, а и още една с опровергаването на алибито му за нощта на смъртта на Колфийлд.

— Планирал е всичко предварително. Щедрото обграждане с внимание, съдействието на консултанта по облекло, когото ще издирия, размахването на голямата роля пред младата жадна актриса.

— Която вероятно вече почти е била влюбена в него — добави Ив. — На Рио ще й хареса. А откриването на изхвърлената електроника ще даде мощен тласък. Ще получим заповедта за претърсване.

— Беше голям късмет, че тя имаше дигитален дневник.

— Стейнбъргър е имал късмет твърде дълго. Ако не беше дневникът, щеше да е нещо друго. Разход на гориво например. Искам две ченгета да разпитат из района около пристанището, да видят дали някой е видял Стейнбъргър или каквото и да било. И искам хора от електронния отдел да проверят охранителната система на портала. Тя трябваше да пъхне карта и да въведе код, за да влезем. Да видим как е проникнал.

— Веднага се заемам. Ето я и Надин.

— Виждам я.

— Дано си струва. — Надин заситни към тях на високите си токчета. — Дано наистина е мега. Скъсах си задника от работа, докато събера материалите за това специално издание. Снощи едва успях да поспя три часа и изядох две лепкави кифлички за закуска, защото бяха

там. А се довякох чак тук, вместо да подготвям въпросите си за онзи негодник Маккуин.

— Една приятна разходка в парка би ти се отразила добре. Пийбоди, погрижи се за онези подробности. После ще ни настигнеш.

— Нямам време за скапана разходка в парка — започна Надин, но Ив просто тръгна по алеята. — О... Ако не знаех колко жестоко може да ме срита отзад, бих я сритала аз.

— Повярвай ми — каза Пийбоди, — разходката ще си струва.

20.

Ако човек трябваше да прекарва известно време сред природата, Ив смяташе, че и градски парк може да свърши работа. Нямаше откъсване от цивилизацията. Дивечът се ограничаваше до катерички, гълъби, крадци и неизменно присъстващия пророк, който вещае края на света такъв, какъвто го познаваме, и който винаги изглежда по-проскубан от катеричките.

Цветята й харесваха. Имаше хора, които ги засаждаха, вместо само да ги изтръгват от земята, когато никой не гледа. И освен птичето чуруликане от време на време и бръмченето на някое кръвосмучещо насекомо, звучеше и успокояващият шум на уличното движение.

— Няма да трамбовам из Батъри Парк с тези токчета.

Ив погледна към високите й лачени обувки, с платформа отпред, в преливащи се ръждиви и златисти нюанси.

— Защо ги носиш, щом не можеш да вървиш с тях?

— Мога да вървя доста добре, благодаря. Но проклета да съм, ако тръгна на туристически поход. — Надин се отпусна на една пейка, кръстоса крака и крайно неподходящите за туризъм обувки и скръсти ръце. — За какво става дума и защо не можехме да го обсъдим по линк? Целият ми график се срина.

— Ще поискаш да построиш нещо ново върху руините.

Надин просто я прониза с леден поглед.

— Имаш ли представа какво е нужно, за да организираш специално предаване от няколко части? Съгласуване на графици, пътувания, писане, концептуализиране, гардероб! Освен това аз вземам интервютата, аз подготвям въпросите, пиша сценариите. И съм изпълнителен продуцент, по дяволите. Така че...

— Като заговорихме за продуценти — спокойно каза Ив, като се отпусна на пейката, — важно е да накараш Стейнбъргър да се съгласи за интервю. Можеш да почовъркаш какво мисли за убийството на Харис, как се чувства като заподозрян, как той и другите преживяват смъртта й и продължават работата си по филма. Такива неща.

— Смейш да ме учиш как да си върша работата? — Гневът на Надин избухна сред стреса. — Кълна се в бога, може все пак да се опитам да ти скриам задника.

— С тези обувки? — изсумтя Ив. — Глезените ти ще изпукат като съчки.

— Слушай, Далас, медиите вече са препълнени с това. Стейнбъргър, както и останалите, следва политиката на компанията. Шок, съжаление, мъка — и шоуто трябва да продължи. Вече разговарях с всички, записах интервюта. Ако имам нещо ново, различна гледна точка, с която мога да работя — добре. Иначе само предъвкваме едно и също, докато ни дадете нова информация. Освен ако казваш, че Стейнбъргър се е качил на покрива и е убил Харис.

— Без да записваш.

Очите на Надин се присвиха и проблеснаха.

— О, както казваш ти, Далас, „не на мен тия“. Довличаш ме чак дотук от центъра, за да ми подхвърлиш примамката, че подозираш един от най-преуспелите и уважавани продуценти в бизнеса в убийството на една от най-търсените актриси с най-труден характер? И искаш да не записвам.

— Няма да записваш или ще те накарам да ме следваш с тези глезенотрошачки, докато спокойно крача по пътеката с удобните си ботуши.

— Господи! Вбесяваш ме. — Надин огледа ботушите на Ив и се намръщи. — Хубави са.

Ив изпъна крака и им се полюбува.

— Мисля, че подходат на самото.

— Дори няма да обсъждам самото, защото би трябвало да бъде мое. Аз бих оценила това меко кожено съвършенство и елегантния силует много по-добре, отколкото ти.

— Харесва ми. — Тя изчака няколко мига. — Е, ще седим тук да си говорим за дрехи или няма да записваш?

— По дяволите. Не.

— Запази си мисълта. — Ив стана, измина няколко крачки и сграбчи кльощаво момче с провиснало яке и камуфлажни панталони за ръката. — Слушай, и двамата знаем, че онази жена трябва да е идиотка, за да носи чантата си така.

— Какъв ви е проблемът?

Хлапакът я блъсна и се опита да се отскубне. Ив само пристъпи от крак на крак и го хвана по-здраво.

— Вярно, че е идиотка, както и жената с нея, но може би и двете са от Уисконсин или отнякъде другаде. Така че отмъкването на чантите им в парка само би донесло лоша слава на града.

Той оголи зъби и предупредително сви свободната си ръка в юмрук.

— Разкарайте се, госпожо, или ще повикам ченгетата.

— Е, явно и ти си идиот. Аз съм ченге, нещастнико. Седя си ето там и виждам как си набелязваш жертвата. Обидно е.

— Не знам за какво говорите, по дяволите. — Но ръката му се отпусна до тялото, а в гласа му прозвуча писклива нотка. — Разхождам се тук. Просто се разхождам.

— Направи услуга и на двама ни. Отиди да се разхождаш на друго място. Веднага.

Когато го пусна, нещастникът не тръгна да се разхожда. Побягна като заек, далеч от двете жени, вероятно от Уисконсин, които се шляеха, безгрижно хванали чантите си с два пръста.

Ив се върна обратно и седна на пейката.

— Извинявай за прекъсването. Докъде бяхме стигнали?

— Как разбра, че се кани да им грабне чантите?

— Върви след тях от няколко минути и ги зяпа. Чудеше се дали да опита двоен грабеж, или да се задоволи само с едната. Мисля, че щеше да пробва и с двете. Както и да е. Ако искаш да узнаеш това, което знам, кажи вълшебните думички.

— По дяволите!

— Не са тези.

— Е, добре. Но дано да е нещо наистина ценно. Златно. Няма да записвам.

— Стейнбъргър е убил не само Кей Ти Харис и А. А. Аснер, а и най-малко още седем души. Мисля, че са повече, но засега се опитваме да докажем за общо девет. Убива хора от четиридесет години.

Надин примигна веднъж, бавно.

— Джоел Стейнбъргър, носителят на наградата на Академията, отличен от „Кенеди Сентър“, основателя на „Биг Бенг Пръдакшънс“... Джоел Стейнбъргър, убиец от четири десетилетия?

— Първата жертва е бил един от съквартирантите му в колежа, а доколкото зависи от мен, последната ще бъде Аснер.

— Ти ме уби.

— Бих ти сторила нещо друго, ако си падах по жени.

Надин перна Ив по рамото.

— Относно Стейнбъргър. Знаеш го със сигурност, иначе нямаше да ми кажеш. Господи. Господи! Трябва да се разтъпча. — Стана и закрачи напред-назад по пътеката с глупавите си лачени обувки. — Това е нещо грандиозно. Повече от грандиозно. Чудовищно. Като Годзила. И книга... о, да, сигурен бестселър, последван от филм заради скандалната холивудска връзка.

— И е трябвало да умрат само девет души.

— Дай ми минута, а? Едва се сдържам да не затанцувам мамбо, а е нужно голямо усилие. „Джоел Стейнбъргър: Продуцент в смъртта“.

— Може би е по-добре да умуваш върху заглавието, след като го заловим.

Надин отново седна.

— Добре, край с танца на радостта. Може би нямаше да се радвам толкова, ако го харесвах. Очаквах, исках да го харесам като човек. Той продуцира голямо екранно събитие по моята книга. Възхищавам се на работата му много. Но ми се струва твърде себичен, заядлив и малко самонадеян. Голям коцкар е — отбеляза Надин. — Покровителствено пошляпва жените отзад, което никак не ми допада, така че се старая да държа задника си на разстояние.

— Сексът и парите са основна част от същността му, както и потребността да упражнява власт. Пошляпването отзад е просто начин да показва, че той е човекът зад волана.

— Проследила си миналото му до смъртта на съквартиранта му? В колежа?

— Работната хипотеза е, че съквартирантът е пишел курсовите му работи или му е продавал готови срещу възнаграждение. Или е открил, че Стейнбъргър купува оценките си, за да не бъде изключен. Блъснал го е по стълбите в квартирата, която са делили. Вероятно е станало случайно, а след това е било прикрито. Но когато човек се порови, се оказва, че през годините е имало много трагични инциденти, свързани с него. Твърде много. И току-що получих

официално опровержение на алибито му за нощта, в която Анджелика Колфийлд е взела свръхдоза.

— Анджелика Колфийлд. Е, сега вече наистина ме уби, мамка му. Мислено ще изтанцувам още едно мамбо. Мислиш, че е убил и Анджелика Колфийлд.

— Зная го. Само трябва да го докажа. Има и още.

Ив ѝ разказа накратко, докато Пийбоди дойде до пейката с огромен пакет пуканки. Нехайно хвърли няколко на катеричка.

Към нея веднага се присъединиха цяла тайфа събратя.

— За бога, Пийбоди.

Ив отново изпъна крака.

— Изглеждаше гладна.

— Станаха цяла армия, а сега идват и проклетите военновъздушни сили.

Долетяха гълъби, които разменяха заплашителни погледи с катеричките, докато се бореха за позиции.

— Разкарай това от тук — нареди Ив, — преди да те атакуват. Мисля, че онзи там има оръжие.

Ядосана и малко изплашена, Пийбоди нагази сред тълпящите се катерички и гълъби и побягна с пакета си.

— Непоправима фрийейджърка — промърмори Ив.

— От години имаше спекулации относно смъртта на Колфийлд и бащинството на плода, който е носела. През цялото това време... Не можеш да докажеш нищо. Все още. Иначе нямаше да разговаряш с мен.

— Пийбоди се обади на бреговата охрана, преди да влезе в ролята на фея, покровителка на дивите животни. Ще изпратят водолази. Ще намерим електрониката, поне част от нея. Засякохме връзката му с яхтата и собственичката ѝ, която разобличи алибито му за Колфийлд с подробно обяснение защо е излъгала. Ще го затрупам с косвени доказателства до шия. Имаме и леко отворения купол и неговата непоносимост към дим.

— Мога да потвърдя това. С Марло изпушихме по няколко билкови цигари в караваната ѝ един ден, докато обсъждахме сцена от филма. Той намина след час. Човек би помислил, че сме горили опасни токсични отпадъци.

— Ще издирим свидетели около всичките убийства. Трябва да получа досието и конфискуваната електроника във връзка със самоубийството на Бъстър Пърлман, преди да стигна до Централата. Днес следобед свикваме пресконференция и ще съобща, че проверяваме нова информация, нови доказателства и вярваме, че сме близо до арест.

— Опитвате се да го подплашите с дим?

— Ще се разтревожи и ще се опита да се върне назад по стъпките си, за да разбере къде е сбъркал. Изваден от равновесие, има по-голяма вероятност да допусне нова грешка. Майра се безпокои, според мен основателно, че може да стигне твърде далеч и да убие още някого от своите, за да хвърли подозренията върху него. Правил го е и преди.

— С бизнес партньора. Значи, искаш да засиля натиска, да го подтикна да се издъни, като настоявам за интервю.

— Ако се съгласи, ще бъдеш с подслушвателно.

— Почакай...

— За твоя защита, Надин. Може да реши ти да бъдеш изкупителната жертва.

— О, глупости, защо би набелязал мен? Почти не се познаваме. Само отидох на снимачната площадка няколко пъти и още няколко на съвещания за преглед и обсъждане на сценария.

— Тя те е притискала да разшириш ролята ѝ, да промениш някои сцени, да изопачиш действителните факти, за да задоволиш желанието ѝ за повече екранно време.

— Не бих казала, че ме е притискала, но...

— Настоявала е. Ходила е при Раундтрий, при Стейнбъргър, който сега ще бъде готов да разкаже подробно за кавга помежду ви, на която случайно е станал свидетел. Когато и двете сте мъртви, никоя от вас няма да може да заяви, че не се е случило нищо подобно или поне не по този начин. Тя е омаловажавала работата ти, казвала е, че си просто репортер. Не си от Холивуд и нямаш представа как да адаптираш една история за екрана.

— Никога не е... не е точно. Освен това нямаше да получи каквото иска.

— Но в нощта на приема те е нападнала. Пияна, нагла, злобна. Може би леко те е блъснала физически. Ти си отвърнала. Не си искала

да я убиеш, но нещата са излезли извън контрол.

— Хей!

— Сега си обсебена от чувство за вина. Опитваш се да го преодолееш, като се впускаш в нов проект. Но те разяжда отвътре. Знаеш ли, въпреки че сме приятелки, аз дишам във врата ти и ще си свърша работата. Не можеш да понесеш това. Скandalът, натиска, заплахата от затвор. Затова избираш бягството и се самоубиваш.

— Нищо подобно. Много добре знаеш, че никога не бих се самоубила, и ако с мен се случи нещо, ще се закълнеш да отмъстиш за смъртта ми, докато едва преглъщаш сълзите си над красивия ми, стилно облечен труп.

— Няма да стигна толкова далеч. Важното е, че той не познава никоя от нас достатъчно, за да знае, че никога не бих повярвала, че си се самоубила. За него ще бъдеш много удобен, красив и стилно облечен труп.

— Разбирам накъде биеш. Все пак мисля, че има и по-удобни трупове.

— Аз също, но не искам да губя от ценното си време, за да отмъщавам за смъртта ти и да преглъщам сълзи, така че защо да рискуваме? Ще ти сложим подслушвателно.

— Ще взема интервюто и ще бъда с подслушвателно, при условие че ще получа ексклузивен разговор лице в лице с теб и цял час участие в „Сега“.

Ив я изглежда с престорен укор.

— Тук не става въпрос за медийно влияние и рейтинги, Надин. Важното е да спрем убиец, който не само се е изплъзвал на правосъдието четиридесет години, а и е натрупал състояние.

— Ако ролята на медиите не беше важна, нямаше да се обърнеш към мен и да искаш помощта ми. Имаш нужда от медиите в този случай. Имаш нужда от мен и ще играя по твоите правила. Само трябва да се съгласиш, след като постигнеш своето, и ти да поиграеш по моите.

— Може би трябва да му позволя да те очисти.

— Твърде много ме харесваш. Освен това си се заклела да служиш и закриляш. — Надин извади бележника от чантата си и нахвърля няколко кратки бележки. — Ще ми е нужно и съдействието ти за книгата, която ще напиша, защото ще използвам забележителните

си способности на разследващ журналист за другите убийства. Ще споделя всичко, което откроя.

Тя пхна бележника обратно в чантата си, затвори я и лукаво се усмихна на Ив.

— И двете знаем, че ще бъдат нужни проучвания, източници и човешка сила, за да събереш достатъчно доказателства по всички случаи.

Ив намръщено сведе поглед към пръстите на ботушите си, готова да се съгласи, но с неохота.

— Добре. Разбрахме се. Трябва да бъде днес. Веднага след пресконференцията.

— Добре. И бездруго щяхме да се разберем, но беше хубава почивка в парка. — Надин стана. — Ще дойда на пресконференцията и ще ти кажа веднага щом се уговоря със Стейнбъргър за интервюто.

Ив проследи с поглед как се отдалечава с неудобните си обувки и стана, за да потърси Пийбоди и да се увери, че не е изядена от катерици.

Когато се върна в Централата, Ив отправи молба — чрез двама униформени, които изпрати в студиото — към Валъри да дойде в управлението, за да отговори на още няколко въпроса.

— Ние ще отидем при нея, ако се противи — каза тя на Пийбоди, — но предпочитам да я разпитам тук. Ще бъде официално, леко смущаващо, преди пресконференцията. Ще ѝ кажем, че след малко ще направим изявление.

— И тя ще разпространи слуха в студиото.

— Не искам Стейнбъргър да пропусне това. Ще изпратя някого по петите му. Не можем да го следим в студиото, но когато си тръгне, някой ще тръгне след него. Трябва да узнаем, ако отиде при някой от другите. Няма да му дадем възможност да добави нов трофей в колекцията си.

— Бакстър и Трухарт?

— Да, ако не са попаднали на някаква гореща следа. Цивилни. Дай им указания. Аз ще се обадя на Фийни и електронния отдел за подслушвателното на Надин и ще докладвам на командира. — Ив

погледна часа. — Ще поддържаме връзка с бреговата охрана и водолазите.

Не отне много време. Чу се и с Кюнг за доуточняване, започна да преглежда досието, сполучливо доставено от Калифорния, и се усмихна, когато получи съобщението на Пийбоди за Валъри. Пиар съветничката беше в Централата.

„Малко реквизит никога не е излишен“, реши Ив, събра няколко папки и ги пхна под мишница. Тръгна през общото помещение.

— Къде я настанихме?

— Стая за разпити „А“ — отвърна Пийбоди.

— Да действаме. Строго и официално — добави тя, докато вървяха към стаята за разпити. — Доизясняване. След малко ще застанем пред медиите и искаме да се уверим, че информацията ни е точна. Когато я притисна, чувствай се свободна да проявяваш съчувствие и разбиране.

— Ще бъде добра актьорска практика преди участието ми във филма. Престън току-що ми изпрати съобщение. Имам реплика: „Полицаи“. Може би трябва да го кажа така, със спокоен тон. Или тревожно: „Полицаи!“. Или като въпрос: „Полицаи?“.

— Да, озадачаващо.

— Искам да свърша добра работа. Може би с известно колебание: „П-полицаи!“. Всички от семейството ми са много въодушевени. Ще позволят на Макнаб да застане до мен, сякаш стоим заедно и говорим на него. Ще бъдем двойка.

— Двойка какво?

Ив побутна вратата на стаята за разпити.

— Госпожо Зейвиър. — Кимна на Валъри, когато даде гласова команда за запис и прочете подробностите. — Благодаря ви, че се отзовахте — започна тя и продължи, преди Валъри да отговори. — Вече ви прочетох правата в този случай. Искате ли да ги повторя?

— Не, но не разбирам защо ме повикахте.

Ив седна и остави папките си.

— За разлика от киното, в действителността разследването на едно убийство изисква много преповтаряне и рутина. Искам да потвърдя няколко момента от предишните ви показания и да се уверя, че имаме точен запис на вашата версия за събитията.

— Моята версия?

— Петима души са свидетели на едно и също събитие. Всеки от тях разказва за него с известни разлики. Хората не виждат едни и същи неща по един и същ начин, нали?

— Значи, отново викате всички на разпит?

Ив не каза нищо, само сведе поглед, докато отваряше папката си.

— Искаш ли нещо, преди да започнем, Валъри? — попита Пийбоди с усмивка, в контраст с хладната официалност на Ив.

— Не, не. Искам да приключим по-скоро. Точно сега в студиото е много напрегнато.

— И тук сме доста заети. — Тонът на Ив би смразил и казаните в ада. — Разследваме две убийства, а трябва да се справяме и с медиите, които са толкова мили на вас и партньорите ви.

— След малко отново даваме пресконференция. — Пийбоди излъчваше ентузиазъм и наивност. — Ще обявим, че имаме нова информация и се надяваме скоро да извършим арест.

— Пийбоди.

— Съжалявам лейтенант. Но Валъри е в медийния бизнес и знае как се процедира. Далас не обича да разкрива намеренията си, но ръководството държи на положителния шум в медиите.

— Разбира се. Ще арестувате някого? Знаете кой е убил Кей Ти?

— Ще...

— Пийбоди. — Този път тонът на Ив бе рязък. — Не бива да обсъждаме поверителна информация за разследването, която няма да бъде оповестена пред медиите. Колкото и ръководството да държи на положителния шум.

— Бих могла да помогна. Това е моята област и...

— Имаме си пресцентър. — Ив извади тънък таблет от папката си и го включи. — Заявихте, че във вечерта на убийството на Кей Ти Харис сте седели тук по време на прожекцията в киносалона на Раундтрий. Потвърждавате ли?

— А... — Валъри се наведе и се вгледа в схемата на местата, която Ив бе съставила. — Да. Така мисля. Бях седнала отзад, вдясно.

— Доколкото си спомняте, точна ли е останалата част от тази схема?

— Всъщност не обърнах особено внимание, но помня, че Марло и Матю тръгнаха към този ъгъл, където сте ги отбелязали, а Раундтрий

беше отпред, близо до вас и съпруга ви. Джоел беше зад мен и Джулиън. Всичко ми се струва вярно.

— И в показанията си в нощта на убийството заявихте, че не сте видели никого да излиза от залата по време на прожекцията.

— Не видях.

— Седели сте отзад, вдясно. Осветлението в преддверието беше слабо, но все пак беше включено. Когато вратите се отворят, а знаем, че те са се отваряли неведнъж, защото жертвата, и убиецът, и Надин Фърст, и Кони Бъркет са излезли, светлината е идвала право към вашия ъгъл. Онези врати са се отваряли няколко пъти, а не сте забелязали?

— Както казах, имах малко работа и затова бях седнала там. Може и да съм била на съседната седалка. Трудно е да си спомня точно.

— На коя бяхте? На тази? — Ив потупа по екрана. — Или на тази? А може би на тази?

— Не съм сигурна.

— Сега не сте сигурна. — Ив се облегна назад с хладен поглед, кимна. — Изглеждахте сигурна, когато дадохте първите си показания.

— Не знаех, че точното място ще се окаже толкова важно.

— Не знаехте, че къде сте седели, дали сте седели, дали сте видели някого да излиза, дали самата вие сте излизали, ще се окаже важно при разследване на убийство?

— Аз не съм излизала от залата. — В гласа ѝ се прокрадна паника. — Джулиън или Джоел щяха да ме видят. Бяха зад мен.

— Сигурна ли сте в това?

— Да.

— Но не и къде сте седели. Знаете къде са седели двама други, а според предишните ви показания, и жертвата, а не можете да си спомните точно къде сте били самата вие.

— Бях тук.

Разтревожена, Валъри удари с пръст по таблета.

— Сега вече сте сигурна?

— Да.

— Седели сте тук, но не сте забелязали светлината при отварянето на вратата.

— Не.

— Странно е, защото направих възстановка, като седнах на същото място, на което вече сте сигурна, че сте седели вие, и забелязвах краткото нахлуване на светлина през вратата.

— Очевидно сте по-наблюдателна от мен или по-чувствителна към промяна на светлината.

— Сигурно. Защото не е възможно да лъжете.

Валъри се опита да се престори на обидена, но паниката отново прозираше.

— Нямам причина да лъжа.

— Имате кариера, която съм убедена, че е важна за вас. Да продължим нататък. Заявихте още, че сте били в резиденцията на Джоел Стейнбъргър в часа на убийството на А. А. Аснер. Сигурна ли сте в това?

— Разбира се.

— Просто проверявам. И нито вие, нито господин Стейнбъргър сте напускали резиденцията, по което и да е време онази вечер, онази нощ, до сутринта?

— Точно така.

— Сигурна сте, защото сте прекарали всяка минута от това време заедно.

— Работихме до късно, след полунощ, почти до един. Опитвахме се да предвидим развоя на събитията от различни гледни точки. Пренощувах в апартамента за гости, защото приключихме късно и решихме да продължим сутринта.

— Колко ви се плаща за такава извънредна работа?

— Моля?

— Интересувам се какво получавате за всичкото време, което отделяте.

— Работата ми изисква гъвкавост и често отнема много време, в необичайни часове. Не виждам каква връзка има това.

— Ченгетата са любопитни. Проявявам любопитство, затова се питам дали времето, което влагате, може да обясни петдесетте хиляди, преведени от господин Стейнбъргър в банковата ви сметка вчера сутринта.

Тревогата премина в шок, доста добре прикрит, според Ив, с гневен изблик.

— Ровили сте се в личните ми финанси? Какво право имате да...

— Всякакво. Това е убийство. Какво свърши за петдесет хилядарки, Валъри?

— Работата си! Джоел цени изключителната работа, която върша. Справянето с последиците от смъртта на Кей Ти беше свързано с много извънредна работа, извънредни часове и оригинален подход. Той ми даде премия.

— Но нали казваш, че работата ти изисква гъвкавост и често отнема дълго време в необичайни часове.

— Така е.

— Колко често получаваш премия за това, че вършиш работата си? Защото, освен ако е имало плащания в брой, които са останали недекларирани и не си платила данъците им, не виждам никакво съпоставимо постъпление през последните две години.

— Мога само да гадая защо Джоел е решил, че подходът ми при тези обстоятелства заслужава подобно поощрение. — Валъри извърна глава и прочисти гърлото си. — Трябва да попитате него.

— Да, ще го направя. Отново ли спиш с него, Валъри?

— Не! Не е нужно да спя с работодателя си, за да напредвам в кариерата.

— Но по-рано си правела секс с него.

— Нямах нищо общо с кариерата ми. Беше просто моментна слабост от страна и на двамата ни. Започна и приключи, преди да пристигнем в студиото в Ню Йорк.

— По-добре за вас. Като заговорихме за издигане, изведнъж ми влезе някаква муха в главата и се обадох в хотела. Преместила си се във ВИП апартамент. Това е много по-висока класа от стандартна стая.

— Имах нужда от повече пространство и някои екстри за работата си.

— Както и... лична камериерка, лична фитнес зала и личен асансьор.

— Нуждаех се от повече пространство, за да работя — упорито настоя Валъри. — Студиото одобри това.

— Знаеш ли за какво говорят малките глезотии и хубавата тлъста пачка според мен, Пийбоди?

— Ами...

— За подкуп. Освен любопитни, ченгетата са подозрителни и цинични.

— Не съм сторила нищо, освен да свърша работата си. Дойдох тук доброволно, но не съм длъжна да стоя и да понасям обиди.

— Интересно ми е какво е да бъдеш медиен посредник на хора, които печелят... колко? Най-малко десет пъти повече от теб, някои от тях дори повече. На хора, които получават целия разкош, цялото внимание, докато ти се трудиш упорито зад кулисите, за да ги представиш в най-добрата им светлина. Налага се да завоалираш и прикриваш гафовете им, глупостта им, налудничавите им прищевки. Греховете им, престъпленията им.

— Правя каквото правя и съм добра. Работя за една от най-проспериращите и престижни компании в индустрията. Имам персонал от шест души, които се отчитат пред мен, а аз се отчитам пряко пред една от иконите в нашия бизнес.

— Тази икона ли поиска да излъжеш заради него, Валъри? Или заради някого другиго?

— Вече дадох показания. Няма какво да добавя.

— Значи „без коментар“? Свободна си да си тръгнеш, но мисля, че отново ще си поговорим. Много скоро. Точно сега ми предстои пресконференция, за която трябва да се подготвя. Някакъв съвет?

— Саркастичната заядливост не стои добре пред камера.

Ив се усмихна на себе си, докато Валъри се изнизваше от стаята.

— Край на разпита. Аз съм саркастична и заядлива кучка.

— Без коментар — отвърна Пийбоди.

— А тя е изплашена лъжкиня, която не знае дали да напълни гащите, или да се прави на обидена. Веднага ще изпее това на Стейнбъргър. Всъщност се обзалагам, че електронният отдел ще разполага с доста записан материал още преди да излезе от сградата.

— Може би поставихме живота ѝ на карта, Далас.

— Ако я убие, луксозният апартамент и парите ще бъдат още повече подозрения. Ще го притиснем за съучастничество, за компенсацията като подкуп или затваряне на нечия уста. Достатъчно умен е, за да я запази жива и да потвърди версията ѝ за премията и повечето пространство. Но ще я държим под око.

— Как?

Ив извади линка си.

— Далас — каза тя, когато Кони вдигна. — Имам нужда от една услуга.

— Какво мога да направя за теб?

— Обади се на Валъри и поискай да се срещнете. Все едно къде, но трябва да бъде заета и да остане с теб или съпруга ти до края на деня.

— Добре. Мога ли да попитам защо?

— Можеш да попиташ, но няма да ти кажа.

— Това не ми харесва, но наистина имам нужда от малко помощ днес следобед. Шефовете от студиото настояват да говоря на поклонението за Кей Ти, а Мейсън да произнесе официалното надгробно слово. Между това и... е, не е зле да поискам помощта ѝ. Кога да я повикам?

— Сега.

— Сега?

— Сега. И не казвай на никого за този разговор. Ще се обадя по-късно.

— Но...

Ив затвори. Предпочиташе да избегне въпросите.

— Валъри не може да откаже на Кони, филмовата звезда, съпругата на режисьора. Поклонението е още един плюс.

— Имаш ли ѝ доверие? На Кони?

— Доверие е силно казано — замислено отвърна Ив, — но щом тя не е убила никоя от двете жертви, за момента ще свърши работа. — Отново погледна часа. — Да хвърлим бомбата на нищо неподозиращата публика.

Сигналът на комуникатора ѝ прозвуча и тя го извади.

— Далас.

— Стейнбъргър току-що получи обаждане от Зейвиър — осведоми я Фийни. — Стори ми се малко разстроена.

— Така ли?

— И направи неласкави коментари за теб.

— Дълбоко съм засегната.

— Ще изпратя копие от трансмисията за файловете ти.

— Благодаря. Засега само ми кажи най-същественото.

— Че си се държала грубо и обидно? Или че си гаднярка с проскубана коса?

— Какво ще кажеш за частта, в която казва, че съм узнала за новите ѝ придобивки?

— А, тази част. Как смееш да се ровиш в личните ѝ финанси, да я разпитваш за хотелския ѝ апартамент и да се опитваш да я сплашиш? Какво мисля? Не си се опитала, успяла си. Стейнбъргър не я остави на мира, докато не му предаде разговора ви дума по дума, което ще ти спестя, защото си била там. Увери я, че няма за какво да се безпокои. Утешаваше я и я коткаше, каза ѝ, че е постъпила правилно и че студиото и лично той ѝ благодарят за дискретността и лоялността. Отново я заразпитва, когато му каза, че ще правиш ново изявление пред медиите за получена информация и предстоящ арест. После ѝ каза да изчака, защото го търсели на друга линия. Никой не го търсеше.

— Имал е нужда от време да се опомни.

— Така предполагам. Накара я да чака седемдесети и три секунди. Когато отново заговори, ѝ каза да не се тревожи. И двамата правели само най-доброто за проекта и студиото и когато нещата се уталожат, щял да ѝ покаже признателността си.

— Тя успокои ли се?

— Благодарил му, а след това каза, че се връща в хотела, за да поработи. Щяла да гледа пресконференцията там и да оформи официалния отговор на студиото.

— През следващите няколко часа ще бъде заета и далеч от него. Обади ми се, когато засечеш още нещо. Пресконференцията започва след няколко минути.

— Добре че ти ще заставащ пред медиите, а не аз — каза Фийни и затвори.

Ив хвърли поглед към Пийбоди и видя, че е заета с комуникатора си. На лицето ѝ се появи широка усмивка, докато го прибираще.

— Водолазите са извадили няколко устройства от мястото, чиито координати им дадохме. Ще проверят серийните номера, когато ги приберат. Но единият от тях докладва, че е имал късмет и е намерил линк, червен линк, гравирани с инициалите К. Т. Х.

— Пипнахме го, Пийбоди. Свържи се с Рио, осведоми я. Кажете ѝ, че сме ѝ намерили проклетата тресчица и да ни уреди съдебните заповеди.

21.

Държа се пред медиите като по учебник. Не беше трудно да изглежда леко раздразнена и да проявява признаци на нетърпение. Беше повече от леко раздразнена — налагаше се да повтаря един и същ отговор отново и отново. „На този етап не можем да дадем конкретни подробности за разследването.“ Искаше да поговори с водолазите, с Рио, да получи съдебните си заповеди и напълно да съсипе деня на Стейнбъргър.

Както и останалата част от жалкия му живот.

Можеше само да се надява изявлението ѝ да му е причинило поне лошо храносмилане.

— Отново ще кажа, въпреки че не мога да коментирам конкретни подробности, че разследването напредва. С новата информация, която имаме, вярваме, че сме близо до извършване на арест. Но близо не е достатъчно добре за нас, ето защо, след като казах всичко, което имам право да кажа, с партньорката ми се връщаме на работа.

Ив слезе от подиума и за миг хвърли поглед към Надин. Докато множество други журналисти продължаваха да крещят въпроси, навярно хранейки надежда, Надин стана и едва забележимо ѝ кимна.

Още докато вървеше към вратата, извади джобния си линк.

— Обажда се на Стейнбъргър — каза Ив на Пийбоди. — Очакваме потвърждение къде ще се срещне с него за интервю. Когато получим заповедите, ще действаме в негово отсъствие. Няма смисъл да узнава за претърсването, преди да се наложи.

— Може да не се съгласи да даде интервю на Надин или да я накара да се откаже.

— Тя не приема отрицателен отговор. И няма да се откаже. Като хрътка е. И Валъри няма да го прикрива — добави Ив. — Би изглеждал слаб и глупав, ако се опита да я отмъкне от Кони. Не може да си позволи да изглежда слаб и глупав.

— Мисля, че е и двете. Но идва някой, който не е.

Ив видя Рурк да върви към тях.

— Понякога се случва да изглежда глупав. Поддържай връзка с бреговата охрана, Пийбоди. Може би още една тресчица ще накара Рио да си размърда задника за проклетата заповед.

— Лейтенант, детектив. И двете изглеждате сериозни, официални и привлекателни за медиите. Хубави ботуши, Пийбоди.

— Не я насърчавай. Знаех си, че розовото беше грешка.

— Напротив. Стоят й очарователно.

Пийбоди не можа да се сдържи и се завъртя като на ревю.

— Обожавам ги.

— Използвай розовите си ботуши за ходене, Пийбоди. Бреговата охрана.

— Обожавам ги — повтори Пийбоди и леко се усмихна на Рурк, преди да използва ботушите си по предназначение.

— „Очарователно“ — промърмори Ив. — Очарователно не означава подобаващо за ченге, а тя заплаши, че ще ги носи всеки ден. Тази седмица наистина ги носи всеки ден.

— Радвам се, че подаръкът е оценен. Успях да се освободя за малко, защото проявявам личен интерес към това разследване.

— Вечното извинение.

Той й се усмихна.

— Помислих си, че Фийни може да ми намери нещо интересно за вършене.

— Следи комуникациите на Стейнбъргър и ще държим Надин под наблюдение, когато се срещне с него за интервю. Но по-хубавото е, че получихме електрониката на Пърлман. Надявам се електронният отдел да проследи движенията по тайната сметка, която ти откри, да свърже присвояването на средства със Стейнбъргър.

— Виждаш ли? Достатъчно забавления за всички. Ще се радвам да продължа с финансите. А ти?

— Чакам Рио да ми уреди заповеди за претърсване. Ще преобърна резиденцията, колата и офиса на копелето с главата надолу, докато намеря нещо, което ще вкара жалкия задник на този убиец зад решетките за няколко живота.

— Още по-забавно. И на мен би ми харесало да ровя и тършувам из нечи лични вещи.

— Имаш богат опит. — Ив се замисли. — Можеш да ми бъдеш полезен.

— Мисията на живота ми.

— Ще спестя на Фийни изпращането на човек от отдела, ако имам придружител, който да се заеме с електрониката на Стейнбъргър. Нали това е любимата ти област за ровене и тършуване.

— Толкова добре ме познаваш.

— Когато приключим, можеш да поемеш Пърлман.

— Със сигурност в компютъра му ще има информация за сметката на Би Би Джоел. Все пак човек трябва да следи какво се случва с парите му.

— Да, предполагам.

Ив му разказа за работата си сутринта, докато го водеше към конферентната зала вместо към офиса си. Там просто постоя с него, като се взираше в таблото.

— Изглежда убедително и смуцаващо.

— Има нужда от актуализиране. Открихме яхтата, която е ползвал.

Докато добавяше новата информация на таблото, тя го осведоми и за това.

— И все още не е достатъчно за арест — отбеляза Рурк.

— Не мога да докажа, че той е ползвал яхтата. Мога само да покажа, че е имал възможност, знаел е кодовете. Не мога да докажа и че е подкупил Валъри. Мога само да покажа парите.

— Но моделът започва да проличава. Всичко се подрежда.

— Парче по парче. — Ив пъкна палци в джобовете си. — А Валъри? Мога да я пречупя. Още няколко неудобни въпроса и ще проговори. Точно сега пази собствената си кожа, обмисля кое е най-добро за нея. Ще се добера до още нещо за него, ще го хвърля в лицето ѝ, ще я заплаша с обвинение в съучастничество за убийство и ще се разбъбри като клюкарка в тоалетната.

— Мислиш ли, че той възнамерява да я очисти?

— О, да. Но не сега. Ще бъде твърде подозрително, ако се отърве от нея сега. По-нататък ще я сповети ужасна злополука или ще вземе свръхдоза. Зависи от обстоятелствата. Не може да се опита да я уличи, защото ще му се нахвърли като бясно куче. Затова мисля, че е в безопасност, но Кони е добър буфер, в случай че се паникьоса.

— Кого ще уличи? Към кого ще насочи подозренията?

— И аз се питам. Вероятно Кони. Сцената по време на вечерята, разговорът насаме по-късно. Освен това тя призна, че е излизала от залата, така че е имала възможност. Стейнбъргър не знае за купола и че твърденията му няма да издържат в съда. Но това е подробност. Навярно предполага, че ще лепнем на Кони и убийството на Аснер, защото Харис го е наела и е имал нещо срещу нея и Раундтрий. Тя познава собственичката на яхтата. Става — заключи Ив. — Същото, в общи линии, се отнася и за Андреа, а и знаем, че е имало проблем с кръщелника й. Сигурно е знаел и за това. Марло и Матю — едва ли, защото ще трябва да уличи и двамата. Твърде сложно. Но Джулиън е подходящ.

— Питам се дали ще стигнеш до него.

— Пиян, засрамен, обвинен в секс с непълнолетна. Също разбира, че Аснер държи уличаващата информация. Ядосва се. Убива Харис, излиза на чисто, като ликвидира Аснер. Проблемът е, че момчето няма никаква склонност към убийство. Не и като това на Аснер предумишлено, съзнателно пребиване до смърт. Освен това просто не е достатъчно умен, за да извърши две убийства за два дни и да се прикрива.

— Чувствам се леко обиден.

— Щеше да се издъни и да се затвори в себе си от чувство за вина и страх. — Ив с насмешка хвърли поглед към Рурк. — Това не си ти, баровец.

— Все пак съм леко обиден. — Той сложи ръка на рамото й и го разтри. — Нуждаеш се от всички тях. Трябва да го хванеш заради всички тях. Можеш да го повикаш за разпит с всичко, което имаш, и да го измъчиш. Можеш да пречупиш Валъри и да стане още по-мъчително за него. Имаш добри шансове да приключиш случая за Харис и Аснер.

— Доста добри. — Беше мислила за това, беше преценила възможностите. — Да, доста добри. Не е съвсем сигурно, защото имам само косвени доказателства, съвпадения и предположения за още седем случая. Дори опровержението от Холмс няма особена стойност, само засилва подозренията. Повече, ако се върнем трийсет години назад и докажем, че в онази нощ не е пътувал до Мексико.

— Ще успеем — увери я Рурк. — Но и това не е равносилно на доказателство, че е убил Колфийлд.

— Би добавило още тежест. При достатъчна тежест ставите и мускулите започват да поддават. Може би няма да успея с всичките. Шансовете са нищожни.

— Трябва да опиташ.

— Не мога да забравя тези лица. Младият, възрастният, известната, обикновеният. Може би само ще му дам да разбере, че зная. Че няма да престана да ровя, докато не го закопая. Но преди да се задоволя с това, ще направя опит за грандиозен удар.

Тя извади линка си с рязко движение.

— Далас.

— Заповедите идват — каза й Рио. — Повярвай ми, дори с твоите тресчици не беше никак лесно. Откъде, по дяволите, да знам, че съдията, към когото се обърнах, е киноман и изпитва огромно възхищение от Джоел Стейнбъргър? Господи!

— Може би ще направи още филми от кафеза. Ще ти се обади отново, когато намерим нещо.

Затвори и със злорадство се усмихна на Рурк.

— Стягай се.

Надин се настани на удобния стол в офиса на Стейнбъргър, вдигна поглед към него с отрепетяваната си чаровна усмивка за пред камера и кръстоса крака. Забеляза, че събеседникът ѝ не е въодушевен от ситуацията, но се прикрива добре. Седеше срещу нея от другата страна на масичка с красиви цветя, а на заден план бе изложен един от „Оскарите“ му.

Стейнбъргър се облегна назад и сложи ръце на широките странични облегалки на стола си — типичният образ на човек, който владее положението при трудни обстоятелства.

— Оценявам това, Джоел. Знам колко си зает, особено сега. Но съм сигурна, ще се согласиш, че точно заради това „особено сега“ е важно да поговорим за случилото се, как се чувстваш, как се справяш. Като шеф на студиото, всички разчитат на теб.

Той повдигна ръка от облегалката с жест, който сякаш казваше: „Какво да се прави?“.

— Не можем да издигнем стени между себе си и публиката.

— Именно. Готов ли си?

— По всяко време.

— Добре.

Надин погледна към оператора и му кимна: „Започваме“.

— Здравейте. Аз съм Надин Фърст. Разговарям с уважавания продуцент Джоел Стейнбъргър в офиса му в „Биг Бенг Студиос“, Ню Йорк. Джоел, много ти благодаря, че се съгласи да разговаряш с мен днес.

— За мен винаги е удоволствие, Надин, дори при тези обстоятелства.

— Знам, че убийството на Кей Ти Харис разтърси из основи цялата индустрия и екипа на филма, който трагично се оказва последният й. Джоел, ти си известен с личната си ангажираност към проекти като „Аферата Айкоув“ и знам, че с Кей Ти през цялото време работехте заедно върху ролята й. Как го изживяваш?

— Това е дълбока рана, Надин. Дълбока рана. Да знаеш, че тази талантива актриса, тази очарователна жена с многопластов характер, тази приятелка, си е отишла завинаги, откъсната от нас по такъв безсмислен и трагичен начин. Човек не може да го проумее.

Той се наведе напред с леко насълзени, но съсредоточени очи и я накара да се запита защо никога не се е пробвал от другата страна на камерата.

— Кей Ти толкова се вживяваше в тази роля, в реалността и сложността на характера. Работеше неуморно, за да я изиграе съвършено, да извлече най-доброто от останалите актьори. Не мога да опиша колко много ще ни липсва.

— Но продукцията продължава.

— Разбира се. Кей Ти би искала на всяка цена да продължи. Беше истински професионалист.

— С репутация за труден характер.

Стейнбъргър се усмихна с известна тъга.

— Много от най-великите звезди си спечелват този етикет според мен, защото са перфекционисти. Да, хвърлят някой и друг фойерверк на снимачната площадка, но тази светлина, тази енергия, носят големия блясък.

— Би ли споделил някой свой ярък спомен за нея?

Остави го да разказва, убедена, че съчинява забавната история в момента. Но постигна целта си да го предразположи и отпусне. Накара

го да се размекне, да намери спокоен ритъм.

— Признанието, което получава от теб — продължи Надин, когато разказът му свърши — като актриса, като жена, е знак на почит.

— Важно е, от моя гледна точка, да познавам всички страни на хората, с които работя. За известно време ставаме едно семейство, което означава близост, конфликти, шеги, разочарования. Мисля за себе си като за бащата, онзи, който определя тона, държи волана. Трябва да предвиждам и разбирам потребностите на всички от семейството си, за да извличам най-доброто от тях. Сега загубихме човек от семейството — внезапно и шокиращо. Всички сме дълбоко разтърсени.

— Вече си преживявал няколко загуби. Като баща, това би трябвало да помага и на теб, и на другите — фактът, че си ги превъзмогнал, оцелял си и си си стъпил на краката. Трагичната смърт на Шери Уендъл. С нея сте били нашумяла двойка по време на брака си, и двамата сте били обект на медийното внимание при бурния си развод. Вече не сте били заедно, когато е починала, но въпреки това, сигурно загубата е била мъчителна.

— Шери беше една от най-интересните жени, които съм познавал и обичал. А талантът ѝ? — Той поклати глава. — Кой знае какво би постигнала, ако беше жива.

— Били сте в Кан — и двамата, когато се е удавила. Бяхте ли се сдобрили преди смъртта ѝ?

Стейнбъргър се раздвижи, смутен само за миг.

— О, мисля, че да. Голямата любов почти винаги означава големи конфликти. Между нас имаше и от двете.

— Отново злополука, нелепа, трагична. Подхлъзване, падане и удавяне. В някои отношения същата като смъртта на Кей Ти Харис. Не може да не е събудила спомените.

— Да... Едното беше злополука, другото убийство. Но да, две ярки звезди, отишли си твърде рано.

— Загубил си и още една ярка звезда. Голяма загуба за всички, но отново лична за теб. Анджелика Колфийлд. Били сте близки, приятели и колеги. Някои твърдят, че помежду ви е имало нещо повече от приятелство.

Надин забеляза как ръцете му стиснаха облегалките, лицето му застина за миг. Камерата също щеше да улови това.

— Анджелика беше скъпа приятелка. Жена с лабилна психика. За съжаление, беше твърде крехка, за да носи този голям талант, да издържа на натоварването и глада на публиката.

— Остават безкрайните спекулации дали смъртта ѝ е била самоубийство, или нещастен случай, и разбира се, за бащинството на детето, което е носела при смъртта си. Били сте близки, както казваш. Знаеше ли задушевното ѝ състояние? Беше ли ти се доверила за бременността?

— Не — рязко каза той, твърде рязко, след което очевидно се овладя. — Боя се, че тогава бях твърде зает със собствения си живот. Жена ми очакваше първото ни дете. Винаги съм се питал, ако бях по-заинтересован за това какво се случва около мен, по-малко вгълбен в собствения си свят, дали щях да видя, или да усетя нещо... иска ми се тя да беше почувствала, че може да ми се довери, да се обърне към мен като към приятел. Ако ми се беше обадила...

— Все пак е дошла при теб, според репортажите от онова време, няколко дни преди смъртта си. В студиото.

— Да. Да, дойде. Като мислено се върна назад не мога да не се запитам... и се питам, дали ми се стори угрижена? Дали трябваше да забележа обземащото я отчаяние? Знам само, че не забелязах нищо. Добре се прикриваше. Беше актриса до края.

— Значи, вярваш, че е било самоубийство.

— Както казах, беше крехка и лабилна.

— Питам, само защото според репортажите и твоите твърдения си бил убеден, че смъртта ѝ е резултат от случайна свръхдоза.

Стейнбъргър вече се потеше — леко, но видимо.

— Трябва да ти кажа, че освен че лекува, времето прояснява ума. Със сигурност мога само да заявя, че смъртта ѝ беше тежка загуба. А сега. Надин...

— Само да затворя кръга. Три жени, талантиливи и известни, които по някакъв начин са били част от живота ти. Злополука, вероятно самоубийство и убийство. И още едно самоубийство — на твоя партньор и дългогодишен приятел Бъстър Пърлман.

Той видимо се притесни и Надин остана с поглед, прикован в очите му.

— Преживял си удивително много трагедии и лични загуби, Джоел. Можем да се върнем още по-назад, до нелепата смърт на

приятел и съквартирант в колежа, и разбира се, до трагичната злополука, отнела живота на твоя наставник, великия Марлин Дреслър. Тежко ли ти е и заради тях?

Последваха няколко мига мълчание.

— Животът продължава. Смятам се за късметлия, че съм ги познавал и че имам работа, която обичам и която ми дава възможност да бъда близо до толкова талантиливи хора. Предполагам, че когато човек е работил през повече от половината си живот в индустрия, населена с толкова много таланти, всеки със свое его, слабости и проблеми, загубите са неизбежни.

— Загуби — да. Но убийство? Да се надяваме, че убийствата не са неизбежни.

— Определено не исках да кажа, че са, но за съжаление, те са част от реалността в нашето общество, в нашия свят.

— И храна за развлекателната индустрия, като ролята на Кей Ти на полицаи Пийбоди, в екранната адаптация на нашумелия случай „Айкоув“, която доведе и нея, и теб в Ню Йорк точно сега. Лейтенант Ив Далас заедно с Пийбоди и нюйоркската полиция разкриха този случай. Далас разследва и убийството на Кей Ти. Днес тя даде изявление, че са получили нова информация. Твърди, че вярва, че са близо до арест. Какво мислиш за това?

— Дано не се окаже театър.

— Театър?

— Разбирам, че натискът от началниците и медиите е голям. Дано разследващите наистина да са на път да разкрият кой уби Кей Ти. Това няма да направи загубата по-малко мъчителна, но може би ще донесе на всички ни чувство за завършеност.

— И облекчение? — каза Надин с лека усмивка. — Като един от присъствалите на приема онази вечер, ти си сред заподозрените.

— Както и ти — изтъкна той в отговор.

— Невинна. — Надин повдигна дясната си ръка. — Знам, че ще изпитам облекчение, когато лейтенант Далас извърши арест. Смущаващо е да бъдеш под подозрение, не мислиш ли Джоел? И твои приятели и колеги също да са в списъка?

— Не мога и няма да повярвам, че някой от нас е убил Кей Ти. Нашата сестра, дъщеря и приятелка. Предполагам, че тази „нова информация“ се отнася за външен човек.

— Външен?

— Някой, който е проникнал в къщата като лице от фирмата за кетъринг, паркинг служител или нещо подобно. Психично болен почитател например. Така че — да, ще изпитам облекчение, когато всичко бъде изяснено, всички въпроси получат отговор и животът ни може да продължи нормално. Разбирам, че лейтенант Далас си върши работата, но да нарочи нас? Абсурдно. Все пак всички бяхме събрани на едно място, когато Кей Ти е била убита. Самата ти също беше там. Трябва да вярвам, че някой друг се е качил след нея на покрива и е предизвикал трагедията. Ако... без да снимате.

Надин се облегна назад и кимна на оператора. Но не каза нищо, защото знаеше, че подслушвателното ѝ устройство ще продължи да записва.

— Няма да изразя подозрения или предположения за приятелите и колегите си по телевизията.

— Разбирам.

— Лошо е за бизнеса — равнодушно каза той. — Придържам се към твърдението, че според мен е външен човек. Но съм обезпокоен, сериозно обезпокоен, че в онази нощ се е случило нещо между Кей Ти и... един от нас.

— Подозираш някого? — Надин широко отвори очи. — Джоел!

— Няма да го обсъждам — дори без да снимаш. Може би е само от нерви. Истината е, че ако тя не беше отишла там горе заради ужасния си навик да пуши, може би все още щеше да е жива.

— Казват, че дори билковите цигари са вредни.

— Още повече, когато ги пушиш една след друга, смесени със забранени вещества като „Зоунър“. — Стейнбъргър махна с ръка пред лицето си. — Отвратителна комбинация. Съжалявам. Разстроен съм, уморен. Не искам да говоря лоши неща за мъртвите, ти също не би искала. Отново лошо за бизнеса.

— Джоел, и аз бях там. — За да направи връзката още по-силна, тя се наведе напред и сложи ръка върху неговата. Солидарност. — Аз съм част от това. Ако има причина да вярваш... ако мислиш, че знаеш кой я е убил, кажи ми. Няма да се разчуе.

— Струва ми се нередно. Дай ми ден-два. — Той обърна ръката си, потупа и стисна нейната — Трябва да помисля. Може би си

въобразявам. А сега Надин, наистина е време да приключваш. Беше дълъг ден.

— Разбира се.

Надин се облегна назад, отново даде знак на оператора. Продължи с няколко лесни въпроса, за да възстанови темпото и да го накара да се успокои.

Независимо дали беше истинско интервю или работа под прикритие, получаваше се доста добре.

— И пак много благодаря за отделеното време. Знам, че е ужасен момент за всички.

— Животът... и работата продължават. Ще те изпратя до изхода.

— Не е нужно, благодаря.

— Тръгвам си. Както казах, дълъг ден.

Когато отвори вратата, Джулиън престана да крачи отвън и тръгна към него.

— Джоел. Извинявай, Надин, трябва да поговоря с Джоел.

— Няма проблем, Джулиън. — Поразена, тя повдигна ръка и докосна бузата му. — Изглеждаш толкова уморен.

— Всичко ми се струва ужасно. Не мога да работя така. Не мога да понеса всичко това, Джоел...

— Ела в офиса ми. Ще поседнем, ще поговорим. Лека нощ, Надин.

Джоел ѝ хвърли дълъг, жален поглед през рамо.

— Какво беше това, по дяволите? — промърмори Надин, когато той затвори вратата на офиса. — Какво става тук?

Вътре Джулиън отново закри.

— Седни, за бога, Джулиън, изнервяш ме...

— Не мога да седя на едно място. Не мога да работя. Не мога нито да мисля, нито да спя. Кълбо от нерви съм, Джоел. Гледа ли Далас? Чу ли какво каза? Че скоро ще извърши арест. Какво ще правя? Трябва да поговоря с нея, да ѝ обясня...

— Няма да правиш нищо подобно. Стегни се. Нали ти казах, аз ще се погрижа. Станало е случайно и няма причина ти да плащаш за една злополука. Нима това ще я върне?

— Не, но...

— Да не искаш да влезеш в затвора, Джулиън?

— Не, не, за бога, но...

— И да се простиш с кариерата си, с всичко, което имаш, което можеш да имаш. За какво?

— Не знам. — Джулиън подскочи и притисна слепоочието си, докато още крачеше нервно. — Всичко е толкова объркано. Не преставам да го прехвърлям в съзнанието си, и не виждам никакъв случай.

— Беше пиан, Джулиън. Не може да се очаква да си спомняш ясно. Пиан, после в шок. Момчето ми — каза Стейнбъргър с такова съчувствие, че Джулиън се спря и въздъхна дълбоко. — Слушай сега. Ти не си виновен. Обеща, че ще направиш каквото ти казвам, че ще ми се довериш.

— Да. Имам ти доверие. Не знам какво щях да правя без твоята помощ и твоята подкрепа.

— Тогава ме послушай. Върни се в хотела си. Налей си чаша — две от онова превъзходно вино, което опитахме снощи.

— Ти каза да не пия повече.

— Отнасяше се за снощи. — Джоел потупа Джулиън по гърба за кураж. — Утре не си на снимки. Можеш да се поглезиш. Чаша хубаво вино, докато си почиваш в джакузито. Знам, че си подложен на ужасно напрежение. Забрави за всичко това за известно време.

— Толкова е объркано, Джоел.

— Знам. Вслушай се в съвета ми. Вино и джакузи.

— Вино и джакузи — въздъхна Джулиън, кимна и го повтори още веднъж, когато Стейнбъргър прикова поглед в него. — Да, добре. Вино и джакузи.

— Ще видиш. Това е идеалното решение. Утре всичко ще бъде наред. Нещата просто ще си дойдат на мястото.

— Струва ми се, че никога вече няма да бъде както преди. — Мъка, чувство за вина и съжаление плуваха в очите на Джулиън. — Джоел, никога преди не съм наранявал никого. Никога...

— Тя сама се нарани — равнодушно каза Стейнбъргър. — Помни това. Знаеш ли какво, ще те откарам. Шофьорът ми ме чака. Ще те оставя до хотела.

— Добре. Може да влезеш за малко. Мразя да съм сам.

— Най-доброто за теб. Разбрахме се, нали? Следвай предписанията на доктор Джоел за тази нощ. Утре ще вечеряме, ще

обсъдим всичко. Ако все още не се чувстваш на себе си, ще поговорим за алтернативи.

Добре. Да. Алтернативи. Благодаря, Джоел.

— За какво са приятелите?

Ив стоеше в главната спалня в жилището на Стейнбъргър. Изслуша Фийни, който накратко ѝ преразказа интервюто на Надин, докато Рурк претърсваше шкафчетата.

Заедно с оперативната група вече бяха претърсили хола, трапезарията, офиса, кухнята и дори терасата.

Имаше по-голяма надежда за втория етаж, но досега резултатът беше голяма, тлъста нула.

— Добре. Дръж ме в течение — каза му тя и пъкна комуникатора обратно в джоба си. — Казал е на Надин, че си тръгва, уморен след дълъг ден, а се е обадил на приятел, някакъв друг продуцент, и го е убедил да пийнат и вечерят заедно навън.

— Значи, имаме още време, преди да дойде тук и да се разфучи.

— Да. Или търси компания, или търси алиби. Според Фийни, Надин се е справила страхотно. Намерила е начин да спомене за покойната му бивша съпруга, за бременната любовница и дори за бизнес партньора, съквартиранта в колежа и прадядото на първата съпруга. Изпотила го е?

Рурк хвърли поглед към Ив, когато тя влезе при него.

— Ще изгледаш интервюто с удоволствие, но не е това причината за блясъка в очите ти.

— Помолил я е да престане да снима. Силно бил притеснен. Тя е умна, накарала е оператора да изключи камерата, но не е изразила гласно съгласие. Адвокатите може да възразят относно подслушвателното, но имаме съдебна заповед за това. Както и да е, опитвал се е да си играе с нея. Може би знаел нещо, безпокоял се, защото подозирал нещо, но не можел да го каже. Нямало да хвърля камъни по приятелите си. Такива неща.

— Мислиш, че е избрал изкупителната си жертва.

— Мисля, че много скоро ще реши да действа. Аз го разтърсих с изявлението за предстоящ арест, след това Надин го е подложила на още натиск. Но още по-добре, че се е измъкнал. Прикривайки

въпросния приятел, е казал, че Харис е щяла да бъде жива, ако не се била качила на покрива да пуши.

Рурк помълча за миг, после повдигна рамене.

— Това е вярно и общоизвестно.

— Но не и за „Зоунъра“. А той е споменал за него. Че билковите цигари с примеси на „Зоунър“ са „отвратителна комбинация“, както се е изразил.

— Глупаво е да допусне ненавистта му към този навик да го издаде. Все пак не искам да помрача радостта, но ако е било обществена тайна, че тя пуши смесени с дрога цигари, това не е особено уличаваща улика.

— Нещата се натрупват. Казал е още, че ги е пушела една след друга. Ако не се е качвал там, откъде знае? Стъписал се е, когато Надин е споменала за бременната любовница. Малки подхлъзвания, едно след друго, докато накрая падне на земята. — Тя се обърна, тръгна обратно към спалнята.

— Организиран е в начина, по който мисли, живее и работи. И убива. Не педантичен, но внимателен. Все пак има някои малки неща. Твърде много секс аксесоари и играчки.

— Възможно ли е да са твърде много?

— Съдейки по колекцията му, не е срещал жена, която да не харесва. Сексът е власт. Във всяка стая има негови награди и почетни отличия. Изпитва нужда да ги вижда навсякъде, където влезе. Запазил е в компютъра си, както изглежда, всяка статия, споменаване на името му в пресата и публикувана снимка през цялата му кариера. Сметката на Би Би Джоел е тук, в компютрите му, както ти предвиди.

— Кое то трябва да помогне да направим връзката с присвояването, когато отново се заема с това. Но засега е просто втора банкова сметка. Нищо незаконно.

Думите му наистина помрачиха блясъка в очите ѝ. Но Ив продължи:

— Ти намери файлове с подробни биографични бележки за всеки от участващите в този проект, до последния помощник-асистент. Това също е средство за упражняване на власт.

— Но не е незаконно.

— Не, не е незаконно.

— Но това тук може би е.

— Какво откри?

Ив подскочи и едва не го събори, когато се обърна.

— Спокойно, скъпа. Този шкаф е с фалшиво дъно, под което има малък сейф. Който сърчно отворих. И вътре...

— Кодове. Пароли, карти за достъп, ключове, всичките със старателно поставени етикети. Ето тук е кодът за портала на пристанището, за охранителната система на яхтата. Опа! Кодове за дома на Раундтрий за офиса му в студиото, за колата му.

— Може би открихме изкупителната жертва.

— Не може да натопа Раундтрий, но жена му — доста вероятно. Все пак има много други хора. Това е приятелят, на когото се е обадил тази вечер — посочи Ив. Кодът за входната врата на дома му, карта за шкафчето му в кънтри клуба. Кодове за всички каравани, доколкото виждам, които се ползват за тази продукция.

— Любопитно копеле, а?

— Трябва да контролира всичко. Нищо не може да остане в тайна от него. Трябва да има достъп — това му дава власт. И е полезно за осигуряването на изкупителна жертва. Изглежда, ще се наложи да дава доста обяснения.

— И то сериозни. Това доказва още, че е имал достъп до яхтата. Погледни тук.

— Няма етикет.

— ЗАЧДПМ2С. Три „А“ — А. А. Аснер. ЧД — частен детектив, ПМ — паркомъсто 2С. Обзалагам се, че е кодът за колата на Аснер. Може би го е пхнал тук за всеки случай или иска да си напомня как се е отървал безнаказано. Но това означава още обяснения.

Ив отново се върна в спалнята за плик за доказателства.

— Ще хвърля тези пред него, ще добавя онова, което казва за „Зоунъра“, списъка на убийствата, яхтата. Ще го сразя. — Запечатана плика, постави етикет. — Ще оставя колата на криминалистите. Да отскочим до студиото. След това ще направим посещение в „Се Соар“.

В момента тя изглеждаше като воин, който спокойно се готви за битка, помисли си Рурк.

— Мога да уредя хубава маса. Случайно познавам собственика.

— Случайно ти си собственикът, но няма да ядем. Ще прекъснем срещата на Стейнбъргър и ще съспем шибаната му вечер.

— Звучи обещаващо.

— Ще си вземем нещо от автоматите, докато той се поти в стаята за разпити.

— Звучи отвратително.

— Не е толкова зле. Почакай. — Ив извади линка си. — Далас.

— Слушай, Далас...

— Надин, макар и да изяснихме, че не си падам по жени, бих те оправила. Заковала си ги на интервюто.

— Тръпна в очакване.

— Не, но Фийни ми разказа на кратко. Мога да уредя и той да те оправи.

— Ау, страшно ме глезиш. А Рурк?

— Не.

— Е, не чак толкова. Слушай, Далас, бях съвсем близо до управлението, но скочих от буса и хванах такси. Пътувам обратно към центъра, към хотела на Джулиън. Имам някакво натрапчиво чувство.

— За какво?

— Стейнбъргър сподели — при изключена камера — подозренията си, че нещо се е случило между един от тях и Кей Ти, и каза, че е обезпокоен.

— Да, да, мислиш, че е имал предвид Джулиън?

— Джулиън чакаше пред вратата на офиса. Изглеждаше ужасно, което е трудно, когато човек е толкова красив. Уморен, разстроен, изтерзан. Изплашен — като се замисля — стори ми се изплашен. И Джоел го прие в офиса си. Но преди да затвори, Джоел ми хвърли странен поглед, който не ми излиза от главата. Мисля, че искаше да ми каже нещо, Далас. Погледна ме, сякаш искаше да каже: „Това е човекът, за когото се безпокоя, когото се опитвам да предпазя“. И ако съм права...

— Значи, планира Джулиън да бъде сполетян от злополука или да се самоубие от чувство за вина. Ще проверим.

— Къде си?

— У Стейнбъргър. Намерихме няколко интересни неща.

— Аз ще стигна преди теб. Но нали ще дойдеш? Дори и да греша, мисля, че Джулиън знае нещо и е достатъчно уязвим, за да го издаде.

— Тръгвам веднага. Направи ми една услуга: убеди някой от охраната на хотела да дойде с теб. Измисли някаква причина, но не

отивай сама.

— Джулиън не би навредил нито на мен, нито на когото и да било, но добре.

— Вярвам на инстинктите й — каза Рурк, когато Ив се намръщи срещу празния екран.

— Аз също. Засега ще оставим плана, ще отскочим до хотелската стая на Джулиън. Ще се обадя на Пийбоди.

Докато се свързваше с партньорката си, Ив се запита как е възможно Стейнбъргър да убие някого или да го подтикне към самоубийство, докато самият той с наслада хапва изискана вечеря с приятел на другия край на града.

22.

В таксито Надин отново се опита да позвъни на линка на Джулиън. Глупаво, каза си тя, защото знаеше, че ще се включи гласова поща, както при предишните й три опита. А линковете в стаята бяха на режим „Не ни безпокойте“.

Защо не бе предприела нещо по-рано, защо не бе последвала онази натрапчива тревога и не бе влязла обратно в офиса на Стейнбъргър или поне хванала такси за хотела няколко преки по-рано?

Защото искаше час по-скоро да стигне до студиото, да изгледа и редактира интервюто. Да се полюбува на трофея си. Да изтанцува танца на победата.

— Проклятие — промърмори тя, докато чувството за вина превръщаше тревогата в обсебващ страх.

За времето, в което се влачеха през уличните задръствания, Стейнбъргър можеше да убие Джулиън, да пийне нещо, да планира поклонението и да напише шибаното надгробно слово.

Глупаво, отново си помисли тя. Може би нямаше никаква опасност. Просто напрежение, което бе преминало от положителния стрес по време на интервюто в отрицателния, от който по дланите й избиваше пот, докато траеше това жалко подобие на пътуване с такси.

— Не можете ли да се проврете от тук? — попита тя.

Шофьорът продължи да барабани с пръсти по волана в такт с изнервящата музика, която кънтеше от тонколониите.

— Разбира се, госпожо. Само да задействам телепорта — ще преминем през този процеп и ще излезем на чисто.

— Проклятие — повтори тя и пхна картата си, за да плати. — Ще продължа пеш от тук.

Надин изскочи от таксито, промъкна се между броните и стигна до тротоара, където пешеходците прииждаха като приливна вълна.

Заобикаляше, криволичеше, проклинаше невероятно красивите обувки с висок ток, които правеха бягането убийствено и които без колебание щеше да изхвърли. Проклинаше трафика в Ню Йорк,

проклинаше туристите, които не се сецяха да се отдръпнат, проклинаше онова, което се опитваше да си внуши, че е плод на развинтеното ѝ въображение.

Но продължаваше да тича.

В хотелската си стая, Джулиън бе захвърлил линка си на масата. Нямаше сили да стане и да го зареди. Не мислеше, че ще има сили и да влезе в джакузито. Чувстваше се толкова добре, докато просто седеше тук, изтегнат в креслото, пиеше вино и не мислеше за нищо. Просто за нищо.

Джоел се оказа прав, разбира се. Човек можеше да се довери на Джоел.

Той разчиташе на него сега, повече от всякога. Разумен човек, стабилен, добър в справянето с критични ситуации. Той бе този, който можеше да му даде съвет какво да прави.

Положението не му се струваше толкова ужасно, не и след две чаши вино и още една, която влизаше толкова гладко.

Все пак може би трябваше да поговори с Ив. Просто да ѝ обясни всичко — е, не съвсем, защото беше толкова объркано, че не можеше да го обясни дори на самия себе си.

Но просто да поговори с нея, да ѝ каже каквото си спомня.

Тя щеше да разбере. Знаеше го. Познаваше я.

Беше честна, смела и справедлива... и секси.

Джоел грешеше за нея, помисли си Джулиън, докато отпиваше и очите му, не съвсем същите като на Рурк, се затваряха. Тя нямаше да направи всичко, което е нужно, за да го прати в затвора. Целта не беше арест на всяка цена, не искаше... как се казваше, просто да окошари някого. Не, не и неговата Ив, помисли си той, докато умът и погледът му се замъгляваха.

Справедливост.

Но Джоел беше умен. Ако беше прав...

Джулиън не можеше да мисли за това сега. Мозъкът му бе толкова уморен. И трябваше да се довлече до джакузито. Нали бе обещал? Нали?

Странно, не можеше да си спомни съвсем ясно.

Бе пил твърде много. Трябваше да престане да се налива така. Но беше толкова разстроен, толкова нещастен и малко изплашен.

Край с виното, заповяда си той. Хубава, отпускаща гореща вана и малко музика. После може би щеше да се обади на Анди или на Марло, или на Кони. Не искаше да е сам. Искаше да поговори с жена.

Жените винаги изслушваха.

Опита се да стане. Мислеше да остави виното и да напълни ваната. „Пияница“, помисли си той, отвратен от себе си.

Решително се изправи на крака, олюля се, но успя да направи крачка.

Чашата политна от ръката му и се разби в масата, докато той се свличаше на земята.

Набрала инерция, почти сигурна, че целите ѝ крака са в рани, Надин се втурна към рецепцията.

— Надин Фърст. Трябва ми началникът на охраната ви.

Жената зад бюрото се усмихна приветливо.

— Добър вечер, госпожо Фърст, и добре дошли отново. Мога ли да попитам за какво ви е нужна охрана?

— Слушайте, знаете, че съм в списъка на лицата, които можете да пускате до стаята на... господин Бирмингам.

Това беше самоличността, която Джулиън използваше, за да запазва личното си пространство.

— Да, госпожо Фърст, наистина сте в списъка с одобрени посетители на господин Бирмингам.

— Имам нужда от охранител, който да ме придружи до апартамента му.

— Някакъв проблем ли има?

— Ще има, ако не повикате охранител веднага.

— Момент, госпожо Фърст. Ще повикам управителката.

— Не ми трябва управителката. По дяволите! Изпрати някой от охраната или ти, Мари — прочете тя името на значката на администраторката, — и този хотел ще бъдете герои на съсипващ репортаж в „Сега“.

Тя се обърна и побягна към асансьорите.

Може би той беше там, прегърнал страстно поредното си завоевание, помисли си Надин, докато влизаше в асансьора. И просто щеше да се изложи. Щеше да му се стори забавно, реши тя, и вероятно щеше да я покани да се присъедини към купона, и то не на шега.

Хубаво щяха да се посмеят „Господи!“. Тя затвори очи, като се опитваше да възвърне обичайното си самообладание. „Дано е с жена, да се посмеем и това мъчително чувство на ужас и паника да се окаже резултат от твърде дълга работа свързана с престъпността. Виждам потенциални убийства навсякъде.“

Изскочи от асансьора и се затича към дъното на коридора, благодарна, че краката ѝ вече не усещаха болка. Не обърна внимание на светещия надпис „Не ни безпокойте“, натисна звънеца и почука силно няколко пъти.

— Джулиън! Отвори вратата. Важно е. Надин е.

Не можеше да я чуе, разбира се, освен ако не включи интеркома, но тя продължи да вика, докато звънеше и удряше.

И с всяка секунда ужасът и паниката ѝ нарастваха.

— Госпожо Фърст! — Управителката вървеше по коридора, придружавана от едър мъж в тъмен костюм. — Моля ви. Смущавате гостите ни.

— Ще бъдат доста по-смутени, ако не отворите тази врата.

— Госпожо Фърст, господин Бирмингам помоли никой да не го безпокои. Ако желаете да оставите съобщение, ще...

— Отворете проклетата врата!

— Ще наредя да ви изведат от тук. Ако с господин Бирмингам сте имали някаква разправа, това не е начинът да...

Надин тропна с изтръпналия си крак и предупредително присви очи.

— Опитайте се да ме изхвърлите и няма да си намерите работа и като управител на приют за кучета. Джулиън е в беда и вече може да е късно. Полицията идва насам. Отворете вратата, по дяволите! Ако няма нищо нередно, наредете да ме арестуват. Ако съм права и нещо се случи с Джулиън, защото отказвате да отворите вратата, ще направя всичко възможно да убедя лейтенант Далас да ви арестува в съучастничество в убийство.

Или думата убийство, или името на Ив накара управителката да застине.

— Не одобрявам заплахите. И бъдете сигурна, че ще повдигнем обвинения. — Кимна на охраната. Отвори. Сигурна съм, че господин Бирмингам също ще повдигне обвинения.

— Само побързайте. Побързайте!

— Ще ви помоля да се отдръпнете, госпожо. — Началникът на охраната пхна универсалната си карта и леко отвори вратата. — Охрана — подвикна той.

Надин се сниши под ръката му и се промъкна вътре.

— Джулиън. — Втурна се в стаята и коленичи на пода до него. — Повикайте линейка!

Обърна го по гръб, докато охранителят проклинаше до нея. Но още докато търсеше пулс, Джулиън се раздвижи.

— Джулиън! Събуди се. Кажи нещо! Джулиън.

— Уморен съм — едва промълви той. — Много уморен.

— Джулиън, какво си взел? — Видя бутилката вино, счупената чаша. Какво сипа във виното?

— Вино. Сън.

— Не. Не заспивай!

— Да го повдигнем.

Надин поклати глава, отдръпна се назад и зашлеви шамар на Джулиън.

— Не заспивай!

Удари му още една плесница.

— Вървете си. Уморен съм. Зле ми е. Не исках да го направя.

— Не я докосвайте — сопна се тя на управителката, когато жената пристъпи към счупената чаша. — Не докосвайте нищо. Тази стая е местопрестъпление.

— Това е моя реплика. — Ив влезе, сложи ръка на рамото на Надин, докато проверяваше пулса на Джулиън, после повдигна клепака му, за да погледне зениците. — Сврхдоза. Карайте го да говори, изправете го, опитайте се да го накарате да направи няколко крачки. Рурк, започни да търсиш дрогата. Трябва да е някъде, където няма да бъде трудно да я открием. Има по-добри шансове, ако можем да кажем какво е взел. Прав беше, че е добре да взема принадлежностите за оглед. Спестих си слизане до долу. Вие — посочи към пребледнялата управителка — слезте долу и изпратете медицинския екип тук незабавно. И не се връщайте.

Избута жената през прага.

— Приспивателно до бутилките с вино. Опаковката е празна. От рецептата на Кей Ти Харис е. — Рурк погледна назад, докато Ив опаковаше бутилката. — Никоя хитрост не е излишна.

Тя донесе плик за доказателства.

— Запечатай се, ако ще докосваш нещо.

— Колко е зле? — попита Рурк, докато Надин и охранителят влачеха Джулиън из стаята, почти в безсъзнание.

— Пулсът му е слаб, едва се долавя, зениците му са огромни. Доста е зле, но щеше да си отиде, ако Надин не беше реагирала. Къде са медиците, по дяволите?

Ив решително се обърна и тръгна към Джулиън, почти долепи нос до неговия.

— Ходи, за бога! Не ми умирай, мамка му. Откъде взе хапчетата? Откъде взе виното?

Главата му клюмна, Ив я повдигна обратно.

— Не заспивай! — нареди тя, докато Рурк се приближи и пое тежестта му от Надин. — Приспивателно. — Хвърли поглед към Рурк. — „Сомнипоушън“.

Прецени възможностите, последва инстинкта си. И стовари юмрук в корема на Джулиън.

— Далас!

— Няма да пхна пръсти в гърлото му, ако не се наложи.

Той се закашля, затаи дъх и се приведе. Тя го удари отново и се отдръпна назад, за да запази новите си ботуши, когато го видя да се превива одве. Джулиън повърна геройски.

— Прекрасно — промърмори Рурк.

— Това е един от начините за изпомпване на стомаха. Продължавайте да го карате да ходи.

Джулиън простена и леко залитна, докато тя опаковаше проба от повърнатото за лабораторията.

— Медиците идват — извика Надин.

— Крайно време беше. Заведете го в спалнята. Рурк, остани при него. Могат да се погрижат за него там, да не се мотаят на местопрестъплението.

Извади комуникатора си. Време бе да повика криминалистите. Когато медиците влязоха, посочи към вратата на спалнята, но поклати

глава срещу Надин.

— Там не е за теб. Няма да бъде красиво, а и не искам все още да разговаря с теб, ако проговори. Рурк? Остани при него.

— Мислиш ли, че ще оживее? Помислих, че е мъртъв, когато най-сетне убедих онази задръстена кучка да отвори вратата.

— Мисля, че ще оживее. Знам, че ако ти беше пристигнала половин час по-късно, щеше да е мъртъв. Спаси му живота.

Надин изтри насълзените си очи.

— Не аз го накарах да повърне.

— Аз оказвам такова въздействие върху хората.

Подсмърчайки, Надин си намери място за сядане и свали съсипаните си обувки.

— Дали ще мога да си поръчам питие, истинско питие? От румсьървис.

— Няма проблем. Стига да не пиеш нищо от тук.

Надин се придвижи до линка, накуцвайки.

— Да. Искам мартини, сухо като Сахара, с три маслини. И го искам веднага.

Отново седна.

— Как Стейнбъргър го е накарал да вземе хапчетата?

— Да се надяваме, че Джулиън ще може да ни каже. Излезли са ти няколко мазола — забеляза Ив.

Надин направи гримаса и продължи да разтрива ходилата си.

— Млъкни.

— Тъй като са получени при работа за полицията, ще видим дали медиците имат нещо за тях.

Докато Ив говореше, един от медиците излезе от спалнята.

— Статус?

— Напълно изчистен. В съзнание е, чувства се като парцал, но се стабилизира. Включихме го на системи, вливаме му течности. Не иска да отиде в болница.

Ив извърна глава, когато Пийбоди влезе с двама униформени. Махна с ръка към Надин и отново се обърна към медицинското лице.

— Налага ли се?

— Изгълтал е цяла опаковка приспивателни с кабернето си или каквото е пил, нуждае се от помощ. Задължителен престой в психиатрична клиника за оценка и наблюдение. Двайсет и четири часа.

— Не е опит за самоубийство — потупа по значката си тя, — а опит за убийство.

Медикът погледна скептично, но сви рамене.

— Щом казвате.

— Казвам ви. Достатъчно добре ли е вече физически, та да остане тук?

— Ако не беше издрайфал повечето, преди да дойдем, нямаше да питате. Някой трябва да стои при него, да го наблюдава, но е достатъчно стабилен. Доста изтощен, но стабилен.

— Ще има човек при него и ще уредя да го прегледа лекар.

Медикът се огледа наоколо. Пийбоди записваше официалните показания на Надин.

— Тогава мисля, че това е всичко.

— Благодаря ви за помощта.

Ив влезе в спалнята. Рурк седеше на ръба на леглото, където Джулиън бе подпрян на куп възглавници. Лицето му все още бе почти бяло като чаршафите, докато двамата приглушено разговаряха.

— Можеш да й кажеш — увери го Рурк. — Тя ще ти помогне. — Обърна се към нея: — Медиците казаха да пие много течности. Ще му поръчам нещо.

— Добре.

Ив пристъпи към леглото, погледна Джулиън.

— Запис, включен. Има ли нужда отново да ти прочета правата, Джулиън?

— Не — отвърна той с пресипнал глас и направи гримаса, докато преглъщаше. — Боли ме гърлото.

— Сигурно. Откъде взе хапчетата?

— Кълна се в бога, не съм вземал никакви хапчета. Само изпих две чаши вино.

— Откъде взе виното?

— Джоел го донесе снощи. Знаеше, че съм... разстроен. Пийнахме по една чаша. Пия твърде много, откакто... нали разбираш. Признавам, че пия много, когато съм разстроен.

— Значи, Джоел ти е донесъл бутилката вино, но не сте я допили снощи.

— Само по една чаша. Беше хубаво. Много хубаво. Не знам защо тази вечер ми прилоша така. Може би съм хванал някакъв вирус.

— Погълнал си свръхдоза. Във виното е имало опаковка „Сомнипоушън“.

— Приспивателни? Не, не съм вземал никакви приспивателни. Казах на медицинския екип. Не съм вземал никакви лекарства. — Явно притеснен, той се опита да изправи гръб. — Имам други приспивателни „Делорикс“, но не съм пил от тях. Не мисля. — Прокара ръка нагоре-надолу по гърлото си, затвори хлътналите си очи. — Не мисля — повтори той. — Не помня да съм вземал. Нещата стават объркани, когато пийна повече.

— Приспивателните са били от рецептата на Кей Ти Харис. Празната бутилка от вино е била при другите бутилки.

Веждите му се събраха в гримаса на озадачение и болка.

— Не мога да си го обясня. Да пия от нейните хапчета...? Защо се случва това?

— Тази вечер си говорил с Джоел, преди да се прибереш тук. За какво?

Джулиън извърна глава.

— Бях разстроен. От известно време бях разстроен, а не мога да разсъждавам трезво, когато съм разстроен. Той ме посъветва да се прибера в хотела, да пийна от виното, което ми донесе, и да полежа в джакузито. Да се отпусна.

— Точно това ли каза — да пийнеш от виното, което той ти е донесъл?

— Да. Хубаво е и му обещах, че ще изпия чаша-две. Канех се да пия вино, докато си почивам във ваната, но просто няха сили да стигна до ваната и...

— Ако имаше, щеше да си се удавил също като Кей Ти.

— Не разбирам, нищо не разбирам. Мисля, че е някакво наказание. — Колебливо въздъхна. — Казах на Рурк.

— Какво каза на Рурк?

— Че аз убих Кей Ти.

— Джулиън, нима правиш самопризнания за убийството на Кей Ти Харис?

— Не я убих нарочно. Не исках, но... — Отново въздъхна, този път с облекчение. — Аз я убих.

— Как?

Зачервените му очи впериха празен поглед в Ив, като се открояваха на бледото му лице.

— Не съм сигурен.

— Не си сигурен? Тогава откъде знаеш, че ти си я убил?

— Повалих я на земята. Стана, без да искам, но тя ме блъсна и аз я блъснах. Не силно, но не биваше. Никога не съм посягал на жена. Никога. Никога. — Той замълча, стисна клепачи, докато успокои дишането си. — Няма оправдание. Зная. Пиенето не е оправдание и това, че бях разстроен, не е оправдание. Но тя ми се разкрещя, блъсна ме и без да мисля, и аз я блъснах. Подхлъзна се, падна назад и си удари главата.

— Почакай малко. Качил си се на покрива с Кей Ти Харис в нощта на смъртта ѝ?

— Да. Трябваше да ви кажа, но Джоел...

— Джоел Стейнбъргър ти е казал да не съобщаваш на полицията. Казал си му за случилото се и той те е посъветвал да излъжеш полицията.

— Просто се опитваше да ми помогне. Да ме защити. Беше злополука. Напих се. След вечеря. Тя наговори ужасно грозни неща. После ме привика настрана. Казах ти за онези две момичета от клуба. Не знаех, че са непълнолетни. Каза, че всичко ще стигне до медиите, ако не...

— Какво?

— Поиска да се срещнем на покрива. Щяла да ми каже какво да направя. Не биваше да отивам. Съжалявам, че се качих горе, но ми беше писнало от заплахите ѝ към мен. Към всички. Затова отидох.

— Куполът на басейна отворен ли беше, или затворен?

— Какво? А, затворен. Помня това. Помня, защото тя пушеше много, и вътре беше топло. Хрумна ми и аз да си дръпна, но беше достатъчно да постоя там и да подишам.

— Защо не отвори купола, за да влезе малко въздух?

— Не... не се сетих, а и не знаех как. Бях бесен. Тя каза да подмамя Марло в караваната си, да я почерпя питие и да сипя в него „Зайче“, за да поиска да прави секс с мен. Отказах. Никога не бих причинил това на Марло... на която и да е. Марло ми има доверие. Приятели сме. Господи, господи! — Джулиън прокара трепереща ръка по лицето си. — Никога не бих пробутал „Зайче“ на която и да е жена,

особено на приятелка. Просто обезумях, когато тя каза, че трябва да направя това. Как може да иска подобно нещо от някого?

— Отказал си.

— Казах ѝ да върви по дяволите. Така мисля. Всичко е объркано, но знам, че и двамата си крещяхме. Мисля, че изрекох ужасни неща, и тя ми удари шамар, после ме блъсна. И аз я блъснах, и падна... Каишката на обувката ѝ... мисля, че закопчалката на обувката ѝ се счупи и тя падна. Имаше кръв и не можах да я събудя. Бях толкова изплашен. Щях да изтичам долу, да повикам помощ, да се обадя за линейка или нещо подобно.

— Това ли направи?

— Щях да го направя, но Джоел каза... — Джулиън потърка чело, този път, сякаш за да накара спомените да изплуват. — Всичко е объркано. Той каза да не се безпокоя. Всичко щяло да се оправи, а после каза, че сигурно е станала или се е опитала да стане и е паднала в басейна. И се е удавила. Каза, че нямам вина, но ти ще ме изкараш виновен, защото, ако заловиш звезда за убийството на друга звезда, самата ти ще станеш звезда. А аз ще вляза в затвора, въпреки че е било злополука. Че ще загубя всичко и ще прекарам остатъка от живота си в затвора.

— Слушай ме. Погледни ме.

Срещна погледа ѝ, стисна устни.

— Арестуван ли съм?

— Бих могла да те арестувам още сега, първо, за възпрепятстване на правосъдието. Кей Ти не е станала и паднала в басейна. Била е довлечена до водата в безсъзнание.

— Не съм направил това. — Дишането му стана учестено и накъсано — Не. Не съм направил това. Не може да бъде. Знам, че бях разстроен, бях пиан, но... не е възможно. Не помня. Щях да повикам помощ.

— Повикал си Джоел.

— Не знам. Повикал ли съм го? Не. Толкова е объркано. Не го повиках, просто беше там и каза, че ще се погрижи. После ти каза, че е мъртва. Не съм я удавил. Не бих ѝ причинил това. Никога не наранявам жени. Не биваше да я блъскам. Нямах да го сторя, ако не бях пил, ако тя не беше казала онези неща за Марло. Но никога не бих я хвърлил във водата. Беше злополука.

— Не, било е убийство. Но не си я убил ти, Джулиън. Бил е Джоел.

— Това е лудост. Моля те, трябва да е било злополука.

— Било е убийство. И ако Надин не беше пристигнала, той щеше да убие и теб тази вечер и да те натопи.

— Не и Джоел. Грещиш.

— Права съм. Кажи ми, имаше ли момент снощи, когато той остана сам там отвън? Поиска ли да му донесеш нещо от друга част на апартамента? След като и двамата си наляхте по чаша от онова вино.

— Поиска да види страниците от сцената, която снимахме днес. Държа сценария в спалнята. Винаги препрочитам страниците още веднъж, преди да заспя.

— Така си му дал време да сипе хапчетата във виното, да върне бутилката на мястото ѝ или дори да я прибере, за да не се изкушиш да пийнеш още, преди да си осигури надеждно алиби.

— Накара ме да обеща, че няма да пия повече до края на вечерта. Но... не.

Ив забеляза, че започва да схваща.

— Стана голяма бъркотия — онова, което мислех, че се е случило, откъслечните ми спомени, онова, което той твърдеше, че се е случило. Не се връзваше напълно, но той каза... Просто беше там, когато изтичах в стаята. Казах му какво стана. Каза... че ще се погрижи. Да не казвам на никого. Да не развалям вечерта на другите. Той я е убил. Щял е да убие мен. Защо? Защо?

— Това му е нещо като хоби.

Ив отмести поглед, когато Надин отвори вратата.

— Може ли да си почине? Да хапне нещо?

— Да, свършваме засега.

— Джоел — тихо каза Джулиън, взирайки се в ръцете си. — Беше ми почти като баща. Накара ме да мисля, че аз съм убил Кей Ти. Накара ме да мисля, че аз съм го сторил. Поболях се. Ще ме арестуваш ли?

— Не. Но повече не ме лъжи. — Тя се приближи към Надин. — Първо, обади се на дежурния лекар в Централата. Или ако искаш да ми направиш услуга, обади се на Луиз. Трябва да го прегледа лекар.

— Вече се обадох на Луиз.

— Добре. Второ. Той ще разговаря с теб и ще събереш материал за онази книга, която мислиш да напишеш. Запази го за себе си, докато пратя онзи шибаняк зад решетките. Но можеш да съобщиш, да кажем, след трийсет минути, че Джоел Стейнбъргър е арестуван.

Ив излезе.

— Пийбоди, с мен. Ти също — каза тя на Рурк, — ако искаш.

— Винаги.

— Сигурно Стейнбъргър вече е на бренди и десерт. Да развалим удоволствието му след вечеря.

Тъй като Рурк бе собственик на ресторанта с интериор от тухли, масивна ламперия и тъмночервена кожа, Ив знаеше, че не е нужно да показва значката си, за да влезе.

Просто искаше да я покаже, за да предизвика сцена — от онези, които привличат публика и дават храна на медиите. Погледна часовника си. След пет минути Надин първа щеше да съобщи новината.

Беше си го заслужила.

— Сър. — Когато забеляза Рурк, оберкелнерът побърза да им обърне внимание. — Масата ще бъде готова след секунди.

— Джоел Стейнбъргър.

Ив протегна ръка напред със значката си.

— Разбира се. Господин Стейнбъргър и господин Делагора хапват десерт. Ще ви заведе до сепарето им.

Ив вече го бе забелязала. В далечния ъгъл, с изглед навън. Да види и да бъде видян, помисли си тя. Той въртеше чашата си с бренди със самодоволно изражение, докато разговаряше с атлетичния си събеседник с буйна грива.

— Виждам го.

Без да изчака оберкелнера, тя закрачи към другия край на ресторанта.

Изражението на Стейнбъргър се промени, когато я видя да се приближава. Смръщцените вежди издадоха раздразнение, примесено с тревога. Докато оставяше брендите си, постепенно се появи и израз на любезна отстъпчивост.

— Лейтенант. Ник, това е оригиналът. Самата лейтенант Ив Далас, Никълъс Делакура.

— За мен е удоволствие — започна Делакура.

— Може би няма да бъде. Извинете за прекъсването.

— Арестувахте ли някого вече? — попита Стейнбъргър.

— Смешно е, че питаш. Джоел Стейнбъргър, арестуван сте за убийството на Кей Ти Харис и за убийството на А. А. Аснер — продължи тя, накара го да се обърне и дръпна ръцете му зад гърба, докато бълваше ругатни. — И опит за убийство на Джулиън Крос. Той не умря — добави.

Издърнчаха прибори. Разговорите се снишиха до тихо бръмчене.

— Загубила си си ума.

— О, имаме и още. — Сложи му белезници. — Още много. Дано си се нахранил добре, Джоел, защото няма да вкусиш толкова изискана храна до края на живота си. Имаш право да мълчиш — започна тя и изрецитира обновената версия на правата при арест пред смаяните погледи на клиентите. — Полицаи.

Униформените, които бе повикала, отведоха Стейнбъргър.

— Регистрирай го, Пийбоди. Ще последват и други обвинения.

— С удоволствие, лейтенант.

— Идвам след малко.

Ив остана загледана след полицаите, които придържаха Стейнбъргър от двете страни, докато го извеждаха навън, с искрено задоволство.

— Съжалявам за десерта — каза тя на Делакура. — Изглежда апетитно.

— Това някаква шега ли е? — попита той.

— Не. Наистина изглежда апетитно. — Ив се намръщи, когато видя Рурк да разговаря с оберкелнера, и тръгна към него — Съжалявам, ако арестуването на убиец е развалило вечерята на хората, но...

— Напротив, мисля, че събуди известен апетит. Включително и моя. Гладен съм и няма да рискувам да получа хранително отравяне, като изям нещо от автоматите в Централата.

— Нямам време за изискана вечеря в ресторант.

— Ще ни я доставят.

— А... — Ив леко извърна глава. — Добра идея.

23.

Естествено, той поръча достатъчно за всички, но Ив не можеше да се оплаче, защото се тъпчеше с пилешко с розмарин, докато седеше в стаята за наблюдение.

— Не мога да повярвам, че все още не е повикал адвокат.

Пийбоди грабна тънка картофена пръчица.

— Твърде бесен е за адвокат все още. И трябва да докаже властта си. Той е Джоел Стейнбъргър, мамка му. Обзалагам се, че все още се надява да изопачи нещата по някакъв начин. Да разпитаме първо Валъри, нека се поизпоти още малко.

— Изплашена е — каза Пийбоди на Ив. — Униформените казаха, че е треперела през целия път, след като са я арестували за съучастничество. И докато са я регистрирали, е плакала.

— Тогава да задействаме отново помпата.

Сълзите потекоха по лицето на Валъри в мига, когато Ив и Пийбоди влязоха в стаята за разпити.

— Моля ви, правите ужасна грешка. Това може да съсипе кариерата ми.

— Господи, убедена съм, че Кей Ти се е чувствала по същия начин, когато със Стейнбъргър сте я убили.

— Какво говорите! Не сме направили нищо подобно. Искам адвокат.

— Добре. — Ив сви рамене и се надигна. — Ще трябва да почакаш няколко часа, предвид кое време стана. Пийбоди, отведи Валъри обратно в ареста.

— Не! Не! — Сякаш търсейки опора, Валъри се вкопчи в масата. — Не ме връщайте там.

— Там ще изчакаш, докато адвокатът ти дойде. Между временно ще поговорим със Стейнбъргър. Сигурна съм, че ще ни каже интересни неща за теб.

— Това е лудост! Не съм направила нищо.

— Съжалявам, не можем да разговаряме с теб, след като си поискала адвокат. Трябва да изчакаме, докато адвокатът ти пристигне. Пийбоди.

— Не! Няма да се върна в онази килия. Ще разговарям с вас сега.

— Отказваш ли се от правото си на адвокат?

— Да. Да. Нека само да изясним това.

— Кой излезе от залата в нощта на смъртта на Кей Ти Харис?

— Кей Ти. — Валъри се приведе, скръсти ръце. — Видях я да излиза веднага щом осветлението угасна. Джулиън излезе няколко минути по-късно. Не съм сигурна колко, но беше скоро. След това, след още няколко минути, излезе Джоел.

— Още някой?

— Да. Кони излезе през страничната врата. Забелязах, само защото се канех да отида при нея, за да ѝ задам няколко въпроса за храната за една статия. Но се измъкна още преди Кей Ти. Надин Фърст също излезе. По-късно от всички други.

— Сега опитай обратно. Кой от тях се върна?

— Кони, но чак към края на проекцията. И Надин. Тя не се забави много. Може би десетина-петнайсет минути. Не обърнах внимание.

— Продължавай.

— Кей Ти и Джулиън не се върнаха, само Джоел. Нямах го съвсем кратко. Петнайсет минути може би. Не много по-дълго. Но не съм сигурна. В интерес на истината, опитвах се да свърша малко работа.

— Защо не ни даде тази информация по-рано?

— Джоел ме помоли да не го правя. Каза, че Кей Ти и Джулиън са се скарали и с нея е станала злополука.

— Кога ти каза това?

— Вечерта, когато се случи. Работехме върху изявление за медиите и споменах нещо за хората, които бях видяла да излизат и да влизат. Попитах дали се е погрижил за Джулиън и как иска да действаме, ако се разчуе, че е бил пиян. Бях разстроена, както всички, и се питах дали полицията ще го нарочи, защото беше излязъл и не се бе върнал. Затова попитах Джоел дали е бил с него.

— И какво ти отговори?

— Каза, че сега всички трябва да правим най-доброто един за друг и за проекта. Да се защитаваме взаимно. Тогава ми каза какво се е случило. Било злополука, за която самата тя била виновна, но Джулиън щял да плати, ако полицията узнае, че е излязъл след нея. Каза, че той ще се погрижи за всичко, а аз трябва само да кажа, че не съм видяла никого да излиза.

— Значи, си прикривала убийство.

— Той каза, че е било злополука, но ще изопачите нещата и ще го обявите за убийство. Защото така ще получите повече популярност покрай всички звезди, които са замесени, и ще бъдете в центъра на вниманието месеци наред. Освен това Кей Ти беше жалко подобие на човек, нали? Скъсвах си задника от работа, за да скриям издънките й от медиите, а тя никога не намери добра дума за мен или към мен. Джулиън е сладур. Затова, когато Джоел ме помоли да си мълча, за да спася кожата на Джулиън, мълчах.

— Срещу известна сума.

Валъри стисна устни.

— Той предложи премията. Да, знаех, че е подкуп. Щях да го направя и без това, но не отказах парите.

— И отново излъга заради него на следващия ден.

— Бях в резиденцията му. Работех, но... той излезе за известно време. Каза, че има интимна среща и се нуждае от дискретността ми. Със съпругата му са разделени, но все още е женен. Разбираемо е да не иска да се разчуе, че се среща с жена. Има право на личен живот.

— В колко часа се върна?

— Не знам. Кълна се. — Закри лицето си с ръце. — Господи, до каква бъркотия се стигна!

— Така става, когато човек лъже и прикрива.

— Просто се опитвах да си върша работата. Онази нощ си легнах около дванайсет и проверих, но лампите във фоайето все още светеха. На следващия ден, преди да разговаряте с нас за детектива, Джоел ме повика в офиса си. Каза, че ще бъде по-лесно и ще има по-малко усложнения, ако и двамата си осигурим алиби за предната нощ. Иначе никой от нас нямаше, което би означавало, че оставаме под подозрение за смъртта на този човек, когото дори не познаваме. Каза, че знае, че може да разчита на мен, и вече е уредил преместването ми във ВИП апартамент, защото ще бъда много заета, и че находчивостта и

лоялността ми ще бъдат възнаградени. Той гради и съсипва кариери. В момента градеше моята.

— И понеже ти излъга, Джулиън Крос едва не умря тази вечер.

Шокът ѝ бе очевиден и в гласа ѝ се долавяше паника.

— За какво говорите? Какво се е случило? Добре ли е?

— Помисли. Помисли колко живота струва кариерата ти.

Ив излезе и я остави да ридае.

— Ще я обвиним ли в съучастничество и прикриване на престъпление? — попита Пийбоди.

— Ще оставим това на Рио и шефа ѝ. Готова ли си за кулминацията?

— О, да. Има крем брюле. Скрих си малко, за да не го излапат всички. Надявам се по време на този разпит да изгоря достатъчно калории, за да си го хапна спокойно.

— Тогава ти започни с него.

— На бавен огън! Лошото ченге?

— Не, Пийбоди.

— По дяволите. — Лицето на Пийбоди помръкна. — Искаш да го размекна, за да дойдеш и да нанесеш фаталния удар.

— Да се придържаме към силните си страни и да закопаем това копеле.

— А после крем брюле.

— После крем брюле.

Пийбоди влезе първа, сама. Постара се да изглежда леко респектирана, докато прочиташе данните за записа.

— Лейтенант Далас ще дойде след няколко минути. Да ви донеса ли нещо за пиене, господин Стейнбъргър?

— Не искам нищо друго, освен обяснение за тази дивотия. Ще разговарям не само с командира ви, а и с началника на полицията и кмета.

— Добре, сър. Трябва да ви уведомя, че в показанията ви има някои несъответствия. Разбирам, че може би лейтенантът... Разбирам, че може да ви се струва прекалено издребняване, но има такива несъответствия.

— За какво говорите? — Той удари с ръце по масата. — Бъдете по-конкретна.

— Конкретно, разпитахме Валъри Зейвиър. Сега твърди, че е видяла Джулиън и вас да излизате от киносалона малко след жертвата. Освен това твърди, че сте ѝ казали, че жертвата е претърпяла злополука. Преди откриването на трупа. Така че...

— И приемате нейната дума за истина, а не моята?

— Съжалявам, сър, но беше много... конкретна. Освен това факт е, че сте превели петдесет хиляди на нейната сметка. И че сте имали сметка, открита под фалшиво име. Ммм... — Пийбоди затършува из папките, сякаш търсеше името. — Би Би Джоел.

— Ползвам я за поверителност, а Валъри заслужи премията си. Въпреки че вече не съм толкова убеден.

— Да, сър. Освен това тя спомена, че сте излизали в нощта на убийството на А. А. Аснер.

— Греша.

— Даде ни информацията с неохота. Лейтенантът ѝ вярва. Особено след инцидента с Джулиън Крос тази вечер.

— Какво искате да кажете? Бъдете конкретна. — Този път Стейнбъргър удари с юмрук по масата. — Вечерях с приятел, както много добре знаете. Не съм виждал Джулиън, откакто тръгнах от студиото късно следобед.

— Но снощи сте го посетили. — Когато се поколеба, Пийбоди леко го притисна. — Охранителните камери на хотела са ви заснели. Занесли сте му бутилка вино.

— Искаше компания. Не желаше да прекара вечерта сам. Затова занесох вино. Ограничих количеството до една чаша, защото напоследък пие повече, отколкото е нормално. Не... не беше на себе си.

„Разиграва ме“, помисли си Пийбоди и почувства изгарянето на калориите.

— Тази вечер е погълнал още две чаши от същото вино... с все още неустановено количество „Сомнипоушън“.

— О, господи! Добре ли е? В болница ли е? Трябваше да се досетя, трябваше да се досетя, че може да...

— Боите се, че се е опитал да си навреди?

Стейнбъргър поклати глава и отмести поглед встрани.

В стаята за наблюдение Рурк отпи от своята чаша вино.

— Не е редно да пиеш алкохол тук — напомни му Ив.

— Арестувай ме. Но първо ме остави да допия това. Няма ли да влезеш?

— Пийбоди си играе с него така умело. Мисли си, че я манипулира, че той режисира шоуто и ще извърти нещата така, че да натопи Джулиън, жив или мъртъв. А всъщност тя му залага капани. Справя се дяволски добре.

— Вино? — попита Рурк и повдигна бутилката.

— Не, за бога. — Но Ив взе неговата чаша и отпи съвсем малка глътка. — Доста е добро. Ще я оставя да го води за носа още малко. Искаш ли, когато се приберем у дома, да отворим още една бутилка и да правим полупиянски секс.

— Във всеки миг от деня мисля само за това.

Той обви ръка около раменете ѝ, докато наблюдаваха работата на Пийбоди.

— Сър — каза Пийбоди с поглед, издаващ пълна откровеност. — Трябва да бъда честна с вас. Загазили сте. Противоречивите показания, парите и... Искам да кажа, ако знаете нещо, сега е моментът да ни кажете. На мен. Лейтенант Далас бърза да приключим случая.

— Тогава ще трябва да успокои темпото! Искате да натопя приятел? Или човек, който разчита на моята подкрепа?

— Може би този приятел се нуждае от помощ. Може би ще се нуждае от нея, ако... може да не оживее, господин Стейнбъргър. Шансовете не изглеждат добри. Джулиън е в кома, от която лекарите казват, че може да не излезе.

— Господи! О, господи.

— Позволете ми да направя каквото мога тук. Докато имам шанс.

— Джулиън. — Той закри устата си с ръка. Горкият Джулиън. Не биваше да го оставям сам тази вечер. Каза, че ще се оправи, че иска малко време да си почине. Толкова е... толкова се измъчваше заради Кей Ти. Не беше виновен, детектив Пийбоди. Трябва да разберете, беше злополука.

— Кое?

— Оставете ме да обясня. — Пое си дъх. — Ще ви обясня какво се случи. Когато Джулиън не се върна обратно в залата, започнах да се

тревожа. Знаех, че с Кей Ти имат търкания, а и двамата бяха пияни. Качих се на покрива.

— Защо на покрива?

— Кей Ти беше отишла там да пуши от проклетите си билкови цигари. Когато стигнах... се оказа твърде късно. — Протегна ръка над масата. — Тя беше във водата, на повърхността, с лицето надолу, а Джулиън беше в шок. Отмиваше кръв от перваза на басейна и едва говореше.

— Била е на повърхността, с лицето надолу, когато сте стигнали до покрива?

— Да, да.

— И не се опитахте да я извадите?

— Беше твърде късно. Вече беше мъртва.

— Как разбрахте това?

— Джулиън каза. Каза, че е паднала. Скарали се, разменили удари и паднала. Когато се опитал да я повдигне, припаднал. Причерняло му и когато дошъл на себе си, тя била мъртва в басейна. Боя се, че докато е бил в шок, под влиянието на алкохола, я е довял до водата. Опитал се е да го прикрие. Не можеше да си спомни ясно, нали разбирате.

— Какво направихте тогава?

— Отведох го долу. Не беше в състояние да разговаря с никого. Просна се почти в безсъзнание на дивана.

— Не сте отишли да повикате помощ.

— Моята помощ беше нужна, детектив. Искан да защита Джулиън. Той се нуждаеше от закрилата ми. Беше твърде късно за Кей Ти. Станало е случайно, детектив Пийбоди.

— Нека уточним подробностите, за да обясним на Далас. Качили сте се след Джулиън на покрива, където той се е срещнал с Кей Ти до басейна, под купола, нали?

— Да, да.

— Куполът е бил затворен.

— Да, разбира се. Октомври е. В цялото помещение вонеше на билковите цигари на Кей Ти. Беше отвратително.

— Предполагам, че не ви е хрумвало да отворите купола.

— Кони предпочита да е затворен през есента и зимата. Плува всяка сутрин.

— Вижте, тук има още едно несъответствие. Куполът е бил отворен и отново затворен. Но механизмът е повреден. Не прилепва плътно. Не беше напълно затворен след откриването на трупа. И под купола нямаше мирис на дим. Беше проветрено.

— Може би съм го отворил. Самият аз също бях в шок.

— Разбира се. Е, отворихте ли купола?

— Сега, като се замисля, да. Миришеше ужасно. Имах нужда от свеж въздух.

— Кога го отворихте? Преди или след като доवлякохте тялото на изпадналата в безсъзнание Кей Ти Харис до водата?

— О, стига. — Ив удари с юмрук по дланта си. — Тук започва моята роля.

Тя излезе от стаята за наблюдение и влезе в стаята за разпити.

— Влиза лейтенант Ив Далас. Трябваше да се примириш с дима, Джоел, и да повдигнеш Харис, вместо да я влачиш. Голяма грешка беше да кажеш, че е била на повърхността с лицето надолу. — Тя сложи кутия с доказателства на масата и прониза Стейнбъргър с поглед. — Първо, това, че не си се опитал да я извадиш и да я свестиш, говори много лошо за теб. Второ, времето не пасва. Ако беше излязъл на покрива, след като Джулиън, както твърдиш, я е довлякъл до водата, отишъл е да вземе парцала от бара, върнал се е и е започнал да отмива кръвта, тя нямаше да бъде на повърхността. Първо, щом дробовете се изпълнят с вода, тялото потъва. Те са като гъба. Минава известно време, докато газовете изтласкат всичката тази гадост навън и трупът изплува... А също така — добави и сложи видеозапис на масата. — Трябваше да унищожиш това, вместо да го прибираш в сейфа си. Взел си го от чантата ѝ, след като си я убил. Предполагам, че не си искал да стигне до медиите. Да, но първо си искал да го изгледаш. Извратеняк. — Ив нехайно сложи линка на Кей Ти на масата. — Взел си и това и по-късно си го хвърлил заедно с всичката електроника от офиса на Аснер, която си отнесъл, след като си го убил. Знаем за яхтата, която си взел „назаем“, знаем часа и координатите. Водолазите се надяват да извадят още неща утре. Създаваш работа на бреговата охрана.

— Нямам представа за какво говориш. Разбирам какво се опитваш да направиш, повярвай ми. Отчаяно хвърляш всичко, за което се сетиш, към стената и се надяваш нещо, каквото и да е, да се задържи.

— О, задържа се, Джоел. Задигнал си и рецептата за приспивателни на Харис, като си използвал една от удобните си карти за отключване. Запазил си и кода за колата, който си взел от трупа на Аснер. Разкрихме те, Джоел. Не можеш да намериш обяснение за всичко това.

Ив стовари целия плик с кодове и карти за достъп на масата.

— Снощи си изпратил Джулиън в другата стая, сипал си хапчетата във виното, което си му донесъл от загриженост, затворил си бутилката и си я прибрал. Очаквал си тази вечер послушно да изпълни заръките ти. Да пийне няколко чаши вино във ваната. Иронията да се удави би допаднала на медиите и би се вписала в рамката, която си искал да очертаеш. „Самоубил се е от чувство за вина, че я е убил.“

Стейнбъргър остана с поглед, прикован в купчината кодове и карти. Руменина от гняв изби от врата до скалпа му.

— Претършували сте дома ми.

— Да. Дома, офиса, колата. И калифорнийските ченгета са заети със същото там. Имал си достъп до яхтата, до караваните, до домове, офиси.

— Разбира се, че имам достъп. Имам право да влизам, където се налага. Всъщност знаеш ли кой съм аз?

— Напълно. Ти си убиец. О, но тази вечер не можа да добавиш нова точка на табло. Джулиън е доста по-добре, отколкото Пийбоди те накара да мислиш.

— Леко преувеличих сериозността на състоянието му.

— Той ни каза всичко. Както и Вальри.

— Джулиън би казал всичко, за да прикрие стореното, а Вальри лъже заради него. Влюбена е в него.

— Не, не мисля. Вальри лъжеше заради теб, защото е амбициозна и малко алчна. Джулиън е правел каквото му кажеш, защото ти има доверие като на баща. А за теб, Джоел, убиването е втора природа. Джулиън щеше да бъде последният в дълга редица, започнала с Брайсън Кейк, съквартиранта ти. — Ив застава зад него и се наведе близо до ухото му. — Ще те накараме да отговаряш за всички тях. С Божията помощ.

— Нямате нищо.

— На Кейн му е писнало да гледа как с подкупи си проправяш път в колежа. И след като е отказал да ти съдейства повече, е бил

блъснат по стълбите и си е счупил врата.

Извади снимка на трупа на Брайсън Кейн от местопрестъплението, сложи я на масата.

— Марлин Дреслър, богат старец, който все още диша и стои на пътя ти към парите и властта, които искаш. И може би не се радва особено, че се каниш да се ожениш за правнучката му.

Сложи и снимката на Дреслър.

— Едно блъсване от скали решава проблема. Анджелика Колфийлд, бременна, не желае да се откаже от детето, заплашва да каже на богатата ти, също бременна съпруга. — Ив добави снимката на Колфийлд към останалите. — Получава лечението, което може да се каже, че си предписал и на Джулиън, но при нея е успешно. Мога да продължа нататък. Медиите ще те разпънат на кръст. А аз ще им подам чука и гвоздеите, докато с партньорката ми се погрижим да бъдеш заключен в кафез за всеки живот, който си отнел.

— На кого мислите, че ще повярват? Аз съм най-влиятелният човек в индустрията. Ти си обикновено ченге, омъжило се за пари.

— Прав си. Обикновено ченге съм.

— Опитах се да ти помогна — каза Пийбоди с тъга в очите. — Имаме свидетел, който те е видял да влизаш в офиса на Аснер в нощта на убийството.

— Лъжете. Никой не ме е видял.

Пийбоди кимна.

— Понякога хората работят до късно.

— Ако си въобразявате, че думата на евтин адвокат или мазен собственик на заложна къща ще има по-голяма тежест от моята, грешите.

— Откъде знаеш кой държи другите офиси на етаж на Аснер? — попита Ив. — Опа! Бил си там, Джоел. Бил си на този етаж, защото си се обадил на Аснер и сте си уговорили среща в офиса му. Случайно е бил с жена, когато си му позвънил. Имам и нейните показания. Обадил си му се, уредил си срещата, а по-късно си го убил.

— Това е абсурдно. Отидох... да разговарям с него, защото Кей Ти ми каза, че го е наела. Отидох само да поговоря с него, да откупя информацията, която вероятно беше събрал.

— И той ли вече беше мъртъв?

— Не. Да. Да.

— Не? Да? Трудно е да мислиш под натиск, а? Трудно е да мислиш, когато всичко се стоварва върху теб. Обикновено имаш повече време, повече пространство. Успяваш да планираш нещата по-добре. Не си забърсал онази птица толкова старателно, колкото си мислиш.

Една лъжа заслужаваше още една, помисли си Ив. Защо да не добави измислен отпечатък към измисления свидетел на Пийбоди?

— Той ме нападна. Беше самозащита. Защитих се, когато се нахвърли върху мен.

— Като го повали на земята и го удря по главата, докато мозъкът му изтече? Не вярвам. Не мисля, че и заседателите ще повярват. Пребил си го до смърт — каза Ив и се наведе към него. — След това си отнесъл електрониката му, линка му... на който е запаметено обаждането ти. Специалистите от електронния ни отдел са способни на удивителни неща. Откраднал си яхтата на приятелката си, подкарал си я и си хвърлил всичко във водата. Приятелката ти Вайълет? Официално опроверга алибито, което ти е осигурило за нощта на смъртта на Колфийлд. И заяви, че ти си я помолил.

— Това е нелепо. Вай просто ми се сърди, защото напоследък получава роли само в семейни сериали. Не мога да поддържам кариерата на всяка изчерпана актриса, която познавам.

— Не изглеждаше сърдита, нали, Пийбоди?

— Точно обратното. Много е привързана към вас, господин Стейнбъргър. Изпитва огромна благодарност за пробива, който сте ѝ осигурили толкова отдавна, като сте ѝ дали пари да наеме онзи топ консултант. Помислила си е, че е много мило от ваша страна да изненадате съпругата си с голям прием в нейна чест. Искам да кажа, наистина е повярвала, че затова искате да ви прикрие, и с радост е излъгала, че сте били с нея и консултанта... в нощта, когато сте убили Анджелика Колфийлд.

— Алибитата ти се сричат, Джоел. От Вайълет, от Валъри. Вече има официално потвърждение и за петдесетте хиляди подкуп. Получаваме електрониката от реката. А, впрочем и от западното крайбрежие. Компютрите на Пърлман също вече са в електронния ни отдел. Технологиите са напреднали, откакто си го натопил и си нагласил самоубийството му. Проследяваме присвоените средства до онази твоя лична сметка.

— Анджелика беше невротичка, нещастница, пристрастена към наркотиците и алкохола. Пърлман беше слаб и алчен.

— Може би всичко това е вярно, но никой от двамата не е посегнал сам на живота си. Отървал си се от тях, както и от досаден папарак, млада асистентка, започнала да иска твърде много, и бивша съпруга, която вероятно те е настъпила по мазола. Открих девет от трофеите в колекцията ти, Джоел, и продължавам да търся още. Ако има, ще ги намеря.

— Нищо няма да намериш. — Стейнбъргър повдигна ръце и леко разхлаби вратовръзката си. — Няма нищо за намиране.

— Може би, а може би има. Но с теб е свършено. Край.

— В бизнеса съм повече време, отколкото ти си живяла! Имам повече власт и влияние, отколкото можеш да си представиш. Ще те смажа.

— С теб е свършено — повтори тя и видя как лицето му отново почервения. — Край. Неочаквани свидетели, небрежност при заличаване на следи, несполучлив опит за убийство тази вечер, след който Джулиън остана жив и разказа всичко. — Ив се позасмя и нехайно подпря хълбок на масата с израз на неуважение и леко презрение във всеки жест. — А и просто не си се сдържал и си се размърнкал пред Надин, която, между другото, имаше подслушвателно. За вонята на „Зоунър“ в билковите цигари на Харис. Това беше една от малкото подробности, които запазихме в тайна. Станал си вироглав. След като толкова дълго си се отървавал безнаказано за убийства, си станал твърде самонадеян. Този път се опита да извършиш две за два дни и да ги прикриеш с трето! Хей, никой не би очаквал един зализан холивудски тип да успее.

— Никога няма да го докажете.

— Ще докажа всичко. — Ив повдигна плика с кодовете за достъп. — А това? Глупаво. По-умни сме от теб, Джоел. Не знаех колко по-умни, докато не открихме това.

Стейнбъргър се надигна и понечи да се втурне към нея. Тя светкавично скочи на крака.

— Хайде — подкани го Ив — Давай. Ще добавим към обвиненията и нападение на полицейски служител. Нямам нищо против.

— Щях да те направя звезда. — Трепереше, но не от страх, забеляза Ив. От гняв. — Щеше да изгрееш с тази продукция и да станеш една от най-известните жени на планетата и далеч от нея. Най-възхваляваната жена полицаи в историята.

— Благодаря, но аз съм обикновено ченге и това ми е достатъчно. Почувства се страхотно, когато уби Аснер, нали? Рядко получаваш възможност да изживееш такава физическа тръпка. Ударите, кръвта, отрицването на енергията. Усещането за мощ.

— Никой не ми е говорил така. — Той замахна с ръка, сви я в юмрук и удари по масата. — Казах му да ми даде всичко, което е събрал за Марло и Матю, за мен. Отказа. Внезапно пробудила се съвест, щял да отнесе всичко в полицията...

Юмрукът се стовари отново и отново.

— С кого мислеше, че си има работа? Нима си въобразяваше, че може да ме изнудва за още пари? Да ме прави на глупак? Той беше глупакът.

— И затова го преби до смърт.

— Защитих се. Защитих репутацията си, което за мен е като да защитя живота си.

— Кей Ти също е трябвало да бъде отстранена. Поради същата причина.

— Аз я създадох. Не проявяваше никаква лоялност, никаква благодарност, никакво уважение. Направих, каквото беше нужно и това трябваше да бъде краят.

— Не е краят. Опита се да натопиш Джулиън.

— Той е наивник. Талантлив, но наивен. И слаб. Накрая щеше да дойде при теб. Нямах да издържи. Щеше да унищожи и себе си, и мен. По-добре беше да умре.

— Значи, си щял да му направиш услуга.

Ненавистта пролича в гласа му.

— Не може дори да умре, ако няма кой да му каже как. Защиствах себе си, инвестицията си, репутацията, която съм градил повече от половин живот. Имах пълното право.

— Не, нищо подобно. И това е краят.

— Властта носи отговорност и привилегии. Омъжена си за човек, който със сигурност го знае.

— Омъжена съм за човек, който знае повече за истинската власт, отколкото ти някога ще узнаеш.

— Няма какво повече да ти кажа. Отсега нататък ще разговаряш с адвокатите ми.

— Добре. — Ив започна да прибира пликовете с доказателства обратно в кутията, в която ги бе донесла. — Постарай се да кажеш на тези адвокати, че си обвинен в множество убийства, предумишлени и непредумишлени, и се подготви да бъдеш изпържен от медиите. — Усмихна се. — Ще получиш съвършено нова слава, но новият ти статут няма да ти осигури място във ВИП ложата. Уреди да се обади на адвокатите си, Пийбоди, отведи го да пренощува в ареста и върви да хапнеш своя крем брюле.

— С удоволствие, лейтенант.

Ив излезе от стаята и подаде кутията на полицаая отпред, за да я върне в хранилището за доказателства. Усмихна се, докато Рурк вървеше към нея.

— Не очаквах наистина да си признае.

— Не можа да се сдържи. Всички имена, сведения, доказателства се сипеха толкова бързо. Изплаши се, а за него е немислимо да бъде изплашен. Накарах го да изглежда глупав и слаб — отново неприемливо състояние. Убиването му вдъхва чувство за сила. Изпитва необходимост да се чувства силен.

— А сега ще узнае какво е пълно безсилие.

— О, да. Знаеш ли какво? — Влязоха в офиса ѝ, откъдето тя взе самото си. — Разкрихме две убийства и един опит за убийство и сме на път да приключим още седем случая. И никой не се опита да ме пребие, да ме намушка, зашемети или взриви. Мисля, че това е рекорд.

— В един момент там вътре изглеждаше напечено.

Когато излязоха, Ив изсумтя.

— Нямаше да посмее. Освен това опазих ботушите си без петно от повърнато или кръв.

— Очевидно имаме повод за празнуване. — Рурк плъзна ръка по гърба ѝ, докато вървяха. — Полупиянски секс?

— Идеално.

По пътя към дома и полупиянския секс Ив се обади на Надин, за да ѝ предаде останалата част от историята.

Реши, че така е най-честно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.